

CARLOS CASTANEDA

Darul vulturului

Eagle's Gift

CUPRINS:

Prolog/7

Partea întâi CELALALT EU

1. Fixarea celei de-a doua atenții/13

2. „Văzutul” împreună/32

3. Cvasiamintiri ale celuilalt eu/51

4. Trecerea granițelor afecțiunii/68

5. O hoardă de vrăjitori supărați/89

Partea a doua ARTA „VISATULUI”

6. Pierderea formei umane/113

7. „Visatul” împreună/130 „

8. Conștiința dreapta și stângă/154

Partea a treia DARUL VULTURULUI

9. Regula Nagualului/175

10. Grupul de luptători ai Nagualului/192

11. Femeia Nagual/216

12. „Non-acțiunile” lui Silvio Manuel/233

13. Complexitățile „visatului”/249

14. Florinda/268

15. Șarpele cu pene/299

PROLOG.

Deși sunt antropolog, această lucrare nu este una de strictă antropologie; cu toate acestea, ea își are rădăcinile în antropologia culturală, pentru că a început cu ani în urmă, ca cercetare pe teren în această disciplină. Atunci eram interesat de studiul folosirii plantelor medicinale printre indienii din Medicul de sud-vest și de nord.

Cercetarea mea s-a transformat în altceva de-a lungul anilor, ca o consecință a inerției ei proprii și a propriei mele maturizări. Studiul plantelor medicinale a fost înlocuit de studiul unui sistem de credințe, care părea să traverseze granițele a cel puțin două culturi diferite.

Persoana responsabilă de această modificare de direcție a muncii mele a fost un indian Yaqui din Mexicul de nord, don Juan Matus, care mai târziu mi l-a prezentat pe Genaro Flores, un indian Mazatec din Mexicul central, Amândoi erau practicanți ai unor cunoștințe vechi, care în zilele noastre sunt cunoscute ca vrăjitorie, magie, și considerate a fi o formă de știință medicală

sau psihologică, dar care reprezintă de fapt o tradiție a unor practicanți extrem de aulodisciplinați și cu practici extrem de rafinate.

Cei doi au devenit mai degrabă profesorii mei decât furnizorii mei de informații, dar eu am continuat, într-un mod aleatoriu, să-mi privesc sarcina ca pe o muncă ținând de domeniul antropologiei; am petrecut ani întregi încercând să construiesc matricea culturală a acestui sistem, perfecționând o taxonomie, o schemă de clasificare, o ipoteză despre originea și propagarea lui. Toate au fost eforturi inutile, prin aceea că, în final, forțele interioare de constrângere ale acelui sistem m-au abătut de la cercetarea mea, transformându-mă într-un participant.

Sub influența acestor doi oameni puternici, munca mea s-a schimbat într-o autobiografie, în sensul că, din momentul în care am devenit participant, am fost forțat să relatez ceea ce mi se întâmplă. Este o biografie aparte, pentru că nu redau în paginile ei ceea ce mi se întâmplă în viața de zi cu zi ca om obișnuit, nici nu relatez despre stările subiective generate de o viață obișnuită. Mai degrabă relatez evenimentele care au apărut în viața mea, ca rezultat direct al faptului că am adoptat un grup străin de idei și proceduri înrudite. Cu alte cuvinte, sistemul de credințe pe care am vrut să-l studiez m-a învăluit, iar pentru a-mi putea continua cercetarea, trebuie să plătesc un preț teribil de mare în fiecare zi: viața mea de om în această lume.

Datorita respectivelor circumstanțe, mă găsesc acum confruntat cu o problemă specială, și anume sunt nevoit să explic ceea ce fac. Sunt foarte departe de punctul de plecare, ca om obișnuit civilizat, sau ca antropolog, și trebuie să repet că aceasta nu este o lucrare de ficțiune. Ceea ce descriu aici ne este străin; de aceea pare ireal.

Pe măsură ce pătrund mai adânc în misterele magiei, ceea ce pare a fi la început un sistem de credințe și practici primitive, s-a transformat acum într-o lume enorm de mare și ciudată. Pentru a deveni familiar cu acea lume și a relata despre ea, a trebuit să mă folosesc eu însumi de modalități din ce în ce mai rafinate și mai complexe. Tot ceea ce mi se întâmplă nu mai este ceva previzibil, nici altceva care să se potrivească cu ceea ce antropologii definesc drept sistemul de credințe al indienilor din Mexic. Mă aflu într-o situație dificilă; tot ceea ce pot face în aceste condiții este să prezint ceea ce mi s-a întâmplat așa cum s-a întâmplat. Nu pot oferi o altă asigurare a bunei mele credințe decât să reafirm că nu duc o viață dublă și că am urmat eu însumi sfaturile lui don Juan în existența mea cotidiană.

După ce don Juan Matus și don Genaro Flores, cei doi indieni mexicani ce mi-au fost mentori, mi-au explicat cunoștințele lor așa cum au crezut ei de cuviință, și-au luat la revedere și au plecat. Am înțeles că, din acel moment, sarcina mea era să asamblez de unul singur ceea ce învățasem de la ei.

În cursul realizării acestei sarcini, m-am întors în Mexic și am aflat că don Juan și don Genaro aveau nouă ucenici în ale magiei; cinci femei și patru bărbați. Cea mai în vârstă era dona Soledad; următoarea, Măria Elena, poreclită La Gorda; celelalte trei, Lidia, Rosa și Josephina, erau mai tinere și li se spunea „surioarele”. Cei patru bărbați, în ordinea vârstei, erau Eligio, Benigno, Nestor și Pablito, ultimii trei fiind denumiți „Genarii”, pentru că erau foarte apropiați de don Genaro.

Aflasem deja că Nestor, Pablito și Eligio, care nu mai erau prin împrejurimi, erau ucenici, dar am fost lăsat să cred că cele patru fete erau surorile lui Pablito, iar Soledad, mama lor. O cunoscusem puțin, de-a lungul anilor, și o numeam dona Soledad, în semn de respect, deoarece era mai apropiată ca vârstă de don Juan. Lidia și Rosa mi-au fost prezentate și ele, dar relațiile dintre noi au fost prea scurte și întâmplătoare ca să-mi pot da seama cine erau cu adevărat. Pe La Gorda și pe Josephina le știam doar după nume. Pe Benigno l-am întâlnit, dar nu știam că era legat de don Juan și de don Genaro.

Din motive neînțelese de mine, păreau să mă fi așteptat să mă întorc în Mexic. M-au înștiințat că trebuia să-i iau locul lui don Juan și să devin conducătorul lor, Nagualul lor. Mi-au spus că don Juan și don Genaro dispăruseră de pe fața pământului, la fel și Eligio. Cu toții credeau că cei trei nu muriseră, ci că intraseră într-o altă lume, diferită de cea obișnuită și totuși la fel de reală.

De la prima noastră întâlnire, femeile, în special dona Soledad, s-au confruntat violent cu mine. Cu toate acestea, ele au avut o contribuție determinantă la catharsis-ul prin care am trecut. Contactul cu ele a produs o curioasă efervescentă în viața mea. Din momentul în care le-am întâlnit, în gândirea și înțelegerea mea au avut loc schimbări drastice. Toate acestea nu s-au întâmplat însă la un nivel conștient – după prima mea vizită la ele eram mai confuz, dar în mijlocul haosului am întâlnit o bază surprinzător de solidă. În încleștarea noastră, am găsit în mine resurse pe care nu-mi imaginam să le pot avea.

La Gorda și cele trei surori erau „visătoare” desăvârșite; ele mi-au dat, din proprie inițiativă, indicații și mi-au demonstrat propriile lor performante. Don Juan a descris arta „visatului” ca fiind capacitatea cuiva de a utiliza visele obișnuite și a le transforma într-o „conștientă controlată” prin intermediul unei forme specializate de atenție, pe care don Genaro o denumea „a doua atenție”-

Mă așteptam ca cei trei Genari să mă învețe realizările lor într-un alt domeniu al învățăturilor lui don Juan și don Genaro, și anume arta stalking-ului. Artă stalking-ului mi-a fost prezentată drept un set de proceduri și de atitudini care permit cuiva să iasă perfect din orice situație posibilă. Dar ceea ce-mi spuneau cei trei Genari despre staâking, nu avea coeziunea sau forța pe care o anticipasem. Am ajuns la concluzia că ori ei nu erau adevărați practicanți ai acestei arte, ori pur și simplu nu voiau să-mi arate. *

Am încetat cu întrebările, pentru a da fiecăruia șansa să se simtă în largul său cu mine, dar atât bărbații cât și femeile au bătut în retragere crezând că, deoarece nu le mai pusesem întrebări, mă purtam în sfârșit ca un Nagual. Fiecare dintre ei îmi cerea sfatul și îndrumarea.

Pentru a reuși, am fost obligat să recapitulez tot ceea ce mă învățaseră don Juan și don Genaro, adâncindu-mă și mai mult în arta vrăjitoriei.

Partea întâi.

CELALALT EU

1. FIXAREA CELEI DE-A DOUA ATENȚII.

Era mijlocul după-amiezii când am ajuns la locul unde trăiau La Gorda și surioarele. La Gorda era singură, stând în ușa și privind la munți. A fost foarte uimită când m-a văzut. Mi-a spus că era total absorbită de o amintire și că, pentru o clipă, a fost pe cale să-și reamintească ceva care avea vagă legătură cu mine.

Mai târziu, după cină, La Gorda, cele trei surioare, cei trei Genari și cu mine ne-am așezat pe podeaua camerei La Gordei. Femeile grupate.

Deși petrecusem cu fiecare în parte cam tot atâta timp, dintr-un motiv oarecare am identificat-o pe La Gorda ca fiind destinatară tuturor preocupărilor mele. Ca și cum ceilalți nici nu ar fi existat pentru mine. M-am gândit că acest lucru se datora probabil faptului că La Gorda mi-a reamintea pe don Juan, în timp ce ceilalți nu. Degaja o extrem de mare naturalețe, care nu ținea atât de acțiunile ei, cât de sentimentele mele față de ea.

Voiau să știe ce am mai făcut. Le-am povestit că tocmai mă întorsesem din orașul Tuia, în Hidalgo, unde vizitasem niște vestigii arheologice. Eram foarte impresionat de un ansamblu de patru statui de piatră colosale, de forma unor coloane, denumite „Allantizii” situate pe vârful plat al piramidei.

Fiecare dintre acele figuri aproape cilindrice, măsurând câte patru metri și jumătate înălțime și nouăzeci de centimetri diametru, este formată din patru bucăți separate de bazalt cioplit care reprezintă ceea ce arheologii cred a fi luptători tolteci cu armura și arsenalul de război. La șase metri în spatele fiecărei statui din față, există un alt șir de patru coloane dreptunghiulare de aceeași mărime cu primele, formate tot din patru bucăți separate de piatră. „

Venerația inspirată de Atlantizi era sporită de ceea ce mi-a povestit despre ei prietenul care m-a condus printre ruine. El spunea că un paznic al sitului i-a dezvăluit că auzise Atlantizii plimbându-se noaptea, făcând să tremure pământul.

Le-am cerut Genarilor să comenteze spusele prietenului meu. Au chicotit timid. M-am întors spre La Gorda, care stătea lângă mine, și am întrebat-o ce părere avea.

— Nu am văzut niciodată figurile acelea. Nu am fost în Tuia. Mă înspăimântă până și ideea de a merge acolo.

— De ce te înspăimântă, La Gorda?

— Mi s-a întâmplat ceva la ruinele din Monte Alban, din Oaxaca. Obişnuiam să mă plimb în jurul lor, chiar după ce Nagualul Juan Matus mi-a spus să nu mai pun piciorul acolo.

Nu ştiam de ce, dar îmi plăcea locul. De câte ori eram în Oaxaca, mă duceam la ruine. De obicei îl luam cu mine pe Pablito, care este foarte bun, deoarece femeile singure sunt mereu hăituite. Dar o dată, m-am dus cu Nestor. El a „văzut” un licăr pe pământ. Am săpat puțin și am găsit o piatră ciudată, cam cât palma mea; în ea era atent executat un orificiu. Am vrut să-mi pun degetul în el, dar Nestor m-a oprit. Piatra era netedă și mă încălzea. Nu ştiam ce să fac cu ea. Nestor a pus-o în pălăria lui și am cărat-o ca și cum ar fi fost un animal viu.

Au început toți să rida. Ceea ce-mi spunea La Gorda părea să ascundă o glumă.

— Unde ai dus-o? am întrebat-o.

— Am adus-o aici, a răspuns și afirmația ei a declanșat un hohot de râs. Se înecau și tușeau de atâta râs.

— Gluma o privește pe La Gorda, a spus Nestor. Trebuie să înțelegi că ea e mai încăpățânată ca oricine. Nagualul îi spusese deja să nu dea târcoale pietrelor, sau oaselor, sau oricărui lucru pe care îl găsea îngropat în pământ. Dar ea obișnuia să se plimbe în lipsa lui și culegea tot felul de prostii.

În ziua aceea, în Oaxaca, ea a insistat să care lucrul ăla nenorocit. Ne-am urcat în autobuz și l-am adus tot drumul până aici, în oraș, chiar în camera asta.

Nagualul și Genaro erau plecați într-o excursie, a continuat La Gorda. Am îndrăznit să-mi bag degetul în orificiu și mi-am dat seama că fusese făcut pentru ca să o poți ține în mână. Era o piatră a puterii. Mi s-a modificat starea. M-am înspăimântat. Ceva ciudat a început să miște în întuneric, ceva fără formă și culoare. Nu mă puteam liniști. Mă trezeam urlând și după câteva zile nu mai puteam dormi. Toți au început să-mi țină companie, zi și noapte.

— Când s-au întors Nagualul și Genaro, a spus Nestor, Nagualul m-a trimis cu Genaro să pun piatra înapoi, exact în locul în care fusese îngropată. Genaro a căutat trei zile locul. Și

— A găsit.

— Ce ți s-a întâmplat după asta, La Gorda? am întrebat-o.

— Nagualul m-a îngropat. Am stat nouă zile dezbrăcată într-un sicriu cu murdărie.

A urmat o altă explozie de râs.

— Nagualul i-a explicat că nu putea ieși, a explicat Nestor. Săraca La Gorda a trebuit să-și facă nevoile în sicriul ei. Nagualul o pusese într-o îngrăditură pe care o făcuse din ramuri și pământ. Avea o ușiță într-o parte, pentru mâncare și apă. Restul

. Era îngropat.

— De ce a îngropat-o?

— Este singurul mod de a proteja pe cineva, a spus Nestor. Ea trebuia așezată în pământ, ca acesta s-o tămăduiască. Nu există tămăduitori mai buni ca pământul; în afară de asta, Nagualul a trebuit să abată atenția acelei pietre, care era concentrată pe La Gorda. Pământul este un ecran, el nu lasă nimic să treacă, în nici o direcție. Nagualul știa, că stând nouă zile îngropată, ei nu putea să-i fie mai rău, ci dimpotrivă, mai bine. Și așa s-a și întâmplat...

— Cum te-ai simțit îngropată La Gorda?

— Eram gata să înnebunesc. Dar era doar răsfățul meu. Dacă Nagualul nu m-ar fi pus acolo, aș fi murit. Puterea pietrei era prea mare pentru mine, proprietarul ei fusese un bărbat foarte mare. Puteam spune că mina lui era de două ori cât a mea. El se agățase de piatră pentru a rămâne în viață, iar în final cineva l-a ucis. Frica lui mă îngrozea. Simțeam cum venea ceva asupra mea, să-mi mănânce carnea. Asta era exact ce simțise acel bărbat. El fusese un om puternic, dar îl omorâse cineva și mai puternic.

— Nagualul a spus că, odată ce ai un astfel de obiect, el îți aduce nenorocire, pentru că puterea lui intră în interacțiune cu alte obiecte de acest fel, iar posesorul lui devine fie următor, fie victima. Nagualul a adăugat că aceste obiecte au caracter marțial, pentru că acea parte a atenției noastre care se focalizează asupra lor ca să le dea putere e o parte foarte periculoasă și beligerantă.

— La Gorda este foarte lacomă, a spus Pablito. Ea s-a gândit că dacă putea găsi ceva care avea deja o mare putere, ea va fi un câștigător, pentru că în zilele noastre nimeni nu mai este interesat în contestarea puterii.

La Gorda a aprobat cu o mișcare a capului.

— Nu știam că poți culege alte lucruri în afara puterii pe care o au obiectele, a spus ea. Când ri-i-am băgat prima dată degetul în orificiul pietrei, ținând-o într-o mină, mina mi s-a încălzit și brațul a început să-mi vibreze. Mă simțeam cu adevărat mare și puternică. Eram ascunsă, așa că nu știa nimeni ce aveam în mână. După ce am ținut-o câteva zile a început adevărata nenorocire. Simțeam că cineva îl urmărea pe posesor. Ii puteam simți frica. Fusese fără îndoială un vrăjitor foarte puternic și oricine ar fi fost cel care îl urmărea, acesta nu voia doar să-l ucidă, ci să-i și mănânce carnea. Asta mă speria cu adevărat. Ar fi trebuit să arunc piatra atunci, dar sentimentul pe care-l trăiam era atât de nou, încât am păstrat piatra în mină, ca o nebună. Când am aruncat-o într-un târziu, era prea târziu. Ceva din mine se prinsese. Aveam viziuni despre niște oameni care mă urmăreau, erau oameni îmbrăcați cu haine ciudate. Simțeam cum mă mușcă, cum îmi sfâșie pielea de pe picioare cu cuțite mici și cu dinții. Mi-am ieșit din minți.

— Cum a explicat don Juan aceste viziuni? am întrebat-o.

— El spunea că La Gorda a rămas fără apărare, a spus Nestor. Iar din cauza asta, a preluat fixația bărbatului, a doua atenție a lui, care fusese inoculată pietrei. Când el a fost ucis, o ținea strâns, pentru a-și aduna toată concentrarea. Nagualul a spus că puterea bărbatului i-a ieșit din corp și a intrat în piatră; el știa ce făcea, nu voia ca inamicii să profite de pe urma devorării cărnii sale. Nagualul a adăugat că cei care l-au omorât știau acest lucru, de aceea îl mâncau de viu, pentru a obține puterea care îi mai rămăsese. Ei au îngropat probabil piatra, pentru a evita necazurile. Iar eu și La Gorda, ca doi idioți, am găsit-o și am dezgropat-o.

La Gorda a afirmat, dând din cap de trei, patru ori. Avea o expresie foarte serioasă.

— Nagualul mi-a povestit că a doua atenție este cel mai periculos lucru posibil, a spus ea. Iar dacă este focalizată pe obiecte, nu există nimic mai oribil.

— Ceea ce este oribil este că noi ne agățăm, a intervenit Nestor. Bărbatul care avea piatra, se agăța de viața și de puterea lui, de aceea a fost îngrozit simțind cum îi era mâncata carnea. Nagualul a spus că dacă omul s-ar fi eliberat de spiritul său posesiv și ar fi cedat în fața morții sale, oricare ar fi fost ea, nu ar mai fi existat în el nici o frică.

Dar asta e tot. Nagualul Juan Matus a spus că misterul piramidei constă în structura ei. Cele patru colțuri au fost ridicate în vârful piramidei. Piramida este bărbatul, sprijinit de femeile sale luptătoare; un mascul care și-a ridicat suporterii la cel mai înalt nivel. Înțelegeți ce vreau să spun?

Probabil că aveam o figură perplexă, pentru că Pablito a râs. Era un râs cuviincios.

— Nu, Nu înțeleg ce vrei să spui, Pablito, Și asta pentru că don Juan nu mi-a vorbit niciodată despre acest lucru. Subiectul e complet nou pentru mine. Te rog, spune-mi tot ce știi.

— Atlantizii sunt „nagualul”; ei sunt „visători”. Reprezintă ordinea celei de-a doua atenții reliefată, de aceea sunt atât de misterioși și de înfricoșători. Ei sunt creaturi ale războiului, dar nu ale distrugerii. Celălalt șir de coloane, cele rectangulare, reprezintă ordinea primei atenții, „tonalul”. Ele sunt „stalkerii”, de aceea sunt acoperite cu inscripții. Ele sunt foarte liniștitoare și înțelepte, opusul celui alt șir.

Pablito s-a oprit și m-a privit aproape sfidător, apoi a început să zâmbească.

Credeam că va continua să explice ceea ce tocmai spusese, dar el a rămas tăcut, ca și cum mi-ar fi așteptat comentariile.

I-am spus că eram dezorientat, îndemnându-l să continue explicațiile. El a părut nehotărât, m-a privit stăruitor o clipă, apoi a tras adânc aer în piept. Abia începuse să vorbească, când vocile celorlalți l-au acoperit într-un cor de protest.

— Nagualul ne-a explicat deja tuturor asta, a spus La Gorda nerăbdătoare. Ce rost mai are să repetăm?

Am încercat să-i fac să înțeleagă că eu nu aveam într-adevăr habar de lucrurile de care vorbea Pablito. Am insistat să-și continue explicațiile. A urmat un vacarm, vorbeam toți în același timp. Judecând după felul în care mă priveau surioarele, ele se enervaseră foarte tare, în special Lidia.

Conversația lăncezea. I-am întrebat pe ceilalți dacă aveau ceva de spus. Surioarele mă priveau. Benigno a chicotit și și-a ascuns fața cu pălăria

— Eu și Pablito am fost la piramidele din Tuia, a spus el în cele din urmă. Am fost la toate piramidele din Mexic. Ne plac.

— De ce ați fost la toate piramidele?

— Nu știu sigur de ce am fost. Probabil pentru că Nagualul Juan Matus ne-a spus să nu ne ducem.

^ Dar tu, Pablito? r* v; ^

— Am fost acolo să învăț, a replicat el iritat și a râs. Am stat în Tuia. Cunoscut acele piramide ca pe mine însumi. Nagualul mi-a spus că și el obișnuia să stea acolo. El știa totul despre piramide. El însuși era un Toltec.

Atunci mi-am dat seama că ceea ce m-a atras la ruinele arheologice din Tuia fusese mai mult decât o simplă curiozitate. Motivul principal pentru care am acceptat invitația prietenului meu a fost acela că, la prima mea vizită făcută la Gordei și celorlalți, mi-au spus un lucru pe care don Juan nu mi-l pomenise niciodată, anume că se considera un descendent al culturii Toltecilor. Tuia era vechiul epicentru al imperiului Toltec.

— Ce crezi despre plimbarea nocturnă a Atlantizilor? I-am întrebat pe Pablito.

— Bineînțeles că se plimbă noaptea. Lucrurile astea sunt acolo din vechime. Nimeni nu știe cine a construit piramidele. Nagualul Juan Matus însuși mi-a relatat că spaniolii nu sunt primii care le-au descoperit. Nagualul spunea că au fost alții înaintea lor. Dumnezeu știe câți.

— Ce crezi că reprezintă aceste patru figuri de piatră?

— Ele nu sunt băbați, ci femei. Piramida aceea este centrul ordinii și stabilității. Figurile sunt cele patru colțuri ale ei; ele sunt cele patru vânturi, cele patru direcții. Ele sunt fundația, baza

piramidei. Trebuie să fie femei, femei bărbătoase, dacă vrei să le spui așa. Precum știi, noi bărbații nu suntem așa calzi. Noi suntem o legătură bună, un liant pentru a ține lucrurile împreună, Femeile au protestat violent. Bărbații au rămas tăcuți. Aveam sentimentul că, în principiu, erau de acord cu femeile, dar că, în sinea lor, doreau ca și mine să discutăm subiectul.

— Don Juan ți-a mai spus și altceva despre piramide, Pablito? am întrebat. Intenția mea era să evit subiectul Atlantizilor, dar să păstrez conversația în jurul Ion

— A spus că o anume piramidă din Tuia este un ghid, a răspuns Pablito cu râvnă.

După tonul vocii mi-am dat seama că voia cu adevărat să vorbească. Iar atenția celorlalți ucenici m-a convins că, în sinea lor, toți voiau să facă schimb de opinii.

— Nagualul a spus că este un ghid pentru a doua atenție, a continuat Pablito, dar a fost jefuită și apoi distrusă cu totul* El mi-a spus că unele dintre piramide erau „non-acțiuni” gigantice. Ele nu erau adăposturi, ci locuri în care luptătorii exersau „visatul” și cea de-a doua atenție. Tot ce făceau era înregistrat în cifre și desene, care erau puse pe pereți.

Apoi trebuie să fi apărut un alt tip de luptători, care nu au fost de acord cu ceea ce făceau vrăjitorii cu a doua atenție a lor și au distrus piramida precum și tot ce se găsea în ea.

Nagualul credea că noii luptători trebuie să fi fost luptători ai celei de-a treia atenții, așa cum era și el; luptători care erau îngroziți de cât de dăunătoare era fixarea celei de-a doua atenții. Vrăjitorii erau prea preocupați de fixarea atenției pentru a înțelege ce se întâmplă, Când și-au dat seama, a fost prea târziu.

. Pablito avea auditoriu. Toți cei din cameră, inclusiv eu, eram fascinați de cele povestite. Înțelegeam ideile expuse de el, pentru că don Juan mi le explicase.

Don Juan spusese că ființa noastră este compusă din două segmente perceptibile. Primul este corpul fizic cu care suntem obișnuiți și pe care îl percepem toți; al doilea este corpul luminos, care este ca un cocon pe care îl percep doar cei care „văd un cocon care ne conferă aparența unui ou luminos gigant. El a adăugat că unul dintre cele mai importante scopuri ale vrăjito-

— Nu ne place să vorbim despre femeile acelea, a spus La Gorda pe un ton împăciuitor. Numai gândul la femeile piramidei ne creează o stare de neliniște.

— Ce se întâmplă cu voi? De ce vă purtați așa?

— Nu știu, a replicat La Gorda. E doar un sentiment pe care îl avem toți, un sentiment de neliniște. Ne simțeam bine până când ai început să pui întrebări despre acele femei.

Afirmările La Gordei au fost ca un semnal de alarmă. S-au ridicat toți și au înaintat amenințător spre mine, vorbind tare.

Mi-a trebuit mult timp să-i calmez și să-i conving să se așeze. Surioarele erau foarte supărate, iar starea lor părea s-o influențeze și pe La Gorda. Cei trei bărbați se arătau mult mai reținuți. M-am întors spre Nestor și l-am rugat direct să-mi explice de ce erau atât de agitate femeile. Era limpede că făceam ceva în mod involuntar care ie agrava starea.

— Zău că nu știu ce se întâmplă, a spus el. Sunt sigur că nu știe niciunul dintre noi ce se întâmplă, doar că ne simțim toți foarte triști și agitați.

— Se poate să fie așa pentru că vorbim despre piramide? l-am întrebat.

— Probabil, a replicat el posomorit. Eu unul nu știam că figurile acelea sunt femei.

— Bineînțeles că știai, prostule, a izbucnit Lidia. Nestor a părut intimidat de izbucnirea ei. Abătut în retragere, zâmbind sfios.

— Poate că știam, a fost el de acord. Noi trecem printr-o perioadă foarte ciudată din viața noastră. Niciunul dintre noi nu mai este sigur de ceea ce știe. De când ai apărut în viețile noastre, nu ne mai recunoaștem nici noi.

Atmosfera a devenit apăsătoare. Am insistat spunându-le că singurul mod de a ne destinde era să vorbim despre acele coloane misterioase de la piramide.

Vânători de oameni, fantome. Chiar dacă nu mai sunt în viață, își pot atinge prada ca și cum ar fi prezenți aici și acum; pradă, pentru că asta devenim dacă intrăm într-una dintre aceste piramide. Nagualul le denumea capcane ale celei de-a doua atenții.

— Ce anume ți-a spus că s-ar întâmplă? a întrebat La Gorda.

— Nagualul spunea că am rezista poate la o vizită la piramide, a explicat Pablito. La a doua vizită am simți o tristețe ciudată. Ar fi ca o briză rece care ne-ar dezorienta și ne-ar obosi; o oboseală care s-ar transforma repede în ghinioN. În scurt timp, vom deveni pieze-rele; ni se va putea întâmpla orice. De fapt, Nagualul spunea că propriile noastre ghinioane se datorau încăpățânării de a vizita aceste ruine, în pofida recomandărilor sale.

De exemplu, Eligio nu a ieșit niciodată din cuvântul Nagualului. N-ar fi călcat nici mort pe acolo; nici Nagualul prezent aci de față nu îi ieșea din cuvânt și ei au fost mai norocoși, în timp ce de noi ghinioanele s-au ținut scai, în special de La Gorda și de mine. Oare nu noi am fost mușcați de același câine? Și nu s-au rupt de două ori aceleași grinzi ale acoperișului și au căzut peste noi?

— Nagualul nu mi-a explicat niciodată asta, a spus La Gorda. ~ Ba bine că nu, a insistat Pablito.

— Dacă aș fi știut că este atât de rău, nu mi-aș fi pus niciodată piciorul în locurile alea blestamate, a protestat La Gorda.

— Nagualul ne-a spus fiecăruia dintre noi aceleași lucruri» a intervenit Nestor. Problema este că niciunul dintre noi nu l-a ascultat cu atenție sau, mai degrabă, fiecare dintre noi l-a ascultat în felul lui și a auzit ce a vrut să audă.

— Nagualul spunea că fixarea celei de-a doua atenții are două fațete. Prima, și cea mai ușoară, este cea dăunătoare. Ea apare când „visătorii” își folosesc „visatul” pentru a-și concentra a doua atenție pe detalii lumești, ca banii sau puterea asupra oamenilor. Cealaltă fațetă e mai greu de atins și apare când „visătorii” își concentrează a doua atenție pe detalii care nu aparțin acestei riei este acela de a atinge starea de cocon luminos, scop ce poate fi atins printr-o folosire sofisticată a „visatului „și printr-o activitate riguroasă și sistematică pe care o denumea „non-acțiune”. El definea non-acțiunea ca pe o operațiune neobișnuită, care ne angajează întreaga ființă, forțând-o să devină conștientă de segmentul ei luminos.

Pentru a explica aceste concepte, don Juan a trecut la o împărțire în trei părți inegale a conștiinței. El numea cea mai mică parte dintre ele prima atenție și spunea că este conștiința pe care o dezvoltă fiecare persoană normală, pentru a interacționa cu lumea obișnuită; ea conține conștiința corpului fizic. Altă parte, mai mare, era denumită a doua atenție, fiind descrisă drept conștiința necesară pentru a putea percepe coconul nostru luminos și a acționa ca ființe luminoase. El spunea că a doua atenție rămâne în fundal pe toată durata vieții noastre, dacă nu este scoasă în evidență în mod deliberat, prin antrenament, sau printr-un traumatism accidental, iar ea cuprinde conștiința corpului luminos. El denumea ultima parte, care era cea mai mare, a treia atenție – o conștiință incomensurabilă, care angajează aspecte de neconceput ale conștiinței corporilor fizice și luminoase.

L-am întrebat dacă el însuși experimentase a treia atenție. Mi-a spus că se află la periferia ei, iar dacă va intra vreodată complet în ea, eu voi afla imediat, pentru că el va deveni în totalitate ceea ce este în realitate, o explozie de energie. A adăugat că, de fapt, câmpul de luptă al luptătorilor îl constituie a doua atenție, care este ceva similar cu un teren de antrenament pentru atingerea celei de-a treia atenții. Este o stare greu de atins, dar extrem de plină de roade.

— Piramidele sunt nocive, a continuat Pablito, în special pentru vrăjitori neprotejați ca noi. Ele sunt și mai nocive pentru luptătorii fără formă, ca La Gorda. Nagualul spunea că nu există nimic mai periculos ca fixarea răuvoitoare a celei de-a doua atenții. Când luptătorii învață să se focalizeze pe partea slabă a celei de-a doua atenții, nimic nu le poate sta în cale. Ei devin soluție; sugestia lui don Genaro părea să țină de domeniul umoristic, nefiind o posibilitate reală.

Don Juan a continuat să-și suțină punctul de vedere. El spunea că a lua notițe era o modalitate de a angaja prima atenție, dându-i sarcina de a memora, și că eu luam notițe pentru a-mi aminti ce se spunea și ce se făcea. Recomandarea lui don Genaro nu era o glumă, pentru că a scrie cu vârful degetului pe hârtie, ca „non-acțiunea” de a lua notițe, îmi va forța a doua atenție să se concentreze pe memorare, iar eu nu voi mai acumula foi de hârtie. Don Juan era de părere că rezultatul final ar fi mult mai concret și mai puternic decât simpla consemnare a notițelor. După cât știa el, așa ceva nu se realizase încă, dar asta era principiul și era solid.

M-a îndemnat să încerc o vreme. Lucrul acesta m-a tulburat. Luarea notițelor nu era numai un mecanism mnemotehnic, ei ceva care mă și calma. Era cel mai bun suport al meu. Acumularea colilor de hârtie îmi dădea echilibru și sens.

— Când ești îngrijorat din cauza notițelor tale, mi-a explicat don Juan, îți concentrezi o parte foarte periculoasă din tine asupra lor. Toți avem această parte periculoasă, această fixare. Cu cât devenim mai puternici, cu atât este această parte mai mortală. Pentru luptători este recomandabil să nu aibă nici un lucru material pe care să-și concentreze puterea, ci să o concentreze pe spirit, pe adevăratul zbor în necunoscut, nu pe scuturi lipsite de însemnătate, în cazul tău, notițele constituie scutul tău. Ele nu te vor lăsa să trăiești în pace.

Aveam sentimentul că nu exista nimic în lume care să mă fi putut separa de notițele, mele. Apoi don Juan a conceput o anume sarcină pentru mine, în locul unei „non-acțiuni” propriu-zise. El spunea că pentru cineva care era atât de posesiv ca mine, cel mai potrivit mod de a mă elibera de carnețele mele era să le dezvălui altora, să le fac publice, scriind o carte. La vremea respectivă acest lucru mi s-a părut o glumă mai mare decât aceea de a lua notițe cu vârful degetului.

Lumi, așa cum este călătoria în necunoscut. Luptătorii au nevoie de o absolută perfecțiune pentru a atinge această fațetă.

Le-am spus că eram sigur că don Juan a dezvăluit selectiv anumite lucruri unora dintre noi și alte lucruri celorlalți. Eu, de exemplu, nu-mi aminteam să fi discutat vreodată cu don Juan despre fațeta dăunătoare a celei de-a doua atenții. Apoi le-am povestit ce mi-a spus don Juan despre fixarea atenției în general.

El insistase asupra faptului că toate ruinele arheologice din Mexic, dar mai ales piramidele, erau nocive pentru omul modern, descriind piramidele ca pe niște expresii străine de gânduri și acțiuni. El spunea că fiecare detaliu, fiecare desen din ele, reprezintă un efort calculat de înregistrare a unor aspecte ale atenției complet străine pentru noi. Pentru don Juan nu numai ruinele culturilor trecute conțineau un element periculos, ci tot ceea ce constituie obiectul unei preocupări obsesive conține un

^ potențial nociv.

Discutasem o dată în detaliu despre asta în replică la unele comentarii ale mele despre faptul că nu știam unde să-mi pun însemnările pentru a fi în siguranță. Mă interesau în modul cel mai posesiv și eram obsedat de securitatea lor...

— Ce aş putea face? l-am întrebat.

— Genaro ți-a dat odată soluția, a răspuns el. Atunci credeai că glumește, așa cum faci întotdeauna. El nu glumește niciodată. Ți-a spus că ar trebui să înveți să scrii cu vârful degetului,

în loc de creion. Tu nu l-ai luat în serios, pentru că nu-ți poți imagina că asta este „non-acțiunea” de a lua notițe.

Am răspuns că ceea ce-mi propunea nu putea fi decât o glumă. Imaginea pe care mi-o făurisem despre propria mea persoană era aceea a unui om de știință specializat în științe sociale, care avea nevoie să înregistreze tot ce se spunea și se făcea, pentru a putea trage concluzii verificabile. Pentru don Juan, între cele două lucruri era o legătură. A fi un student serios nu depindea de luatul notițelor. Eu personal nu vedeam nicio

— Nevoia ta de a poseda și de a te agăța de lucruri nu este singulară. Oricine vrea să urmeze drumul luptătorului, al vrăjitorului, trebuie să se elibereze de această fixație.

Binefăcătorul meu îmi povestea că era o vreme când luptătorii posedau obiecte materiale asupra cărora își plasau fixațiile. Și astfel s-a pus problema al cui era obiectul cel mai puternic, sau care era cel mai puternic dintre toate. Rămășițe ale acestor obiecte au rămas în lume, reziduuri nefolosite ale acelei lupte pentru putere. Nimeni nu poate spune ce fixări s-au exercitat asupra acelor obiecte. Oameni infinit mai puternici ca tine și-au imprimat în ele toate fațetele atenției lor. Tu ai început să imprimi notițelor neînsemnata ta îngrijorare. Încă nu ai obținut alte nivele ale atenției. Gândește-te cât de groaznic ar fi, dacă, la sfârșitul drumului tău de luptător, ți-ai căra încă sacii de notițe în spate. Atunci notițele vor fi deja vii, în special dacă ai învățat să scrii cu vârful degetului și încă ar mai trebui să aduni hârtii. În aceste condiții, nu m-ar surprinde deloc dacă cineva ar vedea sacii tăi cu notițe umblând singuri.

— Pentru mine este ușor să înțeleg de ce Nagualul Juan Matus nu a vrut să avem lucruri personale, a spus Nestor, după ce am terminat de vorbit. Noi toți suntem „visători”. El nu voia ca noi să ne concentrăm „partea visătoare a corpului” nostru asupra fațetei slabe a celei de-a doua atenții.

— În acea vreme nu-i înțelegeam manevrele. Ii luam în nume de rău faptul că mă puneă să scap de tot ce aveam. Mă gândeam că nu e cinstit cu mine. Credeam că în felul acesta încerca să-i facă pe Pablito și Benigno să nu mă invidieze, pentru că ei nu aveau nimeni. În comparație cu ei, eu eram bine așezat. Pe atunci nu-mi dădeam seama că el îmi proteja „corpul din vis”.

Don Juan îmi descrisese „visatul” în diferite feluri. Cel mai nedeslușit dintre ele îmi apare acțiunea drept cel mai bun pentru a descrie acțiunea respectivă. El spunea că „visatul” este în mod intrinsec „non-acțiunea” de a dormi. În acest mod, „visatul” permite practicantilor să folosească această parte a vieții lor pe care o petreceau dormind. Este ca și cum „visătorii” n-ar mai dormi deloc. Totuși, nu se ajunge la nici o îmbolnăvire din cauza asta, „Visătorii” nu încetează să doarmă, dar efectul „visatului” pare să fie o creștere a timpului de conștientă, prin folosirea unui corp suplimentar – „corpul din vis”.

Don Juan mi-a explicat că acest „corp din vis” este denumit uneori „dublura” sau „celalalt” pentru că este o replică perfectă a corpului fizic al „visătorului”. Corpul acesta este inerent energia unei ființe luminoase, o emanație alburie, fantomatică, fiind proiectată de fixarea celei de-a doua atenții într-o imagine tridimensională a corpului. Don Juan a explicat că acest „corp din vis” nu este o fantomă, ci e la fel de real ca tot ceea ce observăm în lume. El spunea că a doua atenție este atrasă inevitabil ca să se focalizeze asupra ființei noastre totale, ca un câmp de energie, iar apoi ea transformă această energie în orice dorește. Bineînțeles, cel mai ușor lucru este imaginea corpului fizic, cu care suntem familiarizați din viața obișnuită și din folosirea primei atenții. Ceea ce canalizează energia ființei noastre totale pentru a produce lucruri ce se situează în limitele posibilității este cunoscut drept „voință”. Don Juan nu putea spune care sunt aceste granițe, doar că la nivelul ființelor luminoase sfera este atât de mare, încât este inutil să încerci să stabilești limite – astfel, energia unei ființe luminoase poate fi transformată prin „voință” în orice.

— Nagualul spunea despre „corpul din vis” că se implică și se atașează de orice, a spus Benigno. El nu are un scop. Don Juan mi-a spus că bărbații sunt mai slabi decât femeile, deoarece „corpul din vis” al unui bărbat este mai posesiv decât al femeii.

Surioarele au încuviințat la unison printr-o mișcare a capului. La Gorda m-a privit și a zâmbit.

— Nagualul mi-a spus că tu ești regele posesivității, mi s-a adresat ea. Genaro zicea că îți iei la revedere chiar și de la excremente, înainte să tragi apa.

Surioarele se prăpădeau de râs. Genarii făceau eforturi disperate să se abțină. Nestor, care stătea lângă mine, m-a bătut cu palma pe genunchi.

— Nagualul și Genaro obișnuiau să istorisească multe ciudățenii despre tine, a spus el. Ei ne-au întreținut ani de zile cu povești despre un tip ciudat pe care-l cunoșteau. Acum știu că tu ești acela.

Am început să sunt o unda de stinghereală. Mi se părea că don Juan și don Genaro m-au trădat, făcând haz de mine în fața ucenicilor. M-a cuprins o undă de autocompătimire. Am început să mă plâng. Am spus cu voce tare că au fost influențați să fie împotriva mea, să creadă că eram un nebun.

— Nu-i adevărat, a spus Benigno. Suntem încântați că ești cu noi.

— Oare așa e? a izbucnit Lidia.

Au început să se contrazică vehement. Bărbații și femeile erau în tabere diferite. La Gorda nu s-a alăturat nici uneia. A rămas lângă mine, în timp ce ceilalți se ridicaseră și țipau.

— Trecem printr-un moment foarte greu, mi-a spus La Gorda pe un ton scăzut. Noi am „visat” foarte mult, dar nu este totuși de ajuns pentru ceea ce ne trebuie.

— De ce aveți nevoie, La Gorda?

— Nu știu. Speram ca tu să ne spui asta.

Surioarele și Genarii s-au așezat pentru a putea asculta ceea ce-mi spunea La Gorda.

— Avem nevoie de un conducător, a spus ea. Tu ești Nagualul, dar nu ești un conducător.

— Ți trebuie timp ca să formezi un Nagual perfect, a spus Pablito. Nagualul Juan Matus mi-a spus că el însuși era lipsit de interes în tinerețe, până când l-a scuturat ceva și l-a scos din această automulțumire.

— Nu cred, a țipat Lidia. N-a afirmat niciodată așa ceva.

— El spunea că era foarte înstărit, a adăugat La Gorda cu voce scăzută.

— Nagualul mi-a povestit că în tinerețe era o piață rea, exact ca mine, a spus Pablito. Și lui îi spusese binefăcătorul lui să nu pună piciorul în acele piramide, și de aceea el a locuit practic acolo, până a fost scos din minți de o hoardă de fantome.

Se pare că nimeni nu știa de povestea asta. Toți au ciulit urechile.

— Uitasem complet de asta, a explicat Pablito. Tocmai mi-am amintit. A fost exact cum s-a întâmplat și cu La Gorda. Într-o zi, când Nagualul a devenit un luptător fără formă, fixările răuvoitoare ale acelor luptători care și-au exersat „visatul” și alte „non-acțiuni” în piramide au venit la el. L-au găsit lucrând pe câmp. El mi-a povestit că a văzut o nună care a ieșit din pământul unor brazde proaspete să-l prindă de pantaloni. A crezut că era un muncitor îngropat accidental. A încercat să-l scoată din pământ. Apoi și-a dat seama că săpa un mormânt: acolo fusese îngropat un bărbat. Nagualul a povestit că bărbatul era slab, cu pielea tuciurie și nu avea păr. Nagualul a încercat să acopere repede mormântul. Nu voia să-l vadă ceilalți muncitori și nu voia să-l rănească pe om, scoțându-l în pofida voinței lui. El lucra atât de adâncit, încât nici n-a băgat de seamă că ceilalți muncitori se strânseseră în jurul lui. Nagualul spunea că în momentul acela sicriul s-a răsturnat și bărbatul cu tenul închis s-a rostogolit, gol pușcă, pe pământ. Nagualul a încercat să-l ajute și i-a rugat și pe ceilalți să-i dea p mână de ajutor. Ei au râs de el. Credeau că

era beat ori că avea o criză de delirium tremens, pentru că pe câmp nu era nici un mort, sau sicriu, sau altceva de genul ăsta.

Nagualul a spus că era speriat, dar n-a îndrăznit să-i vorbească binefăcătorului său despre asta. Nu a contat, pentru că noaptea a venit la el o ceată întreagă de fantome. El s-a dus să deschidă ușa din față când a bătut cineva și atunci a năvălit o hoardă de oameni goi, cu ochii galbeni, strălucitori. Aceștia l-au aruncat la podea și au început să joace tontoroii pe el. Probabil că i-ar fi rupt toate oasele, dacă nu ar fi apărut binefăcătorul lui. Acesta „văzuse” fantomele și La luat pe Nagual cu el, așezându-l într-un loc sigur, o groapa în pământ, pe care o avea în spatele casei. L-a îngropat acolo pe Nagual, în vreme ce fantomele stăteau pe vine în jurul lui, așteptându-și șansa.

Nagualul mi-a povestit că era atât de înspăimântat, încât se retrăgea de bună voie în coșciugul lui de pământ să doarmă în fiecare noapte, multă vreme după ce dispăruseră fantomele.

Pablito s-a oprit. Toți păreau gata să plece. Fremătau și își schimbau poziția, ca pentru a arăta că se saturaseră de stat jos.

Le-am spus că m-am simțit foarte tulburat când l-am auzit pe prietenul meu povestind despre Atlantizii care se plimbau noaptea în piramidele din Tuia. Până în acea zi nu recunoscusem profunzimea cu care acceptasem ceea ce mă învățaseră don Juan și don Genaro. Mi-am dat seama că îmi anulasem complet judecata, deși în mintea mea era foarte clar că posibilitatea ca acele statui colosale de piatră să se poată plimba nici nu intra în discuție. Reacția mea a fost o surpriză totală pentru mine.

Le-am explicat pe larg că ideeA. Că Atlantizii se plimbau noaptea era un exemplu clar de fixare a celei de-a doua atenții. Ajunsesem la această concluzie folosind următorul set de premise: Întâi, că nu suntem exact ceea ce pretind simțurile noastre că suntem. De fapt, suntem ființe luminoase, capabile de a deveni conștiente de luminozitatea noastră. Doi, ca ființe luminoase conștiente de luminozitatea noastră, noi suntem capabili să scoatem la iveală diferite fațete ale conștiinței noastre, sau ale atenției noastre, cum o denumea don Juan. Trei, dezvoltarea poate fi realizată printr-un efort deliberat, cum încercam noi să facem, sau accidental, prin traume fizice. Patru, că a fost o vreme când vrăjitorii își fixau în mod deliberat fațete ale atenției lor pe obiectele materiale. Cinci, că Atlantizii, judecând după forma lor înfricoșătoare trebuie să fi fost obiecte pe care și-au fixat atenția vrăjitorii dintr-un alt timp.

Am afirmat că acel custode care îi dăduse informația prietenului meu descoperise cu certitudine o alta fațetă a atenției lui; el a devenit involuntar, chiar dacă numai pentru o clipă, un receptor al proiecțiilor celei de-a doua atenții a vechilor vrăjitori. Pentru mine nu mai părea atât de imposibil ca omul să fi vizualizat fixația acelor vrăjitori.

Dacă acești vrăjitori aparțineau tradiției lui don Juan și don Genaro, ei trebuie să fi fost practicanți impecabili, caz în care n-ar fi existat nici un fel de limite în ceea ce puteau îndeplini prin fixarea celei de-a doua atenții. Dacă intenționau ca Atlantizii să se plimbe noaptea, atunci aceștia se plimbau noaptea.

Pe măsură ce vorbeam, cele trei surori au devenit foarte furioase și agitate din cauza mea. Când am terminat, Lidia m-a acuzat că nu făceam altceva decât să vorbesc. Apoi s-au ridicat și au plecat fără să spună măcar la revedere. Bărbații le-au urmat, dar s-au oprit la ușă și au dat mâna cu mine. Eu și La Gorda am rămas în cameră

— E ceva foarte ciudat la femeile astea, am spus.

— Nu. Sunt doar plictisite de discuții, a spus La Gorda. Ele așteptau de la tine o acțiune.

— Dar de ce Genarii nu erau plictisiți de discuții? * – Ei slnț mai proști decât femeile, a replicat ea sec.

— Dar tu, La Gorda? Și tu ești plictisită de conversații?

— Nu știu ce se întâmplă, a spus ea solemn. Când sunt cu tine, 'nu sunt obosită, dar când sunt cu surioarele sunt extrem de obosită, exact ca ele.

În timpul următoarelor zile lipsite de evenimente pe care le-am petrecut cu ei, a fost evident că surioarele erau extrem de ostile față de mine. Genarii mă tolerau cu dezinvoltură. Doar La Gorda părea să fie de acord cu mine. Începeam să mă întreb de ce. Am întrebat-o înainte să plec la Los Angeles.

— Nu știu de ce, dar sunt obișnuită cu tine. Ca și cum noi doi am fi la fel, în timp ce surioarele și Genarii ar aparține unei lumi diferite.

2. „VĂZUTULĂMPREUNĂ.

După ce m-am întors la Los Angeles, am avut timp de câteva săptămâni o stare de ușor disconfort, pe care am considerat-o a fi o amețală, sau o pierdere bruscă a respirației datorată efortului fizic. Răul a atins punctul culminat într-o noapte, când m-am trezit îngrozit, incapabil să respir. Doctorul pe care l-am consultat a pus diagnosticul de hiperventilație, provocată probabil de starea de tensiune. El nu mi-a prescris un tranchilizant și a sugerat să respir într-o pungă de hârtie dacă se întâmplă să mai am o criză.

Am decis să mă întorc în Mexic, să-i cer sfatul La Gorda. După ce i-am spus diagnosticul doctorului, ea m-a asigurat că nu era nici o boală, că începeam să-mi pierd scuturile și ceea ce simțeam de fapt era „pierderea foimei umane” și intrarea într-o nouă stare de detașare față de lucrurile omenești.

— Nu te lupta. Reacția noastră firească este să ne luptăm împotriva ei. Făcând asta, o risipim. Eliberează-te de frică și urmărește pas cu pas pierderea formei umane.

Ea a adăugat că dezintegrarea formei umane în cazul ei a început în pântec, cu o durere puternică și cu o presiune neobișnuită, care s-a deplasat ușor în două direcții, în jos, în picioare și în sus, în 0 Ea a adăugat că efectele se simt imediat. Voiam să înregistrez fiecare nuanță a intrării mele în această stare nouă. M-am pregătit să fac o descriere detaliată, dar spre marea mea întristare, nu s-a mai întâmplat nimic. După câteva zile de așteptări zadarnice, am renunțat la explicația La Gorda și am ajuns la concluzia că doctorul mi-a pus diagnosticul corect. Mie mi se părea absolut plauzibil. Îmi asumam o responsabilitate care îmi provoca o stare de încordare insuportabilă. Acceptasem rolul de șef care ucenicii credeau că-mi aparține, dar nu aveam nici o idee cum să conduc.

Tensiunea prezentă în viața mea s-a manifestat într-un mod și mai serios. Nivelul meu obișnuit de energie scădea neconținut. Don Juan ar fi spus că îmi pierdeam puterea personală și că, în cele din urmă, îmi voi pierde și viața. El mă sfătuisese să trăiesc exclusiv în termenii de putere personală, pe care-o înțelegem ca pe o stare de a ființa, o relație de ordine între subiect și univers, o relație care nu poate fi întreruptă fără a avea ca rezultat moartea subiectului. Întrucât nu se întrezărea nici o modalitate de a-mi schimba starea, am ajuns la concluzia că viața mea se apropia de sfârșit. Faptul că aveam senzația că sunt pierdut îmi înfuria pe toți ucenicii. M-am decis să mă despart de ei pentru câteva zile, pentru a-mi împrăștia tristețea și furia lor.

Când m-am întors, i-am găsit stând în fața ușii surioarelor de parcă m-ar fi așteptat. Nestor a alergat spre mașina mea, și încă înainte să opresc motorul, a strigat anunțându-mă că Pablito fugise. Se dusesse să moară în orașul Tuia, locul strămoșilor săi. Eram îngrozit, Mă simțeam vinovat.

La Gorda nu era de acord cu mine. Ea radia, exprimându-și mulțumirea. _ . >

— Acel mic codoș e mai bun mort. Acum o să trăim cu toții în armonie, așa cum ar fi trebuit s-o facem. Nagualul a spus că o să ne schimbi viețile. Ei bine, ai făcut-o. Acum nu ne mai deranjează Pablito. Ai scăpat de el. Privește cât de fericiți suntem. Suntem mai buni fără el.

Eram revoltat de asprimea ei. Am afirmat cât de categoric puteam că don Juan ne dăduse tuturor, în modul cel mai stăruitor, schema de viață a luptătorului. Am accentuat spunându-le că impecabilitatea luptătorului cerea ca eu să nu-l las pe Pablito să moară așa.

— Și ce crezi că ai de făcut? a întrebat La Gorda.

— O să iau pe unul dintre voi să stea cu el, până în ziua în care toți, inclusiv Pablito, veți pleca de aici.

Au râs de mine, chiar și Nestor și Benigno, despre care credeam că sunt mai apropiați de Pablito. La Gorda a râs mai mult decât ceilalți, provocându-mă evident.

M-am întors spre Nestor și Benigno, pentru a le solicita ajutorul. Și-au întors privirea în altă parte.

Am apelat la înțelegerea La Gordei. Am rugat-o. Am folosit toate argumentele care mi-au venit în minte. Mă privea cu un dispreț total.

— Să mergem, le-a spus celorlalți.

Mi-a aruncat cel mai neutru zâmbet. A dat din umeri și și-a țuguat buzele.

— Ești binevenit dacă vrei să vii cu noi, mi-a spus ea, dar să nu pui întrebări, ori să discuți despre prăpăditul ăla.

— Ești un luptător fără formă, La Gorda, am spus. Tu mi-ai spus asta. Atunci de ce-1 judeci pe Pablito?

La Gorda n-a răspuns. Dar a înregistrat lovitura. S-a încruntat și mi-a evitat privirea. 4

— La Gorda este cu noi! a urlat Josephina cu voce ridicată. Cele trei surori s-au strâns în jurul La Gordei și au tras-o în casă. Le-am urmat. Nestor și Benigno au intrat și ei.

— Ce-ai de gând să faci, să iei pe una dintre noi cu forța? m-a întrebat La Gorda.

Le-am spus tuturor că este de datoria mea să-l ajut pe Pablito și că aş face același lucru pentru oricare dintre ei.

— Chiar crezi că ești în stare să rezolvi problema asta? m-a întrebat La Gorda cu ochii plini de mânie.

Am vrut să urlu de furie, așa cum mai făcusem în prezența lor, dar circumstanțele erau diferite. Nu puteam s-o fac.

— O să o iau pe Josefina cu mine. Eu sunt Nagualul.

La Gorda a strâns în jurul ei surioarele și le-a protejat cu propriul ei corp. Fetele erau gata să-și dea mâinile. Ceva din mine știa că dacă o făceau, forța lor comună ar fi fost înfricoșătoare și eforturile mele de a o lua pe Josefina ar fi fost inutile. Singura mea șansă era să le despart înainte de a ajunge să se grupeze. Am împins-o pe Josefina cu palmele și am trimis-o rostogolindu-se spre centrul camerei. Înainte să aibă timp să se regroupeze le-am lovit pe Lidia și pe Rosa. S-au clătinat de durere. La Gorda s-a repezit la mine, cu o furie pe care n-o mai văzusem niciodată la ea. Era ca atacul unei fiare sălbaticE. Își adunase întreaga concentrare pentru a-mi administra o singură lovitură. Dacă m-ar fi lovit, m-ar fi omorât. Mi-a ratat pieptul cu câțiva centimetri. Am prins-o din spate într-o îmbrățișare ca de urs și ne-am rostogolit. M-am tot rostogolit până la epuizare. Corpul ei s-a relaxat și a început să mă mângâie pe dosul mâinilor, care erau prinse strâns în jurul stomacului ei.

Apoi am observat că Benigno și Nestor stăteau lângă ușă. Amândoi păreau gata să leșine.

La Gorda a arborat un zâmbet larg și mi-a șoptit la ureche că era bucuroasă că o copleșisem.

Am luat-o pe Josefina la Pablito. Simțeam că era singura dintre ucenici care avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea și Pablito ar fi fost ultima persoană care să-i fi refuzat acest lucru. Eram sigur că simțul lui îl va obliga să aibă grijă de ea, deoarece ea avea nevoie de ajutor, i'.

Peste o lună, m-am întors încă o dată în Mexic. Pablito și Josefina se reîntorseseră. Locuiau împreună în casa lui don Genaro și o împărțeau cu Benigno și Rosa. Nestor și Lidia trăiau în casa lui Soledad, iar La Gorda era singură în casa surioarelor.

— Te surprind noile noastre aranjamentele de viață? a întrebat La Gorda,

Surpriza mea era mai mult decât evidentă. Voiam să cunosc toate implicațiile acestor noi organizări.

La Gorda mi-a replicat pe un ton sec că nu cunoștea nici un fel de implicații. Ei aleseseră să trăiască în cupluri, dar nu precum cuplurile. A adăugat că, în pofida a ceea ce aş fi putut crede, erau luptători impecabili.

Noul aranjament era mai degrabă plăcut. Toți păreau foarte relaxați. Dispăruseră murmuratul sau izbucnirile de agresivitate dintre ei. Se deciserseră să se îmbrace în ținuta indiană a acelei regiuni. Femeile purtau fuste încrețite care atingeau aproape pământul. Aveau șaluri închise la culoare și părul aranjat în cosițe, cu excepția Josefinei, care purta tot timpul o pălărie. Bărbații purtau cămăși și pantaloni albi și subțiri gen pijamale și pălării de paI. În picioare toți aveau sandale făcute de casă.

Am întrebat-o pe La Gorda care era motivul noului mod de a se îmbrăca. Ea a spus că era gata să plece. Mai devreme sau mai târziu, cu ajutorul meu sau singuri, urmau să părăsească valea aceea. Vor intra într-o lume și o viață nouă. Când vor fi făcut asta, vor cunoaște schimbarea; cu cât purtau mai mult hainele lor indiene, cu atât va fi mai drastică schimbarea când își vor pune haine de oraș. Ea a adăugat că au fost învățați să fie adaptabili, să se simtă în largul lor în orice situație, și eu fusesem învățat la fel. Misiunea mea era să mă port cu ei firesc, indiferent de ce mi-ar fi făcut miE. În schimb, provocarea lor era să părăsească valea și să se așeze în altă parte, pentru a afla dacă erau sau nu destul de fluizi, așa cum trebuie să fie luptătorii.

I-am cerut opinia despre șansele noastre de reușită. Ea a răspuns că pe fețele noastre era scrisă nereușita.

La Gorda a schimbat brusc subiectul și mi-a spus că, în „visatul” ei, ea se vedea privind la o trecătoare îngustă între doi munți rotunzi, enormi; cei doi munți îi erau familiari și voia s-o conduc într-un oraș din apropiere. Credea, fără să știe de ce, că cei doi munți se aflau acolo, iar mesajul din „visul” ei era că trebuia să mergem amândoi acolo.

Am plecat când se crăpa de ziuă. Mai trecusem cu mașina prin orașul acela. Era foarte mic și nu observasem niciodată nimic în jurul lui care să semene cu viziunea La Gorda. În jurul lui erau doar dealuri erodate. S-a adeverit că cei doi munți nu erau acolo sau, dacă erau, nu-i puteam găsi.

În timpul celor două ore pe care le-am petrecut în acel oraș, am avut totuși amândoi sentimentul că știam ceva nedefinit, care se transforma uneori în certitudine și apoi se pierdea în întuneric, ca să devină doar frustrare și enervare. Vizitarea orașului aceea ne-a tulburat în moduri misterioase; sau mai exact, din motive necunoscute, am devenit foarte agitați. Mă aflam în miezul unui conflict cât se poate de illogic. Nu-mi aminteam să mă fi oprit vreodată în acel oraș, dar puteam jura nu numai că fusesem acolo, dar că și trăisem acolo o vreme. Nu era vorba de o amintire clară; nu-mi aminteam străzile sau casele. Ceea ce simțeam era o neliniște vagă, dar puternică, că se va lămuri ceva în mintea mea. Nu eram sigur ce, probabil o amintire. Uneori, această neliniște devenea supremă, în special când am văzut o anumită casă. Am parcat în fața ei. Eu și La Gorda am privit-o din mașină aproape o oră, dar niciunul dintre noi nu a sugerat să coborâm și să intrăm în ea.

Eram amândoi iritați. Am început să discutăm despre viziunea pe care o avusese în legătură cu cei doi munți; conversația noastră s-a transformat curând într-o controversă. Ea credea că nu luasem în serios „visul” ei. Am continuat să discutăm în contradictoriu până când

ne-am trezit țipând unul la altul, nu atât de supărare, cât de nervozitate. M-am surprins în această stare și m-am oprit.

La înapoiere am parcat mașina pe o latură a șoselei. Am coborât să ne dezmoțim picioarele. Ne-am plimbat o vreme; bătea vântul, așa că nu era o plăcere. La Gorda părea agitată. Ne-am întors la mașină și ne-am urcat.

— Dacă ți-ai putea aduna cunoașterea, a spus La Gorda pe un ton rugător. Ai ști că pierderea formei umane...

S-a oprit în mijlocul frazei; încruntarea mea probabil că o oprise. Eram conștientă de lupta mea interioară. Dacă ar fi existat în mine vreo urmă de cunoaștere pe care să o pot scoate la suprafață în mod conștient, aş fi făcut-o imediat.

— Dar suntem ființe luminoase, a spus ea pe același ton convingător. Avem atât de multe în fața noastră. Tu ești Nagualul nostru. Tu știi și mai multe.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Trebuie să te lepezi de dorința de a te agăța. Exact același lucru mi s-a întâmplat și mie. Mă agățăm de lucruri, de exemplu de mâncarea care-mi plăcea, de munții între care trăiam, de oamenii cu care îmi plăcea să discut. Dar, cel mai mult mă agățăm de dorința de a fi plăcută.

I-am spus că sfatul ei nu avea nici un sens pentru mine, pentru că nu eram conștient să mă fi atașat de ceva. Ea a insistat spunând că, într-un anume fel, știam că puneam bariere în calea pierderii formei mele umane.

— Atenția noastră este antrenată să se focalizeze cu îndărătnicie, a continuat ea. Așa menținem noi lumea. Prima ta atenție a fost învățată să se focalizeze pe ceva care este foarte straniu pentru mine, dar este foarte familiar pentru tine.

I-am spus atunci că mintea mea se sprijină pe abstracții – nu abstracții ca matematica, de exemplu, ci mai degrabă propoziții de cumpătare.

— Acum este timpul să lași de-o parte toate astea. Pentru a-ți putea pierde forma umană, trebuie să te eliberezi de tot acest balast. Tu te echilibrezi atât de tare, încât te paralizezi de unul singur. Nu voiam să discut în contradictoriu. Ceea ce numea ea pierderea formei umane era un concept prea vag pentru a mă ocupa de el imediat. Pe mine mă interesa cam ce se întâmplase în orașul acela. La Gorda nu voia să discutăm despre asta.

— Singurul lucru care contează este ca tu să-ți aduni cunoștințele. Dacă vrei, poți să o faci, ca în ziua când a fugit Pablito, iar tu și cu mine am ajuns să ne batem.; i La Gorda a spus că ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea era un exemplu de „reîmprospătare a cunoștințelor cuiva”. Fără să fi fost perfect conștient de ceea ce făceam, eu folosisem manevre complexe, care necesitau „vederea”.

— Tu nu ne-ai atacat pur și simplu. Tu ai „văzut”. Avea dreptate, într-un fel. Atunci avusese loc ceva ieșit din comun. Am reconsiderat totul în mare detaliu, rezumându-mă totuși, la o speculație personală. Nu aveam nici o explicație adecvată pentru ceea ce se întâmplase, în afară de a spune că încărcarea emoțională a momentului mă afectase în modalități incredibile.

Când am pășit în casă și le-am văzut pe cele patru femei, am înțeles într-o fracțiune de secundă că eram în stare să-mi schimb modul de percepție obișnuit. Vedeam patru pete amorfe de lumină chihlimbarie foarte intensă, exact în fața mea. Una dintre ele era mai plăcută. Celelalte trei erau niște lumini tăioase, neprietenoase, de un alb-chihlimbăriu. Cea mai blândă era La Gorda. Iar în acel moment, cele trei lumini neprietenoase se profilau amenințător deasupra ei.

Pata de luminozitate cea mai apropiată de mine, Josefina, era un pic dezechilibrată. Ea era aplecată în față, așa că i-am făcut vânt. Le-am lovit pe celelalte două într-o scobitură pe care o aveau în partea dreaptă. Nu eram conștient că acolo trebuia să le lovesc. Am găsit că acea scobitură era pur și simplu convenabilă mă invita parcă să o lovesc cu piciorul. Rezultatul a fost

devastător. Lidia și Rosa au leșinat pe loc. Le loviseam în coapsa dreaptă. Nu era o lovitură care să poată frânge un os, eu am împins cu piciorul doar petele de lumină din fața mea. Oricum, parcă le dădusem o lovitură îngrozitoare în cel mai vulnerabil punct al corpului lor.

La Gorda avea dreptate, eu îmi reaminteam de ceva știut și de care nu eram conștient. Dacă asta însemna „a vedea”, concluzia logică pentru intelectul meu era că „a vedea” este o cunoaștere corporală. Predominanța simțului vizual din noi influențează această cunoaștere corporală și o face să fie luată drept vedere. Ceea ce mi se întâmplase nu era totuși ceva vizual. Am „văzut” petele de lumină cu altceva decât cu ochii, deoarece eram conștient că cele patru femei se găseau în raza mea vizuală în timpul în care am avut de-a face cu ele. Petele de lumină nici măcar nu se suprapuneau peste fizicul lor. Cele două seturi de imagini erau separate. Ceea ce complica problema era timpul. Totul se întâmplase în câteva secunde. Dacă eu treceam de la o secundă la cealaltă, trecerea era atât de rapidă, încât îmi pierdea sensul, de aceea nu-mi pot aminti decât de percepția simultană a celor două scene.

După ce am lovit cele două puncte de lumină, cea mai blândă – La Gorda – s-a îndreptat în direcția mea. Ea nu venea drept spre mine, ci apornit-o undeva spre stânga mea din chiar momentul în care a început să se miște; ea intenționa evident să mă evite, așa că atunci când a trecut, am prins-O. În timp ce ne tot rostogoleam pe podea, simțeam cum mă dizolvam în ea. Atunci a fost singurul moment în care mi-am pierdut fluentă. Am redevenit conștient de mine însumi în timp ce La Gorda îmi mângâia dosul mâinilor.

— În „visatul” nostru, surioarele și cu mine am învățat să ne unim mâinile, a spus La Gorda. Știm să formăm o liniE. În acea zi, problema noastră a fost că nu mai formasem linia aceea în afara camerei noastre. De aceea m-au tras ele înăuntru. Corpul tău știa ce însemna dacă noi ne uneam mâinile. Dacă am fi-făcut-o, aș fi fost sub controlul lor. Ele sunt mai îndârjite decât mine. Corpurile lor sunt strâns unite; ele nu sunt preocupate de sex. Eu da. Asta mă face mai slabă. Sunt sigură că legătura ta cu sexul este ceea ce face să-ți fie foarte greu să-ți aduni cunoștințele.

Ea a continuat să vorbească despre cât de consumatoare sunt efectele actului sexual. Mă simțeam stingherit. Am încercat să îndepărtiez conversația de acest subiect, dar ea părea holârâtă să revină asupra lui.

— Haide să mergem în Mexico City, am spus disperat.

Credeam că o voi șoca. Ea n-a răspuns. Și-a încrețit buzele și a mijit ochii. Și-a contractat mușchii bărbiei, împingându-și buza de sus, până i s-a umflat sub nas. Fața ei s-a contractat atât de mult, încât am fost luat prin surprindere. Ea a reacționat la surprinderea mea și și-a relaxat mușchii feței.

— Haide, La Gorda. Să mergem în Mexico City.

— Bineînțeles, de ce nu? Ce îmi trebuie?

Nu mă așteptam la reacția asta și am fost șocat chiar eu.

— Nimic. O să mergem așa cum suntem.

Fără să spună vreun cuvânt, s-a suit în mașină și am plecat spre Mexico City. Era încă devreme, nu era nici amiază. Am întrebat-o dacă ar îndrăzni să meargă cu mine la Los Angeles. Oclipă a căzut pe gânduri.

— Tocmai mi-am întrebat corpul luminos.

— Și ce a spus?

— A spus că doar dacă ne permite puterea.

În vocea ei era atâta căldură, încât am oprit mașina și am îmbrățișat-o. Afecțiunea mea pentru ea în acel moment era atât de mare, încât m-am speriat. Nu avea nici o legătură cu sexul sau cu nevoia de îmbărbătare psihologică; era o senzație care depășea tot ceea ce cunoșteam.

Îmbrățișând-o pe La Gorda, mi-a revenit sentimentul de mai devreme, că ceva în mine, care era închis, ascuns într-o nișă la care nu puteam ajunge, era gata să erupă. Aproape am știut despre ce era vorba, dar am pierdut acel ceva imediat ce l-am atins.

La Gorda și cu mine am ajuns în orașul Oaxaca la sfârșitul după-amiezii. Am parcat mașina pe o stradă laterală și apoi ne-am dus în centrul orașului, spre piață. Căutam o bancă unde obișnuiau să stea don Juan și don Genaro. Era liberă. Am rămas acolo în tăcere. În cele din urmă, La Gorda a spus că fusese acolo cu don Juan de nenumărate ori și, de asemenea, cu altă persoană, pe care nu și-o amintește. Nu era sigură dacă nu cumva visase.

— Ce făceai cu don Juan pe banca asta? am întrebat.

— Nimic. Doar stăteam și așteptam autobuzul, sau camionul de cherestea, care ne lua până în munți.

I-am spus că, atunci când stăteam cu don Juan pe bancă, discutam ore întregi.

I-am povestit de marea preferință pe care o avea pentru poezie și cum obișnuiam să-i citesc când nu aveam altceva de făcut. El asculta poeziile pornind de la ideea că doar prima, uneori a doua strofă meritau să fie citite; restul, spunea el, era doar un răsfăț din partea poetului. Din sutele de poezii pe care i le-am citit, a ascultat în întregime foarte puține. La început îi citeam ce îmi plăcea mie; preferințele mele se îndreptau spre poezia abstractă și cerebrală. Mai târziu, el mă pune să-i citesc de multe ori ce-i plăcea lui. După el, era de preferat ca o poezie să fie densă, preferabil scurtă și să fie formată din imagini precăse și zguduitoare, de mare simplitate.

După-amiaza târziu, stând pe o bancă din Oaxaca, o poezie de Cesar Vallejo părea să rezume pentru el mai ales un sentiment special de dor. I-am recitat-o La Gordei din memorie, nu atât pentru plăcerea ei, cât pentru a mea.

Mă întreb ce face ea la ora asta, scumpa și neprețuita mea Rita din trestii și cireși sălbatici.

Acum, când oboseala asta mă înăbușă și sângele moțâie ca un coniac leneș în mine. Mă întreb ce face ea cu mâinile acelea care, într-o atitudine de căință obișnuiau să calce albeața apretată după-amiezele.

Acum, când ploaia asta îmi șterge dorința de a pleca.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu cămașa ei de dantelă; cu truda ei; cu mersul ei; cu aroma ei de trestie de zahăr primăvărată din acel loc.

Ea trebuie să fie la ușă, privind mișcarea rapidă a unui nor.

O pasăre sălbatică își va slobozi chemarea de pe acoperișul de țiglă; și, în cele din urmă, ea va spune tremurând: Jsuse, cât e de frig!”

Amintirea lui don Juan era extrem de vie. Nu era o amintire la nivelul gândului, nici la nivelul sentimentelor conștiente. Era un fel de amintire necunoscută, eare mă făcea să plâng. Lacrimile îmi curgeau din ochi, dar ele nu mă linișteau.

Pentru don Juan, ultima oră a după-amiezei avea o semnificație specială. Îi acceptasem ideea despre această oră ca și convingerea lui că dacă urma să mi se întâmple ceva important, atunci acest lucru avea să se întâmple la această oră., La Gorda și-a pus capul pe umărul meu. Mi-am lăsat și eu capul pe capul ei. Am rămas o vreme în poziția asta. Mă simțeam relaxat; agitația din mine dispăruse. Era ciudat că simplul fapt de a-mi odihni capul pe capul ei îmi aducea atâta liniște. Am vrut să fac o glumă și să-i spun că ar trebui să ne legăm capetele împreună. Apoi am știut că m-ar fi luat în serios. Corpul mi s-a cutremurat de răs și am realizat că dormeam, deși aveam ochii deschiși; dacă voiam cu adevărat, mă puteam scula în picioare. Nu doream să mă mișc, așa că am rămas acolo, pe deplin treaz și totuși adormit. Vedeam oamenii care treceau și se uitau la noi. Nu mă interesa deloc lucrul acestora. În mod obișnuit m-aș fi simțit stingherit să fiu privit astfel. Apoi, dintr-o dată, oamenii din fața mea s-au transformat în niște pete mari de

lumina albă. Observam pentru prima dată în viață ouăle luminoase, într-o manie! Tâ prelungită! Don Juan îmi spusese că ființele umane îi apar celui ce le „vede” ca niște ouă luminoase. Percepusem și înainte niște străfulgerări, dar niciodată nu-mi focalizasem viziunea pe ele cum făceam în ziua aceea.

La început, petele de lumină erau destul de amorfe. Ca și cum focalizarea nu era reglata. Dar apoi, la un moment dat, parcă aș fi reușit în sfârșit să îmi potrivesc viziunea și petele de lumină s-au transformat în niște ouă luminoase alungite. Ele erau mari, de fapt enorme, probabil de vreo doi metri și zece centimetri înălțime și un metru douăzeci de centimetri lățime, sau și mai largi.

La un moment dat am observat că ouăle nu se mai mișcă. Vedeam o masă solidă de luminozitate în fața mea. Ouăle mă urmăreau, aplecându-se periculos deasupra mea. M-am mișcat deliberat și m-am ridicat. La Gorda adormise profund pe umărul meu. În jurul nostru era un grup de adolescenți. Ei trebuie să se fi gândit că eram beți. Ne imitau. Cel mai îndrăzneț dintre ei îi atingea sânii La Gordei. Am mișcat-o și am trezit-o. Ne-am ridicat în grabă și am plecat. Ei ne-au urmărit, strigând obscenități și ironizându-ne. Prezența unui polițist la colț i-a oprit să-și continue hărțuială. Am mers în tăcere spre locul în care îmi lăsasem mașina. Era aproape seară. Brusc, La Gorda m-a prins de mână. Ochii ei erau măriți, gura deschisă. Arăta ceva cu mâna.

— Uite! Uite! a strigat ea. Nagualul și Genaro!

Am văzut doi bărbați dând colțul unui bloc, în fața noastră. La Gorda a început să fugă. Urmând-o, am întrebat-o dacă era sigură. Ea era convinsă. Spunea că atunci când s-a uitat înainte, don Juan și don Genaro o fixau cu privire. În momentul în care ochii lor s-au întâlnit, ei au plecat.

' Când am dat și noi colțul, cei doi bărbați se găseau la aceeași distanță în fața noastră. Erau îmbrăcați ca niște țărani mexicani. Aveau pălării de paie. Nu le puteam distinge trăsăturile. Unul era viguros, ca don Juan, celălalt era subțire, ca don Genaro. Cei doi bărbați au dat iar un colț, iar noi am alergat făcând zgomot după ei. Strada pe care o luaseră era pustie și ducea la marginea orașului. Cotea ușor spre stânga. Cei doi bărbați se aflau exact în curba. Chiar atunci, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să cred că nu era exclus ca cei doi să fi fost don Juan și don Genaro. A fost o mișcare pe care a făcut-o cel scund. El și-a întors fața trei sferturi spre noi și a dat din cap, parcă spunându-ne să-i urmăm, exact cum făcea don Genaro, când umblam prin păduri. El mergea întotdeauna în fața mea, cutezător, invitându-mă cu o mișcare a capului să-l ajung din urmă.

La Gorda a început să țipe „Nagualule! Genaro! Așteptați!”

Ea alerga în fața mea. Bărbații mergeau repede spre niște cocioabe, ca Te se zăreau în amurg. Au intrat probabil într-una dintre ele, sau au luat-o pe unul din drumuri; brusc, au dispărut.

La Gorda stătea acolo și le striga numele fără nici cea mai mică timiditate. Oamenii au ieșit să vadă cine striga. Am ținut-o până s-a calmat.? «',,>

— Erau chiar în fața mea, a spus ea plângând. La nici trei metri. Când am țipat și ți-am atras atenția, au ajuns într-o clipă la o stradă depărtare.

Am încercat s-o calmez. Se găsea într-o stare de mare nervozitate. Atârna de mine, tremurând. Dintr-un motiv necunoscut, eram absolut sigur că cei doi bărbați nu erau don Juan și don Genaro; de aceea nu am putut împărtăși agitația La Gordei. Ea a spus că trebuia să ne întoarcem acasă, că puterea nu-i va permite să meargă la Los Angeles, sau chiar la Mexico City cu mine. Încă nu era pregătită să călătorească. Era convinsă că faptul că îi văzusem era o prevestire. Ei au dispărut indicând direcția est, spre orașul ei.

Nu am avut nici o obiecție să plecăm chiar în clipa aceea. După tot ce se întâmplase în ziua respectivă, ar fi trebuit să fiu foarte obosit. Însă în loc de asta, simțeam o vigoare extraordinară, care îmi amintea de timpul când eram cu don Juan și simțeam că pot dărâma zidurile cu umerii mei.

Pe drumul nostru spre mașină, am simțit iar că mă cuprinde o afecțiune extraordinară pentru La Gorda. Nu puteam să-i mulțumesc destul pentru ajutorul ei. Mă gândeam că ceea ce făcuse pentru a mă ajuta să „văd” ouăle luminoase reușise. A fost atât de curajoasă, riscând să fie ridicolă și chiar rănită fizic, stând pe banca aceea, încât am simțit nevoia de a-i exprima mulțumirile mele. M-a privit, ca și cum aș fi fost nebun, apoi a izbucnit în râs. '

— Eu gândeam același lucru despre tine. Credeam că tu ai făcut-o pentru mine. Și eu am „văzut” ouăle luminoase. Asta a fost prima dată și pentru mine. Noi am „văzut împreună”! Așa cum obișnuiau Nagualul și Genaro.

În timp ce deschideam ușa mașinii pentru La Gorda, am simțit în plin impactul a ceea ce făcuserăm împreună. Până în acel punct, fusesem complet amorțit, ceva din mine încetinise reacția. Acum euforia mea era la fel de intensă ca cea a La Gordei, cu puțin timp înainte. Îmi venea să fug pe stradă și să țip. A fost rândul La Gordei să mă susțină. Ea s-a ghemuit și mi-a frecat gambele. Destul de ciudat, m-am calmat aproape imediat. Mi-am dat seama că-mi era greu să vorbesc. Gândurile îmi scăpau de sub control și nu le puteam exprima. Nu am vrut să pornesc imediat spre orașul ei. Părea că mai sunt multe de făcut. Pentru că nu puteam explica exact ceea ce doream, am târât-o practic pe La Gorda, împotriva voinței ei, înapoi spre piață, dar nu era nici o bancă pustie la ora aceea. Mi-era foame, așa că am tras-o spre un restaurant. Ea credea că n-o să poată să mănânce, dar când a sosit mâncarea, și-a dat seama că era la fel de înfometată ca și mine. Mâncarea ne-a relaxat complet.

Mai târziu, în seara aceea, ne-am așezat pe bancă. Evitasem să discutăm despre ceea ce ni se întâmplase, până am avut șansa de a sta acolo. La început, La Gorda nu voia să spună nimic. Mîntea mea era într-o dispoziție specială de vioieșie. Avusesem momente similare și cu don Juan, dar de regulă asociate cu efectele ulterioare folosirii plantelor halucinogene.

Am început să-i descriu La Gordei ceea ce „văzusem”. Trăsătura care mă impresionase cel mai mult la ouăle luminoase era mișcarea lor. Ele nu mergeau. Se mișcau parcă ar fi plutit, deși atingeau pământul. Modul lor de deplasare nu era plăcut. Mișcările lor nu erau naturale, ci rigide și smucite. În timpul acesta, întreaga formă de ou devenea mai mică și mai rotundă; ele păreau că sar sau că se smucesc, sau se agitau în sus și în jos, cu mare viteză. Rezultatul era un tremur nervos, foarte enervant. Cred că cea mai apropiată descriere a disconfortului fizic provocat de mișcarea lor ar fi comparația cu imaginile unui film redat cu o viteză mai mare.

Un alt lucru care m-a intrigat a fost că nu le puteam detecta picioarele. Am văzut odată un spectacol de balet în care dansatorii imitau mișcările soldaților pe patine; pentru acest efect ei purtau tunici largi, care atârnavă pe podea. Nu puteai vedea picioarele; de aici iluzia că ei alunecau pe gheață. Ouăle luminoase care treceau prin fața mea dădeau impresia că alunecau pe o suprafață accidentată. Luminozitatea lor se agita în sus și în jos aproape imperceptibil, totuși destul pentru a mă afecta. Când ouăle erau în repaus, ele se alungeau. Unele dintre ele erau atât de lungi și de rigide, încât îmi lăsau impresia unei icoane de lemn.

O altă trăsătură și mai deranjantă a ouălor luminoase era lipsa ochilor. Nu realizasem niciodată atât de acut cât suntem de atrași de ochii ființelor vii. Ouăle luminoase erau extrem de vii; ele mă observau cu mare curiozitate. Puteam să le văd sărind în sus și în jos, aplecându-se să mă urmărească, dar fără nici un ochi.

' Multe dintre aceste ouă luminoase aveau pe ele puncte negre, puncte mari, în zona de sub mijlocul lor. Altele nu aveau. La Gorda îmi spusese că reproducerea afectează corpurile

luminoase ale femeilor și bărbaților, determinând apariția unei găuri sub stomac, dar punctele de pe aceste ouă luminoase nu-mi păreau niște găuri. Ele erau zone fără luminozitate, dar nu aveau adâncime. Cele care aveau punctele negre, păreau să fie blânde, obosite; creasta formei lor de ou era ofilită, arăta opacă în comparație cu restul strălucirii lor. Cele fără puncte, pe de altă parte, erau orbitor de strălucitoare. Mi le-am închipuit periculoase. Erau vibrante, pline de energie și albeață.

La Gorda a spus că în clipa în care mi-am pus capul pe al ei, a intrat și ea într-o stare care semăna cu „visatul”. Era trează, dar nu se putea mișca. Era conștientă că oamenii se mișcau în jurul nostru. Apoi i-a „văzut” transformându-se în pete luminoase, apoi, în final, în creaturi în formă de ou. Ea nu știa că și eu „vedeam”. La început a crezut că o urmăream pe ea, dar la un moment dat, presiunea capului meu a devenit atât de grea, încât a dedus, destul de conștient, că și eu „vedeam”. Doar după ce m-am ridicat și l-am surprins pe tânărul care o mângâia, deoarece părea că doarme, am avut o bănuială a ceea ce se întâmplă cu ea.

Viziunile noastre se deosebeau prin faptul că ea putea distinge bărbații de femei, după forma unor filamente, pe care ea le denumea „rădăcini”. Ea spunea că femeile aveau mănunchiuri groase de filamente, care semănau cu coada unui leu; ele creșteau înspre interior, din locul organelor genitale. Ea a explicat că aceste rădăcini erau dătătoare de viață. Embrionul, pentru a-și putea realiza creșterea, se atașează de una din aceste rădăcini hrănitoare și o consumă complet, lăsând doar o gaură. Pe de altă parte, bărbații aveau filamente scurte, care erau vii și pluteau aproape separat de masa luminoasă a corpurilor lor.

Am întrebat-o care era opinia ei privind motivul pentru care am „văzut” împreună. Ea a evitat să facă vreo afirmație, dar m-a încurajat să continui. I-am spus că singurul lucru care îmi venea în minte era cel mai evident: emoțiile trebuie să fi fost un factor.

După ce în seara aceea La Gorda și cu mine ne așezaserăm pe banca favorită a lui don Juan și îi recitasem din poezia care-i plăcea lui, m-am încărcat de emoție. Probabil că emoțiile mi-au pregătit corpul. Dar trebuia să iau în considerare și faptul că din „visat” învățasem să intru într-o stare de relaxare totală. Îmi puteam opri dialogul interior și rămâneam parcă în mijlocul unui cocon, privind pe furie în exterior, printr-o gaură. În această stare puteam apoi ceda puțin din control, intrând în „visare”, sau îmi puteam păstra acest control, rămânând pasiv, fără gânduri și fără dorințe. Totuși, nu m-am gândit că lucrurile astea să fi fost factorii semnificativi. După părerea mea, catalizatorul a fost La Gorda. Credeam că ceea ce simțeam pentru ea crease condițiile pentru a „vedea”.

Când i-am spus ce gândeam, La Gorda a râs cu prudență.

— Nu sunt de acord cu tine. Cred că ceea ce s-a întâmplat este faptul că trupul a început atunci să-și amintească.

— Ce vrei să spui, La Gorda?

A urmat o pauză lungă. Părea că ori se lupta să spună ceva ce nu voia, ori că încerca cu disperare să găsească cuvântul potrivit.

— Există atâtea lucruri pe care le știu și, totuși, nu știu ce știu. Îmi amintesc atâtea lucruri, încât ajung să nu-mi mai amintesc nimic. Cred că și tu ești în aceeași situație.

Am asigurat-o că nu-mi dădeam seama de asta. Ea refuza să mă creadă.

— Uneori cred cu adevărat că nu știi, a spus ea. Alteori cred că te joci cu mine. Nagualul mi-a spus că nici el nu știa. Acum îmi reamintesc o mulțime de lucruri pe care el mi le-a spus despre tine.

— Ce înseamnă că a început corpul meu să-și amintească? am insistat.

— Nu mă întreba asta, a spus ea cu un zâmbet. Nu știu ce trebuie să-ți reamintești sau cum este reamintirea asta. Eu nu am trecut prin așa ceva. Măcar atâta lucru știu sigur.

— Există vreunul dintre ucenici care mi-ar putea spune?

— Nu. Cred că eu îndeplinesc rolul de curier pentru tine, un curier care îți aduce doar jumătate de mesaj de data asta.

Ea s-a ridicat și m-a rugat s-o conduc înapoi la ea acasă. Eram prea bine dispus ca să plec atunci. La sugestia mea, ne-am plimbat în jurul pieței. În cele din urmă, ne-am așezat pe o altă bancă.

— Nu este ciudat că noi doi putem „vedea împreună” cu atâta ușurință? a întrebat La Gorda.

Nu știam la ce se gândea. Ezitam să-i răspund.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că eu cred că am mai „văzut împreună”? a întrebat La Gorda, alegându-și cu atenție cuvintele.

Nu înțelegeam ce voia să spună. Ea a repetat întrebarea și totuși nu înțelegeam.

— Când puteam noi să fi „văzut împreună” înainte? întrebarea ta nu are nici un sens.

— Asta-i problema, a replicat ea. Nu are sens, totuși am sentimentul că am mai „văzut împreună” și înainte.

Am simțit un fior și m-am ridicat. Mi-am reamintit de senzația pe care o avusesem în orașul acela. La Gorda a deschis gura să spună ceva, dar s-a oprit în mijlocul frazei. M-a privit uimită, mi-a pus mâna pe buze și apoi m-a tras, practic până la mașină.

Am condus toată noaptea. Voiam să discut, să analizez, dar ea a adormit, parcă vrând să evite orice discuție. Avea dreptate, firește. Dintre noi doi, ea era cea care cunoștea pericolul pe care îl reprezenta înlăturarea unei anumite stări prin analizarea excesivă a acesteia.

În timp ce cobora din mașină în fața casei sale, a spus că nu puteam vorbi deloc despre ceea ce ni se întâmplase în Oaxaca.

— De ce, La Gorda?

— Nu vreau să ne irosim puterea. Așa procedează vrăjitorul. Nu irosi niciodată ceea ce ai câștigat.

— Dar dacă nu discutam despre asta, n-o să știm niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat între noi, am protestat

— Trebuie să păstrăm tăcerea asupra acestui lucru, cel puțin nouă zile.

— Putem vorbi despre asta numai noi doi? am întrebat.

— Exact asta trebuie să evităm. Suntem vulnerabili. Trebuie să ne acordăm timp să ne tălmăduim.

3. CVASIAMINTIRI ALE CELUILALT EU

— Poți să ne spui ce se întâmplă? m-a întrebat Nestor, când ne-am adunat cu toții, în noaptea aceea. Unde ați fost voi doi ieri?

Uitasem recomandarea La Gordei, să nu discut despre ceea ce se întâmplase cu noi. Am început să le spun că fuseserăm întâi în orașul din apropiere, unde găsiserăm o casă care ne stâmise interesul.

Toți păreau că au fost atinși de un tremur brusc. Și-au ridicat capetele, s-au privit unul pe altul și apoi au fixat-o cu privirea pe La Gorda, așteptând parcă lămuriri din partea ei.

— Ce fel de casă era? a întrebat Nestor.

Înainte să apuc să răspund, La Gorda m-a întrerupt. A început să vorbească precipitat, aproape incoerent. Pentru mine era evident că improviza. Folosea chiar cuvinte și fraze din limbajul Mazatec. Îmi arunca pe furie ocheade pline de rugămintea tăcută de a nu spune nimic despre asta.

— Cum stai cu „visatul”, Nagualule? m-a întrebat ea, cu ușurarea cuiva care găsisese o cale de scăpare. Ne-ar place să știm tot ce faci. Cred că e foarte important să ne spui cum merge.

Ea s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit în modul cel mai firesc cu putință că, datorită celor întâmplate nouă la Oaxaca, trebuia să le povestesc „visatul” meu.

— De ce ar fi atât de important pentru tine? am întrebat cu glas tare.

— Cred că suntem foarte aproape de sfârșit, a spus La Gorda solemn. Acum, tot ce ne spui sau faci e de extremă importanță.

Le-am relatat evenimentele pe care le consideram cu adevărat „visate”. Don Juan îmi spusese ca nu avea sens să accentuez încercările. El mi-a dat o regula empirică; dacă voi avea de trei ori aceeași viziune, spunea el, trebuia să-i acord o atenție extraordinară; altfel, încercările unui neofit erau doar un mijloc de a constitui a doua atenție.

Odată am „visat” că m-am trezit și am sărit din pat, dar că m-am văzut pe mine însumi dormind încă în pat. M-am urmărit cum dorm și autocontrolul m-a ajutat să știu că „visam”. Am urmat apoi indicațiile lui don Juan, și anume să evit surpriza sau tresăririle bruște și să consider totul ca atare. Don Juan spunea ca „visătorul” trebuie să se angajeze în experimentări lipsite de patimă. În loc să-și examineze corpul care doarme, „visătorul” pleacă din cameră. Fără să știu cum, m-am regăsit brusc în afara camerei mele. Am avut senzația extrem de clară că am fost așezat acolo instantaneu. Când am ieșit prima dată din camera mea, holul și scara mi s-au părut monumentale. Dacă m-a speriat ceva cu adevărat în noaptea aceea, a fost tocmai dimensiunea acelor structuri, care în viața mea obișnuită erau niște lucruri extrem de comune; holul avea cincisprezece metri lungime, iar scara – șaisprezece trepte.

Nu puteam concepe că voi putea acoperi distanțele enorme pe care le percepeam. Am ezitat, apoi ceva m-a pus în mișcare. Brusc, mă sprijineam de balustradă. Îmi vedeam mâinile, dar nu le simțeam. Mă susțineam prin forța a ceva care nu avea nimic comun cu musculatura mea, așa cum știam eu. Același lucru s-a întâmplat și când am încercat să cobor scările. Nu știam cum să merg. Nu puteam face nici un pas. Parcă picioarele mele ar fi fost sudate. Îmi vedeam picioarele dacă mă aplecam, dar nu le puteam mișca înainte sau lateral, nici nu le puteam ridica la piept. Păream să mă fi blocat în capul scărilor. Simțeam că eram ca acele păpuși gonflabile, de plastic, care pot fi aplecate în orice poziție, până la orizontală și apoi se îndreaptă iar, sub impulsul greutateii bazei lor rotunde. Am făcut un efort suprem ca să merg și am sărit din treaptă în treaptă ca o minge stângace. Ca să ajung jos, mi-a trebuit un grad de atenție incredibil. Nu îl puteam descrie în nici un fel. Era nevoie de o anumită formă de atenție pentru a susține salturile viziunii mele, pentru a împiedica să se dezintegreze în imaginile efemere ale unui vis obișnuit. Când, în sfârșit, am ajuns la ușa din stradă, nu am putut s-o deschid. Am încercat cu disperare, dar cu nici un rezultat; apoi mi-am amintit că ieșisem din cameră alunecând prin ea, de parcă ar fi fost deschisă. Nu trebuia decât să-mi reamintesc sentimentul acela de alunecare și m-am trezit brusc în stradă. Strada era întunecată, un întuneric de un gri-plumburiu aparte, care nu-mi permitea să percep alte culori. Imediat, interesul mi-a fost atras de o lagună imensă de strălucire, aflat chiar în fața mea, la nivelul ochilor. Am dedus, mai degrabă decât să percep, că era becul de uuminat, deoarece știam că era unul chiar la colț, la șase metri deasupra solului. Apoi mi-am dat seama că nu puteam face reglările perceptuale necesare, pentru a judeca ce înseamnă sus, jos, aici sau acolo. Totul părea să fie extraordinar de prezent. Nu aveam nici un mecanism, ca în viața obișnuită, pentru a-mi orienta percepțiile. Totul era acolo, în prim plan, și nu resimțeam nici o voință de a construi vreo procedură adecvată de filtrare.

Stăteam în stradă, năucit, până am început să am senzația că pluteam. M-am agățat la colțul străzii de stâlpul de metal care suținea becul și numele străzii. O adiere puternică mă ridica. Am alunecat în susul stâlpului de iluminat, până am putut vedea limpede numele străzii: Ashton.

Câteva luni mai târziu, când m-am regăsit în „vis” privind la corpul meu care dormea, dispuneam deja de un repertoriu de lucruri pe care le aveam de făcut. În cursul „visurilor” mele

regulate, am învățat că ceea ce contează în starea aceea este actul volițional, corporalitatea nu avea nici o semnificație. Este doar o amintire care îl încetinește pe „visător”. Am alunecat afară din cameră fără ezitare, întrucât nu trebuia să deschid o ușă sau să merg pentru a mă putea mișca. Holul și scara nu mai erau enorme ca prima dată. Am alunecat cu mare ușurință și am ajuns în stradă, unde mi-am dorit să mă mișc pe o distanță de trei străzi. Apoi am devenit conștient că luminile continuau să fie niște imagini care mă deranjau foarte mult. Dacă îmi focalizam atenția asupra lor, deveneau niște pete de dimensiuni incommensurabile. Celelalte elemente ale aceluși „vis” erau ușor de controlat. Clădirile erau extraordinar de mari, dar trăsăturile lor îmi erau familiare. M-am gândit ce să fac. Apoi mi-am dat seama, destul de firesc, că dacă nu priveam direct la obiecte, ci doar le aruncam câte o privire, exact cum facem în viața obișnuită, îmi puteam ordona percepția. Cu alte cuvinte, dacă urmăream sugestiile lui don Juan și luam „visatul” meu ca atare, mă puteam folosi de interferențele perceptuale din viața normală. După câteva momente, imaginea a devenit dacă nu complet familiară, cel puțin controlabilă.

Data următoare când am avut un „vis” similar, m-am dus la cafeneaua mea favorită din colțul străzii. Motivul pentru care am ales-o era că mă duceam acolo în fiecare dis-de-diminează. În „visul” meu, le-am văzut pe chelnerițele cunoscute care lucrau în schimbul de noapte; am văzut un șir de oameni care mâncau la tezghea, iar exact la capătul ei, am văzut un personaj ciudat, un bărbat pe care îl întâlneam aproape în fiecare zi plimbându-se fără rost pe lângă campusul Universității California din Los Angeles. El a fost singurul care s-a uitat efectiv spre mine. În clipa în care am intrat, el a parat să-mi simtă prezența. S-a întors și m-a fixat cu privirea.

Am găsit același bărbat, în orele mele de trezie, câteva zile mai târziu, în aceeași cafenea, dis-de-diminează. M-a privit și a părut că mă recunoaște. Apărut îngrozit și a fugit fără să-mi acorde șansa să discut cu el.

M-am mai întors o dată în aceeași cafenea și asta a fost atunci când s-a schimbat cursul „visului” meu. În timp ce urmăream restaurantul de peste stradă, imaginea s-a modificat, în locul ei am văzut o imagine primitivă. Nu mai era noapte. Era o zi strălucitoare și priveam la o vale luxuriantă. Peste tot creșteau plante de apă, ca trestia, de un verde crud. Lângă mine era o lespede de piatră de doi metri și jumătate – trei metri înălțime. Acolo stătea un tigru imens, cu dinți-sabie. Am înlemnit. Ne-am privit fix multă vreme. Mărimea animalului era izbitoare; cu toate acestea, nu era grotesc sau lipsit de proporții. Avea un cap splendid, ochii mari de culoarea mării întunecate, labe masive și o cutie toracică imensă. Ceea ce mă impresiona cel mai mult era culoarea blănii lui. Era un maro închis, uniform, aproape ciocolatiu. Culoarea îmi amintea de boabele de cafea prăjită, dar lucioasă; avea o blană ciudat de lungă, fără a fi încâlcită sau jalnică. Nu arata ca blana de puma, sau ca cea a lupului, ori a ursului polar. Arăta ca ceva nemăiîntâlnit până atunci.

De atunci, vederea tigrului a devenit ceva obișnuit. Uneori scena era înnoirată și răcoroasă. Vedeam ploaia în vale, o ploaie puternică. Alteori, valea era îmbăiată de lumina soarelui. Destul de des, vedeam în valea aceea și alți tigri cu dinți-sabie. Le puteam auzi urletul care semăna cu un guițat inconfundabil – respingător pentru mine.

Tigrul nu m-a atins niciodată. Ne priveam fix unul pe celălalt, de la vreo trei-patru metri distanță. Dar înțelegeam ce voia. Îmi arăta cum să respir într-un fel anumit. În „visatul” meu, am ajuns până în punctul în care puteam imita atât de bine respirația tigrului, încât simțeam că devin și eu un tigr. Le-am spus ucenicilor că un rezultat palpabil al „visatului” meu era că întregul corp îmi devenise mai muscular.

După ce mi-a ascultat povestea, Nestor s-a minunat cât de diferit era „visatul” meu de al lor. Ei aveau sarcini precise în timpul „visatului”; el, de exemplu, trebuia să găsească tratamente pentru tot ce îmbolnăvea corpul uman. Sarcina lui Benigno era să prezică, să prevadă, să găsească

o soluție la tot ce privea domeniul uman. Sarcina lui Pablito era să găsească moduri de a construi. Nestor a spus că acesta era motivul pentru care cunoștea plantele medicinale. El a adăugat că, totuși, ei atinseseră doar suprafața „visatului” lor și că nu aveau nimic consistent de povestit.

— Te poți gândi că am realizat multe, a continuat el, dar nu e așa. Genaro și Nagualul au făcut totul pentru noi și pentru aceste patru femei. Noi n-am realizat încă nimic singuri.

— Mie mi se pare că Nagualul te-a inițiat altfel decât pe noi, a spus Benigno, vorbind rar și cu grijă. Tu trebuie să fi fost un tigru și în mod sigur o să te transformi iar într-unui. Asta s-a întâmplat cu Nagualul, el fusese o cioară, iar după ce a trecut prin viața asta s-a transformat tot într-o cioară.

— Problema este că acea specie de tigru nu mai există, a spus Nestor. Nu am auzit niciodată ce se poate întâmpla în acest caz.

El a indicat cu capul spre cei din față.

— Eu știu ce se întâmplă, a spus La Gorda. Îmi amintesc că Nagualul Juan Matus denumea asta „visatul fantomă”. El a spus că niciunul dintre noi nu a reușit vreodată să realizeze „visatul fantomă”, pentru că nu suntem violenți sau distractivi. Nici el n-a reușit vreodată. Și a mai adăugat că cine poate face asta e destinat de soartă să aibă aliați și ajutoare fantomă.

— Ce înseamnă asta, La Gorda? am întrebat.

— Înseamnă că tu nu ești la fel ca noi, a explicat ea posacă. La Gorda părea foarte agitată. S-a ridicat și a străbătut camera de patra sau cinci ori, apoi s-a așezat lângă mine.

A urmat o pauză în conversație. Josefina a murmurat ceva ininteligibil. Și ea părea foarte nervoasă. La Gorda a încercat s-o calmeze, îmbrățișând-o și bătând-o pe spate.

— Josefina are să-ți spună ceva despre Eligio, mi-a spus La Gorda.

Toți au privit-o pe Josefina fără să scoată vreun cuvânt, doar cu o întrebare nerostită în priviri.

— În pofida faptului că Eligio a dispărut de pe fața pământului, a continuat La Gorda, el este încă unul dintre noi. Iar Josefina vorbește cu el tot timpul.

Brusc, au devenit cu toții atenți. Se uitau unul la celălalt, apoi s-au uitat toți la mine.

— S-au întâlnit în „vis”, a spus La Gorda teatral.

Josefina a respirat adânc, ea părea să fie emoționată la culme. Corpul ei tremura convulsiv. Pablito s-a întins peste ea pe podea și a început să respire tare din diafragmă, împingând-o înainte și înapoi și forțând-o pe Josephina să respire o dată cu el.

— Ce face? am întrebat-o pe La Gorda.

— Ce face! Nu vezi? a replicat ea tăios.

I-am răspuns că eram conștient că el încerca s-o relaxeze, dar că procedura asta era nouă pentru mine. Ea a spus că Pablito îi transfera energie Josefinei așezându-și mijlocul, unde bărbații au un surplus de energie, peste pântecul ei, locul în care acumulează femeile energia.

Josefina s-a ridicat în capul oaselor și mi-a zâmbit. Părea perfect relaxată. 11 „/

— Îl întâlnesc pe Eligio tot timpul, a spus ea. El mă așteaptă în fiecare zi.

— Dar de ce nu ne-ai spus și nouă? a întrebat Pablito pe un ton arțăgos.

— Mi-a spus mie, la întrerupt La Gorda și s-a adâncit într-o explicație lungă despre ce însemna pentru noi faptul că Eligio ne era accesibil. Ea a adăugat că așteptase un semn de la mine pentru a dezvălui cuvintele lui Eligio.

— Nu te învârti în jurul cozii, femeie! a țipat Pablito. Spune-ne cuvintele.

— Nu sunt pentru tine! i-a întors ea țipătul.

— Atunci, pentru cine sunt? a întrebat Pablito.

— Sunt pentru Nagual, a urlat La Gorda, arătând spre mine.

La Gorda și-a cerut scuze că a ridicat vocea. Ea a spus că tot ce transmisese Eligio era complex și misterios și nu-i putea da de capăt.

— Doar l-am ascultat. Asta e tot ce am putut face, să-l ascult, a continuat ea.

— Vrei să spui că și tu l-ai întâlnit pe Eligio? a întrebat Pablito pe un ton care era un amestec de furie și de speranță.

— Da, a răspuns La Gorda, aproape în șoaptă. Nu am putut vorbi despre asta, pentru că a trebuit să-l aștept pe el.

A arătat spre mine și apoi m-a împins cu amândouă mâinile. Mi-am pierdut echilibrul și m-am rostogolit pe o parte.

— Ce e asta? Ce-i faci? a întrebat Pablito, pe un ton foarte supărat. A fost cumva o manifestare de dragoste indiană?

M-am întors spre La Gorda. Ea mi-a făcut semn cu buzele să fiu liniștit

— Eligio spune că tu ești Nagualul, dar nu ești pentru noi, mi-a spus Josefina.

În cameră s-a așternut o tăcere mormântală. Nu știam cum să reacționez la afirmațiile Josefinei. A trebuit să aștept până a vorbit altcineva.

— Te simți ușurat? m-a înghiontit La Gorda.

Le-am spus tuturor că nu aveam nici o părere. Ei arătau ca niște copii tulburați. La Gorda avea aerul unei domnișoare de onoare foarte jenată.

Nestor s-a ridicat și s-a întors spre La Gorda. El i-a spus ceva în mazatecă. Suna ca o comandă, sau ca un reproș.

— Spune-mi tot ce știi, La Gorda, a continuat el în spaniolă. Nu ai nici un drept să te joci cu noi, să păstrezi ceva atât de important doar pentru tine.

La Gorda a protestat vehement. Ea a explicat că nu le spusese nimic, pentru că așa se ruga Eligio. Josefina a încuviințat dând din cap.

— Ți-a spus toate astea ție sau Josefinei? a întrebat Pablito.

— Am fost împreună, a spus La Gorda într-o șoaptă de-abia auzită.

— Cu alte cuvinte tu și Josefina „visați împreună”! a exclamat Pablito cu sufletul la gură. Surpriza din vocea sa corespundea unei de șoc care părea că i-a atins și pe ceilalți.

— Ce v-a spus exact Eligio? a întrebat Nestor, când șocul a trecut.

— El a spus că trebuie să-l ajut pe Nagual să-și reamintească partea stingă, a spus La Gorda.

— Ai idee ce vrea să spună? m-a întrebat Nestor.

Nu aveam cum să știu. Le-am spus că ar trebui să găsească răspunsurile în ei. Dar niciunul dintre ei nu a formulat vreo sugestie.

— El i-a mai spus Josefinei și alte lucruri, pe care ea nu și le poate aminti, a spus La Gorda. Așa că ne găsim într-o situație grea. Eligio a spus că tu ești Nagualul și că trebuie să ne ajuți, dar că nu ești pentru noi. Numai după ce îți vei fi reamintit partea stângă, ne poți duce acolo unde trebuie să mergem.

Nestor i-a vorbit Josefinei pe un ton părintesc și a îndemnat-o să-și reamintească mai degrabă ce a spus Eligio, decât să insiste ca eu să-mi amintesc ceva ce părea să fie un fel de cod, niciunul dintre noi nu-și putea da seama despre ce era vorba.

Josefina tresărea și se încrunta, de parcă s-ar fi aflat sub o greutate mare care o împingea în jos. Arăta efectiv ca o păpușă de cârpa presată. O urmăream cuprins de fascinație.

— Nu pot, a spus ea în cele din urmă. Știu despre ce vorbește el când discută cu mine, dar nu pot spune despre ce este vorba. Nu reușesc să îmi aduc aminte.

— Îți amintești vreun cuvânt? a întrebat Nestor. Un singur cuvânt?

Ea a scos limba, a clătinat din cap dintr-o parte în alta și a scâncit în același timp.

— Nu. Nu pot, a spus ea după o clipă.
— Ce fel de „visat” practici, Josefina? am întrebat.
— Singurul pe care-l știu, a azvârlit ea răspunsul.
— Ți-am spus cum fac eu, am spus. Acum spune-mi cum faci tu.
— Închid ochii și văd zidul, a spus ea. E ca un zid de ceață. Acolo mă așteaptă Eligio. Mă trece prin el și îmi arată lucruri, cred. Apoi mă aduce înapoi la zid și mă lasa să plec. Iar eu mă întorc și uit ce am văzut.

— Cum s-a întâmplat să te duci cu La Gorda? am întrebat.
— Eligio mi-a spus s-o aduc și pe ea, a răspuns. Am așteptat-b amândoi pe La Gorda și când a început să „viseze”, am smuls-o și am împins-o dincolo de zidul acela. Noi am făcut asta de două ori.

— Cum ați apucat-o? am întrebat.
— Nu știu! Dar am să te aștept și pe tine și, când o să „visezi”, o să te smulg și pe tine și atunci o să știu.

— Poți să tragi pe oricine? am întrebat.
— Bineînțeles, a spus ea zâmbind. Dar nu o fac pentru că e o risipă. Am tras-o pe La Gorda, pentru că Eligio mi-a spus că voia să-i spună ceva ei, având în vedere că ea e mai echilibrată decât mine.

— Atunci, probabil că Eligio ți-a spus aceleași lucruri, La Gorda, a spus Nestor cu o fermitate cu care nu eram obișnuit.

La Gorda a făcut un gest neobișnuit; și-a plecat capul, a deschis gura pe la colțuri, a dat din umeri și și-a ridicat brațele deasupra capului.

— Josefina v-a spus ce s-a întâmplat, a spus ea. Nu-mi pot reaminti. Eligio vorbește cu o altă viteză. El vorbește, dar corpul meu nu-l înțelege. Nu. Nu. Corpul meu nu-și poate reaminti, asta este. Știu că a spus că Nagualul acesta își va reaminti și ne va duce acolo unde trebuie să ne ducem. El nu a putut să-mi comunice mai mult, pentru ca erau atâtea de spus și atât de puțin timp.

El a spus că cineva, dar nu-mi amintesc cine, mă așteaptă mai ales pe mine.

— Asta este tot ce a spus? a insistat Nestor.

— A doua oară când l-am văzut, el mi-a spus că toți trebuie să ne reamintim de partea noastră stângă, mai devreme sau mai târziu, dacă vrem să mergem acolo unde trebuie să mergem. Dar el e cel care trebuie să-și reamintească primul.

A arătat spre mine și m-a împins iar, așa cum făcuse mai devreme. Forța gestului m-a rostogolit ca pe o minge.

— De ce faci asta La Gorda? am întrebat-o, puțin supărat pe ea.

— Încerc să te ajut să-ți reamintești, a spus ea. Nagualul Juan Matus mi-a spus că, din când în când, trebuie să-ți dau câte un ghionț, pentru a te zdruncina.

La Gorda m-a îmbrățișat, cu o mișcare foarte bruscă.

— Ajută-ne, Nagualule, m-a rugat ea. Ne așteaptă ceva mai rău decât moartea, dacă n-o faci.

Era gata să-mi dea lacrimile. Nu din cauza dilemei lor, ci pentru că simțeam ceva agitându-se înăuntrul meu. Era ceva care își tot cauta un drum de ieșire, de când vizitasem orașul acela.

Rugămintea La Gordei îmi sfâșia inima. Apoi am avut o nouă criză de hiperventilație. M-a învăluit o transpirație rece, apoi mi s-a făcut rău de la stomac. La Gorda m-a îngrijit cu o bunătate nemărginită.

Fidelă stilului ei de a aștepta înainte de a dezvălui o descoperire, La Gorda n-a vrut să discute despre faptul că noi am „văzut împreună” în Oaxaca. Zile întregi s-a ținut la distanță,

arătându-se vădit neinteresată. Nici măcar despre criza mea nu voia să discute. La fel au procedat și celelalte femei. Don Juan obișnuia să accentueze necesitatea de a aștepta timpul potrivit pentru a da drumul la ceva ce dețineM. Înțelegeam mecanica acțiunilor La Gordei, deși găseam insistența ei de a aștepta mai degrabă enervantă și în dezacord cu necesitățile noastre. Nu puteam sta cu ei mai mult, așa că am cerut să ne adunam cu toții și să ne împărțăm tot ce știam. Ea era inflexibilă.

— Trebuie să așteptăm, a spus. Trebuie să dăm corpurilor noastre șansa de a găsi o soluție. Sarcina noastră este de a ne reaminti, nu cu mințile, ci cu corpurile noastre. Toți o înțeleg așa.

M-a privit întrebătoare. Părea să caute vreun semn care să-i spună că și eu înțelesesem care era sarcina. Am recunoscut că eram complet dezorientat, deoarece eu eram cel din afară. Eu eram singur, în timp ce ei se aveau, unul pe celălalt.

— Asta este tăcerea luptătorilor, a spus ea râzând, adăugând pe un ton conciliator: Tăcerea asta nu înseamnă că nu putem discuta despre altceva.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la vechea noastră discuție despre pierderea formei umane, am spus.

În ochii ei a apărut o undă de enervare. I-am explicat pe larg că, în special când este vorba despre concepte străine, înțelesul lor trebuie să ni se limpezească în mod continuu.

— Ce vrei să știi exact? a întrebat.

— Tot ce mi-ai putea spune, am spus.

— Nagualul mi-a relatat că pierderea formei umane aduce libertatea, a spus ea. Cred. Dar încă n-am simțit acea libertate, nu încă.

A urmat un moment de tăcere. Ea evident îmi studia reacția.

— Ce fel de libertate este aceasta, La Gorda? am întrebat.

— Libertatea de a-ți reaminti eu], a răspuns ea. Nagualul a spus că pierderea formei umane este ca o spirală. Îți dă libertatea de a-ți aminti și asta, la rândul ei, îți dă și mai multă libertate.

— De ce n-ai simțit încă libertatea? am întrebat. A plesăit din limba și a ridicat din umeri. Părea derutată, sau nu prea voia să continue conversația.

— Sunt legată de tine. Până nu îți pierzi forma umană pentru a-ți reaminti, eu nu voi fi în stare să aflu ce este libertatea. Dar probabil că nu vei fi în stare să-ți pierzi forma umană dacă întâi nu-ți amintești. Oricum n-ar trebui să discutăm despre asta. De ce nu te duci să vorbești cu Genarii?

Parcă era o mamă care își trimite copilul afară, la joacă. Nu m-a deranjat deloc. Din partea altcuiva, aș fi luat acea atitudine drept aroganță sau sfidarE. Îmi plăcea să fiu cu ea, asta era diferența.

I-am găsit pe Pablito, Nestor și Benigno în casă, jucând un joc ciudat. Pablito era agățat la vreun metru și douăzeci de centimetri de sol, în ceva care părea să fie un ham de piele, închis la culoare, prins în curele de pieptul lui, pe sub brațe. Hamul semăna cu o vestă groasă de piele. Când mi-am focalizat atenția pe el, am observat că Pablito stătea efectiv în picioare pe niște curelușe groase care atârnav din ham, ca niște scări. El era suspendat în centrul camerei de două frânghii aruncate peste o grindă rotundă și groasă a tavanului. Fiecare frânghie era atașată de ham, peste umerii lui Pablito, de un inel de metal.

Nestor și Benigno țineau fiecare câte o frânghie. Ei stăteau în picioare, față în față, ținându-l pe Pablito în aer doar prin forța tracțiunii lor. Pablito se ținea cu toată forța de doi stâmpi lungi și subțiri, care erau plantați în sol și se potriveau bine în palmele sale strânse. Nestor era în stânga lui și Benigno în dreapta.

Jocul părea să fie o luptă de tracțiune în trei, o bătălie feroce între cei care trăgeau și cel care era suspendat.

Când am intrat în cameră, nu se auzea decât respirația greoaie a lui Nestor și Benigno. Mușchii de pe brațele și gâturile lor erau umflați din cauza efortului.

Pablito se uita la amândoi, concentrându-și privirea, pe rând, asupra fiecăruia în parte, cu câte o privire furișă. Toți trei erau atât de absorbiți în jocul lor, încât nici nu mi-au remarcat prezența sau, dacă au făcut-o, nu-și puteau permite să-și întrerupă concentrarea pentru a mă saluta.

Nestor și Benigno s-au uitat unul la altul preț de vreo cincisprezece minute într-o tăcere totală. Apoi Nestor s-a prefăcut că da drumul frânghiei sale. Benigno n-a fost pe fază, dar Pablito da. El și-a întărit strânsoarea cu mâna stângă și și-a încolăcit picioarele pe stâlpi, pentru a-și întări poziția. Benigno a folosit acest moment pentru a ataca și a tras puternic exact în clipa în care Pablito a slăbit priza.

Gestul lui Benigno i-a luat prin surprindere pe Pablito și Nestor. Benigno s-a agățat de frânghie cu toată forța și greutatea lui. Nestor a fost depășit de manevră. Pablito s-a luptat cu disperare să se echilibreze. Era inutil. Benigno câștigase repriza.

Pablito a coborât din ham și a venit la mine. L-am întrebat despre jocul lor extraordinar. Părea oarecum nehotărât dacă să-mi răspundă sau nu. Nestor și Benigno ni s-au alăturat după ce și-au pus bine echipamentul. Nestor a spus că jocul fusese conceput de Pablito, care a găsit structura în „visatul” lui și apoi a construit-o ca pe un joc. La început era un mecanism pentru încordarea mușchilor a doi dintre ei deodată. Ei făceau cu rândul la ridicat. Dar apoi „visatul” lui Benigno le-a permis să intre într-un joc în care își încordau toți trei mușchii și își îmbunătățeau acuitatea vizuală, rămânând în stare de veghe uneori ore întregi.

— Acum Benigno crede că asta ne ajută corpurile să-și reamintească, a continuat Nestor. De exemplu, La Gorda joacă într-un mod foarte ciudat. Ea câștigă de fiecare dată, indiferent ce poziție adoptă. Benigno crede că asta se întâmplă pentru că în cazul ei corpul își reamintește.

I-am întrebat dacă și ei aveau legea tăcerii. Au râs. Pablito a spus că La Gorda voia mai presus de orice să fie Nagualul Juan Matus. Ea îl imita în mod deliberat, până la cel mai absurd detaliu.

— Vreți să spuneți că putem discuta despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea? am întrebat, aproape derutat, deoarece La Gorda fusese atât de categoric împotriva.

— Nu ne pasă, a spus Pablito. Tu ești Nagualul! ... – Benigno și-a reamintit ceva cu adevărat foarte ciudat, a spus Nestor fără să se uite la mine.

— Eu, unul, cred că a fost un vis amestecat, a spus Benigno. Nestor crede că nu a fost așa. Am așteptat nerăbdător. I-am îndemnat cu o mișcare a capului, să continue.

— În ziua aceea el și-a reamintit că tu îl învățai cum să caute urme în pământul moale, a spus Nestor.

— Trebuie să fi fost un vis, am spus.

Îmi venea să rid de absurditatea asta, dar toți trei mă priveau cu ochi rugători.

— E absurd, am spus.

— Oricum, mai bine îți spun acum că și eu am o amintire similară, a spus Nestor. M-ai luat la niște stânci și mi-ai arătat cum să mă ascund. Visul meu era amestecat. Eram treaz. Mergeam într-o zi cu Benigno la căutat de plante și mi-am amintit brusc cum mă învățai, așa că m-am ascuns cum m-ai învățat tu și l-am speriat groaznic pe Benigno.

— Te-am învățat eu! Cum s-ar fi putut? Când? am întrebat, începeam să mă enervez. Ei nu păreau să glumească.

— Când? Asta-i problema, a spus Nestor. Nu ne putem da seama când. Dar eu și Benigno știm că ai fost tu.

Mă simțeam greoi, apăsător. Respirația mi-a devenit dificilă. Mi-era teamă că o să mi se facă iar rău. Am decis chiar atunci să le spun despre ce „văzusem împreună” eu și La Gorda. Povestitul m-a relaxat. La sfârșitul descrierii mele eram iar stăpân pe mine.

— Nagualul Juan Matus ne-a lăsat puțin deschiși, a spus Nestor. Toți putem „vedea” puțin. „Vedem” găuri în oamenii care au avut copii și, de asemenea, din când în când, „vedem” în oameni o mică strălucire. Deoarece tu nu „vezi” deloc, se pare că Nagualul te-a lăsat complet deschis, astfel încât să te deschizi dinăuntru. Acum ai ajutat-o pe La Gorda și ea ori „vede” dinăuntru, ori doar călărește pe spatele tău.

Le-am spus că ceea ce se întâmplase în Oaxaca ar fi putut fi un noroc.

Pablito s-a gândit că ar trebui să mergem la stânca preferată a lui Genaro și să stăm acolo cu capetele lipite. Ceilalți doi au găsit ideea excelentă. Nu aveam obiecții. Deși am stat acolo multă vreme, nu s-a întâmplat nimic. Totuși, ne-am relaxat foarte mult.

În timp ce stăteam încă pe piatra, le-am vorbit despre cei doi bărbați despre care La Gorda credea că erau don Juan și don Genaro. Ei au coborât de pe piatră și m-au târât pur și simplu înapoi la casa La Gordei. Nestor era cel mai agitat. Devenise aproape incoerent. Tot ce am putut scoate de la ei a fost că ei așteptau un semn de felul acesta.

La Gorda ne aștepta la ușă. Știa ce le spusese.

— Am vrut doar să-i dau timp corpului meu, a spus ea înainte să-i ti dezvăluie ceva vreunul dintre noi. Trebuia să fiu extrem de sigură și sunt. Erau Nagualul și Genaro.

— Ce este în colibele alea? a întrebat Nestor.

— N-au intrat în ele, a spus La Gorda. Au mers spre câmpuri, spre est. În direcția acestui oraș.

Ea părea că vrea să-i calmeze. I-a rugat să stea; ei n-au vrut. S-au scuzat și au plecat. Eram sigur că se simțeau stânjeniți în prezența ei. Ea părea să fie foarte supărată. Mie mai degrabă îmi plăcea cum își ieșise din fire, iar asta era destul de contrar reacțiilor mele obișnuite. Mă simțeam întotdeauna iritat în prezența cuiva supărat, cu excepția misterioasă a La Gordei.

Pe înserate ne-am adunat cu toții în camera La Gordei. Toți păreau preocupați. Ședeau tăcuți, fixând podeaua cu privirea. La Gorda a încercat să stârnească o conversație. Ea a spus că nu pierduse timpul, că adunase doi și cu doi și găsisese niște soluții.

— Nu e vorba de a aduna doi și cu doi, a spus Nestor. E vorba de a-ți reaminti cu corpul.

Se părea că ei discutaseră despre asta, judecând după încuviințările din cap pe care Nestor le-a primit de la ceilalți. Asta ne-a lăsat pe mine și pe La Gorda pe dinafară.

— Lidia își amintește și ea ceva, a continuat Nestor. Ea crede că a fost prostia ei, iar după ce a ascultat ce mi-am amintit, ne-a spus că Nagualul acesta de aici a dus-o la un tămăduitor și a lăsat-o acolo, ca să-i fie vindecați ochii.

La Gorda și cu nune ne-am întors spre Lidia. Ea și-a plecat jenată capul Amurmurat ceva. Amintirea părea prea dureroasă pentru ea. A spus că atunci când a găsit-o don Juan, avea ochii infectați și nu putea vedea. Cineva a dus-o cu mașina o distanță mare la tămăduitorul care a vindecat-o. Fusesse convinsă întotdeauna că don Juan făcuse asta, dar după ce-mi auzise vocea, își dăduse seama că eu fusesem cel care o dusesese acolo. Inconsistența amintirii o lăsase pradă suferinței din prima zi în care mă văzuse.

— Urechile mele nu mă mint, a adăugat Lidia după o lungă tăcere Tu ai fost cel care m-a dus acolo.

— Imposibil! Imposibil! am urlat.

Corpul meu a început să tremure necontrolat. Aveam un sentiment de dualitate. Probabil că ceea ce denumeam eu meu rațional, incapabil să controleze restul din mine, luase locul unui spectator. O anumită parte din mine urmărea o altă parte din mine cum tremura.

4. TRECEREA GRANIȚELOR AFECTIUNII

— Ce se întâmplă cu noi, La Gorda? am întrebat după ce ceilalți au plecat acasă.

— Corpurile noastre își amintesc, dar nu prea îmi dau seama ce anume, a spus ea.

— Crezi în amintirile lui Nestor, Benigno și Lidia?

— Bineînțeles. Sunt oameni foarte serioși. Ei nu spun lucruri de genul ăsta doar de dragul de a le spune.

— Dar ce spun ei este imposibil. Mă crezi, nu-i așa, La Gorda*>

— Cred că nu-ți amintești, și totuși...

N-a terminat. A venit lângă mine și a început să-mi șoptească în ureche. A spus că era ceva ce Nagualul Juan Matus o pusese să promită că o să păstreze pentru ea, până când va sosi momentul potrivit, un atu de folosit doar atunci când nu mai era nici o ieșire. Ea a adăugat cu o șoaptă foarte teatrală că Nagualul prevăzuse noul lor aranjament de viață, care era rezultatul faptului că o luasem pe Josefina la Tuia să stea cu Pablito. A spus că erau șanse să reușim ca grup, dacă urmam ordinea firească a acelei organizări. La Gorda a explicat că, deoarece eram împărțiți în cupluri, formam un organism viu. Eram un șarpe un șarpe cu clopoței. Șarpele avea patru secțiuni și era împărțit în două jumătăți longitudinale, mascul și femelă. A spus că ea și cu mine formam prima secțiune a șarpelui, capul. Era un cap otrăvitor, calculat și rece. A doua secțiune, formată de Lidia și Nestor, era inima fermă și sinceră a șarpelui. A treia era abdomenul – un abdomen nedemn de încredere, posac și viclean, alcătuit din Pablito și Josefina. Și a patra secțiune, coada, unde erau localizați clopoțeii, era formată de cuplul care în viața obișnuită puteau conversa în limba Tzotzil ore întregi, Benigno și Rosa.

La Gorda s-a îndreptat din poziția pe care o adoptase pentru a-mi șopti la ureche. Mi-a zâmbit și m-a bătut pe spate.

— Eligio a rostit un cuvânt care mi-a venit în sfârșit în minte, a continuat ea. Josefina este de acord cu mine că el a repetat de multe ori cuvântul „potecă”. Vom merge pe o potecă!

Fără să-mi lase timp să pun vreo întrebare, a spus că se va culca și apoi îi va pregăti pe toți pentru o excursie.

Am plecat înainte de miezul nopții, mergând sub lumina strălucitoare a lunii. La început, toți fuseseră reticenți față de plecare, dar La Gorda le prezentase foarte artistic presupusa descriere făcută de don Juan șarpelui. Înainte să plecăm, Lidia a sugerat să ne aprovizionăm cu mâncare pentru cazul în care călătoria va fi lungă. La Gorda i-a respins sugestia, motivând că nu aveam nici o idee despre natura călătoriei. Ea a spus că Nagualul Juan Matus îi arătase odată un început de potecă și îi spusese că la momentul potrivit ne vom plasa pe acel loc și vom lăsa puterea potecii să ni se dezvăluie. La Gorda a adăugat că nu era o potecă obișnuită a caprelor, ci o linie naturală a pământului, care, după spusele Nagualului, avea să ne dea forța și cunoașterea dacă o urmam și deveneam una cu ea.

Ne-am deplasat sub o conducere mixtă. La Gorda conducea din imbold, iar Nestor cunoștea efectiv terenul. Ea ne-a dus la un loc aflat în munți. Nestor a luat apoi conducerea și a localizat o potecă. Formațiunea noastră era evidentă, capul fiind în frunte, iar ceilalți aranjându-se conform modelului anatomic al unui șarpe: inima, intestine și coadă. Bărbații erau în dreapta femeilor. Fiecare cuplu era la un metru și jumătate de cel din fața lui. Mergeam pe cât de rapid și tăcut puteam. O vreme s-au auzit lătrături de câni; pe măsură ce am ajuns mai sus în munți, nu se mai auzeau decât greierii. Brusc, La Gorda s-a oprit și mi-a prins brațul, arătând undeva în fața noastră. La vreo douăzeci-treizeci de metri, chiar în mijlocul potecii, se zărea silueta mătăhăloasă

a unui bărbat enorm, de peste doi metri și douăzeci de centimetri înălțime, care ne bloca drumul. Ne-am adunat într-un mănunchi strâns. Ochii noștri erau fixați asupra formei întunecate. El nu se mișca. După o vreme, Nestor a avansat singur câțiva pași spre el. De abia atunci s-a mișcat și forma. A venit spre noi. Pe cât de gigantic era, pe atât de suplu se mișca.

Nestor s-a întors în fugă. În momentul în care s-a lipit de noi, bărbatul s-a oprit. Curajoasă, La Gorda a făcut un pas spre el. Omul a făcut și el un pas spre noi. Era clar că dacă continuam să ne mișcăm înainte, ne vom lovi de gigant. Nu eram pe măsura lui. Fără să aștept s-o dovedească, am luat inițiativa și i-am tras pe toți înapoi, luându-i în grabă de acolo...

Ne-am întors la casa La Gordei într-o tăcere totală. Ne-au trebuit ore întregi ca să ajungem acolo. Eram complet extenuați. Când am fost în siguranța camerei sale, La Gorda a vorbit.

— Suntem prinși, mi-a spus ea. N-ai vrut să mergem mai departe. Lucrul acela de acolo, de pe potecă, era unul dintre aliații tăi, nu-i așa? Ei ies din ascunzișul lor când îi atragi afară.

N-am răspuns. Nu avea rost să protestez. Mi-am reamintit nenumăratele dăți când crezusem că don Juan și don Genaro erau înțeleși. Credeam că, în timp ce don Juan îmi vorbea în întuneric, don Genaro se deghiza pentru a mă speria, iar don Juan insista că era un aliat. Ideea că existau aliați, sau entități libere, care scapă atenției noastre zilnice, fusese prea îndepărtată de mine. Dar apoi ajunsesem să constat că aliații din descrierea lui don Juan existau; erau, așa cum spusese el, entități libere în lume.

Într-o ieșire autoritară, rară pentru comportamentul meu obișnuit, m-am ridicat și i-am spus La Gordei și celorlalți că aveam pentru ei o propunere, pe care o puteau accepta sau o puteau refuza. Dacă erau gata să plece de acolo, eram gata să preiau responsabilitatea de a-i duce în altă parte. Dacă nu erau gata, mă declaram scutit de orice altă obligație față de ei.

Am simțit un impuls de optimism și de certitudine. Niciunul dintre ei n-a spus nimic. M-au privit tăcuți, ca și cum mi-ar fi studiat profund afirmațiile.

— Cât vă trebuie ca să vă strângeți lucrurile? am întrebat.

— Nu avem nimic de strâns, a spus La Gorda. Vom merge așa cum suntem. Și putem pleca chiar în clipa asta, dacă este nevoie. Dar dacă mai putem aștepta încă trei zile, totul va fi mai bine pentru noi.

— Dar casele pe care le aveți? am întrebat

— Soledad o să aibă grijă de asta, a spus ea.

Era prima dată când era menționat în prezența mea numele donei Soledad de când o văzusem ultima dată. Eram atât de intrigat, încât am uitat pentru o clipă tensiunea momentului. M-am așezat. La Gorda ezita să-mi răspundă la întrebările despre dona Soledad. Nestor a intervenit și a spus că dona Soledad era pe acolo, dar că niciunul dintre ei nu știa cu ce se ocupă. Venea și pleca fără să bage pe vreunul în seamă, înțelegerea dintre ei fiind că ei vor avea grijă de casa ei și invers. Dona Soledad știa că ei trebuiau să plece mai devreme sau mai târziu și își asuma responsabilitatea de a face tot ce era necesar pentru a dispune de proprietatea lor...

— Cum o s-o anunțați? am întrebat.

— Asta este treaba La Gordei, a spus Nestor. Noi nu știm unde este dona Soledad.

— Unde este dona Soledad, La Gorda? am întrebat.

— De unde dracu' să știi eu? m-a repezit ea.

— Dar tu ești cea care o cheamă, a spus Nestor.

La Gorda m-a privit. Era o privire obișnuită, care mi-a dat un fior totuși. Recunoșteam privirea aceea, dar de unde? Am simțit o agitație în adâncul corpului; plexul solar avea o soliditate pe care nu o mai simțisem înainte. Diafragma părea să se împingă în sus de una singură. Mă gândeam dacă să mă întind pe jos, când, brusc, m-am trezit în picioare.

— La Gorda nu știe, am spus. Doar eu știu unde este. Toți au fost șocați – eu probabil mai mult decât ceilalți. Făcusem afirmația aceea fără nici un suport rațional. În momentul în care o făcusem, avusesem însă, convingerea deplină că știam unde este. A fost ca un fulger care mi-a traversat conștiința. Am văzut o zonă muntoasă cu piscuri foarte aride și ascuțite; un teren uscat, pustiu și rece. De îndată ce am vorbit, următorul gând conștient a fost că probabil văzusem acel peisaj într-un film și că presiunea pe care mi-o provoca asocierea cu acei oameni îmi produsese o cădere.

Le-am cerut scuze că îi derutam într-o manieră atât de brutală și, totuși, neintenționată. M-am așezat iar.

— Vrei să spui că nu știi de ce ai spus asta? m-a întrebat Nestor.

El își alesese foarte atent cuvintele. Pentru mine, lucru] cel mai firesc de spus ar fi fost „Deci chiar nu știi unde este?” Le-am spus că mi se arătase ceva necunoscut mie. Le-am descris terenul pe care îl văzusem și certitudinea că dona Soledad era acolo.

— Asta ni se întâmplă și nouă, destul de des, a spus Nestor. M-am întors spre La Gorda și ea a dat afirmativ din cap. Am cerut o explicație.

— Chestiile astea amestecate ne vin în minte, a spus La Gorda. Întreab-o pe Lidia, sau pe Rosa, sau pe Josefina.

De când începuseră noul lor aranjament, Lidia, Rosa și Josefina nu prea vorbiseră cu mine. Ele se rezumaseră la saluturi și comentarii obișnuite despre mine și vreme.

Lidia mi-a evitat privirea. Ea a murmurat că uneori credea că își amintea unele lucruri.

— Uneori chiar că te urăsc, mi-a spus ea. Cred că te prefaci că ești prost. Apoi îmi amintesc că ai fost foarte bolnav din cauza noastră. Tu ai fost?

— Bineînțeles că el a fost, a spus Rosa. Și eu îmi amintesc de unele lucruri. Îmi amintesc de o doamnă care a fost bună cu mine. Ea m-a învățat cum să fiu curată și Nagualul acesta mi-a tăiat prima dată părul, în timp ce doamna mă ținea, pentru că eram speriată. Doamna aceea mă iubea. Mă îmbrățișa tot timpul. Era foarte înaltă. Îmi amintesc că fața mea era pe pieptul ei de câte ori mă îmbrățișa. Ea era singura persoană care a avut vreodată grijă de mine. Aș fi mers bucuroasă la moarte pentru ea.

— Cine era doamna aceea? a întrebat La Gorda cu răsuflarea scăzută.

Rosa a indicat spre mine cu o mișcare a bărbiei, cu un gest încărcat de deprimare și dispreț.

— El știe, a spus ea.

M-au fixat toți cu privirea, așteptând un răspuns. M-am supărat și am țipat la Rosa că nu avea dreptul să facă afirmații care erau adevărate acuzații. Nu îi mințeam în nici un fel.

Rosa n-a fost tulburată de ieșirea mea. Ea a explicat calm că își amintea că doamna spunea că mă voi întoarce într-o zi, după ce îmi voi fi revenit din boală. Rosa a înțeles că doamna mă îngrijea ca să mă fac bine; de aceea, trebuia să știu cine era ea și unde era, pentru că se părea că îmi revenisem.

— Ce fel de boală am avut, Rosa? am întrebat.

— Te-ai îmbolnăvit pentru că nu-ți puteai susține lumea ta, a spus ea cu convingere. Mi-a spus cineva, cred că acum foarte multă vreme, că tu nu ești făcut pentru noi, exact cum i-a spus Eligio La Gordei în „visat”. Ne-ai părăsit din cauza asta și Lidia nu te-a iertat niciodată. Ea o să te urască pentru totdeauna.

Lidia a protestat că sentimentele ei față de mine nu aveau nimic de-a face cu ceea ce spunea Rosa. Ea era mai degrabă tăfnoasă și se enerva ușor de prostiile mele.

Am întrebat-o pe Josefina dacă și ea își amintea de mine.

— Bineînțeles ca da, a spus ea cu o grimasă. Dar știi cum sunt eu, sunt nebună. Nu poți avea încredere în mine. Nu te poți bizui pe mine.

La Gorda a insistat să audă ce avea de spus Josefina despre amintirile ei. Josefina nu avea chef să spună ceva și ele au continuat să discute în contradictoriu; în cele din urmă, Josefina mi-a vorbit.

— Ce sens are să discutăm atâta despre amintire? E doar o discuție, a spus ea. Și nu merită nici o atenție.

Josefina a părut să ne fi învins pe toți. Nu mai era nimic de spus. S-au sculat să plece, după ce au stat câteva minute într-o tăcere politicoasă.

— Irni amintesc că mi-ai cumpărat niște haine minunate, mi-a spus brusc Josefina. Nu-ți amintești când am căzut pe scări, într-un magazin? Aproape că mi-am rupt piciorul și a trebuit să mă cari de acolo.

Toți s-au așezat, privind-o țintă pe Josefina.

— Îmi amintesc, de asemenea, de o femeie nebună, a continuat ea. Ea voia să mă bată și obișnuia să mă urmărească peste tot, până când te-ai supărat și ai oprit-o.

Eram exasperat. Toți păreau că se agață de cuvintele Josefinei, când ea însăși ne spusese să nu avem încredere în ea pentru că era nebună. Avea dreptate. Pentru mine, airuntirile ei erau o adevărată aberație.

— Știu și de ce te-ai îmbolnăvit, a continuat ea. Eram acolo. Dar nu-mi pot aminti unde. Te-au luat dincolo de zidurile acelea de ceață ca s-o găsești pe proasta asta de La Gorda. Cred că se pierduse. Tu nu ai reușit să te întorci. Când te-au scos, erai aproape mort.

Tăcerea ce a urmat dezvăluirilor ei era apăsătoare. Mi-era frică să întreb ceva.

— Nu-mi amintesc de ce s-a dus ea acolo, s-au cine te-a adus înapoi, a continuat Josefina. Îmi amintesc că erai bolnav și nu m-ai mai recunoscut. Proasta asta de La Gorda jură că nu te cunoștea când ai venit prima data în casa asta, acum câteva luni. Te-am recunoscut imediat. Mi-am reamintit că erai Nagualul care s-a îmbolnăvit. Vrei să știi ceva? Cred că femeile astea doar se răsfăță. Și la fel și bărbații, în special prostul ăsta de Pablito. Trebuie să-și amintească, erau și ei acolo.

— Îți amintești unde eram? am întrebat.

— Nu. Nu pot, a spus Josefina. Totuși, o să știu dacă o să mă duci acolo. Când eram toți acolo, ei obișnuiau să ne spună tuturor bețivii, pentru că eram amețiți. Eu eram cel mai puțin amețită, așa că îmi amintesc destul de bine.

— Cine ne spunea bețivii? am întrebat.

— Nu ție, doar nouă, a răspuns Josefina. Nu știu cine, Nagualul Juan Matus probabil.

I-am privit, dar fiecare dintre ei mi-a evitat privirea.

— Ajungem la un sfârșit, a murmurat Nestor, ca și cum ar fi vorbit singur. Sfârșitul nostru ne privește drept în ochi.

Părea gata să izbucnească în plâns.

— Ar trebui să fiu mândru și fericit că am ajuns la sfârșit, a continuat el. Cu toate acestea, sunt trist. Poți explica asta, Nagualule?

Brusc, s-au întristat cu toții. Chiar și sfidătoarea Lidia era tristă.

— Ce se întâmplă cu voi? am întrebat pe un ton jovial. Despre ce sfârșit vorbiți?

— Cred că toți știu ce sfârșit este, a spus Nestor. În ultimul timp am sentimente ciudate. Ceva ne cheamă. Iar nu ne dam drumul așa cum ar trebui. Ne agățăm.

Pablito a avut un adevărat moment de galanterie și a spus că La Gorda era singura dintre ei care nu se agața de nimic. Ceilalți, m-a asigurat el, erau egocentrice lipsiți aproape de orice speranță.

— Nagualul Juan Matus a spus că, atunci când va veni timpul să plecăm, vom primi un semn, a spus Nestor. Va apărea în prim plan ceva care ne va plăcea foarte mult și ne va lua.

— El a spus că nu e nevoie să fie ceva mare, a adăugat Benigno. Orice ne place va face asta.

— Pentru mine, semnul va veni sub forma soldaților de plumb pe care nu i-am avut niciodată, mi-a spus Nestor. Vor veni să mă ia niște husari călare. Ce va fi în cazul tău?

Mi-am amintit că don Juan îmi spusese odată că moartea ar putea fi în spatele oricărui lucru imaginabil, chiar și în spatele unui punct de pe notesul meu. Apoi mi-a oferit metafora supremă a morții mele. Îi spusese că odată, în timp ce mă plimbam pe bulevardul Hollywood din Los Angeles, am auzit sunetul unei trompete cântând o melodie populară, veche și idioată. Muzica venea dinspre un magazin de discuri de peste drum. Am fost încântat de ea. A trebuit să mă așez. Sunetul limpede al acelei trompete îmi pătrundea direct în creier. Îl simțeam exact deasupra tâmpiei drepte. M-a învăluit până când m-am simțit îmbătat de el. Când s-a terminat, am știut că experiența aceea nu se va mai putea repeta vreodată și am avut destulă detașare ca să nu răbufnesc în acel magazin, să cumpăr discul și un aparat stereo pentru a-l asculta.

Don Juan spusese că acel sunet fusese un semn dat mie de către puterile care guvernează destinul oamenilor. Când va veni timpul ca eu să părăsesc lumea, indiferent de felul în care se va petrece acest lucru, voi auzi același sunet de trompetă, aceeași melodie idioată, același trompetist fără pereche.

Ziua următoare a fost o zi frenetică pentru ei. Păreau că au de făcut nenumărate lucruri. La Gorda a spus că toate mărunțișurile lor erau personale și trebuiau să fie executate de fiecare dintre ei fără nici un ajutor. Mi-a plăcut că am rămas singur. Și eu aveam lucruri de făcut. Am mers cu mașina în orașul învecinat, care mă tulburase atât de profund. M-am dus direct la casa care ne fascinasă într-atât pe La Gorda și pe mine; am bătut la ușă. Mi-a deschis o doamnă. Am inventat o poveste cum că trăisem de copil în casa aceea și voiam s-o privesc iar. Era o femeie foarte amabilă. M-a lăsat să merg prin toată casa, cerându-și scuze pentru o dezordine inexistentă.

Era o abundență de amintiri ascunse în casa aceea. Erau 1 acolo, le puteam simți, dar nu-mi puteam aminti nimic.

În ziua următoare, La Gorda a plecat în zori; mă așteptam să lipsească toată ziua, dar s-a întors la prânz. Părea foarte obosită.

— Soledad s-a întors și vrea să te vadă, a spus ea sec.

Fără nici o explicație, ea m-a luat la casa doinei Soledad. Dona Soledad stătea lângă ușă. Arăta mai tânără și mai puternică decât ultima dată când o văzusem. Semăna foarte puțin cu doamna pe care o cunoscusem cu ani înaintea.

La Gorda părea gata să plângă. Tensiunea prin care treceam mă făcea să înțeleg starea ei. A plecat fără să spună nici un cuvânt.

Dona Soledad a spus că avea la dispoziție foarte puțin timp ca să stea de vorbă cu mine și că va folosi fiecare clipă pentru aceasta. Era ciudat de respectuoasă. Există o notă de politețe în tot ceea ce spunea.

Am făcut un gest vrând s-o întrerup pentru a o întreba ceva.

Voiam să știu unde fusese. M-a oprit în modul cel mai delicat. A spus că își alesese foarte atent cuvintele și că lipsa de timp îi va permite să spună doar ceea ce era esențial.

M-a privit fix în ochi pentru o clipă care a părut incredibil de lungă. Asta m-a enervat. Ar fi putut discuta cu mine și ar fi putut răspunde la niște întrebări în acel timp. A spart tăcerea și a spus lucruri pe care le-am luat drept absurdități. A spus că mă atacase așa cum îi cerusem eu, în ziua în care am trecut liniile paralele pentru prima dată, și că ea spera că atacul fusese eficient și că își atinsese scopul. Voiam să strig că n-o rugasem niciodată așa ceva. Nu știam nimic despre

liniile paralele și ceea ce spunea ea era un nonsens. Mi-a pus mina pe buze. Mi-am revenit automat. Părea tristă. A spus că nu exista nici o posibilitate ca noi să putem discuta, pentru că în acel moment eram amândoi pe două linii paralele și niciunul dintre noi nu avea energia de a le traversa; doar ochii ei îmi puteau vorbi despre starea ei.

Fără nici un motiv, am început să mă descind, ceva în mine se simțea relaxat. Am remarcat că îmi curgeau lacrimile pe obraji. Și apoi, pentru o clipă, a pus stăpânire pe mine cea mai incredibilă senzație. A fost un moment scurt, dar îndeajuns de lung pentru a-mi scutura străfundurile conștiinței, sau ale persoanei mele, sau a ceea ce credeam și simțeam că este eul meu. În timpul acelei clipe am realizat că eram foarte aproape unul de altul ca scop și temperament. Condițiile noastre erau asemănătoare. Am vrut să confirm că avusese loc o luptă aprigă, dar lupta încă nu se terminase. Nu se va termina niciodată. Ea își lua rămas bun, deoarece fiind luptătorul impecabil care era, știa că drumurile noastre nu se vor mai intersecta niciodată. Ajunsesem la sfârșitul drumului. Atunci a izbucnit dintr-un inimaginabil ungher ascuns al ființei mele o ultimă undă de înrudire, de afiliație. Acea scânteie a fost ca o descărcare electrică în corpul meu. Am îmbrățișat-o; gura mi se mișca, spunând lucruri care nu aveau nici un înțeles pentru mine. Ochii ei s-au aprins. Și ea spunea lucruri pe care nu le înțelegeam. Singura senzație clară pentru mine, anume că trecusem liniile paralele, nu avea nici o semnificație pragmatică. Exista în mine o suferință bine pecetluită, care încerca să iasă afară. O oarecare forță inexplicabilă mă desfăcea în bucăți. N-am mai putut respira și totul s-a întunecat.

Am simțit pe cineva mișcându-mă, scuturându-mă ușurel. Chipul La Gordei a apărut în fața ochilor mei. Eram întins în patul donei Soledad și La Gorda stătea lângă mine. Eram singuri.

— Unde este? am întrebat

— A plecat, a spus ea., ^ Am vrut să-i relatez totul. Ea m-a oprit A deschis ușa. Toți ucenicii erau afară și mă așteptau. Eram îmbrăcați cu hainele lor cele mai obișnuite. La Gorda mi-a explicat că distruseseră tot ce aveau. Era spre seară. Dormisem ore întregi. Fără să vorbesc, m-am dus la casa La Gordei, unde îmi lăsasem mașina. Ei s-au ghemuit înăuntru ca niște copii care mergeau duminica la plimbare cu mașina.

Înainte să urc în mașină, am rămas să privesc valea. Corpul meu s-a rotit încet și a făcut un cerc complet, ca și cum ar fi avut o voință și un scop propriu. Simțeam cum acaparam esența locului acela, vrând s-o iau cu mine pentru că simțeam categoric că nu-l voi mai revedea niciodată în această viață.

Ceilalți trebuie să fi făcut asta deja. Ei erau eliberați de melancolie, râdeau tachinându-se unul pe altul.

Am pomit motorul și am plecat. Când am ajuns la ultima curbă a drumului, soarele era la apus și La Gorda mi-a strigat să opresc. A coborât și a alergat spre un delușor de lângă șosea. S-a urcat pe el și a aruncat o ultima privire în vale. Și-a întins mâinile spre ea și a respirat adânc.

Coborârea prin munții aceia a fost ciudat de scurtă și fără nici un eveniment. Toți erau liniștiți. Am încercat s-o atrag pe La Gorda într-o conversație, dar ea a refuzat sec. A spus că munții, fiind posesivi, pretindeau dreptul de proprietate asupra lor și că dacă nu-și salvau energia, munții nu le vor mai da drumul.

De îndată ce am ajuns în zonele mai joase, ei au devenit mai animați, în special La Gorda. Părea că exaltă de energie. S-a oferit chiar să-mi dea infonnații fără ca eu s-o fi îndemnat în vreun fel. Una dintre afirmațiile ei era că Nagualul Juan Matus îi spusese, iar Soledad confirmase, că exista și o altă parte a ființei noastre. După ce au ascultat-o, ceilalți au început să comenteze și să pună întrebări. Erau dezorientați din cauza acelor amintiri ciudate despre niște evenimente care, în mod logic, nu putuseră avea loc. Deoarece unii dintre ei mă întâlneau doar cu câteva luni înainte, existența unor relații anterioare ale lor cu mine era ceva care sfida rațiunea.

Apoi le-am spus despre întâlnirea mea cu dona Soledad. Am descris senzația mea de a o fi cunoscut bine mai înainte, ca și sentimentul că am depășit ceea ce ea numea liniile paralele. Au reacționat în mod confuz la afirmația mea; păreau să fi auzit acest termen, dar nu eram sigur că-l și înțelegeau cu toții. Pentru mine era o metaforă, dar nu puteam presupune că era același lucru și pentru ei.

Când intram în orașul Oaxaca, și-au exprimat dorința de a vizita locul unde spusese La Gorda că dispăruseră don Juan și don Genaro. Am mers direct acolo. S-au grăbit să coboare din mașina și păreau că se orientează mirosind aerul, căutând un indiciu. La Gorda a indicat direcția în care credea că dispăruseră cei doi.

— Ai făcut o greșală teribilă, La Gorda, a spus tare Nestor. Acesta nu este estul, ci nordul.

La Gorda a protestat și și-a apărât punctul de vedere. Femeile au susținut-o, la fel și Pablito. Benigno era imparțial; el continua să se uite la mine ca și cum eu aș fi putut să le furnizez răspunsul, ceea ce am și făcut. M-am uitat pe o hartă a orașului Oaxaca pe care o aveam în mașină. Direcția în care arăta La Gorda era într-adevăr nordul.

Nestor a făcut observația că el simțise tot timpul că plecarea din orașul lor nu fusese deloc prematură sau forțată; sincronizarea fusese perfectă. Ceilalți n-au avut aceeași impresie, iar ezitarea lor decursese din greșala La Gordei. Ei crezuseră, așa cum crezuse și La Gorda, că Nagualul indicase spre orașul lor, ceea ce însemna că trebuiau să rămână. Am admis, după o evaluare, că până la urmă eu eram cel vinovat, deoarece, deși avusesem harta, nu o folosisem la timpul potrivit.

Apoi am menționat că uitasem să le spun că unul dintre bărbați, cel care crezusem pe moment că este don Genaro, ne făcuse semn cu o mișcare a capului. Ochii La Gordei s-au mărit de surpriză, sau chiar de alarmă. Ea a spus că nu observase gestul. Semnul cu capul fusese doar pentru mine.

— Așa este! a exclamat Nestor. Soarta noastră este pecetluită! S-a întors să se adreseze celorlalți. Vorbeau toți în același timp. Nestor făcea gesturi frenetice cu mâinile pentru a-i potoli...

— Sper că toți ați făcut ce ați avut de făcut ca și cum nu v-ați mai întoarce vreodată, căci nu ne vom mai întoarce.

— Ne spui adevărul? m-a întrebat Lidia cu o privire fioroasă, în timp ce ceilalți mă fixau întrebător.

I-am asigurat că nu aveam nici un motiv să-i mint. Faptul că văzusem bărbatul făcându-mi un gest cu capul nu avusese nici o semnificație pentru mine. Și apoi, eu nici nu eram măcar convins că cei doi bărbați fuseseră don Juan și don Genaro.

— Ești foarte iscusit, a spus Lidia. Ai putea să ne spui asta doar ca să te urmărim liniștiți.

— Ei, stai o clipă, a intervenit La Gorda. Nagualul acesta poate fi cât de iscusit vrei, dar n-ar face niciodată una ca asta.

Au început să vorbească toți în același timp. Am încercat să mediez și am fost nevoit să strig ca să le acopăr vocile, spunându-le că lucrurile văzute, oricum, nu schimbau situația.

Nestor a explicat foarte politicos că Genaro le spusese că, atunci când va sosi timpul ca ei să părăsească valea, el le va da de știre, cu o mișcare a capului. S-au liniștit atunci când am spus că dacă sorțile lor erau pecetluite, la fel era și a mea; cu toții trebuia să mergem spre nord.

Apoi Nestor ne-a condus la o pensiune, unde stătea el când avea treabă în oraș. Starea lor sufletească era foarte optimistă, de fapt prea exuberantă pentru confortul meu. Chiar și Lidia m-a îmbrățișat, cerându-și scuze pentru că era atât de dificilă. Ea a explicat că o crezuse pe La Gorda și nu s-a gândit să-și rupă legăturile eficient. Josefina și Rosa erau extrem de bine dispuse 'și mă

băteau tot timpul pe spate. Voiam să discut cu La Gorda despre modul nostru de acțiune. Dar nu exista nici o posibilitate să rămânem singuri în seara aceea.

Nestor, Pablito și Benigno au plecat dis-de-diminează, să aranjeze niște treburi. Lidia, Rosa și Josefina au plecat și ele la cumpărături. La Gorda m-a rugat s-o ajut să-și cumpere niște haine noi. Voia să-i aleg o rochie, una perfectă, care să-i dea încrederea de care avea nevoie pentru a fi un luptător fluid. Am găsit nu numai o rochie, ci un set complet, pantofi, lenjerie și ciorapi de nailon.

Am luat-o la plimbare. Ne-am vânturat prin centrul orașului ca doi turiști, privind la indienii îmbrăcați în hainele lor cu specific regional. Fiind un luptător fără formă, ea se simțea deja în largul ei în îmbrăcămintea ei elegantă. Arăta răpitor. Ca și cum nu s-ar fi îmbrăcat niciodată altfel. Eu eram cel care nu era obișnuit cu asta.

Întrebările pe care voiam să i le pun La Gordei și care ar fi trebuit să țâșnească din mine erau imposibil de formulat. Nu aveam nici o idee ce să întreb. I-am spus cu aerul cel mai serios că noua ei înfățișare mă impresiona foarte mult. Foarte sobră, ea a declarat că trecerea granițelor afecțiunii era aceea care mă afectase.

— Noaptea trecută am depășit niște granițe, a spus. Soledad mi-a spus exact la ce să mă aștept, așa că am fost pregătită. Dar tu nu ai fost.

A început să explice cu voce joasă și încet că trecusem dincolo de niște granițe ale afecțiunii cu o noapte înainte. Ea enunța fiecare silabă ca și cum ar fi vorbit unui copil sau unui străin. Dar nu mă puteam concentra. Ne-am întors la pensiune. Simțeam nevoia să mă odihnesc și totuși a trebuit să ies din nou. Lidia și Josefina nu fuseseră capabile să găsească nimic și voiau ceva ca La Gorda.

Pe la prânz eram înapoi la pensiune, admirându-le pe surioare. Rosa avea dificultăți cu mersul pe tocuri. Glumeam în legătură cu picioarele ei, când ușa s-a deschis ușor și Nestor și-a făcut o apariție teatrală. Purta un costum bleumarin, cămașa roz-deschis și cravată bleu. Avea părul pieptănat frumos și puțin înfocat, ca și cum ar fi fost uscat la cald. Le-a privit pe femei și ele i-au întors privirea. A intrat apoi Pablito, urmat de Benigno. Amândoi erau eleganți. Pantofii lor erau nou-nouți și costumele lor trădau o marcă bună.

Nu puteam trece peste ușurința cu care se adaptaseră la hainele de oraș. Îmi aminteau atât de mult de don Juan. Eram probabil tot atât de șocat să-i văd pe Genari în haine de oraș cum fusesem când îl văzusem pe don Juan îmbrăcat în costum; totuși, acceptasem schimbarea lor imediat. Pe de altă parte, în timp ce eu eram surprins de transformarea femeilor, dintr-un motiv anume nu mă puteam obișnui cu ea.

Mă gândeam că Genarii avuseseră probabil un noroc vrăjitoresc că-și găsiseră costume atât de perfecte. Ei au râs când m-au auzit mirându-mă de norocul lor. Nestor a spus că un croitor le făcuse costumele cu luni înainte:

— Avem fiecare încă un costum, mi-a spus el. Avem chiar și valize de piele. Știam că timpul nostru în munții aceia era pe terminate. Suntem gata să mergem! Bineînțeles, întâi trebuie să ne spui unde. Și, de asemenea, cât timp vom sta aici.

El a explicat că avea neînțelegeri vechi de afaceri și avea nevoie de timp pentru a le rezolva. La Gorda a intervenit, afirmând cu mare certitudine și autoritate că în noaptea aceea vom merge atât de departe cât permitea puterea; prin urmare aveau timp până la sfârșitul zilei să-și rezolve afacerile. Nestor și Pablito au ezitat la ușă. M-au privit, așteptând o confirmare. M-am gândit că tot ce puteam face era să fiu onest cu ei, dar La Gorda m-a întrerupt exact când eram gata să le spun că nu știam ceea ce vom face în continuare.

— Ne întâlnim la banca Nagualului la asfințit, a spus ea. Vom pleca de acolo. Va trebui să facem tot ce avem de făcut sau ce vrem să facem până atunci, știind că niciodată în viața asta nu ne vom mai întoarce aici.

La Gorda și cu mine am rămas singuri după ce toți au plecat. Brusc și stângaci, ea mi s-a așezat în poală. Era atât de ușoară, încât îi puteam face corpul subțire să tremure doar prin contractarea mușchilor gambei. Părul ei avea un parfum aparte. Am făcut o glumă spunându-i că mirosul era insuportabil. Ea a râs și s-a scuturat, când din senin am avut un sentiment – o amintire? Dintr-o dată aveam o altă La Gorda în poala mea, de două ori mai agresivă decât La Gorda pe care o cunoșteam. Fața ei era rotundă și eu o tachinam despre parfumul părului ei. Aveam senzația că aveam grijă de ea.

Impactul acelei amintiri false m-a făcut să mă ridic în picioare. La Gorda a căzut zgomotos pe podea. Am descris ceea ce mi-am „amintit”.

I-am spus că o văzusem grasă doar o singură dată și atât de scurtă vreme, încât nu aveam idee de trăsăturile sale și, totuși, avusesem o viziune a chipului său de atunci.

Ea n-a făcut nici un comentariu. Și-a scos rochia nouă și și-a pus iar hainele vechi.

— Încă nu sunt pregătită pentru ea, a spus arătând spre cea nouă. Mai avem încă un lucru de făcut înainte să fim liberi. Conform instrucțiunilor Nagualului Juan Matus, trebuie să stăm toți într-un punct al puterii la alegerea sa.

— Unde este acel punct?

— Undeva în munții din jur. Este ca o ușa. Nagualul mi-a spus că pe acel punct era o crăpătură naturală. El a spus că anumite puncte ale puterii sunt găuri în lumea asta; dacă ești fără formă, poți trece printr-una din aceste găuri în necunoscut, în altă lume. Lumea aceea și lumea asta, în care trăim, se află pe două linii paralele. Sunt șanse ca toți să fi trecut liniile acelea la un moment dat, dar nu ne amintim. Eligio este în acea lume. Uneori ajungem la el în „visat”. Bineînțeles, Josefina, este cea mai bună „visătoare” dintre noi. Ea trece în fiecare zi liniile acelea, dar faptul că este nebună o face indiferentă, chiar mută, așa că Eligio m-a ajutat să trec liniile acelea, crezând că sunt mai inteligentă, dar și eu m-am dovedit a fi la fel de tembelă. Eligio vrea să ne amintim partea noastră stânga. Soledad mi-a spus că partea stânga este linia paralelă cu cea pe care trăim noi. Așa ca dacă el vrea să ne-o amintim, trebuie să fi fost acolo. Și bineînțeles că nu în „visat”. De aceea ne amintim toți lucruri stranii ici și colo.

Concluziile ei erau logice, având în vedere premisele cu care lucra. Știam despre ce vorbea; acele amintiri ocazionale amestecate țâșneau din realitatea vieții normale și, totuși, nu le puteam stabili o succesiune temporală, nu exista nici o deschidere în continuumul vieților noastre în care să le potrivim.

La Gorda s-a întins pe spate pe pat Avea o privire îngrijorată.

— Ceea ce mă preocupă este ce să facem pentru a găsi acel punct al puterii, a spus. Fără el nu este posibilă nici o călătorie pentru noi.

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine este unde o să vă duc pe voi și ce voi face cu voi, am spus.

— Soledad mi-a spus că vom merge spre nord până la frontieră, a spus La Gorda. Unii dintre noi vor merge chiar mai departe. Dar tu nu vei face tot drumul cu noi. Tu ai altă soartă.

La Gorda a rămas gânditoare o clipă. S-a încruntat în urma efortului vizibil pe care îl făcea încercând să-și aranjeze gândurile.

— Soledad a spus că tu o să mă iei să-mi îndeplinesc destinul, a continuat. Eu sunt singura dintre noi care este în sarcina ta.

Probabil că pe fața mea se citea panica. A zâmbit.

— Soledad mi-a spus că tu ești blocat. Totuși, ai momente când ești un NaguaL. În restul timpului, spune Soledad, ești ca un om nebun care este lucid doar pentru câteva clipe și apoi revine la nebunia lui. „>, Dona Soledad folosisese o imagine adecvată pentru ca eu să pot înțelege. Trebuie să fi avut un moment de luciditate pentru' ea, atunci când am știut că am trecut liniile paralele. Exact același moment, după standardele mele, era cel mai incongruent dintre toate. Eu și dona Soledad ne găseam în mod sigur pe doua linii diferite de gândire.

— Ce altceva ți-a mai spus ea? am întrebat.

— Mi-a mai spus că ar trebui să mă forțez să-mi amintesc, a spus La Gorda. Ea s-a extenuat încercând să mă facă să-mi amintesc; de aceea n-a mai putut să discute cu tine.

La Gorda s-a ridicat; era gata să plece. Am luat-o la o plimbare prin oraș. Părea foarte fericită. Mergea dintr-un loc în altul, urmărind totul, scăldându-și privirea în lumea înconjurătoare. Don Juan vorbise de acest lucru. El spunea că un luptător știe că așteaptă și știe ce așteaptă, el își bucură ochii privind lumea, în ziua aceea în Oaxaca, La Gorda urma textual instrucțiunile lui don Juan.

Spre seară, înainte de asfințit, ne-am așezat pe banca lui don Juan. Benigno, Pablito și Josefma au apărut primii. După câteva minute, au apărut și ceilalți trei. Pablito s-a așezat între Josefina și Lidia și și-a pus brațele în jurul lor. Ei se schimbaseră în hainele lor vechi. La Gorda s-a ridicat și a început să le vorbească despre punctul puterii.

Nestor a râs de ea și ceilalți i s-au alăturat.

— Niciodată n-o să reușești să ne mai păcălești cu șefia ta, a spus Nestor. Suntem eliberați de tine. Noaptea trecută'am trecut granițele.

La Gorda a rămas nepăsătoare, dar ceilalți erau supărați. Am spus tare că voiam să știu mai mult despre granițele pe care le traversasem cu o noapte înainte. Nestor a spus că asta li se potrivește doar lor. La Gorda n-a fost de acord. Păreau gata să se ia la bătaie. L-am tras deoparte pe Nestor și i-am ordonat să-mi vorbească despre granițe.

— Sentimentele noastre formează granițe în jur, a spus el. Cu cât iubim mai mult, cu atât este mai puternică granița. În cazul nostru, ne-am iubit căminul; înainte să plecăm, a trebuit să ne ridicăm sentimentele. Sentimentele noastre față de casa noastră se întindeau până pe vârful munților de la vest de valea noastră. Aceea era granița, și când am trecut-o, când am depășit vârful acelor munți, știind că nu ne vom mai întoarce niciodată, am rupt-o.

— Dar și eu știam că nu mă voi mai întoarce, am spus.

— Tu n-ai iubit munții aceia cum am făcut-o noi, a replicat Nestor.

— Asta rămâne de văzut, a spus enigmatic La Gorda.

— Noi eram sub influența ei, a spus Pablito, ridicându-se și arătând spre La Gorda. Ea ne ținea de ceafă. Acum văd cât de proști am fost din cauza ei. Nu mai are rost să ne plângem de ce a fost, dar nu vom mai cădea niciodată în capcana ei.

Lidia și Josefina sau alăturat lui Nestor și Pablito. Benigno și Rosa arătau ca și cum lupta aceasta nu-i mai interesa. Exact atunci am avut un alt moment de certitudine și de purtare autontară. M-am ridicat și, fără nici-un act volițional conștient, i-am anunțat că preluam eu conducerea și că o eliberam pe La Gorda de orice altă obligație de a face comentarii, sau de a-și prezenta ideile drept singurele soluții. Când am terminal de vorbit, eram șocat de obrăznicia mea. Toți, inclusiv La Gorda, erau încântați.

Forța ce se găsea în spatele izbucnirii mele fusese întâi o senzație fizică, că mi se deschideau sinusurile, și apoi certitudinea că știam ce voia să spună don Juan. Cunoșteam cu exactitate situarea aceluia loc pe care trebuia să-l vizităm înainte să putem fi liberi. În timp ce sinusurile mi se deschideau, avusesem viziunea casei care mă intriga.

Le-am spus unde trebuia să mergem. Au acceptat indicațiile mele fără alte comentarii sau argumente. Am plătit pensiunea și am mers să luăm masa. După aceea, ne-am plimbat prin piața pma la ora unsprezece. Am adus mașina, ei s-au strecurat zgomotoși înăuntru și am plecat. La Gorda a rămas trează ca să-mi Una companie, în timp ce ceilalți dormeau și apoi a condus Nestor în timp ce eu și La Gorda am dormit.

5. O HOARDĂ DE VRĂJITORI SUPĂRAȚI.

Am ajuns în oraș la crăpatul zorilor. Acolo am trecut la volan și am luat-o spre casă. Cu două cvartale înainte de destinație, La Gorda m-a rugat să opresc. A ieșit din mașină și a pornit-o pe trotuarul larg. Unul câte unul, au ieșit cu toții. Au luat-o pe urmele La Gordei. Pablito a venit la mine și a spus că ar trebui să parchez în piață, care se găsea la un cvartal depărtare. L-am ascultat, în momentul în care am văzut-o pe La Gorda dând colțul, am știut că era ceva în neregulă cu ea. Era extraordinar de palidă, A venit lângă mine și mi-a spus în șoaptă că se va duce la slujba de dimineață. Lidia voia să meargă și ea. Au traversat amândouă piața și au intrat în biserică.

Pablito, Nestor și Benigno erau la fel de sobri cum îi văzusem întotdeauna. Rosa era înspăimântată, avea gura deschisă, privirea fixă și nu clipea, privind în direcția casei. Doar Josefina radia. M-a bătut pe spate prietenos.

— Ai făcut-o, pui de lele, a exclamat ea. Ai scos untul din nenorociții ăștia.

A râs până aproape să se înece.

— Acesta este locul, Josefina? am întrebat

— Bineînțeles că ăsta, a spus ea. La Gorda se ducea tot timpul la biserică. Era pe vremuri o adevărată credincioasă.

— Îți amintești casa aceea de acolo? am întrebat, arătându-i-o.

— Asta este casa lui Silvio Manuel, a spus ea.

Toți am tresărit la auzul acestui nume. Am simțit ceva asemănător unui șoc electric puternic trecându-mi prin genunchi.

Numele nu-mi era cunoscut, totuși corpul meu a tresărit la auzul lui. Silvio Manuel era un nume atât de rar; un nume atât de curgător.

Cei trei Genari și Rosa erau tot atât de tulburați ca și mine. Am observat că erau foarte palizi. Judecând după ceea ce simțeam eu, probabil că aveam aceeași înfățișare.

— Cine este Silvio Manuel? am reușit s-o întreb într-un târziu pe Josefina.

— Aici m-ai prins, a spus ea. Nu știu.

Ea a accentuat că era nebună și că nimic din ceea ce spunea nu trebuia luat în serios. Nestor a rugat-o să ne spună tot ce-și amintea.

Josefina a încercat să se concentreze, dar nu era genul de persoană care să acționeze bine sub presiune. Știam că se va descurca mai bine dacă n-o pisa nimeni. Am propus să căutam o brutărie, sau un loc unde să mâncăm.

— Ea nu m-a lăsat să fac prea mulți purici în casa asta, asta-mi amintesc, a spus brusc Josefina.

A privit în jur, ca și cum ar fi căutat ceva, sau ca și cum ar fi încercat să se orienteze.

— Ceva lipsește de aici! a exclamat ea. Nu prea era așa pe aici.

Am încercat s-o ajut, punându-i întrebări care mi se păreau ' potrivite, de exemplu dacă dispăruseră din jur niscaiva clădiri noi sau dacă fuseseră vopsite, sau dacă fuseseră construite altele noi. Dar Josefina nu-și putea da seama ce era schimbat.

Am mers la brutărie și am cumpărat gogoși. În timp ce ne îndreptam spre piață să le așteptam pe La Gorda și Lidia, Josefina și-a lovit brusc fruntea, ca și cum și-ar fi adus brusc aminte de ceva.

— Știi ce lipsește! a urlat ea. Zidul ăla tâmpit de ceață! Atunci.

Era aici. Acum nu mai este.

Au vorbit toți dintr-o dată, întrebând-o despre zid, dar Josefina a continuat să vorbească fără a se lăsa perturbată, ca și cum n-am fi fost acolo.

— Era un zid de ceață înalt până la cer, a spus. Era exact aici.

De câte ori îmi întorceam capul, era acolo. Mă înnebunea. Asta-i, fir-ar să Fie. N-am fost nebună până când nu m-a scos din minți zidul acela. Îl vedeam și cu ochii închiși și cu ei deschiși. Credeam că zidul acela mă urmărea.

Pentru o clipă Josefina și-a pierdut vivacitatea ei naturală. I-a apărut în ochi o privire disperată. Am văzut privirea aceasta la oameni care treceau prin crize psihotice. Am sugerat în graba să-și mănânce gogoșa. Ea s-a calmat imediat și a început să mănânce...

— Ce crezi despre toate astea, Nestor? am întrebat.

— Sunt speriat, a spus el încet.

— Îți amintești de ceva? l-am întrebat.

A negat cu un gest al capului. I-am întrebat pe Pablito și Benigno, cu o mișcare din sprâncene. Și ei au dat negativ din cap...

— Dar tu, Rosa? am întrebat-o și pe ea.

Rosa a tresărit când a auzit că mă adresez ei. Părea că și-a pierdut graiul. Ținea o gogoasă în mână și o privea ca și cum nu s-ar fi decis ce să facă cu ea.

— Bineînțeles că-și amintește, a spus Josefina râzând, dar este înspăimântată de moarte. Nu vezi că a făcut pe ea de frică?

Josefina părea convinsă că a făcut o glumă foarte bună. A izbucnit în râs și a scăpat gogoșa pe jos. A luat-o, a curățat-o de praf și a mâncat-o.

— Oamenii nebuni mănâncă orice, a spus ea, dându-mi o palmă pe spate.

Nestor și Benigno erau cam stânjeniți din cauza comportamentului Josefinei. Pablito era încântat. Avea în ochi o privire de admirație. A dat din cap și a plescăit din limbă, nevenindu-i să creadă în atâta delicatețe.

— Hai să mergem la casa aceea, ne-a îndemnat Josefina. O să vă spun tot felul de lucruri acolo.

Am fost de părere că ar trebui să le așteptăm în casă și pe Lidia și La Gorda: și apoi, era prea devreme ca s-o deranjăm pe încântătoarea doamnă care locuia în casă. Pablito a spus că în timpul lucrărilor lui de dulgherie fusese în oraș și cunoștea o casă în care o familie oferea de mâncare unor oameni aflați în tranzit. Josefina nu voia să aștepte; după ea, ori mergeam la casă, ori mergeam să mâncăm. Am optat pentru micul dejun și i-am spus Rosei să intre în biserică și să le scoată de acolo pe La Gorda și pe Lidia, dar Benigno s-a oferit galant să le aștepte și să le aducă el la locul mesei. Era clar că și el știea unde era locul acela.

Pablito nu ne-a dus direct acolo. A făcut un lung ocol, la cererea mea. Era un pod vechi la marginea orașului, pe care voiam să-l examinez. Îl văzusem din mașină în ziua în care venisem cu La Gorda. Stilul părea să fie colonial. Ne-am dus pe pod și apoi ne-am oprit brusc la mijlocul lui. Am întrebat un bărbat care stătea acolo dacă podul era foarte vechi. El a spus că-l văzuse toată viața și avea peste cincizeci de ani. Credeam că podul exercita o fascinație unică doar asupra mea, dar, urmărindu-i și pe ceilalți, a trebuit să trag concluzia că și ei erau afectați de el. Nestor și Rosa gâfâiau, respirând pe gură. Pablito se ținea de Josefina; ea, la rândul ei, se ținea de mine.

— Îți amintești ceva, Josefina? am întrebat-o...

— Diavolul acela de Silvio Manuel se află de partea cealaltă a podului, a spus ea, indicând spre celalalt capăt, aflat la vreo treizeci de metri.

Am privit-o în ochi pe Rosa. Ea a dat afirmativ din cap și a șoptit că și ea trecuse odată podul tare înfricoșată, și că o aștepta ceva la celalalt capăt și îi era tare greață.

Cei doi bărbați nu erau de nici un ajutor. Mă priveau derutați. Fiecare spunea că îi este frică, fără nici un motiv. A trebuit să fiu de acord cu ei. Simțeam că pentru toți banii din lume n-aș îndrăzni să trec noaptea podul singur. Nu știam de ce.

— Ce altceva îți mai amintești, Josefina? am întrebat.

— Corpul meu este foarte înspăimântat acum, a spus ea. Nu-mi pot aminti de nimic altceva. Diavolul acela de Silvio Manuel este întotdeauna în întuneric. Întreab-o pe Rosa.

Cu o mișcare a capului am invitat-o pe Rosa să vorbească. Ea a dat din cap afirmativ de trei-patru ori, dar nu-și găsea cuvintele. Tensiunea pe care o resimțeam nu avea nici un motiv și, totuși, era reală. Stăteam cu toții la mijlocul podului acela, incapabili să facem vreun pas în direcția pe care ne-o indicase Josefina. În cele din urmă, aceasta a luat inițiativa și s-a întors. Am urmat-o cu toții înapoi în centrul orașului. Pablito ne-a condus la o casă foarte mare. La Gorda, Benigno și Lidia mâncau deja, ei comandaseră mâncare chiar și pentru noi. Nu-mi era foame. Pablito, Nestor și Rosa erau buimaci; Josefina mânca cu poftă. La masă era o tăcere apăsătoare. Toți mi-au evitat privirea, când am încercat să deschid conversația.

După masă ne-am dus la casa aceea. Nimeni n-a scos nici un cuvânt. Am bătut și când a ieșit doamna, i-am explicat că voiam să-i arăt casa ei prietenilor mei. A ezitat o clipă. La Gorda i-a dat niște bani și i-a cerut scuze pentru deranj.

Josefina ne-a condus direct în spatele casei. Când fusesem acolo, nu văzusem partea aceea. Era o curte pavată, cu camerele aranjate în jurul ei. Pe coridoarele acoperite era adunat echipament masiv de fermă. Aveam sentimentul că văzusem curtea aceea când nu erau lucrurile acelea adunate acolo. Erau opt camere, câte două de fiecare parte a curții. Nestor, Pablito și Benigno păreau în prag de leșin. La Gorda transpira puternic. S-a așezat cu Josefina într-o nișă aflată într-unui din pereți, în timp ce Lidia și Rosa au intrat într-una dintre camere. Brusc, Nestor a părut să fi recepționat un îndemn de a căuta ceva și a dispărut într-una dintre camere. La fel au făcut și Pablito și Benigno.

Am rămas singur cu doamna. Voiam să discut cu ea, să-i pun întrebări, să văd dacă îl cunoștea pe Silvio Manuel, dar n-am putut acumula atâta energie încât să-i pot vorbi. Stomacul meu era strâns în noduri. Măinile îmi transpirau puternic. Ceea ce mă apăsă era o tristețe intangibilă, un dor față de ceva care nu era prezent, ceva nedefinit.

N-am mai putut rezista. Eram gata să-mi iau la revedere de la doamnă și să ies din casă când am văzut-o pe La Gorda venind spre mine. Ea mi-a șoptit că trebuia să ne așezăm într-o încăpere mare, despărțită de un hol, ce dădea în curte. Camera era vizibilă de unde stăteam. Ne-am dus acolo și am intrat. Era o cameră foarte mare, goală, întunecată dar aerisită, și cu un acoperiș cu traverse foarte înalt.

La Gorda i-a chemat pe toți în camera. Doamna s-a uitat la noi, dar n-a intrat. Toți păreau să știe exact unde să se așeze. Genarii s-au așezat în dreapta ușii, pe o parte a încăperii, iar La Gorda și surioarele s-au instalat în stângă, de partea cealaltă. Cu toții se aflau aproape de perete. Deși mi-ar fi plăcut să mă așez lângă La Gorda, m-am așezat aproape de centrul camerei. Locul acela părea că mi se potrivea de minune. Nu știam de ce, dar o ordine ascunsă părea să ne fi determinat locurile.

În timp ce stăteam acolo, m-a cuprins o undă de sentimente ciudate. Eram pasiv și relaxat. Îmi închipuiam că sunt un ecran pe care se proiectau sentimente străine de dor și de tristețe. Dar nu era nimic din ceea ce aș fi putut recunoaște drept o amintire exactă. Am stat în camera aceea cam o oră. Spre final am simțit că sunt gata să descopăr sursa tristeții nepământenești care mă făcea să plâng aproape ^controlabil. Dar apoi, la fel de involuntar cum ne așezaserăm

acolo, ne-am ridicat și am părăsit casa. Nici măcar n-am mulțumit doamnei și nici nu ne-am luat rămas-bun de la ea.

Ne-am adunat în piață. La Gorda a declarat imediat că, deoarece ea era lipsită de forma era încă la conducere. Ea a spus că lua poziția aceasta din cauza concluziilor la care ajunsese în casa lui Silvio Manuel. La Gorda părea că așteaptă replicile. Tăcerea celorlalți era insuportabilă pentru mine. În final, a trebuit să spună ceva.

— Care sunt concluziile la care ai ajuns în casa aceea, La Gorda?

Am întrebat.

— Cred că le cunoaștem cu toții, a replicat ea pe un ton semeț.

— Nu știam asta, am spus. Nimeni n-a spus încă nimic... — Nu trebuie să vorbim, știm, a spus La Gorda.

Am insistat că nu puteam lua un eveniment atât de important de-a gata. Trebuia să discutăm despre sentimentele noastre. În ceea ce mă privea, tot ce aflasem în urma împlinirii era un sentiment devastator de disperare și de tristețe.

— Nagualul Juan Matus avea dreptate, a spus La Gorda. Trebuie să stăm pe un punct al puterii pentru a fi liberi. Acum sunt liberă. Nu știu cum s-a întâmplat, dar ceva a fost ridicat de pe mine cât am stat acolo.

Cele trei femei au fost de acord cu ea. Bărbații, nu. Nestor a spus că el fusese gata să-și amintească efectiv anumite chipuri, dar indiferent cât de tare a încercat să-și limpezească viziunea, ceva l-a împiedicat. Tot ce a simțit a fost un sentiment de dor și de tristețe pentru faptul că se mai afla încă în lume. Pablito și Benigno au spus mai mult sau mai puțin același lucru.

— Vezi ce vreau să spun, La Gorda? am spus.

Ea părea nemulțumită; pufăia așa cum n-o mai văzsem niciodată. Sau o mai văzusem pufnind înainte, undeva? Ținea un discurs grupului, dar n-o puteam urmări. Eram cufundat într-o amintire care nu avea formă, dar era aproape la îndemâna mea. Pentru a o putea păstra, aveam nevoie de un flux continuu de la La Gorda. Eram prins de sunetul vocii ei, de furia ei. La un moment dat, când ea se mai liniștise, i-am urlat că era despotică. Ea s-a supărat cu adevărat. Am urmărit-o o vreme. Îmi aminteam de o altă La Gorda, de un alt timp; o La Gorda supărată, grasă, bătându-mi cu pumnii în piept. Mi-am amintit cum râdeam când o vedeam supărată, tachinând-o ca pe un copil. Amintirea s-a sfârșit în clipa în care sunetul vocii La Gorda s-a oprit. Părea să-și fi dat seama de ceea ce făceam.

M-am adresat tuturor și le-am spus că ne găseam într-o poziție precară, că ceva necunoscut ne dădea târcoale.

— Nu ne dă târcoale nimic, a spus sec La Gorda. Ne-a lovit deja. Și cred că știi ce anume.

— Eu nu știu și cred că vorbesc și în numele celorlalți bărbați, am spus.

Cei trei Genari și-au manifestat acordul cu o mișcare a capului.

— Am locuit în casa aceea, în timp ce eram în partea stângă, a explicat La Gorda.

Obişnuiam să stau în nișa aceea și să plâng, pentru că nu-mi puteam da seama ce să fac. Cred că dacă astăzi aş fi putut rămâne în camera aceea mai mult, mi-aş fi amintit de tot. Dar ceva m-a împins afară de acolo. Tot așa mai stăteam în încăperea aceea când erau mai mulți oameni acolo. Totuși nu-mi pot aminti de chipurile lor. Și cu toate acestea, alte lucruri mi-au devenit mai limpezi în timp ce ședeam în casa aceea astăzi. Sunt lipsită de formă. Îmi apar lucruri, bune și rele. De exemplu, mi-am reluat vechea mea aroganță și dorința mea de a deprima. Dar am cules și alte lucruri, lucruri bune...

— Și eu la fel, a spus Lidia cu glasul spart.

— Care sunt lucrurile bune? am întrebat.

— Cred că greșesc când te urăsc, a spus Lidia. Ura mea mă va opri să zbor. Asta mi-au spus în camera aceea, bărbații și femeile. *

— Ce bărbați și ce femei? a întrebat Nestor cu o umbră de frică.

— Eram acolo când erau și ei acolo, asta-i tot ce știu, a repetat.

— Dar tu, La Gorda? am întrebat.

— Ți-am spus deja că nu-mi pot aminti de nici un chip, figura sau de ceva anume, a spus ea. Dar știu un lucru; tot ce am făcut în casa aceea a fost în partea stângă. Am trecut, sau cineva ne-a făcut să trecem peste liniile paralele. Amintirile strănii pe care le avem vin de atunci, din lumea aceea.

Fără nici un acord verbal, am părăsit piața și ne-am îndreptat spre pod. La Gorda și Lidia alergau în fața noastră. Când am ajuns acolo, le-am găsit pe amândouă stând exact unde ne opriseam și noi mai devreme.

— Silvio Manuel e întunericul, mi-a șoptit La Gorda, cu ochii fixați pe celălalt cap al podului.

Lidia tremura. A încercat și ea să-mi vorbească. N-am putut înțelege ce încerca să-mi spună.

I-am tras pe toți înapoi de pe pod. Mă gândeam că poate dacă puteam aduna împreună tot ce știam despre acel loc, am fi putut forma un tot care să ne ajute să elucidăm dilema.

Ne-am așezat pe jos, la câțiva metri de pod. Erau mulți oameni care treceau pe lângă noi, dar nu ne dădeau atenție.

— Cine-i Silvio Manuel? am întrebat-o pe La Gorda.

— N-am mai auzit numele acesta până acum, a spus ea. Nu-l știu pe bărbat și, totuși, îl cunosc. M-a cuprins ceva ca niște valuri când am auzit numele acela. Josefine i-a rostit numele când eram în acea casă. Din momentul acela, au început să-mi apară lucruri diverse în minte și pe limbă, exact ca Josefinei. Nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să procedez ca Josefine.

— De ce ai spus că Silvio Manuel este întunericul, am întrebat.

— N-am nici o idee, a spus. Totuși, știm cu toții că acesta este adevărul.

Ea a îndrumat femeile să vorbească. N-a murmurat niciuna vreun cuvânt. Am ales-o pe Rosa. Ea fusese gata să spună ceva de trei, patru ori. Am acuzat-o că ne ascunde ceva. Trupul ei mic s-a cutremurat i-y. '

— Am trecut podul acesta și Silvio Manuel ne-a așteptat la celălalt capăt, a spus ea cu o voce foarte joasă. Eu am trecut ultima. Când îi devora pe ceilalți, le auzeam țipetele. Am vmt să fug, dar diavolul de Silvio Manuel era la ambele capete ale podului. Nu exista nici o posibilitate de a scăpa.

La Gorda, Lidia și Josefine au fost de acord. Am întrebat dacă e doar un sentiment ceea ce știau, sau o amintire instantanee despre ceva. La Gorda a spus că pentru ea fusese exact cum descrisese Rosa, o amintire instantanee. Celelalte au fost de acord cu ea.

M-am întrebat cu glas tare ce se întâmplase cu oamenii care trăiau pe lângă pod. Dacă femeile țipau, așa cum spunea Rosa că făceau, trecătorii trebuie să le fi auzit; țipetele ar fi produs o agitație. Pentru o clipă m-am gândit că întregul oraș trebuie să fi luat parte la un fel de complot. Mi-a trecut un fior prin corp. M-am întors spre Nestor și i-am spus direct motivul temerii mele.

Nestor a spus că Nagualul Juán Matus și Genaro erau într-adevăr luptători de o factură supremă și, ca atare, erau ființe solitare. Contactele lor cu oamenii erau de la persoană la persoană. Nu exista nici o posibilitate ca întregul oraș, sau măcar oamenii care locuiau în jurul podului, să fi fost în înțelegere cu ei. Ca să se întâmple asta, spunea Nestor, toți oamenii aceia ar fi trebuit să fie luptători, o posibilitate foarte improbabilă.

Josefine a început să-mi dea roată, privindu-mă de sus până jos cu un surâs batjocoritor.

— Ești într-adevăr nerușinat, a spus ea. Să pretinzi că nu știi nimic, când ai fost aici chiar tu. Tu ne-ai adus aici! Tu ne-ai împins pe podul acesta!

Ochii femeilor au devenit amenințători. M-am întors spre Nestor pentru ajutor.

— Nu-mi amintesc nimic, a spus el. Locul acesta mă sperie, asta-i tot ce știu., întorcerea spre Nestor a fost o manevră excelentă din partea mea. Femeile s-au dezlănțuit asupra lui.

— Bineînțeles că-ți amintești! a urlat Josefina. Toți eram aici. Ce fel de măgar prost ești tu?

Ancheta mea necesita un oarecare simț al ordinii. I-am luat de la pod. M-am gândit că, fiind niște ființe active, va fi mai relaxant pentru ei să se plimbe și să disece lucrurile, mai degrabă decât să stea așezați, așa cum aș fi preferat eu.

Pe măsură ce mergeam, furia femeilor s-a evaporat tot așa de repede cum apăruse. Lidia și Josefina au devenit și mai vorbărețe. Ele repetau iar și iar faptul că sentimentul pe care l-au avut despre Silvio Manuel era înfricoșător. Oricum, niciuna dintre ele nu-și amintea să fi fost rănită fizic; își amintea doar că erau paralizate de frică. Rosa nu spunea nici un cuvânt, dar își exprima acordul prin gesturi la tot ce spuneau celelalte. Le-am întrebat dacă fusese noapte când au încercat să treacă podul. Și Lidia și Josefina au spus că era ziua. Rosa și-a dres glasul și a șoptit că era noapte. La Gorda a lămurit neconcordanța, spunând că fusese răsăritul, sau chiar înainte.

Am ajuns la capătul unei străzi scurte și ne-am întors automat spre pod.

— Este simplitatea însăși, a spus brusc La Gorda, ca și cum tocmai i-ar fi trecut prin cap. Treceam, sau mai exact, Silvio Manuel ne făcea să traversăm liniile paralele. Podul acela este un punct al puterii, o gaură în lumea asta, o ușă spre cealaltă. Noi am trecut prin ea. Probabil că ne-a durut când am trecut, deoarece corpul meu este speriat. Silvio Manuel ne aștepta pe partea cealaltă. Niciunul dintre noi nu-și amintește fața lui, pentru că Silvio Manuel este întunericul și nu-și arăta niciodată fața. Îi puteam vedea doar ochii.

— Un ochi, a spus Rosa liniștită și a privit într-o parte.

— Toți de aici, inclusiv tu, mi-a spus La Gorda, știm că fața lui Silvio Manuel este în întuneric. Poți să-i auzi doar vocea moale, ca o tuse în surdina.

La Gorda s-a oprit din vorbă și a început să mă scruteze cu privirea într-un mod care m-a făcut să mă simt complexat. Ochii ei erau evazivi; îmi dădea impresia că ascundea ceva ce știa. Am întrebat-o. Ea a negat, dar a admis că avea multe sentimente fără nici o baza, pe care nu se chinuia să le explice. Le-am îndemnat și apoi am insistat ca femeile să facă un efort să-și amintească ce li se întâmplase pe partea cealaltă a podului. Fiecare dintre ele putea să-și amintească doar că auzise țipetele celorlalți. Cei trei Genari au rămas în afara discuției. L-am întrebat pe Nestor dacă avea vreo idee despre ce se întâmplase. Răspunsul lui morocănos a fost că totul era dincolo de capacitatea lui de înțelegere.

Apoi am ajuns la o decizie rapidă. Mi se părea că singurul drum deschis nouă era să trecem podul acela. Bărbații au fost de acord pe loc, femeile nu. După ce mi-am terminat toate argumentele, în cele din urmă a trebuit să le împing și să le trag pe Lidia, Rosa și Josefina. La Gorda părea că ezită să meargă, fiind chiar intrigată de idee. Ea ne urma, fără să mă ajute cu femeile și la fel și Generii; ei chicoteau nervoși de eforturile mele de a le duce pe surioare, dar n-au mișcat nici un deget pentru a mă ajuta. Am mers până la punctul în care ne opriserăm mai devreme. Acolo am simțit că eram prea slab pentru a le ține pe cele trei femei. Am urlat la La Gorda să mă ajute. Ea a făcut o încercare fără tragere de inimă să o prindă pe Lidia, în timp ce grupul și-a pierdut coeziunea și a tulit-o pe brânci, cu excepția La Gordei, spre siguranța străzii, șontăcând și pufnind. Eu și La Gorda am rămas pironiți pe acel pod, incapabili să mergem înainte și părându-ne rău că trebuia să ne retragem.

La Gorda mi-a șoptit în ureche că nu trebuia să-mi fie frică, pentru că, de fapt, eu fusesem cel care îi așteptase efectiv de cealaltă parte a podului. Ea a adăugat că era convinsă că știam că am fost ajutorul lui Silvio Manuel, dar că nu îndrăzneam să dezvălui acest lucru nimănui.

Chiar atunci, o furie de dincolo de controlul meu mi-a cutremurat corpul. Mă gândeam că La Gorda n-avea nici un motiv să facă acele remarci sau să aibă sentimentele acelea. Am prins-o de pâr și am învățat-o. M-am surprins în momentul maxim al furiei mele și m-am oprit. I-am cerut scuze și am îmbrățișat-o. Mi-a venit în ajutor un gând așezat. I-am spus că faptul că eram un conducător mă apăsa nervos; tensiunea devenea din ce în ce mai acută pe măsură ce trecea timpul. Ea n-a fost de acord cu mine. S-a menținut ferm în a susține că eu și Silvio Manuel eram foarte apropiați și că, după ce mi se amintise de stăpânul meu, am reacționat cu furie. Era un noroc că ea fusese dată în grija mea, a spus, altfel probabil că aș fi aruncat-o de pe pod. Ne-am întors. Eram în siguranță departe de pod, privindu-ne cu o frică vădită. Părea că prevalează o stare particulară de lipsa noțiunii de timp. Nu erau oameni în jur. Fusesem pe pod de cel puțin cinci minute și nu-l traversase nici măcar o persoană, dar nici nu apăruse vreuna în câmpul nostru vizual.

, Apoi, dintr-o dată, oamenii mișunau în jurul nostru, ca pe oricare strada în timpul orelor de vârf.

Fără nici un cuvânt, ne-am întors în piața. Eram periculos de slăbiți. Aveam o dorință vagă de a rămâne în oraș mai mult, dar ne-am urcat în mașină și am luat-o spre est, spre coasta Atlanticului. Eu și Nestor am făcut cu schimbul la volan, oprind doar pentru a lua benzină și ca să mâncăm, până am ajuns la Veracruz. Orașul acela era un teren neutru pentru noi. Eu fusesem acolo o dată; niciunul dintre ceilalți însă nu fusese vreodată. La Gorda se gândea că un astfel de oraș necunoscut e locul potrivit pentru a-și lepăda vechile haine. Au tras la un hotel și acolo au început să-și rupă hainele vechi în bucăți. Emoția unui oraș nou făcea minuni pentru moralul lor și pentru sentimentul lor de bunăstare.

Următoarea noastră oprire a fost Mexico City. Am tras la un hotel lângă parcul Alameda, unde stătusem o dată cu don Juan. Două zile am fost ca niște turiști perfecți. Am făcut cumpărături și am vizitat atât de multe locuri turistice câte am putut. Femeile arătau pur și simplu amețitor. Benigno a cumpărat un aparat foto dintr-un magazin de amanet. A făcut patru sute douăzeci și cinci de instantanee fără nici un film. Într-un loc, în timp ce admiram mozaicurile uimitoare de pe pereți, un paznic m-a întrebat de unde erau străinele acelea uluitoare. El presupunea că eram un ghid turistic. I-am spus că erau din Sri Lanca. Ei m-a crezut și s-a minunat de faptul că arătau aproape a mexicane.

În ziua următoare, la ora zece dimineața, eram în biroul companiei aeriene în care mă împinsese o dată don Juan. Când mă împinsese, intrasem printr-o ușă și ieșisem prin alta, nu pe strada, așa cum ar fi trebuit, ci într-o piața aflată la cel puțin doi kilometri depărtare, unde am urmărit activitatea oamenilor.

La Gorda a emis ipoteza că și biroul, ca și podul, ar fi câte un punct al puterii, o ușă de trecut de pe o linie paralelă pe alta. Ea a spus că, în mod evident, Nagualul mă împinsese prin deschiderea aceea, dar că am fost prins la mijloc între două lumi, între linii; astfel, am urmărit activitatea din piață, fără a fi o parte din ea. Ea a spus că, bineînțeles, Nagualul intenționase să mă împingă peste întregul drum, dar că îndărătnicia mea i-a dejucat planul și am ajuns înapoi pe linia din care veneam în lumea aceasta.

Am mers din biroul acela în piață și de acolo în parcul Alameda, unde don Juan și cu mine ne-am așezat, după experiența noastră, de la compania de aviație. Fusesem în parcul acela cu don Juan de multe ori. Simțeam că era cel mai potrivit loc de a discuta despre cursul viitoarelor noastre acțiuni.

Intenția mea era să trag o concluzie la tot ce făcusem, pentru a lăsa ca puterea locului acela să decidă care să fie următorul nostru pas. După renunțarea noastră deliberată de a mai trece podul, încercasem fără succes să mă gândesc la un mod de a-mi manevra tovarășii ca pe un grup. Ne-am așezat pe niște trepte de piatră și am început cu ideea că, pentru mine, cunoașterea era legată de cuvinte. Le-am spus că eram convins foarte serios că dacă un eveniment sau o experiență nu erau formulate într-un concept, ele erau condamnate pieirii, de aceea i-am rugat să-și redea propriile evaluări asupra situației.

Pablito a fost primul care a vorbit. Am găsit asta ciudat, deoarece el fusese extraordinar de tăcut până atunci. Și-a cerut scuze pentru că ceea ce urma să spună nu era ceva ce-și amintise, sau ceva ce simțise ci era o concluzie bazată pe tot ce știa. A spus că el nu vedea nici o problemă în a înțelege ceea ce au spus femeile că se întâmplase pe pod. Fusese, a susținut Pablito, problema de a trece din partea dreaptă, „tonalul”, în partea stângă, „nagualul”. Ceea ce îi speriasse pe toți fusese faptul că altcineva deținea controlul, forțând trecerea. El nu vedea nici o problemă nici în a accepta faptul că eu fusesem cel care-l ajutasese pe Silvio Manuel. Și-a încheiat spusele cu afirmația că doar cu două zile mai înainte el mă văzuse făcând același lucru, trăgându-i pe toți pe podul acela. De data aceea nu avusesem nici un ajutor pe partea cealaltă, nici un Silvio Manuel care să-i tragă.

Am încercat să schimb subiectul conversației și am început să le explic că a uita în modul în care uitaserăm noi se numea amnezie. Puținele lucruri pe care le cunoșteam despre amnezie nu erau de ajuns pentru a arunca vreo lumină asupra cazului nostru, dar erau suficiente pentru a mă face să cred că nu puteam uita pur și simplu, ca la o comandă. Le-am spus că cineva, probabil don Juan, trebuie să ne fi făcut ceva inexplorabil. Voiam să aflu exact despre ce era vorba.

Pablito a insistat că era important pentru mine să înțeleg că eu fusesem acela care era asociat cu Silvio Manuel. El a adăugat apoi că Lidia și Josefina discutasera cu el despre rolul pe care l-am jucat pentru a-i forța să treacă liniile paralele.

Nu mă simțeam confortabil să discut acest subiect. Le-am comunicat faptul că nu auzisem niciodată despre liniile paralele, până în ziua în care vorbisem cu dona Soledad; și totuși, nu avusesem nici o reținere în a adopta imediat ideea. Le-am spus că am știut într-o clipă ce voia să-mi spună. Am devenit chiar convins că le trecusem și eu, când am avut impresia că mi-am amintit de ea. Toți ceilalți, cu excepția La Gordei, știau că prima dată când au auzit despre liniile paralele fusese când le-am spus eu. La Gorda a spus că ea auzise prima dată despre ele la dona Soledad, exact înaintea mea.

Pablito a făcut o încercare de a vorbi despre relația mea cu Silvio Manuel. L-am întrerupt. Am spus că, în timp ce toți eram la pod și încercam să-l traversăm, n-am reușit să recunosc că eu-și probabil ei toți – intrasem într-o stare de realitate neobișnuită.

Am devenit conștient de schimbare doar când mi-am dat seama că nu erau atâția oameni pe pod. Acolo stăteam doar noi opt. Fusese o zi limpede, dar, brusc, cerul s-a înnorat și lumina soarelui se transformase în asfințit. Fusesem atât de preocupat de temerile și interpretările mele personale atunci, încât nu reușisem să remarc schimbarea stranie. Când ne-am retras de pe pod, am perceput că în jurul nostru mergeau iar oamenii. Dar ce se întâmplase cu ei când încercasem să trecem?

La Gorda și ceilalți nu remarcaseră nimic – de fapt, ei nu fuseseră conștienți de schimbări până în momentul în care le-am spus eu. M-au privit toți cu un amestec de enervare și de frică. Pablito a luat iar conducerea și m-a acuzat că încerc să-i îndrept către ceva nedorit de ei. El n-a fost concret în legătură cu mobilul respectiv, dar elocvența lui a fost suficientă pentru a și-i alina pe ceilalți. Dintr-o dată aveam împotriva mea o hoardă de vrăjitori supărați. Mi-a trebuit multă vreme să-mi explic necesitatea de a amâna din orice punct de vedere posibil ceva atât de ciudat și

învăluitor cum fusese experiența noastră de pe pod. S-au calmat în cele din urmă, nu atât pentru că erau convinși, ci de oboseala produsă de emoțiile trăite. Toți, inclusiv La Gorda, susținuseră vehement afirmația lui Pablito.

Nestor a avansat o altă linie de raționament. El a sugerat că eu eram un posibil sol, care nu-și dădea seama complet de ținta acțiunilor sale. A adăugat că nu se putea lăsa convins, ca ceilalți, că mi se lăsase sarcina de a-i direcționa greșit. El simțea că eu nu știam cu adevărat că îi conduceam spre distrugerea lor, totuși făceam exact asta. Se gândea că erau două modalități de a trece liniile paralele, una cu ajutorul puterii altcuiva, iar cealaltă prin propria putere. Concluzia lui a fost că Silvio Manuel îi făcuse să treacă înspăimântându-i atât de tare, încât unii dintre ei nici măcar nu-și aminteau că au făcut-o. Sarcina lor de a trece liniile trebuia îndeplinită prin propria lor putere; a mea era să le zădărnicesc eforturile.

Apoi a vorbit Benigno. El a spus că, după opinia lui, ultimul lucru pe care l-a făcut don Juan ucenicilor lui de sex masculin nu a fost să-i determine să treacă liniile paralele punându-ne să sărim în abis. Benigno credea că noi știam deja destul de multe despre liniile paralele și trecerea lor, dar că nu era încă timpul să repetăm acest lucru. La pod erau incapabili să mai facă un pas, deoarece nu sosise încă timpul. Ei aveau dreptate, atunci când credeau că eu încercasem să-i distrug, forțându-i să treacă liniile. El gândea că trecerea liniilor paralele în deplină conștientă însemna un pas final pentru ei toți, un pas pe care trebuia să-l fi făcut doar când erau gata pregătiți să dispară de pe acest pământ.

Apoi Lidia m-a înfruntat. N-a făcut nici o afirmație, dar m-a provocat să-mi amintesc cum o atrăsesem prima spre pod. Ea a declarat scurt că eu nu eram ucenicul lui don Juan, ci al lui Silvio Manuel, că eu și Silvio Manuel devorasem corpurile celorlalți.

Am avut o altă criză de furie similară cu cea avută cu La Gorda pe pod. M-am reținut la timp. M-a calmat un gând logic. Mi-am tot repetat că eram interesat în a analiza situația.

I-am explicat Lidiei că era inutil să mă împungă așa. N-a vrut să se oprească. A urlat că Silvio Manuel era maestrul meu și că asta era motivul pentru care nu făceam parte dintre ei. Rosa a adăugat că Silvio Manuel îmi dăduse tot ceea ce eram.

Am pus la îndoială corectitudinea cuvintelor pronunțate de Rosa. I-am spus că ar fi trebuit să spună că Silvio Manuel mi-a dat tot ce aveam. Ea și-a apărât exprimarea anterioară. Silvio Manuel îmi dăduse tot ce „eram”. Chiar și La Gorda a susținut-o și a spus că-și amintea o vreme când mă îmbolnăvisem așa de rău, încât nu-mi mai rămăseseră resurse, totul în mine era terminat; atunci fusese momentul în care Silvio Manuel luase conducerea și insuflesc o viață nouă în corpul meu. La Gorda a spus că eram într-adevăr mai bine plasat acum că-mi cunoșteam adevăratele origini, în loc să continui să presupun că Nagualul Juan Matus mă ajutase, așa cum făcusem mereu până acum. Ea a insistat că eram fixat de Nagual datorită preferinței mele pentru cuvinte. Pe de altă parte, Silvio Manuel era întunericul cel tăcut. Ea a explicat că pentru a-l urma, trebuia să traversez liniile paralele. Dar pentru a-l urma pe Nagualul Juan Matus, tot ce trebuia era să vorbesc cu el.

Ceea ce spuneau ele nu avea nici o noimă pentru mine. Tocmai eram pe cale să trag o concluzie care, după mine, era foarte bună, când firul raționamentului meu a fost efectiv spulberat. Nu mă puteam gândi care fusese ideea mea, deși, doar cu o secundă înainte, era limpede ca lumina zilei. În loc de asta, m-a copleșit o amintire foarte curioasă. Nu era sentimentul a ceva, ci efectiv amintirea dură a unui eveniment. Mi-am amintit că odată eram cu don Juan și cu un alt bărbat, a cărui față nu o mai rețineam. Noi trei vorbeam despre ceva ce eu percepeam a fi ca o trăsătură a lumii. La vreo trei, patru metri în dreapta mea era un banc de ceață gălbuie inimaginabil și care, atât cât îmi puteam da seama, împărțea lumea în două. Se ridica de la sol spre cer, spre infinit. În timp ce discutam cu cei doi, jumătatea de lume din stânga mea era

intactă și jumătatea din dreapta era învăluită în ceață. Mi-am reamintit că mă orientam cu ajutorul semnelor de teren și mi-am dat seama că direcția bancului de ceață era de la est la vest. Tot ceea ce se afla la nord de linia aceea era lumea pe care o cunosc. Mi-am amintit că l-am întrebat pe don Juan ce se întâmplase cu lumea aflată la sud de linia aceea. Don Juan m-a pus să mă întorc câteva grade spre dreapta și am văzut cum zidul de ceață se mișca o dată cu gestul meu de a-mi întoarce capul. Lumea era împărțită în două la un nivel pe care intelectul meu nu-l putea înțelege. Divizarea părea reală, dar granița nu era un plan fizic; părea să existe cumva în mine. Sau era acolo?

Mai exista încă o fațetă a acestei amintiri. Celălalt bărbat a spus că era o mare realizare să împărți lumea în două, dar că era o realizare și mai mare când un luptător avea calmul și controlul de a opri rotația zidului. El a spus că zidul nu era înăuntrul nostru; era în mod sigur în afară, în lume, împărțind-o în două și rotindu-se când ne mișcăm capetele ca și cum ar fi lipit de tâmpla noastră dreaptă. Marea realizare de a opri zidul din mișcare permitea luptătorului să stea cu fața la zid și îi dădea puterea de a trece prin el oricând dorea.

Când le-am spus ucenicilor ceea ce tocmai îmi amintisem, femeile au fost convinse că celălalt bărbat era Silvio Manuel. Josefina, ca un cunoscător al zidului de ceață, a explicat că avantajul pe care îl avea Eligio asupra celorlalți era capacitatea lui de a face zidul să se oprească, astfel încât să treacă prin el. El a adăugat că este mai ușor să pătrunzi zidul de ceață în „visat”, pentru că atunci ei nu se mișcă.

La Gorda părea să fie atinsă de o serie de amintiri, probabil dureroase. Corpul ei tresărea involuntar, până când în final a explodat în cuvinte. A spus că nu mai putea nega faptul că eram ajutorul lui Silvio Manuel. Nagualul însuși o avertizase că o voi subjuga dacă nu este atentă. Chiar Soledad i-a spus să fie atentă cu mine, pentru că spiritul meu lua prizonieri și îi păstra ca servitori, un lucru pe care l-ar putea face doar Silvio Manuel. El mă subjugase, iar eu, la rândul meu, voi subjuga pe oricine venea aproape de mine. Ea a declarat că trăise sub vraja mea până în momentul în care s-a așezat în camera aceea din casa lui Silvio Manuel, când ceva i-a fost ridicat brusc de pe umeri.

M-am ridicat și efectiv m-am clătinat sub impactul cuvintelor La Gordei. Aveam un gol imens în stomac. Fusesem convins că mă puteam sprijini pe ajutorul ei în orice condiții. Mă simțeam trădat. M-am gândit că ar fi mai potrivit să-i las să afle sentimentele mele, dar mi-a venit în ajutor un simț al sobrietății. Le-am spus în loc de asta ca imparțiala mea concluzie ca luptător era că don Juan schimbase cursul vieții mele în mai bine. Evaluasem iar și iar ceea ce făcuse el pentru mine și concluzia fusese întotdeauna aceeași. El îmi adusese libertatea. Libertatea era tot ce știam, tot ce puteam aduce cuiva care ar putea merge alături de mine.

Nestor a făcut un gest de solidaritate. El le-a sfătuit pe femei să-și abandoneze resentimentele față de mine. M-a privit cu ochii cuiva care nu înțelege, dar vrea s-o facă. A spus că într-adevăr nu făceam parte dintre ei, ci eram o pasăre solitară. Ei avuseseră nevoie de mine pentru un moment, ca să poată rupe granițele afecțiunii și ale rutinelor lor. Acum, că erau liberi, cerul era limita lor. Pentru ei ar fi fost plăcut să rămână cu mine, dacă nu ar fi fost și mortal în același timp.

Părea adânc mișcat. A venit lângă mine și mi-a pus mâna pe umăr. A spus că avea sentimentul că nu ne vom mai vedea niciodată pe fața acestui pământ. Regreta că ne despărțeam ca oamenii meschini, acuzând, plângând, bârfind. El a spus că, vorbind din partea celorlalți dar nu și a lui, mă va ruga să plec, pentru că nu mai exista posibilitatea să rămânem împreună. A adăugat că râsese de La Gorda când a descris șarpele pe care îl formam ca grup. Își schimbase ideea și nu mai găsea ridicol lucrul acesta. Fusese ultima noastră ocazie de a reuși împreună.

Don Juan mă învățase să-mi accept soarta cu modestie.

— Cursul destinului unui luptător este imuabil, îmi spusese el odată. Provocarea constă în a vedea cât de departe poate merge el între aceste granițe rigide, cât de impecabil poate fi el în aceste ' condiții. Dacă sunt obstacole în drumul său, luptătorul se forțează, impecabil, să le depășească. Dacă află pe drumul său durere și chin insuportabil, el plânge, dar nici toate lacrimile sale adunate n-ar putea mișca linia destinului nici măcar cu un fir de păr.

Decizia mea inițială de a lăsa puterea acelui loc să ne indice următorul pas fusese corectă. M-am ridicat. Ceilalți și-au întors capetele. La Gorda a venit lângă mine și a spus, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că trebuia să plec, iar ea mă va ajunge din urmă și mi se va alătura mai târziu. Am vrut să răspund că nu vedeam nici un motiv ca ea să vină cu mine. Doar alesese să meargă cu ceilalți. Părea că-mi citește sentimentul de a fi fost trădat. M-a asigurat că trebuia să ne îndeplinim soarta împreună ca luptători și nu ca niște oameni meschini cum eram.

Partea a doua.

ARTA „VISATULUI”

6. PIERDEREA FORMEI UMANE.

Câteva luni mai târziu, după ce i-a ajutat pe toți să se așeze în diferite părți ale Mexicului, La Gorda s-a stabilit în Arizona. Apoi am început să deslușim partea cea mai ciudată și mai devorantă a uceniciei noastre. La început, relația noastră a fost puțin tensionată. Pentru mine era dificil să trec peste sentimentele mele legate de modul în care ne despărțiserăm în parcul Alameda. Deși La Gorda știa ce făceau ceilalți, ea nu mi-a spus niciodată nimic. Credea că nu mi-ar fi fost de folos dacă aș știut activitățile lor.

La suprafața totul părea să fie perfect între mine și La Gorda, Oricum, aveam un resentiment amar față de ea pentru că se raliase cu ceilalți împotriva mea. Nu-i dădeam glas, dar era tot timpul prezent. O ajutam și făceam totul pentru ea, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar asta ținea de ideea de impecabilitate. Era datoria mea; ca s-o duc la bun sfârșit, aș fi mers bucuros și la moarte, M-am lăsat absorbit în a o ghida și instrui în complexitatea vieții modeme de la oraș; învăța chiar și engleză. Progresele ei erau fenomenale.

Au trecut trei luni aproape pe neobservate. Dar într-o zi, în timp ce eram în Los Angeles, m-am trezit în zori cu o presiune insuportabilă în cap. Nu era ca o durere de cap; era mai degrabă o greutate foarte intensă în urechi, O simțeam, de asemenea, și pe gene și în cerul gurii. Știam că am febră, dar febra exista doar în capul meu. Am făcut o încercare timidă de a mă așeza în capul oaselor. Mi-a trecut prin cap că făceam o comoție. Prima mea reacție a fost să strig după ajutor, dar m-am liniștit cumva și am încercat să mă eliberez de teamă. După o vreme, presiunea din cap a început să se diminueze, dar s-a mutat în gât. Am respirat convulsiv după aer, sufocându-mă și înecându-mă o vreme; apoi presiunea s-a mutat încet în piept, apoi spre stomac, spre vintre, picioare și tălpi, înainte de a-mi părăsi corpul.

Ceea ce mi s-a întâmplat, s-a derulat cam în două ore. În timpul acestor două ore istovitoare era ca și cum ceva din corpul meu s-ar fi mișcat în jos, ieșind din mine. Mi l-am închipuit ca rularea unui covor. O alta imagine care mi-a trecut prin cap era aceea a unei Pete mișcându-se în cavitatea corpului meu. Am înlăturat imaginea, în favoarea primeia, deoarece sentimentul era de ceva care se ghemuia în el însuși. Exact ca un covor care este rulat, devenind mai greu, deci mai dureros, pe măsură ce cobora. Cele două zone în care durerea a devenit insuportabilă au fost tălpile și genunchii, în special talpa dreaptă, care a rămas fierbinte treizeci și nouă de minute, după ce a dispărut toată durerea și presiunea.

După ce a ascultat relatarea mea, La Gorda a spus că de data asta îmi pierdusem în mod sigur forma umană, că îmi coborâsem toate scuturile protectoare, toate sau majoritatea lor. Avea dreptate. Fără să știu cum, sau să-mi dau măcar seama ce se întâmplă, m-am aflat într-o stare total străină mie. Mă simțeam detașat, imparțial. Nu conta ce îmi făcuse La Gorda. Nu că aș fi iertat-o

pentru purtarea ei reproșabila față de mine; parcă n-ar fi fost niciodată o trădare. Nu exista nici o ranchiună deschisă sau ascunsă în mine, nici față de La Gorda, nici față de oricine altcineva. Ceea ce simțeam nu era o indiferență voită, sau o neglijență de a acționa, nu era nici un soi de alienare, sau măcar dorința de a fi singur. Era mai degrabă un sentiment străin de rezervă, o capacitate de a mă cufunda în mine într-o clipă și de a nu avea gânduri despre nimic. Acțiunile oamenilor nu mă mai afectau, deoarece nu mai aveam nici un fel de perspective. O pace ciudată devenise forța conducătoare în viața mea. Simțeam că adoptasem cumva unul dintre conceptele vieții unui luptător detașarea. La Gorda a spus că am făcut mai mult decât să-l adopt; îl încorporasem efectiv.

Eu și don Juan avuseserăm discuții lungi asupra posibilității ca într-o zi să fac și eu așa ceva. El spusese că detașarea nu înseamnă în mod automat înțelepciune, dar că era oricum un avantaj, deoarece permite luptătorului o pauză de moment, pentru a evalua situațiile, pentru a reconsidera pozițiile. Pentru a folosi acel moment în mod corect și consecvent, el spunea că luptătorul trebuie să se lupte fără reținere o viață întreaga.

Pierdusem orice nădejde că voi simți vreodată acel sentiment. Atât cât îmi puteam da seama, nu exista nici o posibilitate de a-l improviza. Pentru mine fusese inutil să mă gândesc la beneficiile sale, sau să fac prezumții legate de posibilitatea apariției sale. În timpul anilor în care îl cunoscusem pe don Juan, avusesem de-a face cu o slăbire continuă a legăturilor mele cu lumea, dar asta avusese loc la un nivel intelectual; în viața de zi cu zi eram neschimbat până în momentul în care mi-am pierdut forma umană.

Am disecat problema cu La Gorda, întrucât conceptul pierderii formei umane se referă la o condiție corporală care intervine în viața ucenicului în momentul în care acesta atinge un anumit prag în cursul antrenamentului. Oricum ar fi fost, rezultatul pierderii formei umane pentru mine și La Gorda, destul de ciudat, era nu numai mult căutatul și râvnitul sentiment de detașare, ci și îndeplinirea sarcinii noastre de a ne aminti. Și din nou în acest caz, intelectul juca un rol minim.

Într-o noapte, eu și La Gorda discutam despre un film. Ea fusese să vadă un film porno și eu eram nerăbdător să aud descrierea ei. Nu mi-a plăcut deloc. Sustinea că a fost o experiență care slăbește, pentru că a fi un luptător înseamnă să duci o viață austeră în celibat total, ca Nagualul Juan Matus.

I-am spus că știam sigur că lui don Juan îi plăceau femeile și că nu era un ascet și că eu găseam asta încântător.

— Ești nebun! a exclamat ea cu o umbră de amuzament în glas. Nagualul era un luptător perfect. El nu era prins de ițele senzualității.

Voia să știe de ce credeam că don Juan nu era un ascet I-am povestit despre un incident care avusese loc în Arizona la începutul uceniciei mele. Mă odihneam în casa lui don Juan, într-o zi, după o plimbare extenuantă. Don Juan părea să fie ciudat de nervos. Se uita tot timpul la ușă. Părea că așteaptă pe cineva. Apoi, destul de brusc, mi-a spus că tocmai cotise pe drum o mașină și că se îndrepta spre casă. M-a anunțat că era o prietenă de-a lui, care îi aducea niște pături. Nu-l văzusem niciodată pe don Juan jenat și mă simțeam teribil de trist să-l văd atât de mâhnit că nu știa ce să facă. Mă gândeam că nu voia ca eu s-o întâlnesc pe fată. Am sugerat să mă ascund, dar nu era în cameră nici un ascunziș, așa că m-a pus să mă întind pe podea și m-a acoperit cu o rogojină. Am auzit sunetul unui motor de mașină oprit și apoi, prin crăpăturile rogojinei, am văzut o fată care stătea în ușă. Era înaltă, zveltă și foarte tânără. M-am gândit că era frumoasă. Don Juan i-a spus ceva pe un ton scăzut, intim. Apoi s-a întors și a indicat spre mine.

— Carlos se ascunde sub rogojină, i-a spus el fetei cu voce tare și limpede. Salută-l!

— Fata mi-a făcut cu mâna și m-a salutat cu un zâmbet prietenesc. Eu m-am simțit stupid și m-am supărat pe don Juan că m-a pus într-o situație atât de jenantă. Pentru mine era evident că el încerca să-și domolească nervozitatea sau, și mai rău, că încerca să-și dea aere în fața mea.

Când a plecat fata, i-am cerut supărat o explicație. El a spus candid că n-avea ce face, deoarece mi se vedeau tălpile. Când am auzit asta, întreaga manevră a devenit clară: se dăduse „mare” față de mine. Era imposibil să-mi fi rămas tălpile afară, deoarece le țineam strânse sub coapse. Am râs cu un aer știutor și don Juan s-a simțit obligat să-mi explice că îi plăceau femeile, în special acea fată.

N-am uitat niciodată incidentul. Don Juan nu-l discutase niciodată. De câte ori îl pomeneam, el mă oprea mereu. Mă gândeam aproape obsesiv la tânăra aceea. Aveam speranțe că într-o zi s-ar putea să cresc în ochii ei, după ce-mi va citi cărțile.

La Gorda a devenit foarte agitată. Mergea încolo și înapoi prin cameră în timp ce vorbeam. Era gata să plângă. Mi-am imaginat tot felul de rețele complicate de legături care ar fi putut fi la mijloc. Mă gândeam că La Gorda era posesivă și reacționa ca o femeie amenințată de altă femeie.

— Ești geloasă, La Gorda? am întrebat.

— Nu fi prost, a spus ea supărată. Sunt un luptător fără formă. Nu există invidie sau gelozie în mine.

Am adus vorba despre ceva ce știam de la Genari, anume că La Gorda era femeia Nagualului. Vocea ei a devenit șoptită.

— Cred că am fost, a spus ea și s-a așezat pe pat cu privirea tulbură. Am sentimentul că am fost. Totuși, nu știu cum. În viața asta, Nagualul Juan Matus a fost pentru mine ce a fost și pentru tine. El nu era un bărbat. Era Nagualul. Nu-l interesa sexul.

Am asigurat-o că îl auzisem pe don Juan exprimându-și admirația pentru fata aceea.

— A spus că a întreținut relații sexuale cu ea? a întrebat La Gorda.

— Nu, n-a spus, dar era evident din modul în care vorbea, am spus, -. — fTM ^ ^ fca

— Ți-ar plăcea ca Nagualul să fie ca tine, nu-i așa? m-a înțeles ea cu un zâmbet răutăcios. Nagualul era un luptător impecabil.

Mă gândeam că aveam dreptate și că nu era nevoie să-mi revizuiesc părerea. Doar ca să râd de La Gorda, am spus că, probabil, tânăra femeie era ucenicul lui don Juan, dacă nu amanta lui.

A urmat o pauză lungă. Ceea ce spuseseam a avut un efect tulburător asupra mea.

Până în acel moment nu mă gândisem deloc la această posibilitate. Mă lăsasem prins de o prejudecată, nelăsând loc pentru nici o revizuire.

La Gorda m-a rugat să o descriu pe tânăra femeie. N-am putut s-o fac. Nu prea îi privisem trăsăturile. Fusesem prea enervat, prea jenat ca s-o examinez în detaliu. Și ea părea să fi fost afectată de ciudățenia situației și se grăbise să plece.

La Gorda a spus că ea simțea că femeia aceea era o figură cheie în viața Nagualului, fără a avea însă nici un motiv logic pentru susținerea acestei senzații. Afirmația ei ne-a făcut să discutăm despre prietenii cunoscuți ai lui don Juan. Ne-am luptat ore întregi să adunăm informațiile pe care le aveam despre asociații lui. I-am povestit despre vremurile când mă luase să particip la ceremonii ale peyotei. I-am descris pe toți cei care erau acolo. Apoi mi-am dat seama că puteam cunoaște oameni asociați cu don Juan mai mulți decât ea. Dar ceva din ceea ce am spus i-a trezit o amintire despre o tânără pe care o văzuse ducându-i cu mașina pe Nagual și pe Genaro. Era o mașină albă și mică. Femeia i-a lăsat pe cei doi la ușa casei La Gorda și a privit-o pe La Gorda înainte să plece. La Gorda crezuse că era cineva care îi luase cu mașina pe

Genaro și pe Nagual. Apoi mi-am reamintit că ieșisem de sub rogojina în casa lui don Juan la timp ca să văd un Volkswagen alb plecând.

Am mai menționat un incident în care apăruse un alt prieten al lui don Juan, un bărbat care îmi dăduse o dată niște peyote în piața unui oraș din Mexicul de Nord. Și el mă obsedase ani de zile. Numele lui era Vicente. La auzul acelui nume, corpul La Gordei a reacționat ca și cum i-ar fi fost atins un nerv. Vocea ei a devenit stridentă. M-a rugat să repet numele și să-i descriu omul. Din nou, n-am putut să fac nici o descriere. Văzusem omul doar o dată, preț de câteva minute, cu mai mult de zece ani înainte.

La Gorda și cu mine am trecut printr-o perioadă în care eram aproape supărați, nu unul pe altul, ci pe ceea ce ne ținea prinși ca într-o capcană. J- ->;

Incidentul final care a precipitat amintirea completă, a venit într-o zi când eram răcit și aveam febră. Stăteam în pat ațipind când și când, gândurile umblându-mi fără țință în minte. Toată ziua mă obsedase un vechi cântec mexican. La un moment dat, visam că îl cânta cineva la ghitară. Mă plângeam de monotonia lui, iar cel la care protestam a aruncat ghitară spre stomacul meu. Am sărit înapoi să mă feresc, am dat cu capul de perete și m-am trezit. Nu fusese un coșmar, doar melodia era obsedantă. Nu puteam scăpa de sunetul ghitarei; continua să-mi zumzăie prin cap.

Am rămas pe jumătate treaz, ascultând melodia. Se părea că aș fi intrat într-o stare de „visat”. Mi-a apărut în fața ochilor o scenă completă și detaliată de „visat”. În scena aceea era o tânără care stătea lângă mine. Îi distingeam fiecare detaliu al figurii. Nu știam cine era, dar vederea ei m-a șocat. Am fost complet treaz într-o clipă. Neliniștea pe care acea față a creat-o în mine a fost atât de intensă, încât m-am ridicat și aproape automat am început să mă plimb prin cameră. Transpiram profund și mi-era frică să-mi părăsesc camera. N-o puteam chema pe La Gorda în ajutor. Plecase înapoi în Mexic pentru câteva zile să o vadă pe Josefina. Mi-am pus o pătură în jurul taliei ca să-mi apăr partea mediană a corpului. Asta m-a ajutat să liniștesc niște valuri de energie nervoasă care îmi treceau prin corp. În timp ce umblam de colo-colo, imaginea din mintea mea a început să se dizolve, nu într-o uitare liniștitoare, cum aș fi vrut, ci într-o amintire complexă și completa. Stătusem cândva pe niște saci de grâu sau de orz, adunați într-o ladă de semințe. Tânăra femeie cânta cântecul mexican vechi care îmi alergase prin minte, în timp ce se acompania la ghitară. Când am glumit despre cântatul ei, ea m-a împuns în coaste cu gâtul ghitarei. Mai erau și alți oameni care stăteau cu mine, La Gorda și doi bărbați. Îi știam foarte bine pe cei doi, totuși nu-mi puteam aminti cine era tânăra femeie. Am încercat, dar părea fără nici o șansă.

M-am întins iar, scăldat într-o transpirație rece. Voiam să mă odihnesc pentru o clipă, înainte să-mi schimb pijamaua udă. Odihnindu-mi capul pe o pernă mare, amintirea s-a limpezit și mai mult și apoi am știut cine era cântăreața de la ghitară. Era femeia Nagual; cea mai importantă ființă de pe pământ pentru La Gorda și pentru mine. Ea era varianta feminină de Nagual; nu nevasta lui, sau femeia lui, ci duplicatul lui. Ea avea seninătatea și autoritatea unui adevărat lider. Fiind o femeie, ea ne-a educat.

N-am îndrăznit să împing rememorarea prea departe. Știam intuitiv că nu aveam forța de a rezista unei amintiri complete, M-am oprit la nivelul sentimentelor abstracte. Știam că ea era întruchiparea afecțiunii celei mai profunde, imparțiale și pure. Ar fi fost mai potrivit să spun că eu și La Gorda o iubeam pe femeia Nagual mai mult decât viața însăși. Oare ce se întâmplase cu noi de o uitaserăm?

În noaptea aceea, stând întins în pat, am fost atât de agitat încât m-am temut pentru viața mea. Am început să murmur niște cuvinte care au devenit pentru mine o forță călăuzitoare. Și doar când m-am calmat mi-am reamintit cuvintele pe care le pronunțasem iar și iar și mi-am dat

seama că și ele erau o amintire care îmi revenise în noaptea aceea; memoria unei formule, a unei incantații care să mă treacă printr-o criză, ca cea pe care o avusesem, Sunt deja dăruit puterii care-mi stăpânește destinul.

Și nu mă agăț de nimic, așa că nu voi avea nimic de apărat.

Nu am gânduri, deci voi vedea.

Nu mă tem de nimic, deci îmi voi aminti de mine însumi.

Formula mai avea un vers, care atunci nu avusese nici un sens pentru mine.

Detașat și nestingherit, Voi țâșni pe lângă Vultur și voi fi liber.

Faptul că eram slăbit și aveam febră a servit probabil drept un fel de amortizare; poate că a fost destul pentru a devia impactul principal a ceea ce făcusem, sau poate a ceea ce se abătuse asupra mea, deoarece nu făcusem nimic în mod intenționat până în noaptea aceea, dacă inventarul experienței mele ar fi fost examinat, aș fi putut să-mi justific continuitatea existenței mele. Memoriile nebuloase pe care le aveam despre La Gorda, sau presentimentul că am trăit în casa aceea din munții Mexicului central erau într-un fel adevărate amenințări ale ideii mele de continuitate, dar nu erau nimic în comparație cu amintirea despre femeia Nagual. Nu atât de mult datorită emoțiilor pe care le adusese pe tapet amintirea însăși, ci pentru că o uitasem; și nu așa cum uiți un nume sau o melodie. Nu fusese nimic despre ea în mintea mea până în acel moment de revelație. Nimic! Apoi a venit ceva asupra mea, sau ceva a căzut de pe mine și m-am aflat amintindu-mi de o ființă foarte importantă, Ipe care, din punctul de vedere al eului meu existențial, nu o întâlnisem niciodată.

A trebuit să mai aștept încă două zile până s-a întors La Gorda și să-i pot spune despre amintirea mea. În clipa în care i-am descris-o pe femeia Nagual, La Gorda și-a amintit-o; conștiința ei era cumva dependentă de a mea.

— Fata pe care am văzut-o în mașina albă era femeia Nagual! a exclamat La Gorda. Ea s-a întors la mine și nu mi-am putut-o aminti.

Am auzit cuvintele și le-am înțeles sensul, dar minții mele i-a trebuit multă vreme ca să se poată concentra pe cele spuse de ea. Atenția mea fluctua; era ca și cum în fața ochilor mei ar fi fost plasată o lumină care, poetic, o umbrea. Aveam sentimentul că dacă nu opream umbrirea, voi muri. Dintr-o dată, am avut o convulsie și am știut că am pus la un loc cele două bucăți din mine care fuseseră separate; mi-am dat seama că tânăra femeie pe care o văzusem la casa lui don Juan era femeia Nagual.

În acel moment de criză emoțională, La Gorda nu-mi era de nici un ajutor. Starea ei era contagioasă. Plângea fără reținere. Șocul emoțional de a-și reaminti de femeia Nagual fusese traumatic pentru ea.

— Cum am putut s-o uit? a oftat La Gorda.

Am surprins o umbră de suspiciune în ochii ei când s-a întors spre mine.

— N-ai nici o idee că a existat, nu-i așa? a întrebat ea.

În orice alte condiții m-aș fi gândit că întrebarea ei era o impertinență insultătoare, dar și eu mă întrebam același lucru despre ea. Mă gândisem că ea s-ar fi putut să știe mai mult decât ceea ce-mi dezvăluia.

— Nu, nu știam, am spus. Dar tu, La Gorda? Știai că a existat? Pe chipul ei se citea atâta inocență și perplexitate, încât îndoielile mele au fost împrăștiate.

— Nu, a răspuns. Nu până astăzi. Acum știu sigur că obișnuiam să stau cu ea și cu Nagualul Juan Matus pe banca în piața din Oaxaca. Întotdeauna mi-am amintit că făceam asta și mi-am amintit și de trăsăturile ei, dar mă gândeam că visam totul. Știam totul, și totuși, nu știam nimic. Dar de ce m-am gândit că era un vis?

Am trecut printr-un moment de panică. Apoi am avut certitudinea fizică că, pe măsură ce vorbeam, se deschidea un canal undeva în corpul meu. Brusc, am știut că și eu obișnuiam să stau pe banca aceea cu don Juan și femeia Nagual. Apoi mi-am reamintit de o senzație pe care o simțisem de fiecare dată în acele ocazii. Era un sentiment de plenitudine, de fericire, de satisfacție fizică, care ar fi imposibil de exprimat. Mă gândeam că don Juan și femeia Nagual erau ființe perfecte și că faptul de a fi în compania lor era un mare noroc. Stând pe banca aceea, flancat de cele mai desăvârșite ființe de pe pământ, probabil că am simțit sumumul sentimentelor mele umane. Odată i-am spus lui don Juan, și vorbeam serios, că voiam să mor atunci, astfel încât să păstrez sentimentul acela intact pur, liber de alte dezagregări.

I-am vorbit La Gordei despre amintirea mea. Ea a spus că înțelegea ce voiam să spun. Am rămas tăcuți pentru o clipă și apoi șocul amintirii noastre ne-a îndreptat periculos spre tristețe, chiar disperare. A trebuit chiar să mențin controlul cel mai strict asupra mea pentru a nu plânge. La Gorda suspina, acoperindu-și fața cu antebrațul.

După o vreme, am devenit mai calmi. La Gorda mă fixa cu privirea. Știam la ce se gândea. Ca și cum i-aș fi putut citi întrebările în ochi. Erau aceleași întrebări care mă obsedaseră zile întregi. Cine era femeia Nagual? Unde o întâlнисerăm? Unde apărea ea? O cunoșteau și ceilalți?

Eram gata să dau glas întrebărilor, când La Gorda m-a întrerupt;

— Zău că nu știu, a spus ea repede, luându-mi-o înainte. Contam pe tine să-mi spui. Nu știu de ce, dar simt că îmi poți spune ce și cum.

Ea conta pe mine și eu contam pe ea. Am râs amândoi de ironia situației. Am rugat-o să-mi spună tot ce-și amintea despre femeia Nagual. La Gorda a făcut eforturi să spună ceva de două-trei ori, dar părea incapabilă să își organizeze gândurile.

— Zău că nu știu de unde să încep, a spus ea. Știu doar că am iubit-o.

I-am spus că aveam același sentiment. O tristețe nepă-mântească mă cuprindea ori de câte ori mă gândeam la femeia Nagual. În timp ce vorbeam, corpul a început să-mi tremure.

— Noi doi am iubit-o, a spus La Gorda. Nu știu de ce spun asta, dar știu că eram ai ei.

Am pus-o să-și explice afirmația. Ea n-a putut stabili de ce o spusese. Vorbea nervos, elaborând asupra sentimentelor sale. Nu-i mai puteam da atenție. Simțeam în plexul solar o agitație. A început să se înfiripeze o amintire vagă despre femeia Nagual. Am îndemnat-o pe La Gorda să continue să vorbească, să se repete dacă nu avea ce spune altceva, dar să nu se oprească. Sunetul vocii ei părea să acționeze asupra mea ca un vehicul către o altă dimensiune, un alt fel de timp. Ca și cum mi-ar fi alergat sângele prin vine cu o presiune neobișnuită. Simțeam peste tot fumicături și apoi am avut o rememorare fizică stranie. Știam în corpul meu că femeia Nagual era ființa care îl completa pe Nagual. Ea aducea Nagualului pace, plenitudine, un sentiment de a fi protejat, eliberat.

I-am spus La Gordei că am avut viziunea că femeia Nagual era partenera lui don Juan. La Gorda m-a privit înspăimântată. A dat încet din cap dintr-o parte în alta.

— Ea n-avea nimic de-a face cu Nagualul Juan Matus, prostule, a spus cu un ton de autoritate supremă. Ea era pentru tine. De aceea tu și cu mine i-am aparținut.

Ne-am privit în ochi. Eram sigur că ea dădea involuntar glas unor gânduri care nu însemnau nimic rațional pentru ea.

— Ce vrei să spui că era pentru mine, La Gorda? am spus după o tăcere lungă.

— Ea era partenera ta, a spus. Voi doi erați o echipă. Și eu eram straja ei. Și ea avea încredere în tine că o să mă duci la ea într-o zi.

Am rugat-o pe La Gorda să-mi spună tot ce știa, dar ea nu părea să mai știe ceva. Mă simțeam extenuat

— Unde s-a dus? a spus brusc La Gorda. Nu pot să-mi dau seama Era cu tine, nu cu Nagualul. Ar fi trebuit să fie cu noi acum.

Apoi a avut un alt atac de teamă și de neîncredere. M-a acuzat că o ascundeam pe femeia Nagual în Los Angeles. Am încercat să-i îndeprătez temerile. M-am surprins vorbindu-i La Gordei ca unui copil. Ea mă asculta cu toate semnele exterioare ale unei atenții depline; totuși, ochii ei erau tulburi, defocalizați. Apoi m-am gândit că și ea folosea sunetul vocii mele așa cum îl folosisem și eu, drept un vehicul. Am știut că și ea era conștientă de asta. Am continuat să vorbesc până când am rămas fără gânduri care să se înscrie în granițele subiectului nostru. Apoi s-a întâmplat altceva și m-am surprins ascultând pe jumătate sunetul vocii mele. Vorbeam cu La Gorda fără nici un act volițional din partea mea. Cuvinte care păreau să fi fost închise în mine, acum libere, atingeau nivele incredibile de absurditate. Am vorbit și am vorbit, până când ceva m-a oprit. Mi-am reamintit că don Juan ne-a vorbit femeii Nagual și mie pe acea bancă din Oaxaca despre o ființă umană specială, a cărei prezență sintetiza pentru el maximum de aspirație sau așteptare de la tovărășia umană. Era o femeie care fusese pentru el ceea ce era femeia Nagual pentru mine, un partener, un duplicat. Ea l-a părăsit, exact așa cum femeia Nagual m-a părăsit pe mine. Sentimentele lui pentru ea erau neschimbate și erau reînnoite de melancolia pe care o evocau în el anumite poezii.

Mi-am reamintit, de asemenea, că femeia Nagual era cea care îmi dădea cărți de poezii. Ea avea întotdeauna grămezi de cărți în portbagajul mașinii. Tot ea era cea care m-a îndemnat să-i citesc poezii lui don Juan. Dintr-o dată, amintirea femeii Nagual stând cu mine pe banca aceea era atât de limpede, încât am luat o gură de aer în mod involuntar și mi s-a umflat pieptul. Apus stăpânire pe mine un sentiment apăsător de pierdere, mai puternic decât orice alt sentiment pe care l-am avut vreodată. M-am înclinat cu o durere vie în umărul drept. Era altceva ce știam, o amintire pe care o parte din mine nu voia să o elibereze.

— Am cufundat în ceea ce mai rămăsese din scutul meu intelectual ca singura măsură de a-mi restabili echilibrul sufletesc. Mi-am spus iar și iar că La Gorda și cu mine operam tot timpul la două nivele absolut diferite. Ea își reamintea mult mai mult decât mine, dar nu era cercetătoare. Ea nu fusese antrenată să pună întrebări despre alții sau despre ea însăși. Apoi însă m-a izbit gândul că nici eu nu eram mai bine plasat, eram încă la fel de alunecos cum spusese don Juan că fusesem odată. Nu uitasem niciodată să-i citesc lui don Juan poezii, totuși nu-mi trecuse deloc prin cap să examinez faptul că nu avusesem niciodată o carte de poezie spaniolă și nici nu aveam vreuna în mașina mea.

La Gorda m-a scos din frământările mele. Era aproape isteri-zată. Ea țipa că tocmai s-a gândit ca femeia Nagual trebuia să fie undeva foarte aproape de noi. Exact cum fusesem lăsați să ne găsim unul pe altul, femeia Nagual fusese lăsată și ea să ne găsească. Forța motivării sale m-a convins aproape. Oricum, ceva din mine știa că nu era așa. Asta era amintirea care era în mine, pe care nu îndrăzneam s-o aduc la lumină.

Am vrut să încep o dezbatere cu La Gorda, dar nu aveam nici o posibilitate, scuturile mele verbale și intelectuale erau insuficiente pentru a absorbi impactul aniintirii femeii Nagual. Efectul ei era înnebunitor pentru mine, mai devastator chiar decât frica de moarte.

— Femeia Nagual este prinsă undeva, a spus La Gorda cu blândețe. Probabil că este lăsată în izolare, iar noi nu facem nimic pentru a o ajuta.; *

— Nu! Nu! am urlat. Ea nu mai este aici.

Nu știam exact de ce am spus asta, totuși știam că era adevărat. Ne-am cufundat pentru o clipă în valurile unei melancolii care ar fi imposibil de măsurat în mod rațional. Pentru prima dată în memoria eului meu pe care îl cunosc, simțeam o tristețe adevărată, fără margini, o lipsă de plenitudine îngrozitoare. Exista o rană undeva în mine care fusese iar deschisă. De data asta nu-

mi puteam găsi refugiu, așa cum făcusem de atâtea ori în trecut, în umbra misterului și neștiinței. Faptul că nu știam fusese pentru mine o bucurie. Pentru o clipă, alunecam periculos în descurajare. La Gorda m-a oprit.

— Un luptător este cineva care caută libertatea, mi-a spus ea la ureche. Tristețea nu este libertatea. Trebuie s-o depășim.

A avea sentimentul de detașare, așa cum spunea don Juan, presupune să ai un moment de pauză pentru a reevalua situația, în adâncurile tristeții mele înțelegeam ce spunea el. Aveam detașarea; depindea de mine să mă străduiesc să folosesc în mod corect pauza aceea...

Nu puteam fi sigur dacă actul meu volițional jucase sau nu vreun rol, dar dintr-o dată tristețea mea s-a risipit; ca și cum n-ar fi existat niciodată. Viteza schimbării stării mele și promptitudinea ei m-au alarmat.

— Acum ești și tu ca mine! a exclamat La Gorda, când i-am descris ce s-a întâmplat. După toți anii aceștia încă n-am învățat cum să manevrez lipsa formei umane. Trec într-o clipă de la un sentiment la altul fără nici un ajutor. Datorita lipsei formei am putut să le ajut pe surioare, dar am fost, de asemenea, și la mâna lor. Oricare dintre ele era destul de puternică pentru a mă face să trec dintr-o extremă în cealaltă.

Problema este că mi-am pierdut forma umană înaintea ta. Dacă am fi pierdut-o împreună, ne: am fi putut ajuta unul pe celălalt; așa însă, am zburdat dintr-o extremă în cealaltă prea repede pentru a-mi conveni să-mi mai amintesc. A trebuit să admit că pretenția ei de a fi lipsită de formă mi se păruse întotdeauna falsă. După înțelegerea mea, pierderea formei umane includea o consecvență de caracter, care, în lumina căderilor și ridicărilor ei emoționale, nu-i stătea la îndemână. Pe baza acestui lucru, o judecasem aspru și nejust. Pierzându-mi forma umană, eram acum în poziția de a înțelege că lipsa formei era, dacă nu altceva, o atingere adusă sobrietății și cumpătării. Nu există nici o forță emoțională automată inclusă în ea. Un aspect al detașării, capacitatea de a te lăsa cufundat în ceea ce faci, se extinde în mod natural la tot ce faci, inclusiv inconsecvența și meschinăria pe față. Avantajul faptului că ești fără formă constă în faptul că îți permite un moment de pauză, având în vedere că avem autodisciplina și curajul de a o utiliza.

În sfârșit, purtarea La Gordei mi-a devenit de înțeles. Ea fusese ani de zile fără formă, dar și fără autodisciplina necesară. Astfel că ea fusese la îndemână unor schimbări de stare drastice și discrepanțe incredibile între acțiunile și scopurile ei.

După amintirea noastră inițială despre femeia Nagual, eu și La Gorda ne-am adunat toate forțele și am încercat zile întregi să smulgem mai multe amintiri, dar se pare că nu mai era niciuna. Eu însumi eram din nou acolo unde fusesem înainte să încep să-mi amintesc. Intuiam că este mult mai mult îngropat în mine, dar nu puteam ajunge acolo. Mintea mea era golită până și de cea mai mică licărire a vreunei amintiri.

Eu și La Gorda am trecut printr-o perioadă de confuzie și îndoială colosală. În cazul nostru, fiind lipsiți de formă, însemna să fim zdruncinați de cea mai rea neîncredere imaginabilă. Simțeam că am fost niște cobai în mâinile lui don Juan, o ființă presupusă a fi fost familiară nouă, dar despre care în realitate nu știam nimic. Ne alimentam unul pe altul cu temeri și îndoieli. Bineînțeles, cea mai serioasă problemă era femeia Nagual. Când ne puteam focaliza atenția asupra ei, amintirea noastră devenea atât de vie, încât depășea înțelegerea faptului că o putusem uita. Asta dădea naștere iar și iar la speculații despre ceea ce ne făcuse cu adevărat don Juan. Aceste conjuncturi conduceau foarte ușor la sentimentul că fuseserăm folosiți. Am ajuns să fim înfuriați de concluzia inevitabilă că el ne manipulasă, lăsându-ne fără apărare și necunoscuți nouă înșine.

Când furia noastră se risipea, începea să ne dea târcoale teama – deoarece eram confrunțați cu posibilitatea îngrozitoare ca don Juan să fi făcut și mai multe lucruri dăunătoare cu noi.

7. „VISATUL” ÎMPREUNĂ fi +

Într-o zi, pentru a ne înlătura pentru moment deprimarea, am sugerat să ne cufundăm în „visat”. Imediat ce am dat glas sugestiei, am devenit conștient că o deprimare care mă obsedase zile întregi putea fi drastic alterată dorind schimbarea. Atunci am înțeles limpede că problema cu mine și cu La Gorda fusese că ne focalizaserăm fără voie pe frică și neîncredere, ca și cum acestea ar fi fost singurele opțiuni posibile pentru noi, în timp ce avusesem tot timpul la îndemână, fără s-o știm, alternativa de a ne centra deliberat atenția asupra contrariului, minunea a ceea ce se întâmplase cu noi.

I-am vorbit La Gordei despre ideea mea. Ea a fost imediat de acord. A devenit instantaneu animată, umbra deprimării sale s-a risipit în câteva secunde.

— Ce fel de „visat” propui să facem? a întrebat ea. ' – Câte tipuri sunt? am întrebat.

— Am putea „visa împreună”, a răspuns. Corpul meu îmi spune că am mai făcut asta deja. Am intrat în „visat” ca o echipă. Va fi o banalitate pentru noi, așa cum a fost și să „vedem împreună”.

— Dar nu cunoaștem procedura pentru a „visa împreună”, am spus.

— Nu știam cum să „vedem împreună” și totuși am „văzut”, a spus ea. Sunt sigură că dacă încercăm putem s-o facem, deoarece nu există niște pași cunoscuți pentru nimic din ceea ce face un luptător. Exista doar putere personală. Și în această clipă noi o avem.

— Ar trebui să începem „visatul” din două locuri diferite, pe cât de departe posibil unul de altul. Cel care intră primul în „visat” îl așteaptă pe celălalt. Odată ce ne găsim, ne luăm de brațe și ne adâncim în „vis”.

I-am spus că nu aveam idee cum s-o aștept, dacă intram înaintea ei în „visat”. Ea însăși nu putea explica despre ce era vorba, dar a spus că a aștepta pe celălalt „visător” era ceea ce Josefina descrisese drept a „înghăța”. La Gorda fusese înghățata de două ori de Josefina.

— Motivul pentru care Josefina îi spunea „înghățare” este acela că una dintre noi trebuia s-o prindă pe cealaltă de braț, a explicat ea.

Apoi ea a demonstrat o procedură de încrucișare a antebrațului ei stâng cu antebrațul meu drept, prinzându-ne unul pe celălalt de zona de sub cot.

— Cum putem face asta în „visat”? am întrebat.

Eu personal consideram „visatul” una dintre cele mai private stări imaginabile.

— Nu știu cum, dar o să te prind, a spus La Gorda. Cred că știe corpul meu cum. Totuși, cu cât discutăm mai mult despre asta, cu atât mai dificil pare să fie.

Am început „visatul” nostru din două locuri aflate la o oarecare distanță. Am căzut de acord doar cu timpul cât să stăm înținși, deoarece intrarea în „visat” era ceva imposibil de prestabilit. Posibilitatea previzibilă că eu aș fi putut s-o aștept pe La Gorda mi-a provocat o mare neliniște și, de aceea, n-am putut intra în „visat” cu ușurința mea obișnuită. După vreo zece-cinci-sprezece minute de nerăbdare, am reușit să intru într-o stare pe care o numesc „veghe liniștită”.

Cu ani înainte, când acumulasem un grad de experiență în ale „visatului”, îl întrebaseram pe don Juan dacă existau niște pași cunoscuți care să fie comuni tuturor. El îmi spusese că, până la urmă, fiecare „visător” este diferit. Dar discutând cu La Gorda, am descoperit atâtea similitudini în experiențele noastre de „visat”, încât am riscat o posibilă schemă de clasificare a diferitelor etape.

„Veghea liniștită” este o stare preliminară, o stare în care simțurile devin latente și, totuși, ești conștient. În cazul meu, în această stare percepușem întotdeauna un flux de lumină roșiatică, o lumină exact ca cea pe care o percepi când ești cu fața la soare și cu pleoapele închise strâns.

A doua stare a „visatului” am denumit-o „veghe dinamică”, în starea aceasta, lumina roșiatică se împrășteie precum ceața și rămâi să privești o scenă, un tablou oarecare, care este static. Vezi o poză tridimensională oarecare – un peisaj, o stradă, o casă, o persoană, o față, orice.

A treia stare am denumit-o „asistare pasivă”. În ea, „visătorul” nu mai vede un fragment de lume înghețat, ci este martor ocular al unui eveniment pe măsură ce acesta se desfășoară. Este ca și cum întâietatea simțurilor vizuale și auditive transformă această stare de „visat” într-o problemă mai ales a ochilor și a urechilor.

A patra stare era cea în care eram atras în acțiune. În ea ești constrâns să acționezi, să te miști, să folosești timpul la maximum. Am denumit această stare „inițiativa dinamică”.

Propunerea La Gordei de a mă aștepta era legată de cea de-a doua și a treia stare a „visatului împreună”. Când am intrat în a doua stare, cea de „veghe dinamică”, am „văzut” o scenă cu don Juan și alte personaje, inclusiv o La Gorda grasă. Înainte să fi avut timp să analizez ceea ce vedeam, am simțit o smucitură puternică de braț și mi-am dat seama că „adevărată” La Gorda era lângă mine. Ea era în stânga mea și îmi prinsese antebrațul drept cu mâna ei stângă. Am simțit în mod clar cum îmi ridică mâna la antebrațul ei, astfel încât să ne prindem de antebrațe. Apoi m-am aflat în a treia stare de „visat”, cea de „asistare pasivă”. Don Juan îmi spunea că trebuia să am grija de La Gorda și să fiu atent cu ea în cea mai egoistă manieră – adică, de parcă ar fi fost propriul meu eu.

Jocul lui de cuvinte m-a încântat. Simțeam o fericire nepământească că eram acolo, cu el și cu ceilalți. Don Juan a continuat să explice că egoismul meu putea fi pus serios la încercare și că nu era imposibil să-l stăpânesc.

Era un sentiment general de camaraderie printre toți oamenii adunați acolo. Ei râdeau la ceea ce îmi spunea don Juan, dar fără să-l ia peste picior. Don Juan a spus că cel mai sigur mod de a înfrâna egoismul era prin activitățile zilnice ale vieților noastre, că nu eram eficient în tot ceea ce făceam pentru că nu aveam pe nimeni care să scoată untul din mine și că pentru mine nu era nici o provocare să planez singur ca o săgeată. Dacă mă dedicam sarcinii de a avea grija de La Gorda, eficiența mea independentă avea să se sfârșească în bucăți și, pentru îsupraviețui, trebuia să-mi extind grija egoistă pentru mine astfel încât s-o includă și pe ea. Doar ajutând-o pe ea, spunea don Juan pe cel mai accentuat ton, voi găsi indicațiile pentru îndeplinirea adevăratei mele sarcini.

La Gorda și-a pus brațele ei grăsuțe în jurul gâtului meu. Don Juan a trebuit să se oprească din vorbă. Râdea atât de tare, încât nu putea să mai continue. Toți râdeau în hohote.

M-am simțit jenat și enervat pe La Gorda. Am încercat să mă smulg din îmbrățișarea ei, dar brațele erau strâns legate în jurul gâtului meu. Don Juan a făcut un semn din mâini să mă opresc. El a spus că jena banală pe care o resimțeam atunci nu era nimic în comparație cu ceea ce era pus de o parte pentru mine.

’ Sunetul râsului era asurzitor. Mă simțeam foarte fericit, deși eram îngrijorat că voi avea de-a face cu La Gorda, deoarece nu știam ce presupune asta.

În acel moment în „visatul” meu mi-am schimbat unghiul de vedere sau, mai exact, ceva m-a tras din scena aceea și am început să privesc în jur ca un spectator. Eram într-o casă din Mexicul de Nord; puteam deduce acest lucru după împrejurimi, parțial vizibile de unde stăteam. În zare se vedeau munți. Îmi reaminteam, de asemenea, și locurile din casă. Eram în spate, sub un acoperiș, pe o verandă deschisă. Unii dintre cei prezenți erau așezați pe scaune voluminoase;

totuși, majoritatea stăteau ori în picioare, ori pe jos. I-am recunoscut pe fiecare dintre ei. Erau șaisprezece oameni. La Gorda stătea în picioare lângă mine, cu fața la don Juan.

Am devenit conștient că puteam avea două sentimente în același timp. Puteam ori să intru în scena din „visat” și să simt că refăceam un vechi sentiment pierdut, sau puteam fi martor la scenă cu starea mea de spirit din viața curentă. Când plonjam în scena din „visat”, mă simțeam în siguranță și protejat; când eram martor la ea cu starea mea curentă, mă simțeam pierdut, nesigur, chinuit. Nu-mi plăcea starea mea curentă, așa că am plonjat în scena din „visat”. O La Gorda grasă îl întreba pe don Juan, cu o voce care putea fi auzită peste râsul celorlalți, dacă voi fi bărbatul ei. A urmat un moment de tăcere. Don Juan părea că ar calcula ce să spună. Amângâiat-o pe cap și a spus că putea vorbi în numele meu și că așa fi încântat să fiu bărbatul ei. Oamenii râdeau cu poftă. Am râs cu ei. Corpul meu era convulsionat de o bucurie pură, totuși nu simțeam că rid de La Gorda. N-o priveam ca pe un clovn, sau o proastă. Era un copil. Don Juan s-a întors spre mine și a spus că trebuia s-o onorez pe La Gorda în pofida celor făcute mie și că trebuia să-mi antrenez corpul, prin interacțiunea cu ea, să se simtă lejer în fața situațiilor cele mai dure. Don Juan s-a adresat întregului grup și a spus că era mult mai ușor să te porți bine în situații de stres maxim, decât să fii impecabil în condiții normale, de exemplu în legătură cu cineva ca La Gorda... Don Juan a adăugat că nu puteam să mă supăr pe La Gorda în nici o circumstanță, pentru că ea era într-adevăr binefăcătoarea mea; doar prin ea voi putea fi în stare să-mi stăpânesc egoismul.

Eram așa de cufundat în scena din „visat”, încât uitasem că eram un „visător”. O presiune bruscă pe brațul meu mi-a reamintit că „visam”. Am simțit lângă mine prezența La Gordei, dar fără s-o văd. Ea era doar ca o atingere, o senzație tactilă pe brațul meu. Mi-am concentrat atenția asupra ei; o simțeam ca pe o strânsoare puternică asupra mea și apoi s-a materializat La Gorda, ca și cum ar fi fost compusă din fotograme suprapuse. Era ca un truc fotografic din filme. Scena din „visat” s-a dizolvat, în locul ei, eu și La Gorda ne priveam, cu brațele încrucișate.

La unison, ne-am focalizat din nou atenția asupra scenei la care eram martori. În acel moment am știut cu siguranță, că amândoi vizionam același lucru. Acum don Juan îi spunea ceva La Gordei, dar nu-l puteam auzi. Atenția mea era atrasă înainte și înapoi, între a treia stare de „visat”, „asistare pasivă”, și a doua, „veghe dinamică”. Pentru o clipă eram cu don Juan, o La Gorda grasă și alți șaisprezece oameni, iar în clipa următoare eram cu La Gorda din prezent și urmăream o scenă statică.

Apoi un șoc puternic din corpul meu m-a condus la un alt nivel de atenție; am simțit ceva ca scârțâitul unei bucăți uscate de lemn. A fost o explozie minoră, totuși suna mai mult ca un troșnet extraordinar de tare din degete. M-am regăsit în prima stare de „visat”, cea de „veghe liniștită”. Dormeam și totuși eram complet conștient. Voiam să stau cât de mult puteam în această stare liniștită, dar un alt șoc m-a făcut să mă trezesc instantaneu. Mi-am dat seama brusc că eu și La Gorda „visaserăm împreună”.

Eram mai mult decât nerăbdător să discut cu ea. Ea simțea la fel. Ne-am grăbit să discutăm unul cu altul. Când ne-am calmat, am rugat-o să-mi descrie tot ce i se întâmplase în acest „visat împreună”.

— Te-am așteptat multă vreme, a spus ea. O parte din mine credea că te-am pierdut, dar o-altă parte se gândea că ești agitat și probabil că ai probleme, așa că am așteptat.

— Unde ai așteptat, La Gorda?

— Nu știu, a răspuns. Știu că eram ieșită din lumina roșiatică, dar nu vedeam nimic. Dacă stau să mă gândesc, nu vedeam, îmi pipăiam drumul. Poate că eram încă în lumina roșiatică; totuși, nu era roșie. Locul unde eram avea culoarea piersicii deschise. Apoi mi-am deschis ochii și te-am văzut. Păreai gata să pleci, așa că te-am prins de braț. Apoi am privit și l-am văzut pe

Nagualul Juan Matus, pe tine, pe mine și alți semenii, în casa lui Vicente. Erai mai tânăr, iar eu eram mai grasă.

Menționarea casei lui Vicente mi-a produs o amintire bruscă. I-am spus La Gorda că mergeam odată cu mașina prin Zacatecas, în Mexicul de Nord, și că am simțit îndemnul brusc de a-1 vizita pe un prieten al lui don Juan, Vicente, neînțelegând că, făcând așa, treceam fără voie într-un domeniu exclus, deoarece don Juan nu mă prezentase niciodată lui Vicente, care, ca și femeia Nagual, aparținea de o altă zonă, de o altă lume. Nu era de mirare că La Gorda a fost atât de cutremurată când i-am povestit despre vizită îl știam amândoi atât de bine; el era la fel de apropiat de noi ca don Genaro, poate chiar și mai apropiat. Totuși, îl uitasem, exact așa cum o uitasem pe femeia Nagual.

În acel moment, eu și La Gorda am făcut o mare digresiune. Ne-am reamintit împreună că Vicente, Genaro și Silvio Manuel erau prietenii lui don Juan, tovarășii lui. Eu erau legați împreună de un fel de jurământ. Eu și La Gorda nu ne puteam aminti ce anume îi lega. Vicente nu era indian. În tinerețe fusese farmacist. El era savantul grupului și adevăratul tămăduitor care îi păstra pe toți sănătoși. Avea pasiune pentru botanică. Eram convins, fără umbră de îndoială, că știa despre plante mai mult decât orice ființă umană. Eu și La Gorda mi-am reamintit că Vicente era cel care îi învățase pe toți, inclusiv pe don Juan, despre plantele medicinale. El avea un interes special pentru Nestor și toți ne gândeam că Nestor va fi ca el.

~ Amintirea lui Vicente mă face să mă gândesc la mine, a spus La Gorda. Mă face să mă gândesc ce femeie insuportabilă am fost. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unei femei este să aibă copii, să aibă găuri în trupul ei și să acționeze tot ca o fetiță. Asta era problema mea. Voiam să fiu simpatcă și eram incompletă Iar ei mă lăsau să fiu o proastă, mă încurajau să fiu o fraieră.

— Cine sunt ei, La Gorda?

— Nagualul și Vicente și toți ceilalți oameni care erau în casa lui Vicente când m-am purtat atât de idiot cu tine.

Eu și La Gorda am avut la unison o amintire. Ei o lăsaseră să fie insuportabilă doar cu mine. Nimeni altcineva nu se puneă cu prostiile ei, deși ea îi încerca pe toți.

— Vicente se puneă cu mine, a spus La Gorda. El se ruga cu mine. Îi spuneam chiar și unchi. Când am încercat să-i spun lui Silvio Manuel unchi, el aproape mi-a luat pielea de pe mâini cu palmele lui ca niște gheare.

Am încercat să ne concentrăm atenția asupra lui Silvio Manuel, dar nu ne puteam aminti cum arătau puteam simți doar prezența în amintirile noastre, dar el nu era o persoană, era un sentiment în privința scenei din „visat”, am constatat că fusese o repetare perfectă a ceea ce ni se întâmplase în viață la un moment dat și într-un anumit loc; totuși, nu era posibil să ne amintim când. Știam însă că aveam grijă de La Gorda pentru a mă antrena în vederea interacțiunii dure cu oamenii. Era imperativ să-mi interiorizez o stare de relaxare în fața situațiilor sociale dificile și nimeni n-ar fi. Putut fi un antrenor mai bun decât La Gorda. Scrierile de amintiri slabe pe care le avusesem despre o La Gorda grasă izvorau din acele circumstanțe, deoarece urmasem ad litteram ordinele lui don Juan.

La Gorda a spus că ei nu-i plăcea starea din scena din „visat”. Ea ar fi preferat doar s-o urmărească, dar eu am tras-o să trăiască vechile sentimente, care erau aberante pentru ea. Jena ei fusese atât de acută, încât îmi strânsese în mod deliberat brațul, pentru a mă forța să termin participarea noastră la ceva atât de odios pentru ea.

În ziua următoare am aranjat un timp pentru altă sesiune de „visat împreună”. Ea a început din dormitorul ei și eu din birou, dar nu s-a întâmplat nimic. Am devenit extenuați de atâtea încercări de intrat în „visat”. Săptămâni întregi după asta am încercat să obținem eficiența

acelei prime încercări performante, dar fără nici un succes. Cu fiecare eșec deveneam mai disperați și mai însetați.

În fața impasului nostru, am decis că trebuia să amânăm „visatul împreună” pentru o vreme și că trebuia să aruncăm o privire mai apropiată procesului „visatului” și să-i analizăm concepțele și procedurile. La început La Gorda n-a fost de acord cu mine. Pentru ea, ideea de a revedea ceea ce știam despre „visat” era un alt mod de a cădea în disperare și lăcomie. Ea prefera să continue să încerce, chiar dacă nu reușeam. Eu am insistat și, în final, ea mi-a acceptat punctul de vedere doar de teama de a nu ne simți pierduți.

Într-o noapte ne-am așezat și am început să discutăm despre „visat” pe cât de normal puteam. A devenit de îndată limpede că existau niște subiecte-cheie pe care don Juan le accentuase, în mod deosebit, întâi era actul în sine. Părea că începe ca o stare unică de conștiință la care se ajunge prin focalizarea restului de conștiință, pe care tot îl mai deții când ești adormit, pe elementele sau trăsăturile viselor.

Reziduul de conștiință, pe care don Juan îl denumea a doua atenție, era adus în acțiune, sau era stăpânit, prin exerciții de „rion-acțiune”. Noi credeam că esențial în „visat” era să ai o stare mentală de liniște, pe care don Juan o denumise „oprirea dialogului interior”, sau „non-acțiunea de a vorbi cu tine însuși”. Pentru a mă învăța cum să îl stăpânesc, el mă lua la plimbări lungi și mă punea să-mi mențin privirea fixă și nefocalizată, la un nivel exact deasupra orizontului, astfel încât să-mi accentuez vederea periferică. Metoda lui era eficientă în două privințe. Îmi permitea să-mi opresc dialogul interior după ani de antrenament și îmi antrena și atenția. Forțându-mă să mă concentrez asupra vederii periferice, don Juan a reîntărit capacitatea mea de a mă concentra pe o perioadă lungă de timp asupra unei singure activități.

Mai târziu, când am ajuns să-mi controlez atenția și puteam lucra la o treabă ore întregi fără a fi distras – un lucru pe care înainte nu fusesem în stare să-l fac – el mi-a spus că cel mai bun mod de a intra în „visat” era să te concentrezi exact pe zona din capul pieptului, în vârful stomacului. El a spus că atenția necesară pentru „visat” se trage din zona aceea. Energia necesară pentru a te mișca și a căuta în „visat” se trage din zona aceea aflată la trei-patru centimetri sub buric. El denumea energia aceea „voință”, sau puterea de a selecta, de a asambla. La femeie, ambele, atenția și energia, sunt generate din pântec.

— Visatul” unei femei trebuie să vină din pântec, pentru că acesta este centrul ei, a spus La Gorda. Pentru că eu să încep să „visez” sau ca să-l opresc, tot ce am de făcut este să-mi plasez atenția asupra pântecului. Am învățat să simt interiorul lui. Văd pentru o clipă lumina roșiatică și apoi încep.

— Cât timp îți trebuie ca să vezi lumina aceea roșie? am întrebat

— Câteva secunde. În clipa în care atenția mea este în pântec, deja intru în „visat”, a continuat ea. Nu mă chinuiesc niciodată. Așa sunt femeile. Partea cea mai dificilă pentru o femeie este cum să învețe să înceapă; mi-au trebuit ani de zile ca să-mi opresc dialogul interior, concentrându-mi atenția asupra pântecului meu. Poate că de aceea o femeie are nevoie de altcineva pentru a o stimula.

Nagualul Juan Matus obișnuia să-mi pună pe zona aceea pietre de râu reci și ude, ca să învăț s-o simt. Sau punea o greutate pe ea; aveam o grămadă de plumb, pe care mi-l aducea. Mă punea să-mi închid ochii și să-mi concentrez atenția asupra punctului unde era greutatea. Adormeam de fiecare dată. Dar asta nu-l deranja. Nu contează cu adevărat ce faci, atât timp cât atenția este în pântec. În cele din urmă, am învățat să mă concentrez pe punctul acela fără să fie ceva plasat pe el. Într-o zi, am intrat în „visat” singur. Îmi simțeam abdomenul, în punctul în care plasase de atâtea ori Nagualul greutatea aceea, când, dintr-o dată, am adormit ca de obicei, doar că ceva m-a tras direct în abdomen. Am văzut o lumină roșiatică și apoi am avut un vis

foarte frumos. Dar de îndată ce am încercat să-l spun Nagualului, am știut că nu fusese un vis obișnuit. Nu aveam nici o posibilitate de a-i spune cum a fost visul; mă simțisem doar foarte puternică. El a spus că a fost „visat”.

De atunci încolo, el nu mi-a mai pus niciodată o greutate pe burtă. Mă lăsa să intru în „visat” fără să se amestece. Mă întreba din timp în timp cum merge, apoi îmi dădea indicații. Așa trebuie condusă instrucția în „visat”.

La Gorda a spus că don Juan îi spusese că orice poate fi de ajuns ca „non-acțiune” pentru a ajuta „visatul”, dacă forțază atenția să rămână fixată. De exemplu, el a pus-o pe ea și pe toți ucenicii să contemple frunzele și pietrele și l-a încurajat pe Pablito să-și construiască propriul stil de „non-acțiune”. Pablito a început cu „non-acțiunea” inversă. El se mișca aruncând în lateral priviri scurte, pentru a-și direcționa drumul și pentru a evita obstacolele din drum. I-am dat ideea de a folosi o oglindă de spate, iar el a extins-o și a construit un coif de lemn cu un atașament care ținea două oglinzi mici, la vreo treisprezece centimetri de fața lui și la cinci centimetri sub nivelul ochilor. Cele două oglinzi nu se interferau cu vederea lui frontală și, datorită unghiului lateral în care erau puse, acopereau întreaga rază din spatele lui. Pablito se lăuda că avea o vedere asupra lumii de trei sute șazeci de grade. Ajutat de mecanismul său, Pablito putea merge cu spatele pe orice distanță, sau perioada de timp.

Poziția pe care ți-o asumi pentru a face „visatul” era de asemenea un subiect foarte interesant

— Nu știi de ce Nagualul nu mi-a spus și mie de la început că cea mai bună poziție pentru o femeie ca să înceapă este să stea cu picioarele încrucișate și apoi să-și lase corpul să cadă, așa cum poate s-o facă odată ce atenția este plasată pe „visat”. Nagualul mi-a vorbit de asta cam la vreun an după ce începusem. Acum stau în poziția asta o clipă, îmi simt pântecul și imediat intru în „visat”.

La început, exact ca La Gorda, o făcusem și eu în timp ce stăteam întins pe spate, până într-o zi, când don Juan mi-a spus că cele mai bune rezultate le-aș obține dacă aș sta pe o rogojină, cu tălpile picioarelor unite și coapsele atingând rogojina. El a arătat că, deoarece, aveam încheieturi elastice, puteam să le exersezi complet, ținând să am coapsele complet lipite de rogojină. El a adăugat că dacă intram în poziția aceea în „visat”, corpul meu nu va cădea pe o parte, ci trunchiul se va înclina în față și fruntea îmi va cădea pe tălpi.

Un alt subiect de mare importanță era timpul când se face „visatul”. Don Juan ne spusese că noaptea târziu sau orele mici ale dimineții erau, de departe, cele mai bune. Motivul pentru care prefera aceste ore era ceea ce el numea aplicarea practică a cunoașterii vrăjitorilor. El spunea că, deoarece trebuie să faci „visatul” într-un mediu social, trebuie să cauți cele mai bune condiții de solitudine și lipsă de interferență. Interferența la care se referea el era atenția oamenilor și nu prezența lor fizică. Pentru don Juan era inutil să te retragi de lume și să te ascunzi, pentru că fii și izolat, singur, într-un loc pustiu, interferența semenilor noștri este prevalentă, pentru că fixarea primei lor atenții nu poate fi oprită. Doar tangențial, la orele când majoritatea oamenilor dorm, te poți feri de o parte din acea atenție fixată, pentru o scurtă perioadă de timp. În aceste momente, prima atenție a celor din jurul nostru dormitează.

Asta a dus la descrierea de către el a celei de-a doua atenții. Don Juan ne-a explicat că atenția de care ai nevoie pentru a „visa” trebuie să fie făcută să stea forțat pe orice subiect al visului. Doar prin imobilizarea atenției noastre poți transforma visatul obișnuit în „visat”.

El a explicat mai departe că în „visat” trebuie să folosești aceleași mecanisme ale atenției ca în viața normală, că prima noastră atenție a fost învățată să se focalizeze pe obiecte ale lumii cu mare forță, pentru a transforma zona aceasta amorfă de percepție într-o lume ordonată a conștiinței.

Don Juan ne-a mai spus că a doua atenție servește la atragerea, la chemarea șanselor. Cu cât este exersată mai mult, cu atât este mai mare posibilitatea de a obține rezultatul dorit. Dar asta era de asemenea și funcția atenției în general, o funcție atât de luată de-a gata în viața noastră normală, încât a devenit de neobservat; dacă întâlnim o împrejurare fortuită, discutăm despre ea în termeni de accident sau de coincidență, în loc de termeni ai atenției care a atras evenimentul.

Discuția noastră despre a doua atenție a pregătit terenul pentru un alt subiect-cheie, „corpul din vis”. Ca mecanism de a o ghida pe La Gorda spre el, don Juan i-a dat sarcina de a-și imobiliza a doua atenție pe cât de ferm putea asupra sentimentului de zburat în „visat”.

— Cum ai învățat să zbori în „visat”? am întrebat-o. Te-a învățat cineva?.

— Nagualul Juan Matus m-a învățat pe acest pământ, a răspuns ea, iar în „visat” mă învăța cineva pe care nu l-am văzut. Era pur și simplu o voce care îmi spunea ce să fac. Nagualul mi-a dat apoi sarcina de a învăța să zbor în „visat”, iar vocea m-a învățat cum s-o fac. Apoi mi-a luat ani de zile ca să învăț singură să trec de la corpul meu obișnuit, cel pe care îl poți atinge, la „corpul meu din vis”.

— Trebuie să-mi explici asta, La Gorda, am spus.

— Tu învațai să intri în „corpul tău din vis” când „visai” că ai ieșit din corp, a continuat ea. Dar, așa cum văd eu lucrurile, Nagualul nu ți-a dat vreo sarcină concretă, așa că ai luat-o pe orice drum învechit pe care l-ai găsit. Pe de altă parte, am primit sarcina de a-mi folosi „corpul din vis”. Surioarele aveau aceeași sarcină. În cazul meu, am avut o dată un vis în care zburam ca un zmeu. I-am vorbit Nagualului despre el, pentru că mi-a plăcut foarte mult senzația de alunecare. El a luat-o foarte în serios și a transformat-o într-o sarcină. Spunea că imediat ce înveți să „visezi”, orice vis pe care ți-l poți aminti nu mai este un vis, este „visat”.

Apoi am început să caut să zbor în „visat”. Dar nu m-am putut lansa, cu cât încercam să-mi influențez mai mult „visatul”, cu atât mai dificil era, în cele din urmă, Nagualul mi-a spus să mă opresc din încercări și să las zborul să vină de la sine când va dorî. Încetul cu încetul am început să zbor în „visat”. Asta a fost atunci când o anumită voce a început să-mi spună ce să fac. Am simțit întotdeauna că era vocea unei femei.

Când am învățat să zbor perfect, Nagualul mi-a spus că fiecare moment al zborului pe care-l făceam în „visat” trebuia să-l repet când eram trează. Tu ai avut aceeași șansă când tigrul cu colții sabie ți-a arătat cum să respiri. Dar tu nu te-ai preschimbato niciodată într-un tigrul în „visat”, așa că nu ai putea s-o faci când ești treaz. Dar eu am învățat să zbor în „visat”. Mutându-mi atenția la „corpul meu din vis”, am putut zbura ca un zmeu când eram trează. Ți-am arătat o dată zborul acesta, pentru că tu ai vrut să vezi că am învățat să-mi folosesc „corpul din vis”, dar tu nu știai ce se întâmplă.

Se referea la o vreme când mă speriasse cu acțiunea sa de neînțeles pentru mine de a pluti în sus și în jos în aer ca un zmeu. Lucrul mi s-a părut atât de ieșit din comun, încât nu-l puteam înțelege în nici un mod logic. Ca de obicei, când mă confruntam cu lucruri de asemenea natură, le adunam într-o categorie amorfă de „percepții apărute în condiții severe de stres”. Am argumentat că în cazuri severe de stres, percepția putea fi distorsionată foarte mult de simțuri. Explicația mea nu lămuria nimic, dar părea să-mi păstreze liniștea rațiunii.

I-am spus La Gordei că trebuia să existe mai mult în ceea ce denumea ea trecerea în „corpul din vis” decât simpla repetare a zborului.

S-a gândit o vreme înainte să răspundă.

— Cred că Nagualul trebuie să-ți fi spus și ție, a spus ea, că singurul lucru care contează cu adevărat pentru a face acea trecere este să-ți ancorezi a doua atenție. Nagualul a spus că atenția este cea care formează lumea; el avea absolută dreptate. Avea motive să spună asta. El era maestrul atenției. Presupun că el m-a lăsat să aflu singură că tot ce îmi trebuia ca să trec în

„corpul din vis” era să-mi focalizez atenția asupra zborului. Important era să-mi adun atenția în cursul „visatului” ca să observ tot ce făceam în zbor. Acesta era singurul mod de a-mi genera a doua atenție. Odată ce devenea solidă, simpla focalizare pe detaliile și sentimentul de a zbura mi-a adus mai mult „visat” despre zbor, până când a devenit o rutină pentru mine să „visez” că plutesc prin aer.; v ^ *

Apoi, în materie de zbor, a doua mea atenție era ascuțită, Când Nagualul mi-a dat sarcina de a trece la „corpul meu din vis”, el voia ca eu să-mi adun a doua atenție în timp ce eram conștientă. Așa o înțeleg eu. Prima atenție, atenția care formează lumea, nu poate fi niciodată depășită; ea poate fi oprită doar pentru o clipă și înlocuită cu a doua atenție, dacă corpul a adunat destul din ea. „Visatul” este un mod natural pentru a o aduna. Așa că așa spune că pentru a trece în „corpul din vis” când ești treaz, trebuie să practici „visatul” până când îți iese și pe nas.

— Poți trece în „corpul din vis” oricând dorești? am întrebat.

— Nu. Nu este așa ușor, a răspuns La Gonda. Am învățat să repet mișcările și senzațiile de zbor când sunt trează și, totuși, nu pot zbura oricând vreau. Există întotdeauna o barieră în direcția „corpului din vis”. Uneori simt că bariera se ridică; în aceste momente, corpul meu este liber și poate zbura Ca și cum aș fi în „visat”.

I-am spus La Gordei că, în cazul meu, don Juan îmi dăduse trei sarcini pentru a-mi antrena a doua atenție. Prima era să-mi găsesc mâinile în cursul „visatului”. Apoi, mi-a recomandat să folosesc și să aleg un lucru local, să-mi fixez atenția asupra lui și, apoi, în timpul zilei să „visez” și să văd dacă puteam merge acolo. El a sugerat că ar trebui să aleg o persoană cunoscută și să o plasez acolo, de preferință o femeie, pentru a face două lucruri: întâi să verific schimbările subtile care să indice că mă aflu în „visat” și, al doilea, „să izolez detalii discrete, care ar fi exact cele pe care s-ar centra a doua atenție.

Cea mai serioasă problemă pe care o are „visătorul” în această privință este fixarea neabătută a celei de-a doua atenții pe detalii care ar fi complet nedetectabile de atenția normală, creând în această manieră un obstacol aproape de nedepășit spre validare. Ceea ce cauți în „visat” nu este ceva căruia i-ai da atenție în viața normală.

Don Juan spunea că te forțezi să imobilizezi a doua atenție doar în perioada de pregătire. După asta, trebuie să te lupți cu atracția aproape invincibilă a celei de-a doua atenții și să arunci doar ochiuri scurte la orice lucru. În „visat”; trebuie să te mulțumești cu cele mai scurte viziuni posibile ale fiecărui lucru. Imediat ce te focalizezi asupra unui lucru, pierzi controlul.

Ultima sarcină generalizată pe care mi-a dat-o el a fost să ies din corp. Am reușit parțial și tot timpul considerasem ca era singura mea realizare adevărată în „visat”. Don Juan a plecat înainte să pot perfecționa în „visat” sentimentul că pot manevra lumea obișnuită în timp ce „visez”. Plecarea lui a întrerupt ceea ce eu credeam a fi o întrepătrundere inevitabilă a timpului meu din „visat” cu lumea mea normală.

Pentru a elucida controlul celei de-a doua atenții, don Juan prezentase ideea de „voință”. El a spus că „voință” poate fi descrisă drept controlul maxim al luminozității corpului ca un câmp de energie; sau poate fi descrisă ca un nivel de abilitate, sau o stare de a fi care apare brusc în viața normală a unui luptător într-un anumit moment. Ea este simțită ca o forță care radiază din partea mijlocie a corpului, precedată de un moment de cea mai absolută tăcere, sau un moment de adevărată spaimă sau de profundă tristețe; dar nu după un moment de bucurie, deoarece bucuria este disjunctivă și nu poate permite luptătorului concentrarea necesară pentru a folosi luminozitatea corpului și a o transforma în tăcere.

— Nagualul mi-a spus că pentru o ființă umană, tristețea este la fel de puternică ca și spaima, a spus La Gonda, Tristețea U face pe luptător să verse lacrimi de sânge. Amândouă pot

aduce momentul de liniște. Sau tăcerea vine singură, deoarece luptătorul o încearcă de-a lungul întregii sale vieți.

— Ai simțit vreodată și tu acel moment de tăcere? am întrebat.

— Da, cu siguranță, dar nu-mi amintesc cum este, a spus ea. Noi amândoi l-am simțit înainte și niciunul dintre noi nu-și poate aminti nimic despre el. Nagualul a spus că este un moment de obscuritate, un moment încă și mai tăcut decât oprirea dialogului interior. Această obscuritate, această tăcere, da naștere „intenției” de a direcționa a doua atenție, de a o domina, de a o pune să facă tot felul de lucruri. De aceea este denumită „voință”. „Intenția” și efectul sunt „voința”; Nagualul spune că ele sunt legate între ele. El mi-a spus toate astea când învățam să zbor în „visat”. „Intenția” zborului produce efectul de a zbura.

I-am spus că aproape eliminaseam posibilitatea ca eu să simt vreodată „voința”

— O s-o simți, a spus La Gorda. Problema este că noi doi nu suntem destul de pătrunzători pentru a ști ce se întâmplă cu noi.

Noi nu simțim „voința” noastră pentru că ne gândim că ar trebui să fie un lucru pe care să știm sigur că îl facem, sau îl gândim, ca de exemplu să ne supărăm. „Voința” este de neobservat.

„Voința” aparține celuilalt eu.

— Care alt eu, La Gorda? am întrebat

— Știi despre ce vorbesc, a răspuns ea iute. Când „visăm” suntem în celălalt sine. Am intrat în celălalt eu de nenumărate ori până acum, dar încă nu suntem compleți, A urmat o tăcere lungă. Am recunoscut că avea dreptate să spună că încă nu eram compleți, înțelegeam asta în sensul că eram doar niște ucenici ai unei arte nepuizabile. Dar apoi mi-a trecut prin cap că poate se referea la altceva. Nu era un gând rațional. La început am simțit ceva ca o gădilătură în plexul solar și apoi m-am gândit că poate că ea vorbea despre altceva. Apoi am simțit răspunsul. Mi-a apărut ca un bloc, un fel de mănunchi. Am știut că totul era acolo, la început în capul sternului și apoi în minte. Problema mea era că nu puteam descâlci ceea ce știam pentru a putea transmite prin cuvinte.

La Gorda nu mi-a întrerupt procesele de gândire cu alte comentarii sau gesturi. Era tăcută, în așteptare. Părea cuplata intern de mine într-o asemenea măsură, încât nu aveam nevoie să ne mai spunem ceva.

Am susținut momentul de comuniune unul cu celălalt mai mult timp și apoi ne-a copleșit pe amândoi, Ne-am calmat treptat, în final, am început să vorbesc. Nu că aș fi vrut să accentuez ceea ce simțisem și știam amândoi, dar pentru a restabili terenul de discuție, i-am spus că știam în ce mod eram incompleți, dar că nu puteam pune în cuvinte această cunoaștere.

— Sunt foarte multe lucruri pe care le cunoaștem, a spus ea. Și totuși, nu le putem face să acționeze pentru noi, deoarece nu prea știm cum să le scoatem din noi. Tocmai ai început să simți presiunea aceea. Mai tot timpul mă analizez și arăt ca o imbecilă când încerc să spun ce știu.

Am înțeles ce voia să spună și am înțeles-o la un nivel fizic. Știam ceva complet practic și autoevident despre „voință” și ceea ce La Gorda denumea celălalt eu și, totuși, nu puteam scoate nici un cuvânt despre ceea ce știam, nu pentru că eram reticent sau sfios, ci pentru că nu știam cum să încep sau cum să-mi organizez cunoașterea.

— Voința” este un control atât de complet al celei de-a doua atenții, încât este denumită celălalt eu, a spus La Gorda după o pauză lungă. În pofida a tot ceea ce am făcut, cunoaștem doar o mică parte din celălalt eu. Nagualul ne-a lăsat să ne completăm cunoașterea. Asta este sarcina noastră de a ne aminti.

Și-a lovit fruntea cu palma, ca și cum tocmai i-ar fi venit un gând în minte.

— Sfinte Iisuse! Ne amintim de celălalt eu! a exclamat ea, cu vocea în pragul isteriei. Apoi s-a calmat și a continuat să vorbească pe un ton stăpânit. Evident că am fost deja acolo și

singurul mod de a ne aminti este ceea ce facem acum, ne descărcăm „corpurile din vis” ca pe o arma în timp ce „visăm împreună”.

— Ce vrei să spui prin ne descărcăm „corpurile din vis”? am întrebat.

* Tii însuți ai fost martor când Genaro obișnuia să împuște cu „corpul din vis”, a spus ea. Pocnește ca un glonț; el se lipește și se dezlipește efectiv de corpul fizic cu un trosnet puternic. Nagualul îmi spunea că „corpul din vis” al lui Genaro putea face foarte multe din lucrurile pe care le facem noi în mod normal; el obișnuia să ți se arate astfel ca să te șocheze. Acum știu ce urmăreau Nagualul și Genaro. Ei voiau ca tu să-ți amintești, dar, pentru a obține acest efect, Genaro obișnuia să realizeze fapte incredibile în fața ochilor tai, lansându-și „corpul din vis”. Dar în zadar.

— N-am știut niciodată că era în „corpul din vis”, am spus.

— N-ai știut niciodată, pentru că nu-l urmăreai, a spus ea. Genaro a încercat să te determine să știi, încercând să facă lucruri pe care „corpul din vis” nu le poate face, de exemplu să mănânce, să bea și altele. Nagualul mi-a spus că Genaro obișnuia să-ți spună în glumă că se va duce să-și facă nevoile și că munții se vor cutremura.

— Dar de ce „corpul din vis” nu poate face astfel de lucruri?

— Deoarece „corpul din vis” nu poate manevra „intenția” de a mânca sau de a bea, a răspuns ea.

— Ce vrei să spui cu asta, La Gorda? am întrebat.

— Marea realizare a lui Genaro era că el învățase în „vis” intențiile corpului, a explicat ea. El a terminat ceea ce tu ai început. El putea să „viseze” întregul său corp, la fel de perfect cum era el. Dar „corpul din vis” are o „intenție” diferită de „intenția” corpului fizic. De exemplu, „corpul din vis” poate trece printr-un zid, deoarece cunoaște „intenția” de a dispărea în aer. Corpul fizic cunoaște „intenția” de a mânca, dar nu pe cea de a dispărea. Pentru corpul fizic al lui Genaro ca să treacă prin zid ar fi fost la fel de imposibil ca pentru „corpul lui din vis” să mănânce.

La Gorda a rămas tăcută o vreme, ca și cum ar fi măsurat ceea ce tocmai spusese. Am vrut să aștept înainte să o mai întreb ceva. *

— Genaro era maestru doar în ce privește, „intenția” „corpului din vis”, a spus ea cu voce înceată. Pe de altă parte, Silvio Manuel era maestrul total al „intenției”. Acum știu că motivul pentru care nu ne putem aminti chipul lui este pentru că el nu este ca toți ceilalți.

— Ce te face să spui asta, La Gorda? am întrebat.

Ea a început să explice ce voia să spună, dar era incapabilă să vorbească coerent. Dintr-o dată a zâmbit. I s-au aprins ochii.

— M-am prins! a exclamat ea. Nagualul mi-a spus că Silvio Manuel era maestrul „intenției”, pentru că el era în permanență în celalalt eu. El era adevăratul șef. El era în spatele a tot ceea ca făcea Nagualul. De fapt, el era cel care l-a pus pe Nagual să aibă grijă de line.

Auzind ceea ce spusese La Gorda, am simțit o mare jenă fizică. Aproape mi s-a făcut rău de la stomac și am făcut eforturi extraordinare s-o disimulez. I-am întors spatele și am început să alerg pe loc. Ea s-a oprit pentru o clipă din vorbă și apoi a continuat ca și cum și-ar fi pus în minte să nu ia în seamă starea mea. În loc de asta, a început să urle la mine, A spus că era timpul să ne exprimăm plângerile. M-a confruntat cu sentimentele mele de indignare după ceea ce se întâmplase în Mexico City, A adăugat că ranchiuna mea nu se datora faptului că ea se alăturase celorlalți ucenici împotriva mea, ci pentru că ea luase parte la demascarea mea. I-am explicat că toate acele sentimente dispăruseră din mine. Era de neclintit. Susținea că dacă nu le voi face față, se vor întoarce într-un fel la mine. A insistat că asocierea mea cu Silvio Manuel era centrul problemei.

Nu puteam crede schimbările de stare prin care am trecut auzind această afirmație. Am devenit doi oameni – unul înfuriat, cu spume la gură, celălalt calm, observator. În final, am resimțit un spasm dureros în stomac și mi s-a făcut rău. Dar ceea ce-mi provocase acest spasm nu era un sentiment de greață. Era mai degrabă o furie de nereținut.

Când m-am calmat în cele din urmă, eram stingherit de purtarea mea și îngrijorat că un astfel de incident se va putea întâmpla și altădată.

— Îndată ce îți vei accepta adevărata ta natură, vei fi eliberat de furie, a spus La Gorda pe un ton nonșalant.

Am vrut să dezbat problema cu ea, dar am sesizat inutilitatea acestui lucru. Și apoi, criza mea de furie mă storsese de energie. Am râs de faptul că nu știam ce să fac dacă ea avea dreptate. Apoi mi-a venit ideea că dacă puteam uita de femeia Nagual, totul era posibil. Am avut o senzație ciudată de căldură sau de iritație în gât, ca și cum aș fi mâncat mâncare fierbinte condimentată. Am simțit o alarma corporală, exact ca și cum aș fi văzut pe cineva dându-mi târcoale pe la spate și am știut în acel moment ceva despre care nu avusesem nici o idee cu o clipă mai înainte. La Gorda avea dreptate. Silvio Manuel era cel care mă avusese în sarcină.

La Gorda a râs zgomotos când i-am spus. Mi-a spus că și ea își amintise ceva despre Silvio Manuel.

— Nu mi-1 amintesc ca pe o persoană, așa cum mi-o amintesc pe femeia Nagual, a continuat ea, dar îmi amintesc ce mi-a spus Nagualul despre el.

— Ce ți-a spus?

— A spus că, în timp ce Silvio Manuel se afla încă pe acest pământ, era exact ca Eligio. El a dispărut fără să lase vreo urmă și a intrat în lumea cealaltă. A fost plecat ani de zile; într-o zi s-a întors, și Nagualul a spus că Silvio Manuel nu-și amintea unde fusese și ce făcuse, dar corpul lui se schimbase. El se întorsese înapoi în lume, dar se întorsese în celălalt eu.

— Ce altceva a mai spus, La Gorda?

— Nu-mi mai pot aminti de altceva, a răspuns ea. E ca și cum aș privi printr-o ceață. *

Am știut că dacă ne străduiam îndeajuns, vom afla chiar atunci ce era Silvio Manuel. I-am spus asta.

— Nagualul a spus că „intenția” este prezentă peste tot, a afirmat La Gorda dintr-o dată.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Nu știu, a spus ea. Nu fac decât să dau glas unor lucruri care îmi vin în minte.

Nagualul a mai spus că „intenția” este cea care creează lumea.

Am știut că am mai auzit undeva cuvintele astea. M-am gândit că don Juan trebuie să-mi fi spus același lucru și eu am uitat.

— Când ți-a spus don Juan asta? am întrebat.

— Nu-mi amintesc când, a spus ea. Dar mi-a spus că oamenii și toate celelalte creaturi sunt sclavi ai „intenției”. Noi suntem în ghearele ei. Ea ne pune să facem ceea ce dorește. Ne face să acționăm în lume. Ne face chiar să murim.

El a spus că, totuși, când devenim luptători, „intenția” devine prietenul nostru. Ne lasă să fim liberi pentru o clipă; uneori vine chiar la noi, ca și cum ne-ar fi așteptat. Mi-a spus că el însuși nu era decât un prieten al „intenției” – nu ca Silvio Manuel, care era maestrul ei.

Era în mine un baraj de amintiri uitate, care se luptau să iasă afară. Păreau gata să țâșnească. Am simțit pentru o clipă o frustrare colosală, și apoi ceva din mine a cedat. Nu mai eram interesat să aflu despre Silvio Manuel.

La Gorda a interpretat schimbarea mea de atitudine ca pe un semn că nu eram pregătiți să refacem amintirea despre Silvio Manuel.

— Nagualul ne-a arătat tuturor ce putea face cu „intenția” lui, a spus ea brusc. El putea face să apară lucruri, apelând la „intenție”.

El mi-a spus că dacă voiam să zbor, trebuia să chem „intenția” de a zbura. Apoi mi-a arătat cum făcea el asta și a sărit în aer și a plutit în cerc, ca un zmeu gigantic. Sau făcea să apară lucruri în mâna lui. El spunea că deținea „intenția” multor lucruri și putea să cheme acele lucruri „intenționându-le”. Deosebirea dintre el și Silvio Manuel era că Silvio Manuel, fiind maestru al „intenției”, știa „intenția” oricărui lucru, I-am spus că explicația ei avea nevoie de mai multe lămuriri. Ea părea că se luptă să-și ordoneze în minte cuvintele.

— Am învățat „intenția” zborului, a spus ea, repetând toate sentimentele pe care le-am avut în timp ce zburam în „visat”. Acesta era doar un lucru. Nagualul a învățat în viața lui „intenția” a sute de lucruri. Dar Silvio Manuel s-a dus direct la sursă. A atins-o. El nu mai trebuia să învețe „intenția” vreunui lucru. El era una cu „intenția”. Problema era că el nu mai avea dorințe, deoarece „intenția” nu are dorințe proprii, așa că trebuia să se bazeze pe Nagual pentru actul volițional. Cu alte cuvinte, Silvio Manuel putea face tot ce dorea Nagualul. Nagualul direcționa „intenția” lui Silvio Manuel. Dar întrucât Nagualul nu avea nici el dorințe, cea mai mare parte a timpului ei nu făceau nimic, /

8. CONȘTIINȚA DREAPTĂ ȘI STINGĂ.

Discuția noastră despre „visat” a fost foarte folositoare, nu numai pentru că ne-a scos din impasul nostru în „visatul împreună”, ci pentru că și-a impus conceptele sale la nivel intelectual. Discuția despre el ne-a ținut ocupați; ne-a permis să avem un moment de pauză, pentru a ne atenua starea de agitație.

Într-o noapte, în timp ce făceam un comision, am sunat-o pe La Gorda de la o cabină telefonică. Ea mi-a spus că fusese într-un magazin universal și avusese senzația că mă ascundeam acolo în spatele unor manechine de vitrină. Era sigură că voiam s-o tachinez și s-a înfuriat pe mine. S-a repezit prin magazin să mă prindă, să-mi arate cât de supărată era. Apoi și-a dat seama că își amintea de ceva ce făcuse destul de des cu mine, anume că ne hârjoneam.

Apoi am ajuns de comun acord la concluzia că era timpul să încercăm iar să „visăm împreună”. Pe măsură ce vorbeam, simțeam un optimism nou. Am plecat acasă imediat.

Am intrat foarte ușor în prima stare de „visat”, aceea de „veghe liniștită”. Am avut o senzație de plăcere fizică, un țuiet ce radia din plexul solar s-a transformat în gândul că vom avea rezultate mărețe. Gândul acesta s-a transformat într-o anticipare plină de emoție. Am devenit conștient că gândurile mele emanau din țuietul din mijlocul pieptului meu. În clipa în care mi-am întors atenția asupra lui, însă, țuietul s-a oprit. Era ca un curent electric pe care îl puteam opri și pomi.

Țuietul s-a declanșat din nou, chiar și mai pronunțat decât înainte, și brusc m-am aflat față în față cu La Gorda. Ca și cum aș fi dat un colț și aș fi dat nas în nas cu ea. Am început s-o studiez. Era atât de reală, atât de ea însăși, încât am avut un îndemn s-o atinG. În acel moment a țâșnit din mine cea mai pură și mai nepământească afecțiune pentru ea. Am început să suspin incontrollabil. ...

La Gorda a încercat repede să ne încolăcim brațele, pentru a mă opri din răsfaț, dar nu se putea mișca deloc. Am privit amândoi în juR. În fața ochilor noștri nu se afla nici un tablou fix, nici o scenă statică de vreun fel sau altul. Brusc, m-a străfulgerat un gând și i-am spus La Gordei că asta era deoarece ne urmărisem unul pe altul și de aceea pierdusem apariția scenei din „visat”.

Doar după ce am vorbit mi-am dat seama că eram într-o situație nouă. Sunetul vocii mele m-a speriat. Era o voce stranie, aspră, neatrăgătoare. Îmi dădea un sentiment de repulsie fizică.

La Gorda a replicat că nu pierdusem nimic, că a doua atenție a noastră fusese captată de altceva. Azâmbit și a făcut un gest de încrețirea buzelor, un amestec de surpriză și de enervare la auzul propriei sale voci.

Am găsit noutatea de a vorbi în „visat” uluitoare, deoarece nu „visam” o scenă în care vorbeam, ci vorbeam cu adevărat. Și aceasta necesita un efort unic, similar efortului meu inițial de a coborî o scară în „visat”.

Am întrebat-o dacă i se părea că vocea mea suna ciudat. Ea a dat din cap și a râs zgomotos. Sunetul râsului ei era șocant. Mi-am amintit că don Genaro obișnuia să emită cele mai ciudate și mai înspăimântătoare zgomote; râsul La Gordei făcea parte din aceeași categorie. Apoi m-a străfulgerat gândul că eu și La Gorda intraserăm destul de spontan în „corpurile noastre din vis”...

Am vrut s-o țin de mână. Am încercat, dar nu mi-am putut mișca brațul. Deoarece aveam o oarecare experiență în materie de mișcare în starea aceea, mi-am dorit să ajung lângă La Gorda. Dorința mea era s-o îmbrățișez, dar în loc de asta m-am mișcat atât de aproape, încât ne-am îngemănat. Eram conștient de eul meu ca de o ființă individuală, dar în același timp simțeam că eram o parte din La Gorda. Mi-a plăcut imens acel sentiment.

Am stat uniți, până când ceva ne-a întrempt. Am simțit un fel de comandă să examinez împrejurimile. În timp ce priveam, mi-am amintit clar că mai văzusem înainte asta. Eram înconjurați de mici dâmburi, care arătau exact ca niște dune de nisip. Erau peste tot în jurul nostru, în toate direcțiile, cât de departe puteam vedea. Păreau să fie făcute din ceva care arăta ca o gresie pal-gâlbuie, sau ca niște granule brute de sulfura. Cerni era de aceeași culoare, foarte jos și apăsător. Existau bancuri de ceață gălbuie, sau un fel de vapori gălbui, care atâneau de anumite puncte din cer.

Am observat că La Gorda și cu mine respiram oarecum normal. Nu-mi puteam simți pieptul cu mâinile, dar eram capabil să-l simt umflându-se în timp ce inspiram. Vaporii galbeni erau în mod evident inofensivi pentru noi.

Am început să ne mișcăm la unison, încet, atenți, aproape ca și cum am fi mers. După o scurtă distanță am devenit foarte obosit și la fel și La Gorda. Alunecam peste sol și aparent ne mișcăm într-un mod care era foarte obositor pentru a doua noastră atenție; necesita un grad de concentrare excesivă. Noi nu imitam în mod deliberat mersul nostru obișnuit, dar efectul era același. Pentru a te mișca era nevoie de izbucniri de energie, ceva ce semăna cu niște mici explozii, cu pauze între ele. Nu aveam nici un obiectiv în mișcarea noastră, în afară de mișcarea însăși, așa că într-un final a trebuit să ne oprim.

La Gorda mi-a vorbit, vocea ei fiind atât de slabă, încât abia se auzea. Ea a spus că mergeam absenți spre regiunile mai dificile și că dacă am fi continuat să mergem în direcția aceea, presiunea ar fi devenit atât de mare, încât am fi murit.

Ne-am întors în mod automat și ne-am îndreptat spre direcția din care veniserăm, dar sentimentul de oboseală nu ne-a părăsit.

Amândoi eram atât de obosiți, încât nu ne mai puteam menține poziția dreaptă. Am căzut la pământ și aproape automat am adoptat poziția de „visat”.

M-am trezit instantaneu în biroul meu. La Gorda s-a trezit în dormitorul ei..., Primul lucru pe care i l-am spus când m-am trezit a fost că mai fusesem în peisajul acela pustiu de câteva ori înainte. Văzusem cel puțin două aspecte ale sale, unul perfect plat, celalalt acoperit de dâmburi mici ca niște dune de nisip. Pe măsură ce vorbeam, mi-am dat seama că nici măcar nu mă sinchisisem să confirm că avusesem aceeași viziune. M-am oprit și i-am spus că mă ambalasem de starea mea de emoție; procedasem ca și cum ne-am fi comparat notițele despre o excursie de vacanță.

— Este prea târziu pentru acest tip de discuții între noi, a spus ea cu un oftat, dar, dacă te face fericit, o să-ți spun ce am văzut.

A descris calm ceea ce văzusem, spuseseam și făcusem. A adăugat ca și ea mai fusese în locul acela pustiu înainte și că știa sigur că este o țară a nimănui, spațiul dintre lumea pe care o cunoaștem și lumea cealaltă.

— Este zona dintre liniile paralele, a continuat ea. Putem să mergem în ea în „visat”. Dar pentru a părăsi lumea asta și pentru a ajunge în cealaltă, trebuie să trecem prin zona aceea cu corpurile noastre.

Am simțit un fior la gândul de a intra în locul acela pustiu cu întregul corp. „' 7 – ' - . V- –

— Noi doi am fost acolo împreună, cu corpurile noastre, a continuat La Gorda. Nu-ți amintești?

I-am spus că tot ce-mi aminteam, era că am văzut de doua ori peisajul acela, sub îndrumarea lui don Juan. De fiecare data scrisesem experiența, pentru că fusese produsă sub influența ingerării plantelor halucinogene. Urmând indicațiile intelectului meu, le privisem drept niște viziuni private și nu ca experiențe unanime. Nu-mi aminteam să fi văzut peisajul acela în alte circumstanțe.

— Când am ajuns noi doi acolo cu corpurile noastre? am întrebat.

— Nu știu, a răspuns. Tocmai mi-a apărut în cap amintirea vagă a acestui lucru, când ai pomenit că ai mai fost acolo. Cred că acum este rândul tău să mă ajuți să termin ceea ce am început să ne amintim. Nu mă pot focaliza pe asta încă, dar îmi aduc aminte că Silvio Manuel a luat-o pe femeia Nagual, pe tine și pe mine în acel loc pustiu. Totuși, nu știu de ce ne-a dus acolo. Nu eram în „visat”.

Nu am mai auzit ce a mai spus. Mintea mea începuse să se centreze pe ceva încă nearticulat. M-am luptat să-mi așez gândurile în ordine. Ele zburdau fără țintă. O clipă, am simțit ca și cum m-aș fi întors înapoi cu ani înainte, la o vreme când nu-mi puteam opri dialogul interior. Apoi ceața a început să se limpezească. Gândurile mele s-au aranjat singure, fără a le direcționa conștient, și rezultatul a fost amintirea completa a unui eveniment pe care mi-l amintisem deja parțial într-un a din acele sclipiri de amintire pe care obișnuiam să le am. La Gorda avea dreptate, fuseserăm luați odată într-o regiune pe care don Juan o denumea „pragul iadului”, extrăgând, aparent, termenul din dogmele religioase. Am știut că La Gorda avea dreptate să spună că nu fusesem în „visat”.

Cu acea ocazie, la cererea lui Silvio Manuel, don Juan ne-a adunat, pe femeia Nagual, pe mine și pe La Gorda. Don Juan mi-a spus că motivul pentru întâlnirea noastră era faptul că, fără să știu cum, dar prin propriile mele metode, intrasem într-un domeniu special al conștiinței, care era domeniul formei cele mai acute de atenție. Atinsesem și mai înainte starea aceea, pe care don Juan o denumea „părții stângi”, dar mereu prea scurt și tot timpul ajutat de el. Una dintre trăsăturile ei, cea care avea cea mai mare valoare pentru noi toți care eram cu don Juan, era că în starea aceea eram capabili să percepem un banc de ceață colosal, din vapori gălbui, ceva pe care don Juan îl denumea „zidul de ceață”. Oricând eram capabil să-l percep, era mereu în dreapta mea, extinzându-se înainte până la orizont și în sus, infinit, împărțind astfel lumea în două. Zidul de ceață se întorcea la stânga sau la dreapta când întorceam capul, astfel că nu exista nici un mod pentru mine să mă întorc cu fața la el.

În ziua aceea, îmi vorbiseră despre zidul de ceață și don Juan și Silvio Manuel. Mi-am reamintit că după ce Silvio Manuel terminase de vorbit, a apucat-o de ceață pe La Gorda, ca pe un pui de pisică, și a dispărut cu ea în bancul de ceață. Am avut doar o secundă pentru a observa dispariția lor, deoarece don Juan reușise cumva să mă facă să realizez că stăteam și eu cu fața la zid. El nu m-a prins de gât, ci m-a împins în ceață; iar următorul lucru pe care l-am știut a fost că

priveam la locul acela pustiu. Don Juan, Silvio Manuel, femeia Nagual și La Gorda erau, de asemenea, acolo. Nu m-a interesat ce făceau. Eram preocupat de un sentiment foarte neplăcut și amenințător de apăsare – o oboseală, o dificultate înnebunitoare în respirație. Percepeam că stăteam în picioare într-o cavernă joasă, gălbuie și sufocantă. Senzația fizică de presiune a devenit atât de copleșitoare, încât n-am mai putut respira. Se părea că toate funcțiile mele fizice se opriseră; nu-mi mai simțeam nici o parte a corpului. Totuși, mă puteam mișca, mergeam, îmi întindeam brațele, îmi roteam capul. Mi-am pus mâinile pe coapse; nu aveam nici un sentiment în coapse și nici pe palme. Picioarele și brațele erau vizibile acolo, dar nu erau palpabile.

Mișcat de o frică fără margini pe care o simțeam, am prins-o pe femeia Nagual și i-am stricat echilibrul. Dar cea care o împinsese nu era forța mea fizică. Era o forță care era acumulată nu în mușchi, sau în oase, ci chiar în centrul corpului meu.

Vrând să mai activez o dată acea forță, am prins-o pe La Gorda. Ea a fost zguduită de forța acțiunii mele. Apoi mi-am dat seama că energia care le mișcase Venea dintr-o protuberanță, care acționa asupra lor ca un tentacul. Își avea centrul în punctul median al corpului meu.

Toate astea duraseră doar o clipă. În momentul următor, eram înapoi în același punct de teamă și de chin fizic. Am privit la Silvio Manuel într-o rugămintă tăcută pentru ajutor. Modul în care el mi-a întors privirea m-a convins că eram pierdut. Ochii lui erau reci și indiferenți. Don Juan și-a întors spatele la mine și m-am cutremurat cuprins de o spaimă fizică dincolo de orice înțelegere. Credeam că sângele îmi fierbe în corp, nu pentru că simțeam căldura, ci pentru că o presiune întemă creștea spre punctul de izbucnire.

Don Juan mi-a comandat să mă relaxez și să mă abandonez morții mele. El a spus că trebuia să rămân acolo până când muream și că aveam șansa fie de a muri în pace, dacă puteam face un efort suprem să las spaima să mă cuprindă, fie puteam muri în chinuri, dacă alegeam să lupt.

Silvio Manuel mi-a vorbit, un lucru pe care-l făcea rar. El a spus că energia de care aveam nevoie pentru a accepta spaima se găsea în punctul median și că singurul mod de a reuși era să consimt, să cedez fără a mă preda.

Femeia Nagual și La Gorda erau perfect calme. Eu eram singurul care murea acolo. Silvio Manuel a spus că ținând cont de felul în care îmi iroseam energia, sfârșitul era doar la câteva clipe depărtare și că trebuia să mă consider deja mort. Don Juan le-a făcut un semn. La Gordei și femeii Nagual să-1 urmeze. Ele mi-au întors spatele. N-am mai văzut ce au mai făcut. Simțeam o vibrație puternică trecând prin mine. M-am gândit că era moartea mea; lupta era terminată. Nu m-a mai interesat. Am cedat în fața spaimei de netrecut care mă ucidea. Corpul meu, sau configurația pe care o priveau drept corpul meu, s-a relaxat, s-a abandonat morții sale. Pe măsură ce lăsam spaima să intre, sau poate să iasă din mine, am simțit și am văzut un abur rarefiat părăsindu-mi corpul. Era ca o pată alburie pe fundalul împrejurimilor galben-sulfuriu.

Don Juan s-a întors lângă mine și m-a examinat cu curiozitate. Silvio Manuel s-a îndreptat și a prins-o iar pe La Gorda de gât. Am văzut limpede cum a azvârlit-o, ca pe o păpușă gigantică, în bancul de ceață. Apoi a pășit și el acolo și a dispărut.

Femeia Nagual m-a invitat cu un gest să intru în ceață. M-am mișcat spre ea, dar înainte să o ating, don Juan mi-a dat un ghiont puternic, care m-a propulsat prin bancul gros de ceață. Nu m-am împiedicat, ci am alunecat prin ea și am ajuns să cad în cap pe jos, în lumea normală.

La Gorda și-a reamintit de întreaga situație pe măsură ce i-am descris-o. Apoi a mai adăugat și alte detalii.

— Eu și femeia Nagual nu ne temeam pentru viața ta, a spus ea. Nagualul ne spusese că trebuia să fii forțat să renunți la proprietățile tale, dar asta nu era nimic nou. Fiecare luptător mascul trebuie să fie forțat prin frică.

Silvio Manuel mă luase deja dincolo de zidul acela de trei ori, așa că învățasem să mă relaxez. El spunea că dacă mă vezi că sunt liniștită, o să fii afectat de asta și ai fost. Ai cedat și te-ai relaxat...

— Și tu ai avut probleme în a te relaxa? am întrebat.

— Nu. Pentru o femeie este o banalitate, a spus. Acesta este avantajul nostru. Singura problemă este că trebuie să fim transportate prin ceață. Nu putem s-o facem singure.

— De ce nu, La Gorda?

— Trebuie să fii foarte greu ca să treci prin ceață și o femeie este ușoară, a spus ea. De fapt, prea ușoară.

— Dar femeia Nagual? N-am văzut pe nimeni s-o transporte, am spus.

— Femeia Nagual era specială, a spus La Gorda. Ea putea face totul singură. Ea putea să mă ia acolo, sau pe tine. Putea chiar trece prin câmpia aceea pustie, un lucru despre care Nagualul a spus că este obligatoriu pentru toți călătorii care călătoresc în necunoscut.

— De ce a mers femeia Nagual acolo cu mine? am întrebat.

— Silvio Manuel ne-a luat acolo ca să te sprijinim, a spus ea. El se gândea că ai nevoie de protecția a două femei și doi bărbați, care să te flancheze. Silvio Manuel se gândea că va trebui să fii protejat de entitățile care se vântură și dau târcoale pe acolo. Aliații vin din câmpia aceea pustie. Și alte lucruri chiar și mai îngrozitoare.

— Erai și tu protejată? am întrebat.

— Eu nu am nevoie de protecție, a spus. Eu sunt femeie. Sunt eliberată de toate astea. Dar ne gândeam toți că tu erai într-o poziție Fixă. Erai Nagualul și încă unul foarte prost. Ne gândeam că oricare dintre aliații aceia înspăimântători – sau, dacă vrei, spune-le demoni – ar fi putut să te distrugă ori să te dezmembreze. Asta a spus Silvio Manuel. El ne-a luat să-ți flancăm cele patru colțuri. Dar partea simpatcă a fost că nici Nagualul, nici Silvio Manuel nu știau că nu aveai nevoie de noi. Noi trebuia să mergem o vreme, până îți pierdeai energia. Apoi Silvio Manuel urma să te înspăimânte, arătându-ți aliații și punându-i să vină după tine. El și Nagualul plănuiau să te ajute puțin câte puțin. Asta este regula. Dar ceva a mers prost. În clipa în care ai ajuns acolo, ai înnebunit. Nu te mișcaseși nici un centimetru și mureai deja. Erai înspăimântat de moarte și nici măcar nu văzuseși aliații.

Silvio Manuel mi-a spus că nu știa ce să facă, așa că ți-a spus la ureche ultimul lucru pe care ar fi trebuit să ți-l spună, să cedezi, să cedezi fără să te predai. Tu te-ai calmat dintr-o dată singur și ei n-au mai trebuit să facă vreun lucru din cele plănuite. Nu le-a mai rămas decât ca Nagualul și Silvio Manuel să ne scoată de acolo.

I-am spus La Gordei că atunci când m-am aflat înapoi în lume, era cineva care stătea în picioare lângă mine și care m-a ajutat să mă ridic. Asta era tot ce-mi puteam aminti.

— Eram în casa lui Silvio Manuel, a spus ea. Acum îmi pot aminti multe despre casa aceea. Mi-a spus cineva, nu știu cine, că Silvio Manuel a găsit casa aceea și a cumpărat-o, pentru că era construită pe un punct al puterii. Dar altcineva a spus că Silvio Manuel a găsit casa, i-a plăcut, a cumpărat-o și apoi a adus pe ea punctul puterii. Eu personal simt că Silvio Manuel a adus puterea. Simt că impecabilitatea lui a ținut punctul puterii pe acea casă atât timp cât el și tovarășii lui au locuit acolo.

— Când le-a venit timpul să se mute, puterea aceluia punct a dispărut cu ei, iar casa a devenit ceea ce fusese înainte ca Silvio Manuel s-o găsească, o casă obișnuită.

Pe măsură ce La Gorda vorbea, mintea mea părea să se limpezească și mai departe, dar nu destul pentru a dezvălui ceea ce ni se întâmplase în casa aceea, de mă umpluse de atâta tristețe. Fără să știu de ce, eram sigur că avea de-a face cu femeia Nagual. Unde era ea?

La Gorda n-a răspuns când am întrebat-o. A urmat o tăcere lungă. Ea s-a scuzat, spunând că trebuia să facă de mâncare, era deja dimineată. M-a lăsat singur, cu inima grea, îndurerat. Am chemat-o înapoi. Ea s-a supărat și a aruncat pe podea oalele. Am înțeles de ce.

Într-o altă ședință de „visat împreună” am mers și mai adânc în complicațiile celei de-a doua atenții. Asta a avut loc câteva zile mai târziu. Eu și La Gorda, fără nici un efort, ne-am aflat stând amândoi în picioare. Ea a încercat de trei-patru ori în van să-și prindă brațul de al meu. Mi-a vorbit, dar ceea ce spunea era de neînțeles. Totuși, am știut că spunea că eram iar în „corpurile din vis”. Ea mă avertiza că orice mișcare izvoră din partea mediană a corpului.

Ca și în ultima noastră încercare, nu s-a prezentat nici p scenă de „visat”, dar mi s-a părut că recunosc împrejurimile pe care le-am văzut în „visat” aproape zi de zi vreme de peste un an de zile: era valea tigrului cu colții sabie.

Am mers câțiva pași; de data asta, mișcarea noastră nu era explozivă sau în salturi. Mergeam efectiv din buric, fără nici o acțiune musculară. Partea grea consta în lipsa practicii mele, era ca prima dată când mersesem cu bicicleta. Oboseam ușor și mi-am pierdut ritmul, am devenit ezitant și nesigur pe mine. Ne-am oprit. Și La Gorda era o desincronizată.

Apoi am început să examinăm ceea ce era în jurul nostru. Totul părea de o realitate indiscutabilă, cel puțin pentru ochi. Eram într-o zonă accidentată, cu o vegetație ciudată. Nu puteam identifica tufișurile ciudate pe care le vedeam. Ele păreau ca niște copaci mici, de vreo doi metri înălțime. Aveau frunze puține, plate și groase, verzui, și flori imense, splendide, de culoare maro-închis și pictate cu auriu. Tulpinile nu erau lemnoase, ci păreau să fie ușoare și flexibile, ca trestia; erau acoperite cu țepi lungi, semănând formidabil cu niște ace. Niște plante vechi și moarte se uscaseră și căzuseră pe sol și îmi dădeau impresia că tidpinile erau goale.

Solul era foarte întunecat și părea umed. Am încercat să mă aplec să-l pipăi și n-am reușit. La Gorda mi-a făcut semn să-mi folosesc jumătatea corpului. Când am făcut-o, n-a trebuit să mă aplec ca să pipăi solul; era în mine ceva, ca un tentacul, care simțea. Dar nu puteam spune ce anume simțea. Nu existau calități tactile particulare pe care să-mi bazez distincțiile. Solul pe care l-am atins părea să fie pământ, nu pentru simțul meu tactil, ci pentru ceea ce părea să fie un miez vizual în mine. Apoi am plonjat într-o dilemă intelectuală. De ce părea „visatul” să fie produsul facultăților mele vizuale? Se datora oare predominării vederii din viața normală? Întrebările erau fără sens. Nu eram în măsură să le dau un răspuns și toate problemele mele nu făceau decât să-mi slăbească a doua atenție.

La Gorda m-a smuls din deliberările mele, dându-mi un ghiont. Am avut o senzație ca o lovitură; a trecut prin mine un tremur. Ea a arătat ceva în fața noastră. Ca de obicei, tigrul cu colții sabie stătea întins pe lespede unde îl văzusem mereu.

Ne-am apropiat până când eram doar la vreo doi metri de lespede și a trebuit să ne ridicăm capetele pentru a-l vedea pe tigrul. Ne-am oprit. El s-a ridicat. Mărimea lui era uluitoare, în special lățimea.

Am știut că La Gorda voia să trecem pe lângă tigrul, în partea cealaltă a dealului. Am vrut să-i spun că asta ar putea să fie periculos, dar n-am putut găsi un mod de a-i transmite mesajul. Tigrul părea să fie supărat, întărit. S-a ghemuit pe labele sale din spate, ca și cum s-ar fi pregătit să sară la noi. Asta m-a înspăimântat.

La Gorda s-a întors spre mine, zâmbind. Am înțeles că ea îmi spunea să nu cedez în fața fricii, deoarece tigrul era doar o imagine fantomă. Cu o mișcare a capului său, ea m-a îndemnat să continuu. Totuși, la un nivel nedefinit, știam că tigrul era o entitate, poate nu în sensul real al lumii noastre, dar oricum real. Iar, deoarece eu și La Gorda „visam”, ne pierduserăm propria noastră realitate din lume. În acel moment eram la egalitate cu tigrul: existența noastră era, de asemenea, de tip fantomă.

Am mai făcut un pas, la insistența enervantă a La Gordei. Tigrul î sărit de pe lespede. I-am văzut corpul enorm plutind prin aer, venind direct spre mine. Mi-am pierdut simțul că „visam” – pentru mine, tigrul era real și urma să fiu rupt în bucăți. În jurul meu a izbucnit un baraj de lumini, imagini și cele mai intense culori primare pe care le-am văzut vreodată. M-am trezit în biroul meu.

După aceea am devenit extrem de prolifici în „visatul împreună”. Apoi am avut certitudinea că reușiserăm să ne asigurăm detașarea și nu mai eram grăbiți. Nu rezultatul eforturilor noastre era ceea ce ne punea în mișcare. Mai degrabă era o constrângere secretă care ne dădea impulsul de a acționa impecabil, fără a aștepta vreo recompensă. Ședințele noastre ulterioare au fost ca și prima, cu excepția vitezei și ușurinței. Cu care am intrat în a doua stare de „visat”, aceea de „veghe dinamica”.

Îndemânarea noastră în „visatul împreună” era atât de bună, încât l-am repetat cu succes în fiecare noapte. Fără nici o intenție din partea noastră, „visatul împreună” s-a focalizat la întâmplare pe trei zone: pe dunele de nisip, pe tărâmul tigrului cu colții sabie și, cel mai important, pe evenimente trecute și uitate.

Când scenele care ne confruntau aveau de-a face cu evenimente uitate, în care eu și La Gorda jucaserăm un rol important, ea nu avea nici o dificultate de a-și încolăci mâinile cu ale mele. Acțiunea asta îmi dădea un sentiment irațional de securitate. La Gorda mi-a explicat că îndeplina o necesitate de a înlătura singurătatea totală pe care o producea a doua atenție. Ea spunea că încolăcitul brațelor promova o stare de obiectivitate, iar, ca rezultat, puteam urmări acțiunea care avea loc în fiecare scenă. Uneori, eram obligați să luăm parte la activitate. Alteori eram complet obiectivi și urmăream scena ca și cum am fi fost la cinema. – i...

Când vizitam dunele de nisip, sau tărâmul tigrului, eram incapabili să ne legăm brațele. În acele clipe, activitatea noastră nu era niciodată de două ori aceeași. Acțiunile noastre nu erau niciodată premeditate, dar păreau să fie reacții spontane la situații noi.

Conform La Gordei, majoritatea din „visatul împreună” pe care-l făceam se grupa în trei categorii. Prima, și de departe cea mai mare, era amintirea unor evenimente pe care le trăiserăm împreună. A doua era o revedere, pe care o făceam amândoi, a unor evenimente pe care le „trăisem” doar eu singur – tărâmul tigrului cu colții sabie făcea parte din această categorie. A treia era o vizită efectivă într-o zonă care exista așa cum o vedeam în momentul vizitei noastre. Ea pretindea că acele dâmburi gălbui sunt prezente ici și colo și că acesta este modul în care arată și stau întotdeauna în calea luptătorului care călătorește printre ele.

Am vrut să discut o problemă cu ea. Avusesem interacțiuni misterioase cu oameni pe care-i uitaserăm, din motive de neînțeles pentru noi, dar pe care, practic, îi cunoscuserăm. Pe de altă parte, tigrul cu colții sabie, era o creatură din „visatul” meu. Nu puteam concepe că amândouă făceau parte din aceeași categorie.

Înainte să fi avut timp să dau glas gândurilor mele, am obținut răspunsul ei. Ca și cum ar fi intrat direct în mintea mea, citind-o ca pe o carte.

— Sunt în aceeași clasă, a spus ea și a râs nervos. Nu putem explica de ce am uitat, sau cum de ne amintim acum. Nu putem explica nimic. Tigrul cu colții sabie este aici, undeva. N-o să știm niciodată unde. Dar de ce să ne îngrijorăm pentru o inconsecvență oarecare? Să spui că una este un fapt, iar cealaltă este doar un „vis” nu are nici un sens pentru celălalt eu.

Eu și La Gorda am folosit „visatul împreună” ca o modalitate de a atinge o lume inimaginabilă cu amintiri ascunse. „Visatul împreună” ne-a permis să refacem evenimente care erau imposibil de restabilit cu viața noastră zilnică. Când am reluat evenimentele acelea în orele zilei, acestea au declanșat și alte detalii. În această manieră am scos la iveală, ca să spun așa,

mase de amintiri care fuseseră îngropate în noi. Ne-a luat aproape doi ani de eforturi și concentrare prodigioase pentru a ajunge la un mod de înțelegere a ceea ce se întâmplase cu noi.

Don Juan ne spusese că ființele umane sunt împărțite în două. Partea dreaptă, pe care el o denumea „tonalul”, cuprindea tot ce poate concepe intelectul. Partea stângă, denumită „nagualul”, este o zonă cu trăsături indescriptibile; un domeniu imposibil de cuprins în cuvinte. Partea stângă poate fi înțeleasă, eventual, dacă înțelegerea se face cu tot corpul; de aici și rezistența ei la conceptualizare.

Don Juan ne spusese, de asemenea, că toate facultățile, posibilitățile și realizările vrăjitoriei, de la cele mai simple la cele mai uluitoare, se afla în corpul uman însuși.

Luând drept bază conceptele că suntem împărțiți în două și că totul este în corpul uman însuși, La Gorda a propus o explicație a amintirilor noastre. Ea credea că în timpul anilor de asociație a noastră cu Nagualul Juan Matus, timpul nostru era împărțit între stările de conștiință normală, „tonalul”, unde prevalează prima atenție, și stările de conștiință avansată, „nagualul”, sau locul celei de-a doua atenții în partea stângă.

La Gorda se gândea că eforturile Nagualului Juan Matus erau să ne conducă spre celălalt eu, cu ajutorul controlului celei de-a doua atenții, prin „visat”. El ne-a pus în legătură directă cu a doua atenție, prin manevrare corporală. La Gorda și-a reamintit că el obișnuia să ne treacă dintr-o parte în cealaltă, împingându-ne sau masându-ne spatele. Ea a spus că uneori el îi dădea o lovitură puternică pe sau lângă omoplatul drept. Rezultatul era intrarea ei într-o stare extraordinară de claritate. Pentru La Gorda, se părea că totul în starea aceea era mai rapid, totuși nimic din lume nu era schimbat.

La săptămâni întregi după ce La Gorda mi-a spus asta, mi-am reamintit că același lucru se întâmplase și cu mine. La un moment dat, don Juan mi-a dat o lovitură în spate. Simțeam întotdeauna lovitura pe coloană, sus între omoplați. Urma o claritate extraordinară. Lumea era aceeași, dar mai contrastantă. Totul rezista prin el însuși. Poate că facultățile raționale erau amețite de lovitura lui don Juan, astfel permițându-mi să percep fără intervenția lor.

Reușeam să rămân în starea aceea în mod nedefinit, sau până când don Juan îmi dădea o altă lovitură în același punct, ca să mă facă să revin la starea de conștiință normală. El nu m-a împins sau masat niciodată. Întotdeauna era vorba de o lovitură directă nu ca lovitura unui pumn, ci mai degrabă o palmă care îmi lua pentru o clipă toată respirația. Trebuia să respir adânc și să iau guri de aer rapide și adânci, până puteam respira iar normal.

La Gorda raportase același efect; tot aerul din plămâni era scos de lovitura Nagualului și ea trebuia să respire mai tare pentru a-i umple iar. La Gorda credea că respirația era factorul important. După opinia ei, gurile de aer pe care trebuia să le ia după ce era lovită erau cele mai importante, deși, ea nu putea explica în ce mod îi putea afecta respirația conștiința și percepția. Ea mai spunea, de asemenea, că nu fusese niciodată lovită pentru a reveni în conștiința normală; revenea singură, dar fără să știe cum.

Remarcile ei păreau relevante pentru mine. Când eram copil și chiar adult, ocazional îmi fusese scos tot aerul din plămâni, când căzusem pe spate. Dar efectul loviturii lui don Juan, deși mă lăsa să respir, nu era deloc la fel. Nu exista nici o durere; în locul ei apărea o senzație imposibil de descris. Cel mai apropiat lucru pe care-l pot spune este că ea crea un sentiment de uscăciune în mine. Loviturile în spate păreau că-mi usucă plămânii și încețoșau totul în jur. Apoi, așa cum observase La Gorda, tot ce devenise cețos după lovitura Nagualului devenea limpede ca lumina zilei pe măsură ce respiram, ca și cum respirația ar fi fost un catalizator, un factor important.

Același lucru se întâmplă cu mine pe drumul înapoi spre conștiința de zi cu zi. Aerul era scos din mine, lumea pe care o urmăream se încetea și apoi devenea limpede, pe măsură ce-mi umpleam plămânii cu aer.

O altă trăsătură a acelor stări de conștiință avansată era bogăția incomparabilă a interacțiunii personale, o bogăție pe care corpurile noastre o înțelegeau ca pe o senzație de accelerare. Mișcările noastre înainte și înapoi între partea stângă și dreaptă ne făceau să înțelegem mai ușor că în partea dreaptă se consumă mult timp și energie în acțiunile și interacțiunile vieții normale.

O --'

Pe de altă parte, în partea stângă, exista o necesitate inerentă pentru economie și viteză.

La Gorda nu putea să descrie cum era cu adevărat viteza asta și nici eu. Tot ce puteam face era să spun că în partea stângă puteam prinde înțelesul lucrurilor cu precizie și în mod direct. Fiecare fațetă a activității era eliberată de preliminarii și introduceri. Acționez și mă odihnesc; mergeam înainte și mă retrăgeam fără vreunul din procesele uzuale de gândire cu care sunt obișnuit. Asta era ceea ce eu și La Gorda înțelegeam prin viteză.

Eu și La Gorda ne-am dat seama la un moment dat că bogăția percepției noastre din partea stângă era o înțelegere post-facto. Interacțiunea noastră părea să fie bogată în lumina capacității noastre de a ne aminti de ea. Apoi am ajuns să aflăm că în acele stări de conștiință percepuserăm totul într-un maldăr, o masă voluminoasă de detalii încâlcite. Noi denumiserăm acea abilitate de a percepe totul dintr-o dată „intensitate”. Ani de zile am găsit imposibil să examinez părțile constituente ale acelor stocuri de experiențe; fusesem însă abili să sintetizăm părțile acelea dintr-o secvență care să aibă sens pentru intelect. Deoarece eram incapabili să sintetizăm, nu ne puteam aminti. Incapacitatea noastră de a ne aminti era în realitate o incapacitate de a pune memoria percepției noastre pe o bază liniară. Nu ne puteam lua experiențele una câte una și să le aranjăm într-o ordine secvențială. Experiențele ne erau accesibile, dar în același timp era imposibil să le refacem, pentru că erau blocate de un zid de „intensitate”.

Deci, sarcina de a ne aminti era mai exact sarcina de a ne uni partea dreaptă cu cea stângă, de a reconcilia acele două forme distincte de percepție într-un întreg unificat. Era sarcina de a consolida totalitatea eului, rearanjând „intensitatea” într-o secvență liniară..., D A RUL VULTURULUI ' 171

Ne-am gândit că acțiunile pe care ni le aminteam în acest sens s-ar fi putut să nu fi durat mult timp, luând ca unitate de măsură a timpului ceasul. Prin capacitatea noastră de a percepe în termeni de „intensitate”, am fi putut avea doar o senzație minimă a lungimii pasajelor de timp. La Gorda simțea că dacă ne-am putea aranja „intensitatea” într-o secvență liniară, ar putea crede cu onestitate că am trăit o mie de ani.

Pasul pragmatic pe care l-a făcut don Juan pentru a ne ajuta în sarcina noastră de a ne aminti era să ne ia să interacționăm cu anumiți oameni când eram în stare de conștiință avansată. El a fost foarte atent să nu ne lase să-i vedem pe acei oameni în stare de conștiință normală. În acest mod, el a creat condițiile potrivite pentru amintire.

După ce ne-am completat amintirile, La Gorda și cu mine am intrat într-o stare ciudată. Cunoșteam în detaliu interacțiunile sociale pe care le avuseserăm cu don Juan și tovarășii săi. Acestea nu erau amintiri în sensul în care îți amintești un episod din copilărie; erau niște amintiri acute, de clipă cu clipă, ale unor evenimente. Am reconstituit conversații care păreau să reverbereze în urechile noastre de parcă le-am fi ascultat. Amândoi simțeam că era în zadar să încercăm să disecăm ceea ce ni se întâmplă. Ceea ce ne-am amintit, din punctul de vedere al eurilor noastre experimentale, avea loc acum. Acesta era caracterul amintirilor noastre.

În final, eu și La Gorda am fost capabili să răspundem la întrebările care ne stăpâniseră atât de acut. Ne-am reamintit cine era femeia Nagual, unde apărea în mijlocul nostru, care fusese rolul ei. Am dedus, mai mult decât să ne amintim, că petre-cuserăm perioade de timp egale cu don Juan și don Genaro în stările normale de conștiință și cu don Juan și tovarășii săi în stările de conștiință avansată. Am refăcut fiecare nuanță a acelor interacțiuni, care fuseseră ascunse de „intensitate”^

După o revedere completă a ceea ce aflaserăm, ne-am dat seama că uniserăm cele două părți ale eurilor noastre într-o manieră minimă. Apoi am recurs la alte subiecte, întrebări noi care ajunseseră să le înlocuiască pe cele vechi. Erau trei subiecte, trei întrebări, care rămăseseră toate în grija noastră. Cine erau don Juan și tovarășii săi? Ce anume ne făcuseră cu adevărat? Și unde plecaseră ei cu toții?

Partea a treia

9. REGULA NAGUALULUI.

Don Juan fusese extrem de reținut cu informația despre trecutul și viața lui personală. Reticența lui era în mod fundamental un mecanism didactic; atât cât îl privea, timpul lui începuse când devenise un luptător, tot ce i se întâmplase înainte era de foarte puțină importanță.

Tot ce știam eu și La Gorda despre viața lui de dinainte era că fusese născut în Arizona, din părinți indieni Yaqui și Yuma. Când era încă mic, părinții lui l-au luat să trăiască cu indienii Yaqui din Mexicul de Nord. La 10 ani a fost prins în valul de războaie Yaqui. Atunci a fost ucisă mama lui, iar tatăl lui a fost prins de armata mexicană. Și don Juan și tatăl lui au fost strămutați în cel mai îndepărtat stat din Yucatan. El a crescut acolo.

Ceea ce i s-a întâmplat în această perioadă nu ne-a dezvăluit niciodată. Don Juan credea că nu era nevoie să ne spună. Eu credeam altfel. Importanța pe care o dădeam acelui segment din viața lui izvoră din convingerea mea că trăsăturile distinctive și autoritatea lui de conducător au apărut din inventarul personal de experiență.

Dar bagajul acela de experiență, oricât de important ar fi fost, nu era cel ce i-a atribuit semnificația extraordinară pe care o avea în ochii noștri și în ochii celorlalți tovarăși ai săi. Superioritatea lui totală consta în acțiunea întâmplătoare de a fi fost implicat în „regulă”.

A fi cuprins de regulă poate fi descris ca o viață trăită ca un mit. Don Juan trăia un mit, un mit care-l prinsese și îl făcuse Nagual.

Don Juan a spus că atunci când l-a prins regula, era un om agresiv și indisciplinat! care trăia în exil, așa cum trăiau atâtea mii de indieni Yaqui în acele vremuri. El lucra pe plantațiile de tutun din Mexicul de Sud. Într-o zi, după muncă, într-o altercație aproape fatală cu un alt muncitor, în probleme de bani, el a fost împușcat în piept. Când și-a recăpătat cimoștința, un indian bălân era aplecat asupra lui, îngrijindu-i rana din piept cu degetele. Glonțul nu pătrunsese în piept, el era prins în mușchiul de pe o coastă. Don Juan a leșinat de două-trei ori de șoc, pierdere de sânge și, din propriile sale cuvinte, de teama de a muri. Bătrânul i-a scos glonțul și, deoarece don Juan nu avea unde să stea, l-a luat la casa lui și l-a îngrijit timp de mai mult de o lună.

Bătrânul indian era bun, dar sever. Într-o zi, când don Juan era destul de puternic, aproape refăcut, bătrânul i-a dat o lovitură puternică în spate și l-a forțat să treacă într-o stare de conștiință avansată. Apoi, fără alte pregătiri, el i-a dezvăluit lui don Juan fragmentul din regulă care se referea la Nagual și rolul său.

Don Juan a făcut exact același lucru cu mine și cu La Gorda; ne-a schimbat nivelele de conștiință și ne-a expus regula Nagualului în următorul mod:

Puterea care guvernează destinul tuturor ființelor vii este denumită Vultur, nu pentru că este un vultur, sau pentru că are ceva de: a face cu un vultur, ci pentru că apare unui văzător ca un

vultur incomensurabil, negru ca tăciunele, stând drept, așa cum stă un vultur, înălțimea lui atingând infinitul.

Când privitorul contemplă negreala care este Vulturul, patru izbucniri de lumină vie dezvăluie cum este Vulturul. Prima lumina, care este ca un fulger, îl ajută pe acesta să perceapă contururile Vulturului. Există pete de albeață, care arată ca ghearele și penele Vulturului. O a doua strălucire de lumină dezvăluie negreala flăcătoare, generatoare de vânt, care arată ca aripile unui vultur. Cu a treia izbucnire de lumină, văzătorul privește la un ochi pătrunzător, inuman. Iar a patra și ultima lumină vie dezvăluie ceea ce face Vulturul.

Vulturul devorează conștiința tuturor ființelor care erau vii eu o clipă înainte pe acest pământ, au murit și acum zboară spre ciocul Vulturului, ca un flux neîncetat de licurici, să-și întâlnească proprietarul, rațiunea lor de a fi definit viața. Vulturul desface aceste mici flame, le aplatizează, așa cum desface un tăbăcar pielea, și apoi le consumă, deoarece conștiința este hrana Vulturului.

Vulturul, acea putere care guvernează destinele tuturor ființelor vii, reflecta egal și în același timp acele ființe vii. De aceea, omul nu are nici o posibilitate de a se ruga Vulturului, de a-i cere favoruri, de a spera în mila lui. Partea umană a Vulturului este prea nesemnificativă pentru a mișca întregul.

Un văzător își poate da seama ce dorește Vulturul numai din acțiunile sale. Vulturul, deși nu este mișcat de situația vreunei ființe vii, a dăruit un cadou fiecăreia dintre ele. În felul său propriu și corect, oricare dintre ele, dacă așa dorește, are puterea de a păstra flama conștiinței, puterea de a se opune chemării de a muri și de a fi consumată. Fiecare ființă vie a fost dăruită cu puterea, dacă o dorește, de a căuta o deschidere spre libertate și de a trece prin ea. Este evident pentru văzătorul care vede acea deschidere și pentru creaturile care trec prin ea că Vulturul a dăruit acest cadou pentru a perpetua conștiința.

În scopul de a ghida ființele vii spre acea deschidere, Vulturul a creat Nagualul. Nagualul este o ființă dubla, căreia i-a fost dezvăluită regula. Indiferent că este sub forma unei ființe umane, a unui animal, plantă, sau orice altceva care trăiește, Nagualul, prin virtutea dualității sale, este îndemnat să caute acel pasaj ascuns. '

Nagualul apare în perechi, mascul și femelă. Un bărbat dublu și o femeie dublă devin Nagual după ce le-a fost destăinuită regula fiecăruia în parte și fiecare dintre ei a înțeles-o și a acceptat-o în întregime.

Pentru ochiul văzătorului, un bărbat Nagual, sau o femeie Nagual, apare ca un ou luminos cu patru compartimente. Spre deosebire de ființa umană normală, care are doar două părți, o parte dreaptă și una stângă, Nagualul are o parte stângă împărțită în două secțiuni lungi și o parte dreaptă identică.

Vulturul a creat primul bărbat Nagual și prima femeie Nagual ca văzători și i-a adus imediat în lume ca să vadă. Le-a dat patru luptători femele, care erau „stalkeri”, trei luptători masculi și un curier mascul, pe care trebuiau să-i mențină, să-i intensifice și să-i conducă spre libertate.

Femelele luptători sunt denumite cele patru direcții, cele patru colțuri ale unui pătrat, cele patru stări, patru puncte cardinale, cele patru personalități femele diferite care există în rasa umană.

Prima este estul. Ea este denumită ordinea. Este optimistă, cu inima ușoară, liniștită, persistentă ca o briză constantă.

A doua este nordul. Ea este denumită forța. Este plină de resurse, sinceră, directă, tenace ca un vânt puternic.

A treia este vestul. Ea este denumită sentimentul. Este introspectivă, miloasă, isteasă, ascunsă, ca o pală rece de vânt.

A patra este sudul. Este denumită creșterea. Este educatoare, vehementă, timidă, caldă, ca un vânt fierbinte.

Cei trei masculi luptători și curierul sunt reprezentanții celor patru tipuri de temperamente și de activitate masculină.

Primul tip este omul cunoscător, savantul; un bărbat nobil, acela pe care te poți baza, complet dedicat realizării sarcinii sale, oricare ar fi ea.

Al doilea tip este omul de acțiune, extrem de volatil, un tovarăș schimbător, mare glumeț.

Al treilea tip este organizatorul din umbră, bărbatul misterios, de necunoscut. Nu poate fi spus nimic despre el, pentru că nu permite nimic să scape despre el.

Curierul este al patrulea tip. El este asistentul, un bărbat taciturn, sumbru, care lucrează foarte bine dacă este direcționat corect, dar care nu poate rezista de unul singur.

Pentru a face lucrurile mai ușoare, Vulturul Ie-a arătat bărbatului Nagual și femeii Nagual că fiecare dintre tipurile acestea de oameni, de bărbați și femei, au trăsături specifice în corpurile luminoase.

Savantul are un fel de semn superficial la suprafață, o depresiune luminoasă în dreptul plexului solar. În unii bărbați, ea apare ca o zonă de luminozitate intensă, uneori lină și strălucitoare ca o oglindă fără reflexii.

Omul de acțiune are niște fibre care emană din zona voinței. Numărul fibrelor variază de la una la cinci, mărimea lor variind de la o simplă sfoară, la un tentacul gros, ca un bici, de până la doi metri și jumătate lungime. Unii au trei astfel de fibre, dezvoltate în tentacule.

Bărbatul din umbră este recunoscut nu după o trăsătură, ci după abilitatea sa de a crea, aproape involuntar, o izbucnire de energie care blochează efectiv atenția văzătorului. Când este în prezența unui astfel de bărbat, văzătorul se află mai degrabă cufundat în detalii extreme, decât în vedere.

Asistentul nu are o configurație evidentă. Văzătorilor el le apare ca o strălucire limpede, într-un container intact de luminozitate.

În zona feminină, estul este recunoscut după petele aproape imperceptibile din luminozitatea ei, ceva ca niște zone mici decolorate.

Nordul are o radiație completă; emană o lumină roșiatică, aproape ca o caniculă.

Vestul are un film subțire ce îl înfășoară, un film care face femeia să apară mai întunecată decât celelalte.

Sudul are o strălucire intermitentă; strălucește pentru o clipă și apoi se opacizează, ca să strălucească iar.

Bărbatul și femeia Nagual au două mișcări diferite în corpurile lor luminoase. Părțile lor drepte unduiesc, în timp ce părțile stângi se rotesc.

În termeni de personalitate, bărbatul Nagual este constant, susținător, de neschimbat. Femeia Nagual este o ființă războinică și totuși relaxată, conștientă mereu, dar fără a fi stresată. Amândoi reflectă cele patru tipuri ale sexului lor, ca patru moduri de comportament. '

Prima comandă pe care Vulturul a dat-o bărbatului și femeii Nagual a fost să găsească singuri un alt grup de patru femele luptători, patru direcții, care să fie replica exactă a „stalkerilor”, dar care să fie visătoare.

Visătorii apar văzătorului ca având un șorț de filamente ca firele de păr în secțiunea lor mijlocie. „Stalkerii” au o trăsătură similară de șorț, dar în loc de fibre, șorțul constă din nenumărate protuberante rotunde și mici.

Cele opt femele luptători sunt împărțite în două grupuri, care sunt denumite planetele dreaptă și stângă. Planeta dreaptă este formată din patru „stalkeri”, planeta stângă din patru visătoare. Luptătoarele din fiecare planetă sunt învățate de Vultur regula sarcinii lor specifice; „stalkerii” sunt învățate „stalkingul”; visătoarele sunt învățate „visatul”.

Cele două luptătoare femele ale fiecărei direcții trăiesc împreună. Ele sunt atât de asemănătoare, încât se reflectă una pe alta și doar prin impecabilitate pot găsi liniște și provocare în reflexia celeilalte.

Singura dată când cele patru visătoare sau cele patru „stalkeri” se adună împreună este când au de îndeplinit o sarcină dură; dar numai în circumstanțe extraordinare trebuie să-și unească mâinile, deoarece atingerea lor le fuzionează într-o singură ființă și trebuie folosit doar în cazuri de extremă necesitate sau în momentul părăsirii lumii.

— Mjm^jm^~~~~~

Cele două femele luptători ale fiecărei direcții sunt atașate de unui dintre luptători, în orice combinație care este necesară. Astfel, ele pot forma un set de patru case, care sunt capabile să încorporeze oricâți luptători este nevoie.

Luptătorii masculi și curierul pot forma, de asemenea, o unitate independentă de patru bărbați, sau fiecare poate funcționa ca o ființă solitară, cum este dictat de necesitate.

Apoi Nagualul și grupul său au primit comanda să găsească încă trei curieri. Aceștia puteau fi toți bărbați, sau toți femei, sau un grup mixt, dar curierii masculi trebuiau să fie din al patrulea tip de bărbat, asistentul, iar femelele trebuiau să fie de genul sudic.

, Pentru a fi sigur că primul Nagual bărbat își va conduce grupul spre libertate și nu va devia din drumul său, ori să devină corupt, Vulturul a luat femeia Nagual în cealaltă lume, pentru a servi drept gaj, ghidând grupul spre deschidere.

Nagualul și luptătorii săi primeau apoi comanda să uite. Ei erau plonjați în întuneric și li se dădeau sarcini noi: sarcina de a-și aminti de ei înșiși și sarcina de a-și aminti de Vultur.

Comanda de a uita era atât de mare, încât toți erau separați. Ei nu-și aminteau cine erau. Vulturul intenționa ca dacă ei erau capabili să-și amintească de ei, să-și găsească totalitatea lor. Doar atunci vor avea forța și rezistența necesară pentru a căuta și a face față călătoriei lor definitive.

Ultima lor sarcină după ce și-au recâștigat totalitatea sinelui era să găsească o nouă pereche de ființe duble și să le transforme într-un bărbat Nagual și femeia Nagual, dezvăluindu-le regula. Și exact așa cum primul bărbat Nagual și prima femeie Nagual primiseră un grup minim, ei trebuiau să le ofere noii perechi de Năguali patru femei luptătoare „stalkeri”, trei masculi luptători și un mascul curier.

Când primul Nagual bărbat și grupul sau erau gata să treacă prin deschidere, prima femeie Nagual venea să-i ghideze. Apoi ei primeau sarcina de a lua cu ei pe noua femeie Nagual în cealaltă lume, pentru a servi de gaj pentru ai ei, lăsând în lume pe primul Nagual ca să repete ciclul.

În timp ce erau în lume, numărul minim sub conducerea Nagualului era șaisprezece: opt femei luptătoare, patru bărbați luptători, socotind Nagualul, și patru curieri. În momentul părăsirii lumii, când noua femeie Nagual este cu ei, numărul Nagualului este șaptesprezece. Dacă puterea lui personală îi permite să aibă mai mulți luptători, atunci trebuie adăugați în multipli de patru.

Îi rugasem pe don Juan să-mi explice cum a devenit regula cunoscută prima dată omului. El a explicat că regula era nesfârșită și că acoperea fiecare fațetă a comportamentului luptătorului. Interpretarea și acumularea regulii este munca văzătorilor, a căror singură sarcină de-a lungul veacurilor a fost să „vadă” Vulturul, să-i observe fluxul neîncetat. Din observațiile lor, văzătorii trebuie să fi ajuns la concluzia că, având în vedere că acel container luminos care cuprinde umanitatea omului a fost rupt, este posibil să afli în Vultur o reflectare slabă a omului.

Dictoanele irevocabile ale Vulturului pot fi apoi înțelese de văzători, interpretate potrivit de ei și acumulate sub forma unui corp de conducător.

Don Juan a explicat că regula nu era o poveste și că a trece spre libertate nu însemna viață eternă, așa cum este înțeleasă eternitatea în mod comun – adică, să trăiești la infinit. Ceea ce spunea regula era că poți păstra conștiința, care în mod normal este preluată în momentul morții. Don Juan nu putea explica ce însemna să păstrezi acea conștiință, sau poate nu putea concepe asta. Binefăcătorul lui îi spusese că, în momentul trecerii, intri în a treia atenție, iar corpul în întreaga sa entitate este dăruit cu cunoaștere. Fiecare celulă devine instantaneu conștientă de ea însăși și de totalitatea întregului corp;

Binefăcătorul lui îi mai spusese că acest tip de conștiință este lipsită de înțeles pentru mințile noastre compartimentate. De aceea, dificultatea luptei luptătorului era nu atât să înțeleagă că trecerea menținută în regulă era o trecere spre a treia atenție, ci mai degrabă să conceapă că exista o asemenea conștiință.

Don Juan a spus că la început, regula ținea pentru el doar de domeniul cuvintelor. El nu putea concepe cum putea ea să intre în domeniul lumii normale și în modurile ei. Totuși, sub conducerea eficientă a binefăcătorului sau și după un mare volum de muncă, el a reușit, în final, să simtă adevărata natură a regulii și a acceptat-o total, mai degrabă ca pe un set pragmatic de directive, decât ca pe un mit. De atunci încolo, el nu a mai avut probleme cu realitatea celei de-a treia atenții. Singurul obstacol în drumul său a apărut din faptul că era extrem de convins că regula era o hartă cu care el credea că trebuia să caute o deschidere fizică în lume, o trecătoare. Cumva, se lăsase prins inutil la primul nivel al dezvoltării unui luptător.

Munca lui don Juan ca șef și profesor, avea drept scop de a-i ajuta pe ucenici, și în special pe mine, să evit greșeala lui. Ceea ce reușise să facă el cu noi era să ne conducă prin cele trei faze ale dezvoltării unui luptător, fără a accentua vreunul dintre ele. Întâi ne-a spus să luăm regula ca pe o hartă; apoi, ne-a făcut să înțelegem că poți obține o conștiință extraordinară deoarece există așa ceva; iar în final, el ne-a ghidat spre o trecere efectivă în acea cealaltă lume ascunsă a conștiinței.

Pentru a ne conduce prin prima fază, acceptarea regulii ca o hartă, don Juan luase secțiunea care se referea la Nagual și rolul său și ne arătase că ea corespunde unor fapte precise. El a realizat asta în timp ce eram în stare de conștiință avansată, permițându-ne să avem o interacțiune largă cu membrii grupului sau, care erau personificările vii ale celor opt tipuri de oameni descrise de regula. Interacționând cu ei, ne-au fost dezvăluite aspecte mai complexe și inclusive ale regulii, până când am fost capabili să ne dăm seama că eram prinși în rețeaua a ceva care la început părea să fie un mit, dar care în esență era o hartă.

Don Juan ne-a spus că în această privință, cazul lui fusese identic cu al nostru. Binefăcătorul lui îl ajutase să treacă prin lăcea primă stare, permițându-i să aibă același tip de interacțiune.

Pentru acest efect, el l-a trecut pe don Juan înainte și înapoi din 1 partea dreaptă în cea stângă, exact așa cum făcuse el cu noi. În 1 partea stângă, el l-a introdus între membrii grupului său, cele opt luptătoare și cei trei luptători și patru curieri, care erau, așa cum l trebuia, exemplele cele mai stricte ale tipurilor descrise de 1 regula. Impactul cunoașterii lor și a relației cu ei a fost uluitor 1 pentru don Juan. Nu numai că l-a forțat să privească regula ca lpe o hartă, dar l-a făcut să-și dea seama de magnitudinea posibilităților noastre necunoscute. 1

El a spus că atunci când toți membrii grupului său au fost 1 adunați, el era adânc înrădăcinat pe drumul luptătorului și luase lde-a gata faptul că, fără nici un efort deschis din partea vreunuia, fl ei se dovediseră a fi copii perfecte ale luptătorilor din grupul lbinefăcătorului său. Similaritatea afiliațiilor, plăcerilor și 1 neplăcerilor lor personale și altele, nu era un rezultat

al imitației; 9 don Juan spunea că ei aparțineau, așa cum declara regula, unor Igenuri specifice de oameni, care aveau același sistem de intrare 1 și de ieșire a informațiilor. Singurele diferențe dintre ei constau 1 în tonul vocilor și în sunetul râsului lor.

Încercând să-mi explice efectele pe care le avusese interacțiunea cu luptătorii din grupul binefăcătorului sau asupra Isa, don Juan a atins subiectul deosebirii foarte semnificative dintre el și binefăcătorul sau în modul în care au interpretat regula 1 și, de asemenea, în modul în care au condus și i-au învățat pe 1 luptători să o accepte ca pe o hartă. El spunea că există două tipuri de interacțiune – universală și individuală, interpretările 1 universale iau afirmațiile care formează corpul regulii la adeverata lor valoare. Un exemplu ar fi să spui că Vulturul nu este interesat de acțiunile omului și, totuși, i-a dăruit omului o 1 trecere spre libertate. 1

Pe de altă parte, o interpretare individuală este o concluzie curentă la care ajung văzătorii, folosind ca premise interpretările universale. Un exemplu ar fi să spui că datorită lipsei de grijă a Vulturului, ar trebui să mă asigur că șansele mele de a atinge libertatea sunt intensificate, poate chiar de propria mea consacrare.

Potrivit lui don Juan, el și binefăcătorul său se deosebeau destul de mult în privința metodelor folosite pentru a-și conduce oamenii. Don Juan spunea că starea binefăcătorului său era severitatea; el conducea cu o mână de fier și urmându-și convingerea că, în cazul Vulturului, pomenile erau excluse, el n-a făcut niciodată ceva cuiva în vreun mod direct. În loc de asta, el ajuta activ pe oricine să se ajute singur. El considera că darul de libertate al Vulturului nu era o răsplată, ci norocul de a avea o șansă.

Don Juan, deși aprecia meritele binefăcătorului sau în metodă, nu era de acord cu el. Mai târziu, când a fost singur, el însuși a „văzut” că pierdea foarte mult timp prețios. Pentru el era mai expeditiv să prezinte fiecăruia o situație dată și să-l forțeze să o accepte, decât să aștepte până când era gata să îi facă față singur. Asta a fost metoda lui cu mine și cu ceilalți ucenici.

Momentul în care această deosebire de conducere a avut cea mai mare greutate pentru don Juan a fost când a apărut interacțiunea obligatorie pe care el a avut-o cu luptătorii binefăcătorului său. Comanda regulii era ca binefăcătorul lui să găsească pentru don Juan întâi o femeie Nagual și apoi un grup de patru femei și de patru bărbați pentru a forma grupul sau de luptători. Binefăcătorul lui a „văzut” că don Juan nu avea destulă putere personală pentru a-și asuma responsabilitatea unei femei Nagual și, astfel, a inversat succesiunea și a cerut femeilor din grupul său să găsească pentru don Juan întâi cele patru femei și apoi pe cei patru bărbați.

Don Juan s-a confesat că a fost năucit de ideea unei astfel de inversări. El înțelesese că acele femei erau pentru folosul lui, iar în mintea sa asta însemna sexul. Totuși, scăparea lui a fost să-i destăinuie binefăcătorului său ideile sale, iar acesta l-a pus imediat în contact cu bărbații și femeile din propriul său grup și l-a lăsat singur să interacționeze cu ei.

Pentru don Juan, să întâlnească acei luptători a fost o adevărată corvoadă, nu numai pentru că ei erau, în mod deliberat, dificili cu el, ci, deoarece natura acelei întâlniri a fost destinată a fi o breșă.

Don Juan a spus că interacțiunea în conștiința de parte stângă poate avea loc numai dacă toți participanții împărtășesc aceeași stare. De aceea, el nu ne lăsa să intrăm în conștiința de parte stângă decât pentru a ne stabili interacțiunea cu luptătorii săi. Asta era procedura pe care a urmat-o binefăcătorul lui cu el.

Don Juan mi-a făcut o scurtă descriere a ceea ce avusese loc în timpul primei întâlniri a lui cu membrii grupului binefăcătorului sau. Ideea lui era că, dacă eu puteam folosi experiența lui, poate că aceasta putea fi un exemplu referitor la ce mă puteam aștepta. El a spus că lumea binefăcătorului său avea o regularitate magnifică. Membrii grupului sau erau indieni din tot Mexicul. Atunci când i-a întâlnit, ei trăiau într-o zonă montană izolată din Mexicul de Sud.

După ce au ajuns la casa lor, don Juan a fost confruntat cu două femei identice, cele mai mari indience pe care le văzuse vreodată. Ele erau posace și rele, dar aveau trăsături foarte plăcute. Când el a încercat să treacă printre ele, l-au prins între abdomenele lor imense, l-au prins de brațe și au început să-l bată. L-au aruncat la pământ și s-au așezat pe el, aproape să-i mpâ cutia toracică. L-au ținut imobilizat peste douăsprezece ore, în timp ce au condus o negociere pe loc cu binefăcătorul lui, care a trebuit să vorbească non-stop de-a lungul nopții, până când l-au lăsat pe don Juan să se ridice în cele din urmă, pe la mijlocul dimineții. El spunea că ceea ce l-a speriat cel mai mult a fost hotărârea care se citea în ochii acelor femei. SE. Gândea că era terminat, că ele o să stea pe el până când o să moară, așa cum spuneau că au de gând.

În mod normal, ar fi trebuit să fie o perioadă de câteva săptămâni înainte să întâlnească un alt grup de luptători, dar datorită faptului că binefăcătorul lui plănuia să-l lase în mijlocul lor, don Juan s-a dus imediat să-i întâlnească pe ceilalți. I-a întâlnit pe toți într-o zi și toți l-au tratat ca pe un rahat. Ei argumentau că nu era omul pentru sarcina lor, că era prea grosolan și prea tâmpit; tânăr, dar deja senil în acțiunile sale. Binefăcătorul a pledat strălucitor în apărarea lui; le-a spus că ei puteau schimba aceste condiții și ca ar trebui să fie o adevărată încântare pentru ei și pentru don Juan să preia acea provocare.

Don Juan a spus că prima lui impresie a fost adevărată. Pentru el era doar muncă și chin de atunci încolo. Femeile au „văzut” că el era indisciplinat și nu putea fi crezut că este în stare să realizeze sarcina complexă și delicată de a conduce patru femei. Deoarece erau și ele văzătoare, ele și-au făcut propria lor interpretare asupra rezultatelor și au decis că ar fi de ajutor pentru don Juan să aibă întâi cei patru bărbați luptători și apoi cele patru femele. Don Juan a spus că „vederea” lor fusese corectă, deoarece pentru a lucra cu femei luptătoare, un Nagual trebuie să fie într-o stare de putere totală, o stare de seninătate și de control, în care sentimentele omenești să joace o parte minimă, o stare care pe acea vreme era de neconceput pentru el.

Binefăcătorul lui îi pusese sub directă supraveghere a celor două femei vestice ale sale, cele mai dure și mai intransigente luptătoare dintre ai lui. Don Juan spunea că toate femeile vestice, conform regulii, înnebunesc și trebuie avut grijă de ele. Sub silnicia „visatului” și „stalkingului”, ele își pierd părțile drepte, mințile lor. Rațiunea lor arde ușor datorită faptului că conștiința lor de parte stânga este extraordinar de acută. Odată ce-și pierd partea rațională, ele devin „visătoare” și „stalkeri” fără egal, deoarece nu mai au nici un balast rațional pentru a le reține.

Don Juan a spus că acele femei l-au vindecat de poftele sale trupești. Așa încât a petrecut aproape tot timpul suspendat într-un harnașament de tavanul bucătăriei lor rurale, ca o șunca pusă la afumat, până când a fost complet purificat de gânduri de câștiguri și gratificații personale.

Don Juan a explicat că un harnașament de piele este un mecanism superb pentru a trata anumite maladii care nu sunt fizice. Ideea este că o persoană cu cât este suspendată mai sus și cu cât este mai mult apărată să nu atingă pământul, atârând în aer, cu atât sunt mai bune posibilitățile de curățire.

În timp ce era curățit de luptătoarele vestice, celelalte femei erau angajate în procesul găsirii bărbaților și femeilor pentru grupul lui, Le-au trebuit ani de zile pentru a realiza acest lucru. În acest timp, don Juan era forțat să interacționeze cu toți luptătorii binefăcătorului său singur. Prezența acelor luptători și contactul sau cu ei erau atât de copleșitoare pentru don Juan, încât el credea că nu va mai scăpa de ei. Rezultatul a fost adeziunea lui totală și literală la corpul regulii. Don Juan a spus că a petrecut un timp de neînlocuit gândindu-se la existența unui pasaj efectiv spre cealaltă lume. El privea o astfel de grijă ca pe o pierdere care trebuia evitată cu orice preț. Pentru a mă proteja de asta, el a permis ca interacțiunea necesară cu membrii grupului său să aibă loc în timp ce eram protejat de prezența La Gordei, sau a oricărui altuia dintre ucenici.

În cazul meu, întâlnirea cu luptătorii lui don Juan era rezultatul final al unui proces lung. În conversațiile cu don Juan nu era nici o mențiune asupra lor. Știam despre existența lor doar din interferența expusă la regulă, pe care mi-o dezvăluia treptat. Mai târziu, el a admis că au existat și că ulterior va trebui să-i întâlnesc. El m-a pregătit pentru întâlnire, dându-mi indicații și instrucțiuni generale.

Don Juan m-a avertizat despre o greșeală comună, aceea de a supraestima conștiința de parte stânga, de a fi amețit de claritatea și puterea ei. El a spus că a fi în partea stângă nu înseamnă că ești imediat eliberat de nebunie – înseamnă doar o capacitate extinsă pentru percepție, o facilitate mai mare de a înțelege și a învăța și mai presus de toate, o abilitate mai mare de a uita.

Pe măsură ce se apropia timpul pentru a mă întâlni cu luptătorii lui don Juan, el mi-a făcut o descriere limitată a grupului binefăcătorului său, tot ca un ghid pentru folosul meu. El a spus că pentru un privitor, lumea binefăcătorului său ar fi putut apare uneori ca formată din patru case. Prima era formată din femeile sudice și din curierul Nagualului; a doua de femeile estice, savantul și un curier mascul; a treia de femeile nordice, omul de acțiune și un alt mascul curier; și a patra de femeile vestice, omul din umbră și un al treilea curier mascul.

Alteori lumea aceea putea apare ca fiind formată din grupuri. Era un grup de patru bărbați mai bătrâni și diferiți care erau binefăcătorul lui don Juan și cei trei luptători bărbați ai săi. Apoi un grup de patru bărbați foarte asemănători unul cu altul care erau curierii. Un grup compus din două seturi de femei aparent gemene identice, care trăiau împreună și erau femeile sudice și vestice. Și alte două seturi de femei aparent surori, care erau femeile vestice și nordice.

Nici vina dintre aceste femei nu erau rude – ele arătau așa doar datorită imensei puteri personale pe care o avea binefăcătorul lui don Juan. Don Juan descria femeile sudice ca fiind doi mastodonți, înfricoșătoare în aparență, dar foarte calde și prietenoase. Femeile estice erau foarte frumoase, proaspete și simpatice, o adevărată încântare pentru ochi și urechi. Femeile nordice erau complet feminine, vanitoase, cochete, îngrijorate de îmbătrânire dar, de asemenea, teribil de directe și nerăbdătoare. Uneori, femeile vestice erau bune, iar alteori erau personificarea severității și scopului. Ele erau cele care l-au tulburat cel mai mult pe don Juan, pentru că nu putea asocia faptul că ele erau atât de sobre, bune și ajutătoare, eu faptul că în orice moment își puteau pierde acea stare și deveneau bune.

Pe de altă parte, bărbații nu erau în nici un mod memorabili pentru don Juan. El se gândea că nu era nimic remarcabil la ei. Păreau să fi fost complet absorbiți de forța șocantă a determinării femeilor și de personalitatea copleșitoare a binefăcătorului lor.

În ce privește trezirea sa, don Juan a spus că, după ce a fost aruncat în lumea binefăcătorului său, și-a dat seama cât de ușor și convenabil fusese pentru el să treacă prin viață fără nici o constrângere. El a înțeles că greșeala lui fusese credința că țintele sale erau singurele pe care merita să le aibă un bărbat. Toată viața lui fusese sărac; de aceea, ambiția lui consumatoare era să aibă posesiuni materiale, să fie „cineva”. El fusese atât de preocupat de dorința de a ajunge în frunte, încât nu avusese timp să examineze ceva. Trecuse bucuros de partea binefăcătorului său, deoarece își dăduse seama că i se oferea șansa de a face ceva din el. Dacă nu altceva, se gândea că ar putea învăța să fie un vrăjitor. El credea că imersiunea în lumea binefăcătorului său ar putea avea același efect cu cel al Cuceririi Spaniole asupra culturii indiene. Ea a distrus totul, dar a și forțat o autoexaminare zguduitoare.

Răspunsul meu la pregătirile de a întâlni grupul lui don Juan nu a fost, lucru ciudat, generat de teamă sau de venerație, ci de o grijă meschină intelectuală asupra a două subiecte. Primul a fost afirmația că există doar patru tipuri de bărbați și de femei în lume. M-am contrazis cu don Juan că gama de variație individuală în oameni era prea mare pentru a o clasifica atât de

simplicu. El n-a fost de acord cu mine. A spus că regula era definitivă, și că nu permitea un număr nedefinit de tipuri de oameni.

Al doilea subiect era contextul cultural al cunoașterii lui don Juan. El nu știa asta. Se privea ca pe un produs al unui fel de Pan-Indianism. Presupunerea lui despre originile ei era că, la un moment dat, în lumea de dinainte de Cucerire, manipularea celei de-a doua atenții a devenit viciată. S-a dezvoltat fără nici o reținere poate mai mult de o mie de ani, până în punctul în care și-a pierdut forța. Practicanții acelor vremuri, nu aveau probabil nevoie de control și, astfel, fără reținere, a doua atenție, în loc să devină mai puternică, a devenit mai slabă, în virtutea complexității sale mărite. Apoi au sosit invadatorii spanioli și, cu tehnologia lor superioară, au distrus lumea indiană. Don Juan spunea că binefăcătorul lui era convins că o mână din acei luptători au supraviețuit și au fost capabili să-și reasambleze cunoașterea și să-și direcționeze drumul. Ceea ce cunoșteau don Juan și binefăcătorul său despre a doua atenție era versiunea restructurată, o versiune nouă, care avea constrângeri interne, deoarece fusese forțată în condiții dure de oprimare.

10. GRUPUL DE LUPTĂTORI AI NAGUALULUI.

Când don Juan a considerat că era timpul ca eu să am prima întâlnire cu luptătorii săi, mi-a schimbat nivelurile de conștiință. Apoi el mi-a spus clar că nu va avea nimic de-a face cu modul lor de a mă primi. M-a avertizat că dacă ei se decideau să mă bată, el nu-i va putea opri. Puteau face orice cu mine, în afară de a mă ucide. A accentuat de mai multe ori că luptătorii din grupul său erau o replică perfectă a celor din grupul binefăcătorului sau, exceptând doar faptul că unele dintre femei erau mai dure și că toți bărbații emu unici și puternici. De aceea, prima mea întâlnire cu ei ar putea semăna cu o coliziune frontală.

Eram nervos și neliniștit, pe de o parte, și curios, pe de altă parte. Mentea mea făcea nenumărate speculații, majoritatea referindu-se la modul în care ar fi arătat luptătorii.

Don Juan a spus că avea de ales între a mă învăța să memorez un ritual complicat, așa cum fusese el pus să facă, sau a face din acea întâlnire cea mai normală întâlnire posibilă. El aștepta o indicație care să-i arate ce alternativă să aleagă. Binefăcătorul lui făcuse ceva similar, doar că el insistase ca don Juan să învețe întâi ritualul, înainte să i se prezinte indicația. Când don Juan și-a dezvăluit visele lui sexuale, binefăcătorul lui le-a interpretat drept o indicație, a verificat ritualul și a ajuns să se roage ca un nebun pentru viața lui don Juan.

În cazul meu, don Juan voia o indicație înainte să mă învețe ritualul. Indicația a apărut când don Juan și cu mine mergeam cu mașina printr-un oraș de frontieră și m-a oprit un polițist. El credea că sunt un străin intrat ilegal în țară. Doar după ce i-am arătat pașaportul, despre care a crezut că era fals, și alte documente, m-a lăsat să plec. Don Juan fusese tot timpul pe locul din față, cu mine, dar polițistul nici nu-l băgase în seamă. Se focalizase doar asupra mea. Don Juan s-a gândit că era indicația pe care o așteptase. Interpretarea lui era că ar fi foarte periculos pentru mine să atrag atenția asupra mea și a ajuns la concluzia că lumea mea trebuia să fie o lume de candoare și de absolută simplitate. Ritualul elaborat și forțarea nu se potriveau caracterului meu. Totuși, el a hotărât că o înregistrare minimă a distribuțiilor ritualistice era necesară pentru a face cunoștința cu luptătorii săi. Trebuia să încep prin a mă apropia de ei prin sud, deoarece asta este direcția din care vine puterea în flux neîncetat. Forța vieții zboară spre noi dinspre sud și ne părăsește plutind spre nord. El a spus că singura deschidere spre lumea Nagualului era prin sud și că poarta era făcută din două fete luptătoare, care vor trebui să mă salute și să mă lase să trec prin ea, dacă așa decideau. M-a luat într-un oraș din Mexicul Central, la o casă la țară. Apropiindu-ne de ea pe jos, din direcție sudică, am văzut două indience masive, stând în picioare, la vreun metru și douăzeci una de alta, față în față. Erau la vreo nouă-zece metri de ușa casei, într-o zonă unde țarina era bătătorită. Cele două femei erau extraordinar de musculoase și rigide, Amândouă aveau

părul negru și lung, prins cu o bandă groasă. Arătau ca niște surori. Aveau cam aceeași înălțime și greutate – m-am gândit că arătau cam de un metru șaiszeci înălțime și cam șaiszeci și opt de kilograme. Una dintre ele avea tenul extrem de închis la culoare, aproape negru, cealaltă era mai deschisă la față. Erau îmbrăcate asemeni femeilor din Mexicul Central – rochii lungi și pline, cu șaluri și sandale de casă.

Don Juan m-a oprit la un metru de ele. M-a întors spre femeia din stânga noastră și m-a pus cu fața spre ea. A spus că numele ei era Cecilia și că era o „visătoare”. Apoi s-a întors brusc, fără să-mi dea timp să spun ceva și m-a întors cu fața spre cea mai închisă la ten, spre dreapta noastră. A spus că numele ei era Delia și că era un „stalker”. Femeile au dat din cap a salut. N-au zâmbit, n-au dat mâna cu mine și n-au făcut nici un alt gest de bun-venit.

Don Juan a trecut printre ele, ca și cum ar fi fost două coloane care marcau o poartă. Apoi a făcut doi pași și s-a întors, ca și cum ar fi așteptat ca femeile să mă invite să trec și eu. Ele m-au privit calm pentru o clipă. Apoi Cecilia m-a rugat să intru, ca și cum aș fi fost chiar în fața unei uși.

Don Juan ne-a condus spre casă. La ușa din față era un bărbat. Era foarte zvelt. La prima vedere arăta extrem de tânăr, dar la o examinare mai atentă arăta de vreo șaiszeci de ani. Mi-a dat impresia de a fi un copil îmbătrânit; mic, vânos, cu ochi întunecați și pătrunzători. Era ca o apariție fermecată, o umbră. Don Juan mi l-a prezentat drept Emilito și a spus că era curierul lui și ajutor la toate, și că îmi va ura bun-venit din partea lui.

Mi se părea că Emilito era într-adevăr ființa cea mai potrivită pentru a ura cuiva bun-venit. Zâmbetul lui era radiant; dinții săi mici erau perfect egali. A dat mâinile cu mine, sau mai exact și-a încrucișat antebrațele și mi-a strâns ambele mâini. Părea că emană voioșie; oricine ar fi jurat că era entuziasmat să mă întâlnească. Vocea lui era foarte moale și ochii îi aruncau scântei.

Am intrat într-o cameră foarte mare. Acolo mai era o femeie. Don Juan a spus că numele ei era Teresa și că era curierul Ceciliei și a Deliei. Era, probabil, ușor trecută de treizeci de ani și arăta în mod clar ca fiind sora Ceciliei. Era foarte tăcută, dar foarte prietenoasă. L-am urmat pe don Juan în spatele casei, unde era o verandă acoperită. Era o zi caldă. Ne-am așezat acolo la o masă și, după o cină frugală, am discutat până după miezul nopții.

Emilito era gazda. El a fermecat și a încântat pe toți cu poveștile lui exotice. Femeile s-au relaxat. Ele erau un auditoriu perfect pentru el. Să auzi râsul femeilor era o plăcere desăvârșită. Erau extraordinar de musculoase, sigure pe ele și materiale. La un moment dat, când Emilito a spus că Cecilia și Delia erau ca două mame pentru el și Teresa ca o fiică, ele l-au luat și l-au aruncat în aer ca pe un copil.

Dintre cele două femei, Delia părea mai rațională, mai cu capul pe umeri. Cecilia era, probabil, mai rezervată, dar părea să aibă mai multă forță interioară. Ea îmi dădea impresia că era mai intolerantă sau mai nerăbdătoare; părea puțin enervată de unele dintre poveștile lui Emilito. Oricum, ea era pe marginea scaunului, când el spunea ceea ce denumea „povești ale eternității”, fiecare poveste fiind prefațată cu fraza, „Știți, dragi prieteni, că...?” Povestea care m-a impresionat cel mai mult a fost cea despre niște creaturi care, spunea el, există în univers, și sunt cele mai apropiate de ființele umane, fără a fi umane; creaturi care erau obsedate de mișcare și erau capabile să detecteze cea mai mică fluctuație în interiorul lor și în jurul lor. Creaturile erau atât de sensibile la mișcare, încât era un blestem pentru ele. Mișcarea le provoca atâta durere, încât ambiția lor supremă era să găsească liniștea. Emilito își presăra spațiul dintre poveștile eternității cu cele mai exagerate glume fără perdea. Datorită talentelor lui incredibile de povestitor, am înțeles fiecare dintre poveștile lui ca pe o metaforă, 'o parabola cu care voia să ne învețe câte ceva.

Don Juan a spus că Emilito nu făcea decât să redea ceea ce vedea el în călătoriile sale în necunoscut. Rolul unui curier este să călătorească înaintea Nagualului, ca o avangarda într-o operațiune militară. Mergea până la limitele celei de-a doua atenții și tot ceea ce vedea el spunea și celorlalți.

A doua mea întâlnire cu luptătorii lui don Juan a fost tot aranjată ca și prima. Într-o zi, don Juan mi-a schimbat nivelurile de conștiință și mi-a spus că aveam a doua întâlnire. Am plecat cu mașina la Zacatecas, în Mexicul de Nord. Am ajuns acolo dimineața foarte devreme. Don Juan a spus că asta era doar o oprire și că trebuia să ne odihnim până a doua zi, înainte să mă angajez în a doua întâlnire oficială cu femeile estice și cu luptătorul savant din grupul său. Apoi el mi-a explicat gândirea pe care a avut-o în alegerea întâlnirilor, gândire delicată și complexă. A spus că întâlnisem sudul și curierul la prânz, deoarece el a făcut o interpretare individuală a regulii și a ales ora aceea ca să reprezinte noaptea. Sudul era într-adevăr noaptea – o noapte prietenoasă, caldă și plăcută – și că în mod normal ar fi trebuit să mergem să întâlnim cele două femei sudice după miezul nopții. Totuși, asta ar fi fost de rău augur pentru mine, deoarece direcția mea generală era spre lumină, spre optimism, un optimism care lucrează armonios în misterul nopții. A spus că exact asta era ceea ce făcuse el în ziua aceea; ne distraserăm unii în compania altora până când afară se lăsase întunericul. Mă întrebam de ce ei nu aprinseseră luminile.

Don Juan a spus că estul, pe de altă parte, era dimineața, lumina, și că vom întâlni femeile estice în ziua următoare, dimineața.

Înainte de micul dejun am mers în piață și ne-am așezat pe o bancă. Don Juan mi-a spus că voia să rămân acolo și să-l aștept, deoarece avea niște treburi de rezolvat. Aplecat și, la scurt timp după aceea, a venit o femeie și s-a așezat la celălalt-capăt al băncii. Nu i-am dat atenție și am început să citesc un ziar. O clipă mai târziu i s-a alăturat o altă femeie. Am vrut să mă așez pe o altă bancă, dar mi-am amintit că don Juan spusese în mod special că trebuia să-l aștept acolo. Am întors spatele femeilor și așa fi uitat că ele sunt acolo, deoarece erau foarte tăcute, când a apărut un bărbat care le-a salutat și a rămas în picioare cu fața la mine. Am înțeles din conversația lor că femeile îl așteptau. Bărbatul și-a cerut scuze că a întârziat. El voia în mod evident să se așeze. M-am dat la o parte, ca să-i fac loc, mi-a mulțumit și și-a cerut scuze că mă deranjase. A spus că erau complet pierduți în oraș, pentru că erau oameni de la țară, și că au fost o dată în Mexico City și aproape au murit în trafic. M-a întrebat dacă locuiam în Zacatecas. Am spus nu și eram gata să termin conversația cu asta, dar în zâmbetul lui era ceva foarte atrăgător. Era un bătrân remarcabil de bine făcut pentru vârsta lui. Nu era indian. Părea să fie un domn-fermier dintr-un mic orașel. Purta costum și avea pălărie de pai. Trăsăturile lui erau foarte delicate. Avea pielea aproape transparentă. Avea nasul cu puntea înaltă, o gură mică și o barbă albă, perfect întreținută. Arăta extraordinar de sănătos și totuși părea fragil. Era de înălțime medie și bine făcut, dar în același timp dădea impresia că este zvelt, aproape vlăguit.

S-a ridicat și s-a prezentat. Mi-a spus că numele lui era Vicente Medrano și că venise în ziua aceea în oraș cu afaceri. Apoi a arătat spre cele două femei și a spus că erau surorile lui. Femeile s-au ridicat și au venit în fața noastră. Erau foarte suple și cu tenul mai închis decât fratele lor. Erau, de asemenea, mult mai tinere. Una dintre ele ar fi putut să-i fie fiică. Am remarcat că pielea lor nu era ca a lui; a lor era uscată. Cele două femei arătau foarte bine. Ca și bărbatul, aveau trăsături fine și ochii foarte limpezi și calmi. Aveau cam un metru și șaiszeci de centimetri înălțime. Purtau rochii frumos lucrate, dar cu șalurile, pantofii fără tocuri și ciorapii din bumbac închis, arătau ca niște fermiere înstărite. Cea mai bătrână părea trecută de cincizeci și cinci de ani, cealaltă arăta cu vreo zece ani mai tânără. *

Bărbatul mi le-a prezentat. Cea mai bătrână se numea Carmela și cea mai tânără Hermelinda. M-am ridicat și am dat scurt mâinile cu ele. Le-am întrebat dacă aveau copii.

Întrebarea asta era un început sigur de conversație pentru mine. Femeile au râs la unison, și-au trecut mâinile peste stomac, ca să-mi arate cât de neted era. Bărbatul a explicat calm că surorile lui erau fete bătrâne și că el însuși era un bătrân celibatar. Mi-a mărturisit, jumătate în glumă, că, din nefericire, surorile lui erau prea bărbătoase, le lipsea feminitatea care o face pe o femeie să fie dorită, astfel că fuseseră incapabile să-și găsească bărbați.

Am spus că ele arătau foarte bine, având în vedere rolul servil al femeilor în societatea noastră. Femeile n-au fost de acord cu mine; ele au spus că n-ar fi fost deranjate deloc să fie servitoare, dacă ar fi găsit bărbații care să vrea să le fie stăpâni. Cea mai tânără a spus că problema era că tatăl lor nu reușise să le învețe să se poarte ca niște femei. Bărbatul a comentat cu un oftat că tatăl lor era atât de autoritar, încât îl oprise și pe el să se căsătorească, neglijând în mod deliberat să-l învețe cum să fie un bărbat adevărat. Au oftat toți trei și arătau triști. Îmi venea să rid.

După o tăcere lungă, ne-am așezat iar și bărbatul a spus că, dacă mai stăteam pe bancă, voi avea șansa să-l întâlnesc pe tatăl lor, care arăta încă foarte bine pentru vârsta lui avansată. El a adăugat pe un ton timid că tatăl lor îi va lua să mănânce, pentru că ei nu aveau niciodată bani asupra lor. Tatăl se ocupa întotdeauna de aceste probleme.

Eram consternat. Bătrânii aceștia care arătau atât de puternici erau în realitate ca niște copii slabi și dependenți. Le-am spus la revedere și m-am ridicat să plec. Bărbatul și surorile lui au insistat să mai stau. M-au asigurat că tatăl lor s-ar bucura dacă aş mânca cu ei. Nu voiam să-l întâlnesc pe tatăl lor, și totuși, eram curios. Le-am spus că și eu așteptam pe cineva. Atunci, femeile au început să chicotească și apoi au izbucnit într-un râs tumultuos. Bărbatul a cedat și el unui acces de râs. Mă simțeam prost. Am vrut să o șterg de acolo. În acel moment s-a arătat don Juan și am devenit conștient de manevra lor. Nu m-am gândit că era amuzant'.

Ne-am ridicat cu toții. Ei încă mai râdeau, în timp ce don Juan îmi spunea că aceste femei sunt estul, Carmela era „stalker” și Hermelinda „visătoare” și că Vicente era luptătorul savant și cel mai vechi tovarăș al său.

În timp ce păraseam piața, un alt bărbat ni s-a alăturat, un indian înalt, cu tenul întunecat, trecut de patruzeci de ani. Purta blugi și pălărie de cowboy. Părea teribil de puternic și era posac. Don Juan mi l-a prezentat drept Juan Turna, curierul lui Vicente și asistent cercetător.

Am mers la un restaurant aflat la câteva case. Femeile mă flancau din părți. Carmela a spus că spera să nu mă fi ofensat cu gluma lor, că ei avuseseră ocazia să mi se prezinte, sau să glumească cu mine. Ceea ce le făcuse să râdă de mine era atitudinea mea de snob, când le-am întors spatele și am vrut să mă mut pe o altă bancă. Hermelinda a adăugat că trebuie să fii extrem de modest și să nu ai nimic de aparat, nici măcar persoana ta: că persoana trebuie protejată, dar nu apărată. Când mă purtasem ca un snob, nu mă protejam, ci mai degrabă mă apăram.

Mă simțeam pus pe ceartă. Eram în mod cert enervat de mascarada lor. Am început să argumentez, dar, înainte să-mi expun punctul de vedere, don Juan a venit lângă mine. El le-a spus celor două femei că uitaseră de beligeranta mea, că trebuie foarte mult timp pentru a curăța o ființă luminoasă de gunoiul pe care-l culege în lume.

Proprietarul restaurantului îl cunoștea pe Vicente și a pregătit pentru noi un mic-dejun copios. Toți erau bine dispuși, dar eu eram incapabil să trec peste îmbufnarea mea. Apoi, la cererea lui don Juan, Juan Turna a început să vorbească despre călătoriile lui. Era un bărbat adevărat. Am fost captivat de descrierile sale seci despre lucruri care îmi depășeau înțelegerea. Pentru mine, cea mai fascinantă era descrierea unor raze de lumină sau energie care traversează pământul, ca să spun așa. El a povestit că aceste raze nu fluctuează, așa cum se întâmplă cu toate în univers, ci sunt fixate într-o distribuție. Aceasta coincide cu sutele de puncte din corpul luminos. Hermelinda a înțeles că toate punctele erau în corpul fizic, dar Juan Turna a explicat că,

deoarece corpul luminos este destul de mare, unele puncte sunt chiar la vreo nouăzeci de centimetri de corpul fizic. Într-un sens ele sunt în afara noastră și, totuși, nu sunt; ele sunt la periferia luminozității noastre și, de aceea, ele aparțin corpului total. Cel mai important dintre aceste puncte este localizat la treizeci de centimetri de stomac, și la patruzeci de grade la dreapta unei linii imaginare, care ar fi perpendiculară pe el. Juan Turna ne-a spus că acesta este centrul de asamblare pentru a doua atenție și că este posibil să-l manipulăm mângâind ușor aerul cu palmele. Ascultându-l pe Juan Turna, am uitat de furia mea.

Următoarea mea întâlnire cu lumea lui don Juan a fost cu vestul. El m-a avertizat serios că primul contact cu vestul era un eveniment foarte important, deoarece putea decide, într-un fel sau altul, ce ar trebui să fac în continuare. El mi-a atras, de asemenea, atenția că va fi un moment de încercare, în special pentru mine, deoarece eram așa scorțos și mă simțeam atât de important. Amai spus că, în mod natural, vestul trebuie abordat la asfințit, un moment al zilei care este dificil prin el însuși, și că luptătorii vestici erau foarte puternici, îndrăzneți și de-a dreptul înnebunitori. În același timp, urma să-l întâlnesc și pe luptătorul mascul care era omul din umbră. Don Juan m-a avertizat să folosesc cea mai mare atenție și răbdare; nu numai că femeile erau bune, dar ele și bărbatul erau cei mai puternici luptători pe care-i cunoștea. După opinia lui, erau autorități supreme în a doua atenție. Apoi don Juan n-a mai insistat.

Într-o zi, ca și cum tocmai i-ar fi venit ideea, el a decis brusc că era timpul să plecăm în călătoria noastră spre femeile vestice. Am mers cu mașina spre un oraș din Mexicul de Nord. Exact la amurg, don Juan m-a pus să opresc în fața unei case mari, neluminată, la marginea orașului. Am ieșit din mașină și am mers la ușa principală. Don Juan a bătut de câteva ori. N-a răspuns nimeni. Aveam sentimentul că greșisem casa. Părea pustie.

Don Juan a continuat să bată până când a început să dea semne de oboseală. Mi-a făcut semn să bat și eu, și-a spus să continui să bat fără încetare, pentru că oamenii de acolo auzeau foarte greu. L-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem în ziua următoare. El mi-a spus să continui să bat.

După o așteptare nesfârșită, ușa a început să se deschidă încet. O femeie ciudată a scos capul și m-a întrebat dacă aveam intenția să sparg ușa, sau dacă voiam să deranjez vecinii și câinii lor.

Don Juan a făcut un pas înainte să spună ceva. Femeia a ieșit și l-a împins brutal deoparte. A început să țipe arătându-mă cu degetul, spunând că mă purtam de parcă aș fi fost proprietarul lumii, de parcă n-ar mai fi existat pe lumea asta altcineva în afară de mine. Am protestat spunând că făceam doar ce-mi spusese don Juan. Femeia l-a întrebat dacă îmi spusese să sparg ușa. Don Juan a încercat să intervină, dar a fost iar dat deoparte.

Femeia arăta ca și cum tocmai s-ar fi sculat din pat. Era tare dezordonată. Probabil că bătutul în ușă o trezise și își pusese pe ea o rochie din coșul de rufe murdare. Era în picioarele goale; avea părul încăruntat și încălzit și ochi roșii, ca mărgeanul. Era o femeie casnică, dar foarte impresionantă: destul de înaltă, cam de un metru și șaptezeci, cu tenul închis și extrem de musculoasă; brațele ei goale erau umflate de mușchi puternici și am remarcat că avea coapse frumos modelate.

Ea m-a privit de sus până jos, aplecându-se peste mine, și a urlat că nu-mi auzea scuzele. Don Juan mi-a șoptit că trebuia să-mi cer scuze cu glas tare.

Odată ce am făcut asta, femeia a zâmbit, s-a întors spre don Juan și l-a îmbrățișat ca pe un copil. A mormăit că n-ar fi trebuit să mă pună să bat, pentru că bătaia mea era prea evazivă și tulburătoare. L-a ținut de braț pe don Juan și l-a condus înăuntru, peste pragul înalt. Ea îi spunea „scumpul meu bătrân”. Don Juan râdea. Eram uluit să-l văd comportându-se ca și cum ar fi fost încântat de absurditățile debitate de femeia aceea cutremurătoare. Odată ce l-a ajutat pe

„scumpul bătrânel” să intre în casă, ea s-a întors spre mine și a făcut un gest cu mâna să mă alunge ca și cum aș fi fost un câine. A râs de faptul că arătam surprins; avea dinții mari, inegali și murdari. Apoi a părut că-și schimbă gândul și mi-a spus să intru.

Don Juan s-a îndreptat spre o ușă pe care de-abia o puteam vedea în holul întunecat. Femeia l-a tachinat că nu știa unde se ducea. Ne-a luat prin alt hol întunecat. Casa părea să fie enormă și nu era nici o lumină în ea. Femeia a deschis o ușă spre o cameră foarte mare, aproape goală, cu excepția a două fotolii vechi în mijlocul ei, sub singurul și cel mai mic bec pe care-l văzusem vreodată. Era un bec vechi, de formă lunguiată.

Într-unui dintre fotolii stătea o altă femeie. Prima femeie s-a așezat pe o mică rogojină pe podea și și-a sprijinit spatele de celălalt fotoliu. Apoi și-a ridicat genunchii la piept, expunându-se complet. Nu purta chiloți. Am țintit-o cu privirea, înlemnit.

Pe un ton mârâit și urât, femeia m-a întrebat de ce mă holbam la sexul ei. N-am știut ce să spun, doar că am negat. Ea s-a ridicat și părea gata să mă lovească. Mi-a cerut să spun că mă holbam la ea, pentru că nu mai văzusem în viața mea un sex de femeie. Mă simțeam vinovat. Eram complet jenat și enervat că fusesem surprins într-o asemenea situație.

Femeia l-a întrebat pe don Juan ce fel de Nagual eram eu, dacă nu văzusem niciodată un vagin. A început să repete asta încontinuu, urlând cu toată forța. A alergat în jurul camerei și s-a oprit lângă celălalt fotoliu, unde stătea cealaltă femeie. A zgâlțâit-o de umeri și, arătând spre mine, a spus că eram un bărbat care nu văzuse în viața lui un vagin. Râdea și mă tachina cu asta.

Eram încremenit. Simțeam că don Juan ar fi trebuit să facă ceva ca să mă salveze din situația asta umiltoare. Mi-am amintit că el îmi spusese că femeile acestea erau aproape bune. Subapreciasse însă situația; femeia asta era coapta pentru o internare. Am privit la don Juan pentru ajutor și sfat. El mi-a ocolit privirea. Părea să fie la fel de jenat, deși mi s-a părut că surprind pe chipul lui un zâmbet malițios, pe care și l-a ascuns repede, întorcând capul.

Femeia s-a întins pe spate și-a ridicat rochia și mi-a ordonat să mă uit după pofta inimii, în loc să arunc ocheadă pe furiș. Probabil că aveam fața roșie, judecînd după căldura pe care o simțeam în cap și pe gât. Eram atât de enervat, încât mi-am pierdut controlul. Îmi venea să-i sparg capul.

Femeia care stătea pe celălalt fotoliu s-a ridicat brusc, a prins-o pe cealaltă de păr și a ridicat-o dintr-o singură mișcare, aparent fără nici un efort. M-a privit cu ochii întredeschiși, apropiindu-și fața la cel mult șapte centimetri de a mea Mirosea surprinzător de proaspăt.

Ea a spus cu o voce ascutită că trebuia să trecem la treabă. Amândouă femeile s-au oprit lângă mine, sub bec. Nu semănau. A doua femeie era mai bătrână și fața ei era acoperită de o pudră cosmetică în strat gros, fapt care îi dădea o înfățișare comică. Avea părul frumos aranjat cu o agrafă de păr. Părea calmă, cu excepția unui tremur continuu în bărbie și buza inferioară.

Amândouă femeile erau la fel de înalte și arătau la fel de bine; ele s-au aplecat amenințător asupra mea și m-au fixat multă vreme cu privirea. Don Juan n-a făcut nimic ca să le întrerupă. Cea mai bătrână a dat din cap și don Juan mi-a spus că numele ei era Zuleica și că era o „visătoare”. Cea care ne deschisese ușa era Zoila și era „stalker”.

Zuleica s-a întors spre mine și m-a întrebat pe un glas de papagal dacă era adevărat că nu văzusem un vagin. Don Juan nu și-a putut păstra calmul și a început să ridă. Cu un gest, i-am făcut semn că nu știam ce să răspund. El mi-a șoptit în ureche că ar fi fost mai bine pentru mine să răspund negativ; altfel, ar fi trebuit să mă pregătesc să descriu un vagin, deoarece asta mă va întreba în continuare Zuleica.

Am răspuns așa cum am fost sfătuit, și Zuleica a spus că îi părea rău pentru mine. Apoi i-a ordonat lui Zoila să-mi arate vaginul ei. Zoila s-a întins pe spate sub bec și și-a desfăcut picioarele.

Don Juan râdea de se înneca. L-am rugat să mă scoată din casa aceea de nebuni. El mi-a șoptit iar în ureche că mai bine să mă uit atent și să par interesat, pentru că altfel ar fi trebuit să stăm acolo până la ziua de apoi.

După examinarea atentă, Zuleica a spus că de acum încolo puteam pretinde că eram un cunoscător și că dacă mai dădeam vreodată peste vreo femeie fără chiloți, nu voi fi așa de obscen încât să-mi las ochii să-mi iasă din orbite, pentru că acum văzusem un vagin...

Zuleica ne-a condus liniștită spre curtea interioară, și mi-a șoptit că era acolo cineva care aștepta să mă întâlnească. Curtea era într-un întuneric total. De-abia puteam distinge siluetele celorlalți. Apoi am văzut silueta întunecată a unui bărbat stând în picioare la câțiva pași de mine. Corpul meu a avut o tresărire involuntară.

Don Juan i-a vorbit bărbatului cu voce moale, spunând că mă adusese să-l întâlnesc. Apoi i-a spus cum mă cheamă. După un moment de tăcere, don Juan a spus că numele bărbatului era Silvio Manuel și că el era luptătorul din întuneric și adevăratul conducător al grupului Nagualului.

Apoi Silvio Manuel mi-a vorbit. M-am gândit că, probabil, avea un defect de vorbire – vocea lui era camuflată și cuvintele ieșeau din el ca niște rafale de tuse înceată.

Mi-a ordonat să vin mai aproape. Când am încercat să mă apropiu, el s-a îndepărtat, de parcă ar fi plutit. M-a condus într-un hol și mai întunecat, mergând, se pare, fără zgomot, cu spatele. Mi-a murmurat ceva ce n-am înțeles. Am vmt să vorbesc; gâtul mi-era uscat și mă ustura. Apoi a repetat ceva de două-trei ori, până când am înțeles că-mi ordona să mă dezbrac. Era ceva copleșitor în vocea lui și în întunericul care îl înconjură. Am fost incapabil să refuz. Mi-am scos hainele și am rămas în picioare, gol, tremurând de frig și de teamă.

Era atât de întuneric, încât nu puteam distinge dacă don Juan și femeile erau pe aproape. Am auzit un sâșăit moale și prelungit, dintr-o sursă aflată la câțiva pași de mine; apoi am simțit o briză rece. Mi-am dat seama că Silvio Manuel își plimba respirația pe tot corpul meu.

Apoi mi-a spus să stau pe hainele mele și să privesc la un punct strălucitor pe care îl puteam distinge ușor în întuneric, un punct care părea că emană o lumină de culoarea chihlimbarului. L-am privit, probabil, ore întregi, până când mi-am dat seama brusc că punctul luminos era ochiul stâng al lui Silvio Manuel. Apoi am putut distinge conturul feței și al corpului său. Silvio Manuel a avansat spre mine și m-a ajutat să mă ridic. Faptul că vedeam în întuneric cu atâta claritate m-a uluit. Nici măcar nu-mi trecuse prin cap că eram gol sau că, așa cum am văzut după aceea, cele două femei mă urmăreau. Aparent și ele puteau vedea în întuneric; mă fixau cu privirea. Am vrut să-mi pun pantalonii, dar Zoila mi i-a smuls din mână.

Cele două femei și Silvio Manuel m-au fixat cu privirea multă vreme. Apoi don Juan a apărut de undeva, mi-a dat pantofii și Zoila ne-a condus printr-un coridor spre o curte deschisă, cu copaci. Am distins silueta întunecată a unei femei stând în picioare în mijlocul curții. Don Juan i-a vorbit și ea i-a murmurat ceva ca răspuns. El mi-a spus că era o femeie sudică, o chema Marta și că era un curier pentru cele două femei vestice. Marta a spus că putea pune pariu că nu fusesem niciodată prezentat unei femei complet gol; procedura normală era să faci întâi prezentările și apoi să te dezbraci. Arăs tare. Risul ei era atât de plăcut, atât de limpede și de tineresc, încât m-au trecut fiori și a reverberat prin toată casa, amplificat de întunericul și tăcerea de acolo. Am privit la don Juan pentru ajutor. El plecase, la fel și Silvio Manuel. Eram singur cu cele trei femei. Am devenit foarte nervos și am întrebat-o pe Marta dacă știa unde plecase don Juan. Exact în acel moment, cineva m-a prins de pielea antebrațelor. Am urlat de durere. Știam că era Silvio Manuel. El m-a ridicat ca și cum n-aș fi avut nici o greutate și mi-a scuturat pantofii. Apoi m-a pus în picioare într-o cadă joasă, cu apă rece care îmi ajungea până la genunchi.

Am rămas în cada aceea multă vreme, în timp ce ei toți mă scrutau cu privirea. Apoi Silvio Manuel m-a ridicat iar și m-a pus jos, lângă pantofi, pe care cineva îi pusese lângă cadă.

Don Juan a apărut iar de undeva și mi-a dat hainele, șoptindu-mi că trebuia să mă îmbrac și să stau atât cât era polițicos. Marta mi-a dat un prosop să mă șterg. Am privit în jur, după Silvio Manuel și celelalte două femei, dar nu se vedeau.

Eu, Marta și don Juan am stat o vreme și am discutat în întuneric. Ea părea că vorbește, în principal, cu don Juan, dar cred că eu eram principala sa țintă. Am așteptat o indicație de la don Juan când să plecăm, dar părea că lui îi place să susțină conversația agilă a Martei. Ea i-a spus că Zoila și Zuleica fuseseră în ziua aceea la maximul nebuniei lor. Apoi a adăugat pentru mine, că mai tot timpul ele erau extrem de raționale.

Ca și cum ar fi dezvăluit un secret, Marta ne-a spus că motivul pentru care părul Zoilei arăta așa de neîngrijit era pentru că cel puțin o treime din el era al lui Zuleica. Ceea ce se întâmplase era că ele avuseseră un moment de camaraderie intensă și s-au ajutat una pe alta la aranjat părul. Zuleica a pieptănat părul Zoilei, așa cum făcuse de sute de ori, doar că, pierzând control, ea pieptănase porțiuni din părul ei împreună cu cel al Zoilei. Marta a spus că atunci când s-au sculat din scaune au avut o criză. Ea a alergat în ajutorul lor, dar când a intrat în cameră, Zuleica era în avantaj și, deoarece era mai lucidă decât Zoila în ziua aceea, a decis să taie porțiunea de păr a Zoilei care fusese pieptănată cu al ei. Dar ea a fost prinsă în vârtejul care a urmat și și-a tăiat părul ei.

Don Juan râdea de parcă ar fi fost cel mai comic lucru din lume. Îi auzeam hohotele, ca niște accese de tuse, venind din întunericul din partea îndepărtată a curții.

Marta a spus că a trebuit să improvizeze o mesă, până când îi creștea părul Zuleicăi.

Am râs împreună cu don Juan. Îmi plăcea Marta. Celelalte două femei erau aberante pentru mine; îmi dădeau o senzație de greață. Pe de altă parte, Marta părea un monument de calm și de scop precis. Nu-i puteam vedea trăsăturile, dar mi-am imaginat că era foarte frumoasă. Sunetul vocii ei era obsedant.

Ea l-a întrebat foarte politicoasă pe don Juan dacă acceptam ceva de mâncare. El a răspuns că nu mă simțeam la largul meu cu Zoila și Zuleica și că, probabil, mi se va face rău de la stomac. Marta m-a asigurat că cele două femei erau plecate, m-a luat de braț și ne-a condus prin cel mai întunecat hol într-o bucătărie luminată. Contrastul era prea mare pentru ochii mei. Am rămas în ușă, încercând să mă obișnuiesc cu lumina.

Bucătăria avea un tavan foarte înalt și era mobilată destul de modern și adecvat. Ne-am așezat într-un fel de zonă de masă. Marta era tânără și foarte puternică; avea o figură voluptoasă, plină, o față rotundă cu nasul și gura mici. Părul ei era negru și era pieptănat și încolăcit în jurul capului.

M-am gândit că trebuia să fie la fel de curioasă să mă examineze, cum fusesem eu s-o văd. Ne-am așezat, am mâncat și am discutat ore întregi. Eram fascinat de ea. Era o femeie needucată, dar mă năucea cu dialogul ei. Ea ne-a dat și detalii despre lucrurile uluitoare pe care le făceau Zoila și Zuleica când erau bune.

În timp ce mergeam cu mașina, după aceea, don Juan și-a exprimat achnirația față de Marta. El a spus că, probabil, ea era exemplul cel mai clar despre cum poate afecta determinarea o ființă omenească. Fără o pregătire, cu excepția intenției sale intransigente, Marta reușise să realizeze cu succes cea mai grea sarcină imaginabilă, aceea de a avea grijă de Zoila, Zuleica și Silvio Manuel. '

L-am întrebat pe don Juan de ce refuzase Silvio Manuel să-l privesc la lumină. El a replicat că Silvio Manuel era în elementul lui în întuneric și că voi avea nenumărate ocazii să-l văd. Oricum, pentru prima noastră întâlnire, era necesar ca el să se mențină în hotarele puterii

sale, întinericul nopții. Silvio Manuel și cele două femei locuiau împreună, deoarece erau o echipă de formidabili „vrăjitori”.

Don Juan m-a sfătuit să nu judec dur femeile vestice. Le întâlnisem într-un moment în care erau lipsite de control, dar acesta se manifesta doar la suprafața comportamentului lor. Ele aveau un conținut interior care nu era alterabil; astfel, chiar și atunci când nebunia lor era la maximum, ele erau capabile să râdă de aberațiile lor, ca și cum ar fi fost o comportare expusă de altcineva.

Cazul lui Silvio Manuel era diferit. El nu era deloc nebun; de fapt, sobrietatea lui profunda era cea care îl făcea capabil să interacționeze atât de eficient cu cele două femei, deoarece el și ele erau două extreme opuse. Don Juan a spus că Silvio Manuel se născuse așa și că toți cei din jurul lui îi remarcaseră indiferența. Chiar și binefăcătorul lui, care era sever și necruțător cu toți, și-a consacrat o mare parte de atenție asupra lui Silvio Manuel. I-au trebuit lui don Juan ani de zile pentru ași da seama de motivul preferinței sale. Datorat unui lucru inexplicabil din natura lui, odată ce intrase în conștiința de parte stângă, Silvio Manuel n-a mai ieșit din ea. Înclinația lui de a rămâne într-o stare de conștiință avansată, cuplată cu faptul că a fost magistral ghidat de binefăcătorul sau, i-a permis să ajungă înaintea tuturor nu numai la concluzia că regula era ca o hartă și că există de fapt un alt tip de conștiință, dar și la trecătoarea efectivă în acea lume de conștiință. Don Juan a spus că Silvio Manuel, într-o manieră absolut impecabilă, și-a echilibrat câștigurile sale excesive, punându-le în serviciul scopului lor comun. El a devenit forța tăcută din umbra lui don Juan.

Ultima mea întâlnire introductivă cu luptătorii lui don Juan a fost cu nordul. Don Juan m-a luat în orașul Guadalajara pentru a realiza această întâlnire. El a spus că întâlnirea noastră era doar la mică distanță de centrul orașului și trebuia să fie la prinz, deoarece nordul era miezul zilei. Am părăsit hotelul pe la orele unsprezece și am pornit la plimbare spre zona centrală a orașului.

Mergeam fără să urmăresc pe unde treceam, îngrijorat de acea întâlnire, și m-am ciocnit cu o doamnă care ieșea grăbită dintr-un magazin. Ea căra pachete, care s-au împrăștiat peste tot. Mi-am cerut scuze și am început să le adun. Don Juan mă îndemna să mă grăbesc, deoarece întârziam. Doamna părea să fie buimăcită. Am susținut-o de braț. Era foarte zveltă, înaltă, probabil trecută de șaiszeci de ani și îmbrăcată foarte elegant. Părea să fie o doamnă de condiție socială foarte bună. Era extrem de politicoasă și și-a asumat vina, spunând că fusese distrată, căutându-l pe servitorul ei. M-a rugat, dacă puteam, să-l localizez în mulțime. M-am întors spre don Juan; el a spus că măcar asta puteam face după ce aproape am omorât-o.

Am luat pachetele și ne-am întors în magazin. La o mică distanță, am remarcat un indian jalnic, care părea complet în afara locului acela. Doamna l-a strigat și el a venit lângă ea, ca o păpușa pierdută. Arăta de parcă ar fi fost gata să-i lingă mâna.

Don Juan ne aștepta în afara magazinului. El i-a explicat doamnei că ne grăbeam și apoi i-a spus numele meu. Doamna a zâmbit grațios și mi-a întins mâna. M-am gândit că în tinerețea ei trebuia să fi fost răpitoare, după cât de frumoasă și atrăgătoare era încă.

Don Juan s-a întors spre mine și mi-a spus brusc că numele ei era Nelida, că ea era nordică și că era o „visătoare”. Apoi m-a întors spre servitorul ei și a spus că numele lui era Genaro Flores și că el era omul de acțiune, luptătorul de acțiune din grupul lui. Surprinderea mea era totală. Toți trei au izbucnit în tis; cu cât era uimirea mea mai mare, cu atât păreau să se bucure mai mult.

Don Genaro a dat pachetele unui grup de copii, spunându-le că stăpâna lui, doamna bună care vorbea, le adusese lucrurile acelea drept cadou; era fapta ei bună pe ziua aceea. Apoi am mers în tăcere cam un cvartal și jumătate. Eram fără glas. Dintr-o dată, Nelida a arătat un

magazin și ne-a rugat să așteptăm o clipă, pentru că trebuia să ia o cutie cu ciorapi de nailon, pe care o țineau acolo pentru ea. M-a privit zâmbind, cu ochii strălucitori, și mi-a spus că, lăsând gluma la o parte, vrăjitorie sau nu, trebuia să poarte ciorapi de nailon și chiloți cu dantele. Don Juan și don Genaro râdeau ca niște idioți. M-am holbat la Nelida, pentru că nu puteam face altceva. Era ceva la ea extrem de pământesc și, totuși, era aproape eterică.

Ea i-a spus în glumă lui don Juan să aibă grijă de mine, pentru că eram gata să leșin. Apoi l-a rugat pe don Genaro să fugă înăuntru și să ia de la un vânzător pachetul ei. Când el intra, Nelida părea că și-a schimbat gândul și l-a chemat înapoi, dar se pare n-a auzit-o și a dispărut în magazin. Ea s-a scuzat și a alergat după el. Don Juan mi-a masat spatele, pentru a mă scoate din frământare. El a spus că o voi întâlni pe Florinda, cealaltă femeie nordică, altădată, singură, deoarece ea va fi legătura mea într-un alt ciclu, altă stare. El a descris-o pe Florinda ca o copie la indigo a Nelidei, sau invers.

Am făcut remarcă că Nelida era atât de sofisticată și de știlată, că mi-o puteam imagina într-un magazin de modă. Faptul că era frumoasă și atât de blondă, probabil de proveniență franceză sau nord-italiană, mă surprinsese. Deși nici Vicente nu era indian, aparența lui rurală îl făcea să fie mai puțin ieșit din comun. L-am întrebat pe don Juan de ce în lumea lui erau și neindieni. El a spus că puterea alege luptătorii din grupul Nagualului și că este imposibil de a-i prevedea proiectele.

Am așteptat în fața magazinului, probabil vreo jumătate de oră. Don Juan părea să devină nerăbdător și m-a rugat să intru să le spun să se grăbească. Am intrat în magazin. Nu era mare, nu avea ușa în spate și, totuși, ei nu se vedeau. Am întrebat pe vânzători, dar ei nu m-au putut ajuta.

'L-am înfruntat pe don Juan și am cerut să știu ce se întâmplase. El a spus că ori dispăruseră în aer, ori s-au strecurat în timp ce-mi masa spatele.

Am urlat la el că majoritatea oamenilor lui erau șarlatani. El a râs până când i se rostogoleau lacrimile pe obraji. A spus că eram un găgăuța ideal. Importanța pe care mi-o dădeam mă făcea un subiect plăcut. Râdea atât de tare de enervarea mea, încât a trebuit să se sprijine de un perete.

La Gorda mi-a făcut o descriere a primei ei întâlniri cu membrii grupului lui don Juan. Versiunea ei diferea doar în conținut; forma era aceeași. Luptătorii au fost poate puțin mai violenți cu ea, dar ea a înțeles asta ca pe o încercare a lor de a o scoate din somnolență și, de asemenea, ca pe o reacție firească la ceea ce ea considera a fi personalitatea ei urâtă.

Pe măsură ce am revăzut lumea lui don Juan, ne-am dat seama că ea era o replică a lumii binefăcătorului său. Putea fi văzută ca fiind formată ori din grupuri, ori din case. Era un grup de patru perechi independente de femei, aparent surori, care trăiau și munceau împreună; un alt grup de trei bărbați care erau cam de vârstă lui don Juan și îi erau foarte apropiați; o pereche de bărbați oarecum mai tineri, curierii Emilito și Juan Turna; și în fine, o pereche de femei sudice, mai tinere, care păreau înrudite una cu cealaltă, Marta și Teresa. Alteori putea fi văzută ca fiind formată din patru case separate, localizate relativ departe una de alta, în zone diferite ale Mexicului. Una era formată din cele două femei vestice, Zuleica și Zoila, Silvio Manuel și curierul Marta. Următoarea era compusă din femeile sudice, Cecilia și Delia, curierul lui don Juan, Emilito și curierul Teresa.

O altă casa era formată de femeile estice, Carmela și Hermelinda, Vicente și curierul Juan Turna; și ultima, din femeile nordice, Nelida și Florinda, și don Genaro.

După don Juan, lumea lui nu avea armonia și echilibrul lumii binefăcătorului său. Singurele două femei care erau perfect echilibrate una cu cealaltă și care arătau ca două gemene erau luptătoarele nordice, Nelida și Florinda. Nelida mi-a spus odată, într-o conversație obișnuită, că erau atât de asemănătoare, încât aveau chiar aceeași grupă de sânge.

Pentru mine, una dintre cele mai plăcute surprize în interacțiunea noastră a fost transformarea Zuleicăi și Zoilei, care fuseseră atât de aberante. Ele s-au arătat a fi, așa cum spunea don Juan, cei mai sobri și mai conștiințioși luptători imaginabili. Nu mi-am putut crede ochilor când le-am văzut iar. Nebunia lor trecuse și acum arătau ca două doamne mexicane bine îmbrăcate, înalte, musculoase și cu ochii negri strălucitori, ca bucățile de obsidian negru strălucitor. Ele râdeau și glumeau cu mine despre ce se întâmplase în noaptea primei noastre întâlniri, ca și cum altcineva și nu ele ar fi fost participante la ea. Puteam înțelege ușor frământarea lui don Juan cu luptătoarele vestice din grupul binefăcătorului său. Pentru mine era imposibil să accept că Zuleica și Zoila s-ar putea transforma vreodată în acele creaturi nesuferite și grețose pe care le întâlniserăm prima dată. Urma să fiu martor la metamorfoza lor de multe ori, totuși n-am fost niciodată în stare să le judec așa de aspru ca la prima noastră întâlnire. Mai mult ca orice, ofensele lor mă făceau să mă simt trist.

Dar pentru mine, cea mai mare surpriză a fost Silvio Manuel. În întunericul primei noastre întâlniri mi-l imaginam ca pe un bărbat impozant, un gigant copleșitor. De fapt, el era scund, dar nu cu oase mici. Corpul lui era ca cel al unui jocheu – mic și totuși perfect proporționat. El îmi apărea că un gimnast. Controlul său fizic era atât de remarcabil, încât se putea umfla ca o anvelopă, aproape de două ori cât normal, contractându-și toți mușchii corpului său. Silvio Manuel obișnuia să-mi facă demonstrații uluitoare despre cum putea să-și disloce încheieturile și să le pună la loc, fără nici un semn de durere. Privindu-l, simțeam întotdeauna un sentiment straniu de frică. Pentru mine, el părea un vizitator dintr-un alt timp. Era palid, întunecat, ca o statuie de bronz. Trăsăturile sale erau ascuțite; nasul său acvilin, buzele pline și ochii înclinați și depărtați îl făceau să arate ca o figură stilizată de pe o frescă mayașă. Era prietenos și cald în timpul zilei, dar imediat ce se lăsa înserarea devenea impenetrabil. Vocea lui se schimba. Se așeza într-un colț întunecat și lăsa întunericul să-l cuprindă. Tot ce era vizibil din el era ochiul său stâng, care rămânea deschis și acumula o strălucire stranie, o reminiscență a ochilor unei feline.

O a doua problemă care a apărut în cursul interacțiunii noastre cu luptătorii lui don Juan a fost subiectul, Jiebuniei controlate”. Don Juan mi-a oferit o dată o explicație succintă, când discuta cele două categorii în care sunt împărțite în mod obligatoriu luptătoarele, „visătoare” și „stalkerii”. El spunea că toți membrii grupului său practicau „visatul” și „stalkingul” ca pe o parte a activităților lor zilnice, dar că femeile care formau planeta „visătoarelor” și planeta „stalkerilor” erau cele mai competente autorități în activitățile lor.

„Stalkerii” sunt cei care mfruntă duritatea lumii normale. Ei sunt managerii de afaceri, cei care au de-a face cu oamenii. Tot ce are de-a face cu lumea afacerilor normale trece prin ei. „Stalkerii” sunt practicanți ai „nebuniei controlate”, exact așa cum „visătorii” sunt practicanți ai „visatului”. Cu alte cuvinte, „nebunia controlată” este baza pentru „stalking”, exact așa cum visele sunt baza pentru „visat”. Don Juan spunea că, vorbind în general, cea mai mare realizare a unui luptător în cea de-a doua atenție este „visatul”, iar în prima atenție cea mai mare realizare a lui este „stalkingul”.

Înțelesesem greșit ceea ce îmi făceau în prima noastră întâlnire luptătorii. Luasem acțiunile lor drept momente de înșelăciune – și tot asta ar fi și astăzi impresia mea, dacă n-ar fi fost ideea „nebuniei controlate”. Don Juan spunea că acțiunile lor cu mine fuseseră lecții excepționale de „stalking”. El a spus că arta „stalkingului” a fost cea pe care binefăcătorul lui l-a pus să o învețe în primul rând. Pentru a putea supraviețui printre luptătorii binefăcătorului său, el trebuia să învețe repede arta asta. În capul meu, spunea el deoarece nu trebuia să discut în contradictoriu cu luptătorii lui, a trebuit întâi să învâț „visatul”. Când va veni timpul, Florinda va apărea pentru a mă ghida în complexitățile „stalkingului”. Nimeni altcineva nu putea discuta

deliberat cu mine despre asta; ei îmi puteau face doar demonstrații directe, așa cum făcuseră deja în prima noastră întâlnire.

Don Juan mi-a explicat pe larg că Florinda era unul dintre cei mai avizați practicanți ai „stalkingului”, deoarece ea fusese antrenată în fiecare complicație a artei de către binefăcătorul său și de cele patru luptătoare „stalker” ale lui. Florinda era prima luptătoare care apăruse în lumea lui don Juan și, din cauza asta, ea urma să fie ghidul meu personal – nu numai în arta „stalkingului”, dar de asemenea și în misterul celei de-a treia atenții, dacă ajungeam vreodată acolo. Don Juan n-a mers cu afirmațiile sale mai departe. El a spus că trebuia așteptat până când voi fi gata, întâi pentru a învăța „stalkingul” și apoi să intru în a treia atenție. I (

Don Juan a spus că binefăcătorul său își asumase un timp și o grijă suplimentară cu tot ceea ce ținea de măiestria lor în arta „stalkingului”. El folosea aranjamente complexe pentru a crea un context potrivit pentru un contrapunct între dictoanele regulii și comportarea luptătorilor în lumea obișnuită, pe măsură ce ei interacționau cu oamenii. El credea că acesta era felul în care îi putea convinge că, în absența importanței de sine, singurul mod de a avea de-a face cu oamenii al unui luptător era în termeni de „nebie controlată”.

În cursul prelucrării aranjamentelor sale, binefăcătorul lui don Juan puneia acțiunile oamenilor și acțiunile luptătorilor față în față cu comenziile regulii și apoi se dădea deoparte și lăsa drama naturală să se desfășoare. Nebunia oamenilor lua conducerea pentru o vreme și îi atrăgea în ea și pe luptători, așa cum pare a fi cursul natural, doar pentru a fi cucerită în final de indicațiile mult mai cuprinzătoare ale regulii.

Don Juan ne-a spus că, la început, el a luat în nume de rău controlul binefăcătorului sau asupra jucătorilor. El i-a spus asta chiar în față. Binefăcătorul lui n-a fost impresionat. A argumentat că acel control al său era mai degrabă o iluzie creată de Vultur. El era doar un luptător impecabil și acțiunile lui erau o încercare modestă de a oglindi Vulturul.

Don Juan a spus că forța cu care binefăcătorul lui își îndeplinea proiectele se trăgea din cunoașterea faptului că Vulturul este real și final și că ceea ce fac oamenii este doar o nebie. Acestea două la un loc dau naștere la „nebie controlată”, pe care binefăcătorul lui don Juan o descria ca fiind singura punte între nebunia oamenilor și finalitatea dictoanelor Vulturului.

11. FEMEIA NAGUAL.

Don Juan a spus că alunei când a fost dat în grija femeilor vestice pentru a fi curățat, a fost pus, de asemenea, și sub îndrumarea femeii nordice care era comparabilă cu Florinda, „stalkerul” numărul unu, care l-a învățat principiile acelei arte. Ea și binefăcătorul lui i-au dat metodele efective pentru a-i asigura pe cei trei bărbați, curierul și cele patru femei-„stalker” care urmau să formeze grupul său.

Cele opt femei „văzătoare” din grupul binefăcătorului sau au căutat configurațiile de luminozitate distinctive și n-au avut nici o dificultate să găsească tipurile potrivite de bărbați și femei pentru grupul lui don Juan. Totuși, binefăcătorul său nu le-a permis văzătoarelor să adune luptătorii pe care îi găsiseră. Trebuia ca don Juan să aplice principiile „stalkingului” și să-i asigure.

Primul luptător care a apărut a fost Vicente. Don Juan nu avea destulă pricepere în „stalking” pentru a fi capabil să-l racoleze. Treaba asta a trebuit să fie făcută de binefăcătorul lui și „stalkerul” nordic. Apoi a apărut Silvio Manuel, mai târziu don Genaro și, în final, Emilito, curierul.

Florinda a fost prima femeie luptător. A fost urmată de Zoila, apoi Delia și apoi Carmela. Don Juan a spus că binefăcătorul lui insistase neîncetat ca ei să aibă de-a face cu lumea exclusiv în termeni de „nebie controlată”. Rezultatul final a fost o echipă uluitoare de practicanți, care născociau și executau cele mai complicate scheme.

Când au acumulat toți un grad de eficiență în arta „stalkingului”, binefăcătorul lor s-a gândit că era timpul ca el să găsească pentru ei femeia Nagual. Conform politicii sale de a ajuta pe fiecare să se ajute singur, el a așteptat s-o introducă în lumea lor, nu până când toți erau experți „stalkeri”, ci până când don Juan învăța să „vadă”. Deși don Juan regreta enorm timpul pierdut cu așteptarea, el a recunoscut că efortul lor unit pentru asigurarea evenimentului a creat o legătură mai puternică între ei, Le-a revitalizat hotărârea de a-și căuta libertatea.

Binefăcătorul lui a început să-și dezvăluie strategia pentru a atrage pe femeia Nagual, devenind brusc un devotat practicant catolic. El a cerut ca don Juan, fiind un moștenitor al cunoașterii sale, să se poarte ca un fiu și să meargă cu el la biserică, și l-a tras la slujbă aproape în fiecare zi. Don Juan a spus că binefăcătorul lui, care era o persoană înecătuătoare și volubilă, îl prezenta fiecăruia la biserică ca pe fiul lui, ca urmaș.

Don Juan, care era, după propria sa descriere, un țăran necivilizat la acea vreme, era încremenit când se afla în medii sociale unde trebuia să discute și să se prezinte. El s-a consolat însă la ideea că binefăcătorul lui avea un motiv ascuns pentru tot ce făcea. A încercat să deducă motivele sale, urmărind ceea ce făcea. Acțiunile binefăcătorului său erau consecvente și păreau deschise. Ca un catolic exemplar, el a câștigat încrederea a nenumărați oameni, în special a preotului parohiei, care îl ținea la mare rang, considerându-l un prieten și un confident. Don Juan nu-și putea da seama ce voia să facă. I-a trecut prin cap că binefăcătorul lui s-ar fi putut să treacă sincer la catolicism, sau că înnebunise. El încă nu înțelesese că un luptător nu-și pierde niciodată mințile, în nici o circumstanță.

Problemele lui don Juan legate de motivele mersului la biserică au dispărut când binefăcătorul lui a început să-l prezinte fiicelor oamenilor pe care îi cunoștea. L-a bucurat asta, deși se simțea jenat. Don Juan se gândea că binefăcătorul lui îl ajuta să-și dezlege limba. El nu era nici volubil, nici încântător și binefăcătorul său spusese că un Nagual, în mod obligatoriu, trebuie să fie și una și alta, într-o duminică, în timpul slujbei, aproape după un an de vizite aproape zilnice, don Juan a aflat adevăratul motiv al mersului la biserică. El îngeunchea lângă o fată pe nume Olinda, fiica uneia dintre cunoștințele binefăcătorului sau. Când s-a întors să schimbe o privire cu ea, așa cum devenise obișnuit după luni întregi de contact, ochii lor s-au întâlnit și, brusc, don Juan a „văzut”-o pe Olinda ca pe o ființă luminoasă – și apoi el a „văzut” că era o ființă dublă. Olinda era o femeie dublă. Binefăcătorul lui știuse asta tot timpul și o luase pe drumul cel mai greu pentru a o pune în contact cu don Juan, care ne-a mărturisit că momentul acela a fost copleșitor pentru el.

Binefăcătorul a „știut” că don Juan „văzuse”. Misiunea lui de a uni cele două ființe duble fusese îndeplinită cu succes și impecabil. Apoi s-a ridicat și ochii lui au măturat fiecare colț al bisericii, și a ieșit fără să se mai uite înapoi. Nu mai avea nimic de făcut acolo, Don Juan a spus că atunci când binefăcătorul lui a ieșit în mijlocul slujbei, toți au întors capetele. Don Juan a vrut să-l urmeze, dar Olinda i-a prins mâna cu curaj și l-a întors. Apoi el a știut că puterea „vederii” nu se exercitase doar asupra lui. Ceva trecuse prin ei amândoi și erau prinși. Don Juan și-a dat seama, dintr-o dată, nu numai că slujba s-a terminat, dar că ei erau deja afară din biserică. Binefăcătorul lui încerca să o calmeze pe mama Olindei, care era iritată și rușinată de afișarea afecțiunii lor neașteptată și inadmisibilă,...

Don Juan nu știa ce să facă în continuare. Știa că depindea de el să pună la cale un pian. Avea resursele, dar importanța evenimentului îl făcuse să-și piardă încrederea în abilitatea lui. El a renunțat la antrenamentul lui ca „stalker” și s-a pierdut în dilema intelectuală dacă s-o trateze sau nu pe Olinda conform „nebuniei controlate”.

Binefăcătorul i-a spus că nu-l putea ajuta. Datoria lui fusese doar să-i pună în contact, și* acolo i se termina responsabilitatea. Depindea de don Juan să facă pașii necesari pentru a o

asigura. El a sugerat ca don Juan chiar să se căsătorească cu ea, dacă asta era necesar. Doar după ce ea accepta să vină la el, putea binefăcătorul să-l ajute direct pe don Juan, intervenind ca un Nagual.

Don Juan a încercat să-i facă o curte formală. El n-a fost bine primit de părinții ei, care nu puteau concepe ca cineva de o clasă socială inferioară să fie pețitor pentru fiica lor. Olinda nu era o indiană; familia ei făcea parte dintr-o clasă socială urbană medie, proprietară a unei mici afaceri. Tatăl avea alte planuri pentru fiica sa. El a amenințat s-o trimită în altă parte, dacă don Juan persista în intenția de a se căsători cu ea.

Don Juan a spus că ființele duble, în special femeile, sunt extraordinar de conservatoare, chiar timide, Olinda nu făcea nici ea excepție. După expunerea lor inițială din biserică, ea a fost cuprinsă de precauție și apoi de teamă. Propriile ei reacții o speriau.

Ca o manevră strategică, binefăcătorul l-a pus pe don Juan să se retragă, lăsând să se creadă că acceptase refuzul tatălui fetei, care nu fusese de acord cu frica sa ~ așa cum presupuneau cei care fuseseră prezenți la biserică. Oamenii vorbeau că afișarea lor l-a nemulțumit atât de tare pe tatăl ei, care era un catolic devotat, încât el nu s-a mai întors la biserică.

Binefăcătorul i-a spus lui don Juan că un luptător nu este niciodată asediat. Să fii asediat implică să ai posesiuni personale care să poată fi blocate. Un luptător nu are nimic în lume cu excepția impecabilității sale, iar impecabilitatea nu poate fi amenințată. Oricum, într-o bătălie pentru viață, ca cea pe care o angajase don Juan pentru a o asigura pe femeia Nagual, un luptător trebuia să folosească în mod strategic fiecare mijloc aflat la îndemână.

Acționând așa cum fusese sfătuit, don Juan a ajuns la concluzia ca trebuie să folosească fiecare noțiune de „stalking” necesară pentru a obține fată. În această idee, el l-a angajat pe Silvio Manuel să-și exerseze capacitățile sale în vrăjitorie, care erau formidabile chiar și la acea dată timpurie. Silvio Manuel și Genaro, care era un adevărat diavol îndrăzneț, s-au strecurat în casa fetei deghizați în bătrâne spălătorese. Era prânzul și toți cei din casă erau ocupați să pregătească de mâncare pentru un grup mare de rude și prieteni care veneau la masă. Ei dădeau o petrecere pentru Olinda. Silvio Manuel se baza pe faptul că oamenii care vedeau cele două spălătorese ciudate vor presupune că sunt acolo pentru petrecerea Olindei, și nu vor fi suspicioși. Don Juan le dăduse dinainte toată informațiile privind obiceiurile membrilor casei. El le-a spus că spălătoresele își cărau, de obicei, legăturile cu haine în casă și le lăsau într-o cameră-debara să fie călcate. Cărând niște legături mari de haine, Silvio Manuel și Genaro au intrat direct în camera aceea, știind că Olinda va fi acolo.

Don Juan a spus că Silvio Manuel s-a dus la Olinda și și-a folosit puterile sale hipnotice, făcând-o să leșine. Au pus-o într-un sac, l-au legat la gură cu cearșafurile ei de pat și au plecat, lăsând în urmă legăturile pe care le aduseseră. La ușă au dat peste tatăl ei. El nici măcar nu le-a aruncat vreo privire.

Binefăcătorul lui don Juan a fost pur și simplu depășit de manevra lor. I-a ordonat lui don Juan să ducă imediat fata înapoi la casa ei. Era imperativ, spunea el, ca femeia dublă să vină la casa binefăcătorului de bună voie, poate nu chiar cu ideea de a li se alătura, dar măcar să fie interesată de ei.

Don Juan simțea că totul este pierdut – șansele de a o duce înapoi fără să se observe erau foarte reduse – dar Silvio Manuel a găsit o soluție. El a propus să lase pe cele patru femei din grupul lui don Juan să ia fata pe un drum pustiu, unde don Juan putea s-o salveze.

Silvio Manuel voia ca femeile să simuleze că o răpeau. La un punct pe drum, cineva le va vedea și va începe să le urmărească. Urmăritorul le va prinde, iar ele vor lăsa sacul, cu oarecare

împotrivire, astfel încât să fie convingătoare. Bineînțeles următorul va fi don Juan, care se întâmplă să fie în mod miraculos exact la locul și la momentul potrivit.

Silvio Manuel a cerut ca acțiunea să fie realizată viguros. El le-a spus femeilor să-i pună fetei căluș, deoarece deja va fi trează la acel moment și va țipa în sac, și după aceea să alerge mile întregi cu sacul. Le-a spus să se ascundă de următorul loR. În final, ele trebuiau să lase sacul în așa mod, încât fata să fie martoră la lupta dintre don Juan și cele patru femei. Silvio Manuel le-a spus femeilor că asta trebuia să pară extrem de real. Le-a dat bețe și le-a spus să-l lovească pe don Juan convingător, înainte să fugă.

Dintre femei, Zoila era cea mai ușor purtată de isterie; imediat ce au început să-l atingă pe don Juan, ea a devenit posedată de rolul ei și a dat un spectacol cutremurător, lovindu-l pe don Juan atât de tare, încât i-a luat pielea de pe spate și umeri. Pentru o clipă, se părea că răpitoarele vor învinge. Silvio Manuel a trebuit să iasă din locul în care se ascunsese și să pretindă a fi un trecător, amintindu-le că era un aranjament și că era timpul să fugă.

Astfel, don Juan a devenit salvatorul și protectorul Olindei. El i-a spus că nu putea s-o ducă înapoi acasă, pentru că fusese rănit, dar o putea trimite înapoi cu piosul sau tată.

Ea l-a ajutat să meargă până la casa binefăcătorului sau. Don Juan a spus că nu trebuia să pretindă că este rănit; sângera profund și de-abia a ajuns până la ușă. Când Olinda i-a spus binefăcătorului lui ce se întâmplase, dorința lui de a râde a fost atât de chinuitoare, încât a trebuit s-o camufleze sub lacrimi.

Don Juan și-a bandajat rănilor și apoi s-a dus în pat. Olinda a început să-i explice de ce se opunea tatăl ei, dar n-a terminat. Binefăcătorul lui a intrat în cameră și i-a spus că pentru el era evident, observându-i mersul, că răpitoarele îi răniseră spatele, și s-a oferit să îndrepte situația înainte să devină critică.

Olinda a ezitat. Binefăcătorul lui don Juan i-a reamintit că răpitoarele nu se jucaseră – ele aproape i-au ucis fiul, în definitiv. Comentariul acesta a fost de ajuns; ea a venit lângă el și l-a lăsat să îi dea o lovitură puternică pe omoplat. A produs un trosnit puternic și Olinda a intrat într-o stare de conștiință avansată. El i-a dezvăluit regula și, exact ca și don Juan, ea a acceptat-o deplin. Fără nici un dubiu sau ezitare.

Femeia Nagual și don Juan și-au găsit plenitudinea și tăcerea unul în compania celuilalt. Don Juan spunea că sentimentul pe care îl aveau unul pentru celălalt nu avea nimic de-a face cu dorința sau afecțiunea; era mai degrabă un sentiment fizic împărțit de amândoi; o barieră amenințătoare fusese ruptă în ei și erau una și aceeași ființă.

Don Juan și femeia lui Nagual, așa cum prescria regula, au lucrat ani întregi împreună pentru a găsi un grup de patru femei „visătoare”, care s-au dovedit a fi Nelida, Zuleica, Cecilia și Hermelinda și cei trei curieri, Juan Turna, Teresa și Marta. Găsirea lor a fost o altă ocazie când natura pragmatică a regulii s-a dovedit limpede pentru don Juan. Toate erau exact așa cum descria regula că trebuie să fie. Sosirea lor a introdus un nou ciclu pentru fiecare, inclusiv pentru binefăcătorul lui don Juan și grupul său. Pentru don Juan și luptătorii săi însemna ciclul „visatului”, iar pentru binefăcătorul său și grupul lui însemna o perioadă de impecabilitate inegalabilă în acțiunile lor.

Binefăcătorul lui i-a explicat lui don Juan că afunci când era tânăr și i-a fost prezentată prima dată ideea că regula este o metodă de a găsi libertatea fusese entuziasmat, paralizat de bucurie. Pentru el, libertatea era o realitate aflată în apropiere. Când a ajuns să înțeleagă natura regulii ca pe o hartă, speranțele și optimismul lui au renăscut. Mai târziu, sobrietatea a pus stăpânire pe viața lui; cu cât îmbătrânea mai mult, cu atât vedea mai puțin șansa pentru succesul lui și al grupului său. În final a devenit convins că, indiferent ce făceau, șansele erau prea mici ca conștiința lor umană tenace să zburde vreodată liberă. S-a împăcat cu el însuși și cu soarta, și s-a

abandonat eșecului. I-a spus Vulturului din eul său interior că era bucuros și mândru că și-a dezvoltat conștiința. Vulturul era binevenit pentru ea.

Don Juan ne-a spus că aceeași stare era împărtășită de toți membrii din grupul binefăcătorului sau. Libertatea propusă de regulă era ceva pe care o considerau de neatins. Ei surprinseseră sclipiri ale forței anihilante care era Vulturul și simțeau că nu aveau nici o șansă de a-i rezista. Oricum, toți fuseseră de acord că își vor trăi viețile impecabil, pentru nici un alt motiv decât acela de a fi impecabil.

Don Juan spunea că binefăcătorul lui și grupul său, în pofida sentimentelor lor de inadvertență, sau poate datorită acelor sentimente, și-au găsit libertatea. Ei au intrat în a treia atenție nu ca un grup, ci unul câte unul. Faptul că ei au găsit pasajul, era coroborarea finală a adevărului conținut de regulă. Ultimul care a părăsit lumea obișnuită a fost binefăcătorul său. El s-a supus regulii și a luat-o cu el pe femeia Nagual. În timp ce el și femeia Nagual se dizolvau în conștiința totală, don Juan și toți luptătorii din grupul lui au fost făcuți să explodeze din interior – el nu putea găsi un alt mod de a descrie sentimentul de a fi fost forțat să uite tot ce văzuseră ei din lumea binefăcătorului lui.

Cel care n-a uitat niciodată a fost Silvio Manuel El a fost cel care l-a angajat pe don Juan în efortul extenuant de a aduna iar pe toți membrii grupului lor, care fuseseră toți împrăștiați. Apoi i-a plonjat în sarcina de a-și găsi totalitatea eurilor lor. Le-au trebuit ani de zile pentru a realiza sarcina asta.

Don Juan discutasă pe îndelete subiectul uitării, dar numai în legătură cu marea lor dificultate de a se aduna iar și a porni la drum fără binefăcătorul lor. El nu ne-a spus niciodată exact ce însemna să uiți sau să câștigi totalitatea eului. În această idee, el mergea exact pe calea învățămintelor binefăcătorului său, doar să ne ajute să ajutăm.

În acest scop, el ne-a antrenat pe mine și pe La Gorda să „vedem împreună” și a fost capabil să ne arate că deși ființele umane apar unui văzător ca niște ouă luminoase, forma aceea de ou este un cocon extern, un cartuș de luminozitate care găzduiește o inimă extrem de intrigantă, obsedantă și hipnotizantă, formată din cercuri concentrice de luminozitate gălbuie, de culoarea flăcării de luminare. În timpul sesiunii noastre finale, el ne dusesese să „vedem” oamenii mișunând în jurul unei biserici. Era spre seară, aproape întuneric, totuși creaturile din coconii lor rigizi și luminoși radiau destula lumină pentru a face totul în jurul lor perfect vizibil. Viziunea era fermecătoare.

Don Juan a explicat că formele de ou care ne păreau atât de strălucitoare erau de fapt palide. Luminozitatea emana din inima lor strălucitoare; de fapt, cartușul îi ștergea din radiație. Don Juan ne-a dezvăluit că, pentru a putea elibera ființa, trebuie ruptă carcasa. Ea trebuie ruptă dinăuntru exact la momentul oportun, exact cum își sparg carapacele creaturile care se nasc din ouă. Dacă nu se realizează acest lucru, ele se sufocă și mor. Asemeni creaturilor care se nasc din ouă, nu există nici un mod pentru un luptător de a-și sparge carcasa de luminozitate până când nu vine momentul oportun.

Don Juan ne-a spus că pierderea formei umane era singura metoda de a rupe carcasa aceea, singura metodă de a elibera acel conținut obsedant, conținut care este hrana Vulturului. A sparge acea carcasă înseamnă să-ți amintești de celalalt eu și să ajungi la totalitatea eului.

Don Juan și luptătorii săi au ajuns la totalitatea eului lor și apoi s-au apucat de ultima sarcină, care era să găsească o nouă pereche de ființe duble. Don Juan spunea că ei se gândeau că va fi o problemă simplă – tot ceea ce făcuseră fusese relativ ușor pentru ei. Ei nu aveau nici o idee că aparenta lipsă de efort a realizărilor lor ca luptători era o consecință a puterii personale și a măiestriei binefăcătorului lor.

Cercetarea lor pentru găsirea unei noi perechi de ființe duble a fost zadarnică. În toate căutările lor, n-au dat deloc peste vreo femeie dublă. Au găsit câțiva bărbați dubli, dar erau toți bine situați, ocupați, prolifici și atât de satisfăcuți cu viața lor, încât ar fi fost inutil să intre în relație cu ei. Ei nu aveau nevoie să-și găsească un scop în viață. Se gândeau că deja l-au găsit.

Don Juan a spus că într-o zi și-a dat seama că el și grupul lui îmbătrâneau și părea să nu fie vreo speranță de a-și realiza vreodată sarcina lor. Asta a fost prima dată când au simțit sentimentul disperării și al neputinței.

Silvio Manuel insista ca ei să se resemneze și să trăiască impecabil, fără speranța de a-și găsi vreodată libertatea. Părea plauzibil pentru don Juan că asta ar putea fi într-adevăr cheia pentru toată lumea. În această idee, el s-a aflat urmând exact situația binefăcătorului său. El ajunsese să accepte că la un moment dat, în drumul său, un pesimism de neînvins pune stăpânire asupra luptătorului. Un sentiment de înfrângere, sau poate, mai exact spus, un sentiment de nevrednicie pune stăpânire pe el aproape pe nesimțite. Don Juan spunea că înainte, el obișnuia să râdă de dubiile binefăcătorului său și ca nu putea să fie convins că acesta se îndoia în vreun fel. În pofida protestelor și avertizărilor lui Silvio Manuel, don Juan se gândea că era doar un aranjament gigantic pentru a-i învăța ceva anume.

Deoarece nu putea crede că dubiile binefăcătorului său erau reale, nici nu putea crede că hotărârea binefăcătorului Jui de a trăi impecabil, fără speranța de a-și găsi libertatea era sinceră. Când a ajuns, în final, să își dea seama că binefăcătorul său, cu toată seriozitatea, se resemnase cu eșecul, i-a venit de asemenea și ideea că decizia luptătorului de a trăi impecabil în pofida oricăror nerealizări nu poate fi declarată drept o strategie care să asigure succesul. Don Juan și grupul său au dovedit acest adevăr pentru ei înșiși, când și-au dat seama că sorții erau împotriva lor. Don Juan a spus că, în aceste momente, antrenamentul de o viață ia conducerea și luptătorul intra într-o stare de umilință de nedepășit; când adevărata sărăcie a resurselor sale umane devine de netăgăduit, luptătorul nu are altă resursă decât de a da înapoi și a-și pleca capul...

Don Juan se minuna că această idee părea că nu are nici un efect asupra femeilor din grupul său; dezordinea părea să le lase neatinsă. El ne-a spus că remarcase același lucru în grupul binefăcătorului său: femeile nu erau niciodată îngrijorate și mohorâte în legătură cu soarta lor» așa cum erau bărbații. Ele păreau pur și simplu să aprobe judecata binefăcătorului lui don Juan și să-l urmeze, fără a arăta semne de comportare emoțională și teamă. Dacă femeile erau agasate la un anumit nivel» erau indiferente la asta. Tot ce conta pentru ele era să fie ocupate. Ca și cum doar bărbații ar fi căutat libertatea și ar fi simțit impactul unei opoziții.

În propriul său grup, don Juan observase același contrast. Femeile au fost repede de acord cu el când a spus că resursele sale erau neadecvate. El putea trage doar concluzia că femeile, deși n-o menționaseră, nu crezuseră niciodată că aveau vreo resursă anume. De aceea, nu era nici un mod de a se simți dezamăgite sau descurajate față de constatarea că erau neajutorați. Ele o știuseră tot timpul.

Don Juan ne-a spus că rațiunea pentru care Vulturul cerea de două ori mai multe femei decât bărbați luptători era exact pentru că femeile aveau un echilibru inerent, care lipsea bărbaților. La momentul crucial, bărbații erau cei care deveneau isterici și se sinucideau, dacă judecau că totul este pierdut. O femeie se poate sinucide datorită lipsei de scop și direcție, dar nu din cauza eșecului unui sistem la care se întâmpla să fi aderat.

După ce don Juan și grupul sau de luptători renunțaseră la speranțe – sau mai exact, așa cum spunea don Juan, după ce el și bărbații săi luptători atinseseră fundul prăpastiei și femeile găsiseră moduri potrivite de a râde de ei – don Juan a dat în final peste un bărbat dublu de care se putea apropia. Eu eram acela. El a spus că deoarece nimeni în toate mințile nu s-ar angaja voluntar la un asemenea proiect ca lupta pentru libertate, el a trebuit să urmeze învățămintele

binefăcătorului sau și, într-o adevărată manieră de „stalker”, să mă angajeze în joc, așa cum îi angajase și pe membrii grupului său. El avea nevoie să mă aibă singur într-un loc unde să poată aplica o presiune fizică asupra corpului meu și era necesar ca eu să merg acolo de comun acord. El m-a atras cu mare ușurință în casa lui – așa cum spunea, asigurarea unui bărbat dublu nu este niciodată o mare problemă. Dificultatea este să găsești unul disponibil.

Acea primă vizită la casa lui era, din punctul de vedere al conștiinței mele normale, o sesiune fără evenimente. Don Juan era încântător și glumea cu mine. El a condus conversația spre oboseala pe care o suportă corpul după drumuri lungi cu mașina, un subiect care părea complet inadecvat pentru mine, un student în antropologie. Apoi el a spus că spatele meu părea să fie deranjat și, fără nici un alt cuvânt, el mi-a pus o mână în piept, m-a îndreptat și mi-a dat o palmă puternică în spate. M-a prins atât de nepregătit, încât am leșinat. Când am deschis iar ochii, mă simțeam de parcă mi-ar fi rupt șira spinării, dar simțeam și că eram deja diferit. Eram altcineva decât cel pe care-l cunoscuse până atunci. De atunci încolo, ori de câte ori îl vedeam, mă trecea în conștiința stânga și apoi îmi dezvăluia regula.:

Aproape imediat după ce m-a găsit, don Juan a găsit și o femeie dubla. El nu m-a pus în contact cu ea cu ajutorul unei scheme, așa cum făcuse cu el binefăcătorul său, ci a pregătit un aranjament, la fel de eficient și elaborat ca oricare dintre cele ale binefăcătorului lui, prin care el însuși a asigurat femeia dublă. El și-a asumat aceasta sarcină, deoarece credea că era de datoria binefăcătorului de a asigura ambele ființe duble imediat ce le-a găsit și apoi să le alăture ca parteneri într-o întreprindere de neconceput.

El mi-a povestit ca într-o zi, când trăia în Arizona, se dusese la un birou de guvernământ pentru a depune o cerere. Doamna de la birou i-a spus să o dea unui angajat de la secția adiacentă și, fără să se uite, i-a făcut semn spre stânga ei. Don Juan a urmărit direcția brațului ei întins și a „văzut” o femeie dubla stând la un birou. Când i-a prezentat cererea a văzut că era o femeie tânără. Ea i-a spus că nu avea nimic de-a face cu cererile. Oricum, din simpatie pentru un bătrân indian, ea și-a făcut timp pentru a-l ajuta.

Era nevoie de oarecare documente legale, pe care don Juan le avea în buzunar, dar s-a prefăcut ignorant și neajutorat complet, lăsând să se înțeleagă că pentru el, organizarea birocratică era o enigmă absolută. N-a fost deloc dificil să afișeze o indiferență totală, spunea don Juan; tot ce avea de făcut, era să revină la ceea ce fusese odată starea lui normală de conștiință. Era în interesul său să prelungească interacțiunea lui cu fata atât cât putea de mult. Mentorul său îi spusese, iar el verificase în cercetările sale, că femeile duble sunt destul de rare. El îl avertizase, de asemenea, că ele au resurse interne care le fac extrem de volatile. Lui don Juan îi era frică că dacă nu-și juca la perfecție cărțile, o va pierde. A mizat pe simpatia ei pentru a câștiga timp. A creat întârzieri ulterioare, pretinzând că erau pierdute documentele necesare. El aducea aproape în fiecare zi altul. Ea îl citea și îi spunea cu regret că nu era cel necesar. Fala era atât de mișcată de condiția lui săracă, încât s-a oferit chiar să-i plătească un avocat, pentru a-i face o atestare sub jurământ în locul hârtiilor.

După trei luni de joc, don Juan s-a gândit că era timpul să producă documentele. Dar atunci, ea se obișnuise deja cu el și aproape se aștepta să-l vadă în fiecare zi. Don Juan a venit pentru ultima dată ca să-și exprime mulțumirile și să-i spună la revedere. El i-a spus că ar fi vrut să-i aducă un cadou pentru a-și exprima aprecierea față de ea, dar că nu avea bani nici pentru a mânca. Ea fost mișcată de candoarea lui și l-a luat la masă.

În timp ce mâncau, el i-a spus că un cadou nu trebuia să fie în mod necesar un obiect de cumpărat. Putea fi ceva doar pentru ochi. Ceva de care să-ți amintești, nu să posezi.

Ea a fost intrigată de cuvintele sale. Don Juan i-a reamintit că ea își exprimase compasiunea pentru indieni și starea lor de sărăcie. El a întrebat-o dacă ar vrea să vadă indienii

într-o lumină diferită – nu ca pauperi, ci ca artiști, și i-a spus că știa un bătrân care era ultimul din linia sa de dansatori ai puterii. A asigurat-o că omul. Ar dansa pentru ea la cerera lui; și mai mult, i-a promis că niciodată în viața ei nu văzuse așa ceva și nici nu va mai vedea. Era ceva la care participau doar indienii.

Femeia Nagual a fost încântată de această idee. L-a luat după orele de lucru și s-au îndreptat spre dealurile unde i-a spus el că locuia indianul. Don Juan a luat-o la casa lui. A pus-o să oprească mașina la oarecare distanță și apoi au mers pe jos restul drumului, înainte să ajungă la casă, el s-a oprit și a tras o linie pe pământ cu picioarul. I-a spus că linia era o graniță și a îndemnat-o să treacă peste ea. '

Femeia Nagual mi-a spus după aceea că până în acel moment ea fusese foarte intrigată de posibilitatea de a fi spectatorul unui dansator indian, dar când bătrânul a tras o linie pe pământ și a denumit-o graniță, ea a început să ezite. Apoi a devenit de-a dreptul alarmată când el i-a spus că granița era doar pentru ea și că, odată ce o va trece nu va mai exista mod de întoarcere.

Indianul a remarcat se pare consternarea ei și a încercat s-o liniștească. El a mângâiat-o politicos pe braț și i-a garantat că, atâta timp cât era el pe acolo, nu i se va întâmpla nimic. Granița putea fi explicată, i-a spus el, ca o formă de plată simbolică pentru dansator, pentru că el nu voia bani. În locul banilor era ritualul, iar acesta cerea ca ea să treacă granița de comun acord.

Indianul a trecut voios peste linie și i-a spus că pentru ea totul era doar o nebunie indiană, dar că dansatorul, care-i urmărea din casă, trebuia să fie mulțumit dacă ea voia să-l vadă dansând.

Femeia Nagual a spus că a cuprins-o brusc o frică atât de mare, încât nu se putea mișca să treacă peste granița aceea. Bătrânul a făcut un efort pentru a o convinge, spunând că trecerea peste acea graniță era benefică pentru întreg corpul. Trecerea ei nu numai că îl făcea să se simtă mai tânăr, îl „făcea” efectiv mai tânăr, așa putere avea granița. Pentru a-și demonstra punctul de vedere, el a trecut iar granița și imediat umerii i s-au lăsat, i-au căzut colturile gurii și ochii și-au pierdut strălucirea. Femeia Nagual nu putea nega diferența pe care o făcea trecerea.

Don Juan a trecut linia pentru a treia oară. El a respirat adânc, lărgindu-și pieptul, mișcările i-au devenit mai vioaie și mai sigure. Femeia Nagual mi-a spus chiar că i-a trecut prin cap că ar putea să-i facă avansuri sexuale. Mașina ei era prea departe pentru a încerca să fugă spre ea. Singurul lucru pe care-l putea face, era să-și spună că era o prostie să se teama de un bătrân indian.

Apoi bătrânul a făcut apel la rațiunea ei și la simțul umorului. Pe un ton conspirativ, ca și cum i-ar fi dezvăluit un secret, i-a spus că se prefăcea doar că arăta tânăr, pentru a-l mulțumi pe dansator și că dacă ea nu-l va ajuta trecând linia, el va leșina în orice clipă de stresul de a merge fără a se gârbovi. El a trecut linia și înapoi pentru a-i demonstra greutatea enormă pe care i-o impunea pantomima.

Femeia Nagual a spus că ochii săi rugători dezvăluiau durerea prin care trecea corpul său bătrân pentru a mima tinerețea. Ea a trecut linia ca să-l ajute și să termine; voia să plece acasă.

În clipa în care a trecut linia, don Juan a făcut un salt fantastic peste acoperișul casei. Femeia Nagual spunea că a zburat ca un imens bumerang. Când a aterizat lângă ea, ea a căzut pe spate. Frica depășea tot ce simțise vreodată, dar la fel era și emoția ei ca martora la o asemenea minune. Nici măcar n-a întrebat cum a realizat el o faptă atât de magnifică. Voia să fugă înapoi la mașină și să plece acasă.

Bătrânul a ajutat-o să se ridice și și-a cerut scuze că a trebuit s-o păcălească. De fapt, a trebuit să recunoască, el însuși fusese dansatorul și zborul peste casă fusese dansul său. El a întrebat-o dacă a dat atenție direcției zborului său. Femeia Nagual a făcut cu mâna un cerc în sensul invers acelor de ceas. El a mângâiat-o patern și i-a spus că era foarte bine că fusese atentă.

Apoi el a spus că s-ar putea să-și fi rănit spatele în cădere și că nu ar putea s-o lase să plece fără să fie sigur că era bine. Îndrăzneț, el i-a îndreptat umerii, i-a ridicat bărbia și ceafa, ca și cum ar fi pus-o să-și îndrepte spatele. Apoi i-a dat o lovitură zgomotoasă între omoplați, lăsând-o efectiv fără aer în plămâni. Pentru o clipă, a fost incapabila să răsuflă și a leșinat.

Când și-a revenit, era în casa lui. Îi sângera nasul, iar urechile îi vâjâiau, respirația i se accelerase și nu-și putea focaliza privirea. El a sfătuit-o să respire adânc până la opt. Cu cât respira mai adânc, cu atât devenea totul mai limpede. La un moment dat, mi-a spus ea, întreaga cameră a devenit incandescentă; totul strălucea într-o lumină chihlimbarie. Ea a fost stupefiată și n-a mai putut respira adânc. Deja, lumina chihlimbarie era atât de deasă, încât semăna cu o ceață. Apoi ceața s-a transformat într-o pânză de păianjen chihlimbarie. În final s-a risipit, dar lumea a rămas uniform chihlimbarie pentru o vreme.

Apoi don Juan a început să-i vorbească. El a luat-o afară din casă și i-a arătat că lumea era împărțită în două jumătăți, Partea stângă era limpede, dar partea dreaptă era învăluită în ceața chihlimbarie. În continuare i-a spus că este monstruos să te gândești că lumea este de înțeles sau că noi înșine suntem de înțeles, și că ceea ce percepea ea era o enigmă, un mister pe care îl poți accepta doar cu modestie și venerație.

Apoi i-a dezvăluit regula. Limpezimea minții ei era atât de acută, încât a înțeles tot ce i-a spus el. Regula îi părea potrivită și evidentă. El i-a explicat că cele două părți ale unei ființe umane sunt complet separate și că este nevoie de o mare disciplină și determinare pentru a rupe sigiliul și a trece dintr-o parte în 'cealaltă. O ființă dublă are un mare avantaj: condiția dublurii sale îi permite o mișcare relativ ușoară între compartimentele din partea dreaptă. Marele dezavantaj al ființelor duble este că, în virtutea faptului că ele au două compartimente» sunt sedentare, conservatoare, cu frică de schimbare.

Don Juan i-a spus că intenția lui fusese s-o facă să treacă din compartimentul de extremă dreaptă, în partea stângă din compartimentul drept, parte care este mai lucidă și mai acută, dar în loc de asta, printr-un subterfugiu inexplicabil, lovitura lui o trimisese de-a lungul dublurii sale, din extrema ei normală dreaptă, în extrema ei stângă. A încercat de patru ori s-o facă să revină la o stare normală de conștiință, dar în van. Totuși, loviturile sale au ajutat-o să-și întoarcă percepția asupra zidului de ceață și să-1 facă să apară și să dispară la dorință. Deși nu intenționase asta, don Juan avusese dreptate să spună că linia era o graniță cu sens unic pentru ea. Odată ce-a trecut-o, exact ca și Silvio Manuel, ea nu s-a mai întors.

Când don Juan ne-a pus față în față, niciunul dintre noi nu știuse de existența celuilalt, totuși ne-am simțit instantaneu bine împreună. Don Juan știa din propria lui experiență că mângâierea pe care o simt ființele duble în compania celuilalt este indescritibilă și mult prea scurtă. El ne-a spus că fuseserăm alăturați de forțe incompreensibile pentru rațiunea noastră și că singurul lucru pe care nu-l aveam era timpul. Fiecare minut putea fi ultimul; de aceea, el trebuia trăit cu spiritul.

Odată ce don Juan ne-a pus împreună, tot ce a rămas pentru el și luptătorii lui a fost să ne găsească patru femei „stalkeri”, trei luptători bărbați și un bărbat curier, pentru a forma grupul nostru, în acest scop, don Juan a găsit pe Lidia, Josefina, La Gorda, Rosa, Benigno, Nestor, Pablito și curierul Eligio. Fiecare dintre ei era replica într-o formă nedevoltată a membrilor din grupul lui don Juan.

12. „NON-ACTIUNILE” LUI SILVIO MANUEL.

Don Juan și luptătorii săi s-au dat deoparte, pentru a-mi permite mie și femeii Nagual să punem în aplicare regula – adică, să menținem, să intensificăm și să conducem pe cei opt luptători pe drumul spre libertate. Totul părea perfect, dar, ceva nu mergea totuși. Primul grup de luptătoare pe care l-a găsit don Juan erau „visătoare”, când ar fi trebuit să fie „stalkeri”. El nu

știa cum să explice această anomalie. Singura concluzie pe care o putea trage era că puterea îi pusese aceste femei în drumul sau într-o manieră în care nu putea să le refuze.

Mai era o altă anomalie uluitoare, care îi încurca și mai mult pe luptătorii din grupul lui don Juan; trei dintre femei și trei dintre bărbați erau incapabili să intre într-o stare de conștiință avansată, în pofida eforturilor titanice ale lui don Juan. Ei erau amețiți, dezorientați și nu puteau rupe sigiliul, membrana care îi despărțea de cealaltă parte a conștiinței. Erau porecliți bețivii, pentru că viermuiau în jur, fără coordonare musculară. Curierul Eligio și La Gorda erau singurii cu un grad extraordinar de conștiință, în special Eligio, care era la egalitate cu oricare dintre oamenii lui don Juan.

Cele trei fete se adunaseră și formaseră o unitate de nezdruncinat. La fel erau și cei trei bărbați. Grupuri de câte trei, când regula prescria câte patru, era ceva îngrijorător. Numărul trei este un simbol al dinamicii, al schimbării, al mișcării și mai presus de toate, un simbol al revitalizării.

Regula nu mai servea drept hartă. Și totuși, era de neconceput ca să fi apărut vreo eroare. Don Juan și luptătorii săi susțineau că puterea nu greșește. Ei au dat vina pe „visatul” și „vederea” lor. Se întrebau dacă nu fuseseră prea pripiți și pur și simplu nu „văzuseră” că cele trei femei și cei trei bărbați erau inapți.

Don Juan m-a mărturisit că el a sesizat trei întrebări relevante. Una era problema pragmatică a prezenței noastre în mijlocul lor. Cealaltă era problema validității regulii. Binefăcătorul lor îi ghidase spre certitudinea că regula cuprindea tot ce ar putea privi un luptător. El nu-i pregătise pentru eventualitatea ca regula să se dovedească inaplicabilă.

La Gorda spunea că femeile din grupul lui don Juan nu avuseseră nici o problemă cu mine; bărbații erau dezavantajați-Pentru bărbați, era de neînțeles și de neacceptat că regula era incongruentă în cazul meu. Totuși, femeile erau sigure că, mai devreme sau mai târziu, rațiunea pentru prezența mea printre ei va deveni clară. Observasem cum femeile se păstraseră detașate de frământarea emoțională, pârând complet de neatins de orice ar fi urmat. Ele păreau că știu fără nici un dubiu rațional că, în cazul meu, eu trebuia să fiu inclus în regulă. În definitiv, îi ajutasem în mod clar, acceptându-mi rolul. Mulțumită mie și femeii Nagual, don Juan și grupul său își completaseră ciclul și erau aproape liberi.

Răspunsul le-a venit într-un târziu prin Silvio Manuel. „Vederea” lui a dezvăluit că surioarele și Genarii nu erau inapți; mai degrabă eu nu eram Nagualul potrivit pentru ei. Eram incapabil să-i conduc, pentru că aveam o configurație neașteptată, care nu se potrivea cu distribuția presupusă de regulă, o configurație pe care don Juan, ca văzător, o trecuse cu vederea. Corpul meu luminos dădea aparența de a avea patru compartimente, când de fapt avea doar trei. Era o altă regulă pentru ceea ce ei denumeau „Nagualul cu trei protuberante”. Eu aparțineam acelei reguli. Silvio Manuel a spus că eram ca o pasăre ocrotită de grija și căldura unor păsări din altă specie. Și toți trebuiau să mă ajute, așa cum eu însumi îi ajutam pe ei, dar nu le aparțineam.

Don Juan și-a asumat responsabilitatea pentru mine, pentru că el mă adusese în mijlocul lor, dar prezența mea printre ei îi forța să se exerseze la maximum, în căutarea a două lucruri: o explicație a faptului că mă aflam printre ei și o soluție la problema ce să facă cu mine.

Silvio Manuel a dat foarte repede peste un mod de a mă disloca din mijlocul lor. El a preluat sarcina de a direcționa proiectul, dar, deoarece îi lipseau răbdarea și energia necesare într-o relație cu mine personal, el i-a dat acest comision lui don Juan ca un surogat. Ținta lui Silvio Manuel era să mă pregătească pentru un moment când va apare un curier care să aducă regula pertinentă unui Nagual tripartit. El spunea că nu era rolul lui să dezvăluie acea porțiune a regulii. A trebuit să aștept exact așa cum toți trebuiau să aștepte timpul potrivit.

Mai era și o altă problemă serioasă care adăuga mai multă confuzie. Avea de-a face cu La Gorda, iar în viitor cu mine. La Gorda fusese acceptată în grupul meu ca femeie sudică. Don Juan și restul văzătorilor atestaseră aceasta. Ea părea să fie în aceeași categorie cu Cecilia, și cu cele două femei curieri. Similitudinile nu puteau fi negate. Aici La Gorda și-a pierdut greutatea jenantă și a ajuns la jumătate din greutatea ei. Schimbarea a fost atât de radicală și de profundă, încât ea a devenit altcineva. ' '

Afost trecută cu vederea mult timp, pur și simplu pentru că toți luptătorii erau prea preocupați cu dificultățile mele, pentru a-i da atenție ei. Totuși, schimbarea ei a fost atât de drastică, încât au fost forțați să se focalizeze asupra ei și ceea ce au „văzut” era faptul că ea nu era deloc o femeie sudică. Corpolența ei le înșelase fosta „vedere”. Apoi ei și-au reamintit că, din primul moment în care ea venise în mijlocul lor, La Gorda nu se prea înțelegea cu Cecilia, Delia și celelalte femei sudice. Pe de altă parte, ea era foarte încântată și degajată cu Nelida și Florinda, pentru că, de fapt, ea fusese întotdeauna ca ele. Asta însemna că în grupul meu existau două „visătoare” nordice, La Gorda și Rosa o discrepanță frapantă cu regula.

Don Juan și luptătorii săi erau mai mult decât uluiți. Ei înțelegeau tot ce se întâmplă ca pe o prevestire, o indicație că lucrurile luaseră o turnură neprevăzută. Deoarece ei nu puteau accepta ideea unei erori umane care să depășească regula, au presupus că fuseseră făcuți să greșească de către o comandă superioară, pentru un motiv care era dificil de înțeles, dar real.

Ei s-au sfătuit ce să facă în continuare, dar înainte ca vreunul dintre ei să găsească vreun răspuns, o adevărată femeie sudică, dona Soledad, a apărut în față cu o asemenea forță, încât era imposibil ca ei s-o refuze. Ea era conform regulii. Era un „stalker”.

Prezența ei ne-a distrat pentru o vreme. Atunci părea că ea ne va atrage pe un alt platou. Ea a creat o mișcare viguroasă. Florinda a luat-o sub aripa ei, pentru a o instrui în arta „stalkingului”. Dar oricât de bine o făcea, nu era de ajuns pentru a remedia o pierdere ciudată de energie pe care o simțeam, o apatie care părea că e în creștere.

Apoi într-o zi, Silvio Manuel a spus că a primit în „visatul” lui un plan maestru. Era voios și a plecat să discute detaliile lui cu don Juan și cu ceilalți luptători. Femeia Nagual a fost inclusă în discuțiile lor, dar nu și eu. Asta m-a făcut să suspectez că ei nu voiau să aflu ce anume descoperise despre mine Silvio Manuel.

I-am confruntat pe fiecare dintre ei cu suspiciunile mele. Ei au râs, cu excepția femeii Nagual, care mi-a spus că aveam dreptate. „Visatul” lui Silvio Manuel le dezvăluise rațiunea prezenței mele printre ei, dar trebuia să mă predau sorții, care era să nu cunosc natura sarcinii mele până când nu eram pregătit pentru ea.

Avea un ton atât de categoric, încât am putut accepta totul fără a pune vreo întrebare. Cred că dacă Silvio Manuel sau don Juan mi-ar fi spus același lucru, n-aș fi acceptat atât de ușor. Ea a adăugat că nu ar fi de acord cu don Juan și cu ceilalți – ea credea că trebuia să fiu informat de țința generală a acțiunilor lor, dacă nu dintr-un alt motiv măcar pentru a evita fricțiunea și răzvrătirea.

Silvio Manuel intenționa să mă pregătească pentru sarcina mea, luându-mă direct în a doua atenție. El plănuise o serie de acțiuni îndrăznețe, care să-mi galvanizeze conștiința.

În prezența tuturor, el mi-a spus că mă va lua sub aripa lui și mă va muta în zona lui de putere, noaptea. Explicația pe care a dat-o era că i-au fost prezentate o serie de „non-acțiuni” în „visatul” lui. Ele erau prevăzute pentru o echipă formată din mine și La Gorda ca practicanți și femeia Nagual ca spectator.

Silvio Manuel era pus la respect de femeia Nagual și avea doar cuvinte de admirație pentru ea. Spunea că ea avea clasă. Putea realiza orice la egalitate cu el, sau cu oricare altul dintre luptătorii din grupul său. Nu avea experiență, dar își putea direcționa atenția în modul în care o

dorea. El a declarat că abilitatea ei era un mister la fel de mare precum prezența mea printre ei și că simțul ei asupra scopului și convingerea ei erau atât de acute, încât nu eram potrivit pentru ea. De fapt, el a rugat-o pe La Gorda să-mi dea un suport special, pentru a putea rezista contactului cu femeia Nagual.

Pentru prima noastră „non-acțiune”, Silvio Manuel a construit o ladă de lemn destul de mare pentru mine și La Gorda, dacă stăteam spate în spate, cu genunchii ridicați. Lada avea o fantă pentru a lăsa să intre aerul. Eu și La Gorda trebuia să ne urcăm în ea și să stăm în întuneric și tăcere totală, fără să adormim. El a început prin a ne lăsa să stăm în lada scurte perioade de timp, apoi a mărit timpul pe măsură ce ne-am obișnuit cu procedura, până când am ajuns să ne petrecem toată noaptea în ea, fără să ne mișcăm, sau să ațipim.

Femeia Nagual stătea cu noi să fie sigură că nu ne schimbăm nivelele de conștiință datorită oboselii. Silvio Manuel spunea că tendința noastră naturală în condiții de stres neobișnuit este să trecem din conștiința avansată la cea normală și invers.

Efectul general al acestei „non-acțiuni” de fiecare dată când o realizam era să ne dea un sentiment inegalabil de odihnă, care pentru mine era o adevărată mirare, deoarece nu am adormit niciodată în timpul veghii noastre nocturne. Am atribuit senzația de odihnă faptului că eram într-o stare de conștiință avansată, dar Silvio Manuel spunea că una nu are nimic de-a face cu alta, că sentimentul de odihnă era rezultatul faptului că stăteam cu genunchii ridicați.

A doua „non-acțiune” consta din a ne face să stăm pe sol ca niște câini ghemuiți, aproape într-o poziție fetală, odihnindu-ne pe partea stângă, cu fruntea pe brațele îndoite. Silvio Manuel a insistat să ne ținem ochii închiși cât de mult posibil, să-i deschidem doar când ne spunea el să ne schimbăm poziția și să stăm pe partea dreaptă. El ne-a spus că scopul acestei „non-acțiuni” era să permită simțului nostru auditiv de a se separa de vedere. Ca și înainte, el a mărit gradat timpul petrecut, până când puteam sta toată noaptea în veghe auditivă.

Apoi Silvio Manuel a fost gata să ne mute în altă zonă de activitate. El a explicat că în primele „non-acțiuni” rupsesem o anumită barieră perceptuală în timp ce eram legați de pământ. Prin analogie, el compara ființele umane cu copacii. Suntem ca niște copaci mobili. Suntem oarecum legați de sol; rădăcinile noastre sunt transportabile, dar asta nu ne eliberează de sol. El a spus că pentru a stabili echilibrul, trebuia să realizăm a treia „non-acțiune” în timp ce eram suspendați în aer. Dacă reușeam să ne canalizăm „intenția” în timp ce eram suspendați de copac, într-un harnașament de piele, puteam face un triumfi cu „intenția” noastră, un triumfi a cărui bază era pe sol și vârful în aer. Silvio Manuel se gândea că acumulasem atenția cu primele noastre „non-acțiuni” până în punctul în care îl puteam realiza perfect pe al treilea de la început.

Într-o noapte, el ne-a suspendat pe mine și pe La Gorda în două harnașamente separate, ca niște scaune de piele. Stăteam în ele și ne ridica la cele mai înalte ramuri ale unui copac înalt. El voia să dăm atenție conștiinței copacului, care, spunea el, ne va da semnale, deoarece eram oaspeții săi. El a pus-o pe femeia Nagual să stea jos și să ne strige pe nume pe tot parcursul nopții.

În timp ce eram suspendați de copac, de nenumăratele ori când am executat această „non-acțiune”, am simțit un potop mareț de senzații fizice, ca niște încărcături ușoare de impulsuri electrice. În timpul primelor trei sau patru încercări, era ca și cum copacul ar fi protestat împotriva amestecului nostru; după aceea, impulsurile au devenit semnale de pace și de echilibru. Silvio Manuel ne-a spus că conștiința unui copac își trage hrana din adâncimile pământului, în timp ce conștiința ființelor mobile și-o trage de la suprafață. Într-un copac nu există simțul dispoziției, în timp ce ființele mișcătoare sunt pline până la refuz cu el.

El afirma că percepția noastră suferă un șoc profund când suntem plasați în stări de liniște și întuneric. Atunci, auzul nostru preia conducerea și pot fi detectate semnalele de la toate ființele

și entitățile existente – nu numai cu auzul nostru, ci cu o combinație de simțuri auditive și vizuale, în această ordine. El spunea că în întuneric, în special în timp ce ești suspendat, ochii devin auxiliari urechilor.

Avea dreptate, așa ceva am descoperit și eu și La Gorda. Prin exercițiul celei de-a treia „non-acțiuni”, Silvio Manuel a dat o nouă dimensiune percepției noastre asupra lumii din jurul nostru.

Apoi ne-a spus mie și La Gordei că următorul set de trei „non-acțiuni” va fi total diferit și mai complex. Acestea aveau să ne învețe cum să manipulăm cealaltă lume. Era obligatoriu să mărim efectul lor, mutând timpul de acțiune seara sau chiar înainte de asfințit. El ne-a spus că prima „non-acțiune” din al doilea set avea două momente. În primul, trebuia să ne aducem la cea mai acută stare de conștiință avansată, astfel încât să detectăm zidul de ceață. Odată ce făceam asta, momentul doi consta din a opri rotirea zidului de ceață, pentru a ne aventura în lumea dintre liniile paralele.

El ne-a avertizat că ceea ce urmărea el, era să ne plaseze direct în a doua atenție, fără nici o pregătire intelectuală. El voia să-i învățăm complexitățile fără a înțelege în mod rațional ceea ce făceam. Ideea lui era că o căprioară sau un coiot magic nu manipulează a doua conștiință cu vreun intelect. Prin practica forțată a călătoriei dincolo de zidul de ceață, mai devreme sau mai târziu, urma să suferim o alterare permanentă în ființa noastră totală, o alterare care ne va face să acceptăm lumea dintre liniile paralele ca fiind reală, pentru că este o parte din lumea totală, așa cum corpul luminos este o parte din ființa noastră totală.

Silvio Manuel a spus, de asemenea, că el o folosea pe La Gorda și pe mine pentru a proba posibilitatea ca într-o zi să-i ajutam pe ceilalți ucenici, plasându-i în cealaltă lume, caz în care ei îl vor însoți pe Nagualul Juan Matus și grupul său în călătoria lor definitivă. El se gândea că, deoarece femeia Nagual trebuia să părăsească lumea asta cu Nagualul Juan Matus și luptătorii săi, ucenicii trebuiau s-o urmeze, pentru că ea era singurul lor conducător, în absența unui Nagual masculin. El ne-a asigurat că ea conta pe noi, că acesta era motivul pentru care ea ne supraveghea munca...

Silvio Manuel ne-a pus pe mine și pe La Gorda să ne așezăm pe sol, în zona din spatele casei sale, unde realizaserăm toate „non-acțiunile”. N-am avut nevoie de ajutorul lui don Juan pentru a intra în starea cea mai acută de conștiință avansată. Aproape imediat, am „văzut” zidul de ceață. La Gorda l-a văzut și ea; totuși, oricât am încercat, n-am putut să-i oprim rotația. De fiecare dată când îmi mișcăm capul, zidul se mișcă cu el.

Femeia Nagual era capabilă să-l oprească și să treacă prin el singură, dar cu toate eforturile sale, n-a putut să ne ia pe amândoi cu ea. În final, don Juan și Silvio Manuel au trebuit să oprească ei zidul în locul nostru și ne-au împins fizic în el. Senzația pe care am avut-o intrând în el a fost că mi se răsucea corpul ca fibrele unei frânghii.

De cealaltă parte era câmpia aceea oribilă și pustie cu dunele rotunde de nisip. În jurul nostru erau nori foarte joși și gălbui, dar nici un cer sauorizont; bancuri de vapori pal-gălbui împiedicau vizibilitatea. Presiunea părea mult mai mare decât cea cu care era obișnuit corpul meu. Eu și La Gorda mergeam fără țință, dar femeia Nagual părea să știe încotro ne mișcăm. Eu și La Gorda nu mai puteam merge drept. A trebuit să ne târâm. Mi-am pierdut forța și la fel și La Gorda; femeia Nagual a trebuit să ne tragă înapoi la zid și apoi afară de acolo.

Am repetat călătoria noastră de nenumărate ori. La început eram ajutați de don Juan și Silvio Manuel să oprim zidul de ceață, dar apoi eu și La Gorda am devenit aproape la fel de eficienți ca femeia Nagual. Am învățat să oprim rotația zidului. Se întâmplă relativ natural. În cazul meu, la un moment anume, mi-am dat seama că „intenția” mea era cheia, un aspect special al „intenției”, deoarece nu era vorba de actul meu volițional, așa cum îl cunosc. Era o dorință

intensă, care se focaliza în punctul median al corpului meu. Era o nervozitate particulară care mă făcea să tremur și apoi se transforma într-o forță care nu oprea cu adevărat zidul, dar făcea o parte din corpul meu să se întoarcă involuntar cu nouăzeci de grade spre dreapta. Rezultatul era că pentru o clipă aveam două viziuni. Priveam la o lume împărțită în două de zidul de ceață și în același timp priveam direct la un banc de vapori gălbui. Ultima viziune câștiga predominanță și ceva mă trăgea în ceață și dincolo de ea.

Un alt lucru pe care l-am învățat era să privim locul ca pe ceva real; călătoriile noastre atingeau pentru noi realitatea unei excursii în munți, sau a unui voiaj pe mare, într-o barcă. Câmpia pustie cu dune de nisip era la fel de reală pentru noi ca orice altă parte a lumii.

Eu și La Gorda am avut sentimentul rațional că noi trei am petrecut o eternitate în lumea dintre liniile paralele, totuși, eram incapabili să ne amintim exact ce se întâmplă acolo. Ne puteam aminti doar momentele înspăimântătoare când trebuia să o părăsim, pentru a ne întoarce în lumea obișnuită. Era întotdeauna un moment de chin și de nesiguranță chinuitoare.

Don Juan și toți luptătorii săi urmăreau cu interes faptele noastre, dar cel care era ciudat de absent de la toate activitățile noastre era Eligio. Deși el însuși era un luptător fără egal, comparabil cu luptătorii din grupul lui don Juan, el nu a luat parte niciodată la lupta noastră, nici nu ne-a ajutat în vreun fel.

La Gorda a spus că Eligio reușise să se atașeze de Emilio și, astfel, direct de Nagualul Juan Matus. El nu era niciodată o parte din problema noastră, pentru că putea intra în a doua atenție cât ai zice pește. Pentru el, călătoria în domeniile celei de-a doua ji atenții era la fel de ușoară ca și pocnitul din degete.

La Gorda mi-a reamintit de ziua când talentele neobișnuite ale lui Eligio i-au permis să-și dea seama că nu eram omul lor, cu mult înainte ca altcineva să întrezărească ceva din acest adevăr.

Stăteam pe veranda din spatele casei lui Vicente în Mexicul de Nord când s-au arătat brusc Eligio și Emilio. Toți știau că Emilio trebuia să dispară pentru lungi perioade de timp; când se arăta iar, toți știau, de asemenea, că se reîntorsese dintr-un voiaj. Nimeni nu-l întreba nimic. El îi relata întâi lui don Juan descoperirile și apoi oricui voia să le asculte:

În ziua aceea se părea că Emilio și Eligio tocmai se întorseseră și au intrat brusc pe ușa din spate. Emilio era voios ca întotdeauna. Eligio era de felul lui sobru. Mă gândisem întotdeauna, când erau împreună, că personalitatea desăvârșită a lui Emilio îl copleșea pe Eligio și îl făcea să fie și mai mohorât.

Emilio a intrat să-l caute pe don Juan și Eligio mi s-a destăinuit. El a zâmbit și a venit lângă mine. Și-a pus brațele în jurul umerilor mei și mi-a șoptit la ureche că rupsesse sigiliul liniilor paralele și că putea intra în ceea ce Emilio denumea gloria.

Eligio a continuat să explice anumite lucruri despre glorie pe care nu eram capabil să le înțeleg. Ca și cum mintea mea nu se putea focaliza decât pe periferia aceluia eveniment. După ce mi-a explicat, Eligio m-a luat de mână și m-a pus să stau în mijlocul curții interioare, privind la cer cu bărbia ușor înclinată. El era în dreapta mea, stând în picioare în aceeași poziție. Mi-a spus să-mi dau drumul și să cad pe spate, tras de greutatea din creștetul capului. Ceva m-a prins din spate și m-a tras în jos. În spatele meu era un abis. Și apoi brusc, eram pe câmpia cu movile ca dunele de nisip.

Eligio m-a îndemnat să-l urmez. Mi-a spus că matginea gloriei era peste dealuri. Am mers cu el până când nu m-am mai putut mișca. El alerga în fața mea fără nici un efort, de parcă ar fi fost făcut din aer. S-a oprit pe vârful unei movile și a arătat dincolo de ea. A alergat înapoi la mine și m-a rugat să mă târăsc până la dealul acela, care, spunea el, era marginea gloriei. Probabil că era doar treizeci de metri de mine, dar nu mă mai puteam mișca nici un centimetru.

El a încercat să mă tragă spre deal; dar nu m-a putut urni. Greutatea mea părea să fi crescut de o sută de ori. În final, Eligio a trebuit să recurgă la don Juan și grupul său. Cecilia m-a ridicat pe umeri și m-a luat de acolo. La Gorda a adăugat că Emilio îl pusese pe Eligio să facă asta. Emilio proceda conform regulii. Curierul meu călătorise în glorie. Era obligatoriu ca el să mi-o arate.

Îmi puteam aminti zelul de pe fața lui Eligio când mă îndemna să mai fac un ultim efort ca să văd glorie. Îmi puteam aminti, de asemenea, de tristețea și dezamăgirea lui când n-am putut să o fac. El nu mi-a mai vorbit.

La Gorda și cu mine am fost atât de prinși de călătoriile noastre dincolo de zidul de ceață, încât am uitat că trebuia să începem următoarea „non-acțiune” din seriile lui Silvio Manuel. El ne-a spus că putea fi devastator și că el consta din trecerea liniilor paralele cu cele trei surori și cu Genarii direct în intrarea în lumea conștiinței totale. El n-a inclus-o pe dona Soledad, deoarece „non-acțiunile” lui erau doar pentru „visători” și ea era un „stalker”.

Silvio Manuel a adăugat că el se aștepta ca noi să devenim familiari cu a treia atenție, plasându-ne de multe ori la piciorul Vulturului. El ne-a pregătit pentru șoc; a explicat că în călătoriile unui luptător în dunele pustii de nisip el face un pas pregătit pentru adevărata trecere a granițelor. Să te aventurezi dincolo de zidul de ceață când ești în conștiința avansată sau când „visezi” angajează doar o mică porțiune a conștiinței noastre totale, în timp ce trecerea corporală în lumea cealaltă angajează întreaga noastră ființă.

Silvio Manuel concepușese ideea de a folosi podul ca simbol al unei adevărate treceri. El se gândea că podul este adiacent unui punct al puterii; iar punctele puterii sunt spărturi, pasaje spre lumea cealaltă. El se gândea că era posibil ca eu și La Gorda să fi acumulat destulă putere pentru a rezista unei sclipiri a Vulturului.

Apoi a anunțat că era datoria mea personală să adun cele trei femei și pe cei trei bărbați și să-i ajut să intre în cea mai acută stare de conștiință. Era tot ce puteam face pentru ei, deoarece eram, probabil, un instrument în distrugerea șanselor lor de a obține libertatea.

El a plasat momentul acțiunii exact la momentul dinaintea zorilor de zi. Am încercat, așa cum mi s-a spus, să-i trec în acea conștiință, așa cum făcuse don Juan cu mine. Deoarece nu aveam nici o idee cum să le manipulez corpurile, sau ce anume trebuia să le fac, am ajuns să-i bat pe spate. După câteva încercări istovitoare din partea mea, a intervenit în final don Juan. El i-a pregătit atât cât puteau fi pregătiți și mi i-a predat să-i duc ca pe o turmă la pod. Sarcina mea era să-i trec unul câte unul peste acel pod. Punctul puterii era pe partea sudică, o prevestire foarte bună. Silvio Manuel plănuia să treacă primul, așteptând să îi dau pe rând câte unul și apoi să ne arunce ca un grup în necunoscut.

Silvio Manuel a trecut peste pod, urmat de Eligio, care nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Îi țineam pe cei șase ucenici în grup strâns pe partea nordică a podului. Eram înspăimântați; au scăpat din strânsoarea mea și au început să alerge în toate direcțiile. Am prins pe cele trei femei una câte una și am reușit să le dau lui Silvio Manuel. El le-a ținut la intrarea spărturii dintre lumi. Cei trei bărbați erau prea rapizi pentru mine. Eram prea obosit să alerg după ei, ' Am privit peste pod, la don Juan, pentru un sfat. El și restul grupului și femeia Nagual erau adunați și mă urmăreau; mă îndemneau cu gesturi să alerg după femei sau bărbați, râzând de încercările mele timide. Don Juan a făcut un gest cu capul să-i las pe cei trei bărbați și să trec la Silvio Manuel cu La Gorda.

Am trecut. Silvio Manuel și Eligio păreau că țin marginile unei tăieturi verticale de mărimea unui om. Femeile au alergat și s-au ascuns după La Gorda. Silvio Manuel ne-a îndemnat să trecem prin deschidere. L-am ascultat. Femeile nu. Dincolo de acea intrare nu era nimic. Totuși, era plină până la refuz cu ceva care era nimic. Ochii mei erau deschiși; toate simțurile

mele erau alerte. M-am forțat să încerc să văd în fața mea. Dar nu era nimic în fața mea. Sau, dacă era ceva, nu puteam să percep. Simțurile mele nu aveau acea comportare cu care mă obișnuisem, ceea ce era de înțeles. Totul îmi venea dintr-o dată sau, mai exact, nimicul venea spre mine într-un grad pe care nu-l mai simțisem înainte sau după aceea. Simțeam cum corpul meu era răsucit. O forță din mine împingea în afară. Explodam, și nu într-un sens figurativ. Brusc, am simțit o mână umană smulgându-mă de acolo înainte să mă dezintegrez.

Femeia Nagual trecuse podul și mă salvase. Eligio nu fusese în stare să se miște, deoarece ținea deschiderea, iar Silvio Manuel le ținea de păr pe cele patru femei, două în fiecare mână, gata să le azvârle,:

Am presupus că întregul eveniment trebuia să fi luat doar un sfert de oră, dar la acea vreme nu m-am gândit să fiu îngrijorat de oamenii care circulau pe pod. Timpul părea să fi fost cumva suspendat. Exact cum fusese suspendat când ne-am reîntors la pod în drumul nostru spre Mexico City.

Silvio Manuel a spus că, deși încercarea a părut să fie un eșec, ea a fost un succes total. Cele patru femei au văzut deschiderea și, prin ea, cealaltă lume; iar ceea ce simțisem eu acolo era adevăratul sentiment al morții.

— Nu există nimic minunat sau măreț în el, a spus Silvio Manuel Deoarece adevărata spaimă începe după ce mori. Cu forța aceea incalculabilă pe care ai simțit-o acolo, Vulturul va smulge din tine orice licărire de conștiință pe care ai avut-o vreodată.

Silvio Manuel ne-a pregătit pe mine și pe La Gorda pentru o altă încercare. El a explicat că punctele puterii erau găuri efective într-un fel de coviltir care oprește lumea să-și piardă forma. Un punct al puterii poate fi utilizat atâta timp cât ai adunat destulă forță în a doua atenție, El ne-a spus că forța din „intenția” fiecăruia era cheia de a rezista prezenței Vulturului. Fără „intenție” nu există nimic. El mi-a spus că, deoarece eram singurul care pășise în cealaltă lume, ceea ce aproape mă ucisese era incapacitatea mea de a-mi schimba „intenția”. Totuși, el era sigur că prin practica forțată, toți vom reuși să ne prelungim „intenția”. Cu toate acestea, el nu putea explica ce anume era „intenția”. El glumea că doar Nagualul Juan Matus ar putea s-o explice – dar el nu era pe acolo.

Din nefericire, următoarea noastră tentativă n-a avut loc, deoarece am început să pierd din energie. Era o pierdere rapidă și devastatoare de vitalitate. Eram brusc atât de slăbit, încât am leșinat în casa lui Silvio Manuel.

Am întrebat-o pe La Gorda dacă știa ce mi s-a întâmplat în continuare; eu nu aveam nici o idee. La Gorda a spus că Silvio Manuel a povestit tuturor că Vulturul mă dislocase de grupul lor și că eram în sfârșit gata ca ei să mă pregătească pentru a-mi urma indicațiile sorții mele. Planul lui era să mă ia în lumea dintre liniile paralele în timp ce eram inconștient și să lase lumea aceea să-mi dreneze toată energia rămasă și inutilă din corpul meu, Ideea lui era bine gândită, după părerea tuturor tovarășilor săi, deoarece regula spune că poți intra acolo doar cu conștiința. Să intri fără ea îți aduce moartea, deoarece, fără conștiință, forța vieții este exterminată de presiunea fizică din lumea aceea. *

La Gorda a adăugat că nu au luat-o cu mine. Dar Nagualul Juan Matus i-a spus că o dată am fost golit de energia vitală, practic mort, și ei toți mi-au suflat o energie nouă în corp, cu rânduL. În lumea aceea, oricine are forța vieții poate s-o dea altora, suflând-o asupra lor. Ei și-au plasat respirația în toate punctele în care există un loc de acumulare. Silvio Manuel a suflat primul, apoi femeia Nagual. Restul din mine a fost format de ceilalți membri ai grupului Nagualului Juan Matus.

După ce și-au suflat energia în mine, femeia Nagual m-a scos din ceață la casa lui Silvio Manuel. M-a întins pe pământ, cu capul spre sud-est. La Gorda spunea că arătam ca și mort. Erau

acolo ea, cele trei surioare și Genarii. Femeia Nagual le-a explicat că eram bolnav, dar că mă voi întoarce într-o zi ca să-i ajut să-și recapete libertatea, pentru că nu voi fi liber până când nu voi face asta. Apoi Silvio Manuel mi-a dat respirația lui și m-a readus la viață. De aceea ea și surioarele își aminteau că el era maestrul meu. El m-a dus la pat și m-a lăsat să dorm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. După ce m-am trezit, am plecat și nu m-am mai întors. Și apoi ea a uitat, pentru că n-a mai trecut-o nimeni iar în partea stângă. S-a dus să locuiască în orașul în care am găsit-o mai târziu cu ceilalți. Nagualul Juan Matus și Genaro aranjaseră două case diferite. Genaro avea grijă de bărbați; 1 Nagualul Juan Matus avea grijă de femei.

Mă culcasem simțindu-mă slăbit, deprimat. Când m-am 1 trezit, aveam control perfect asupra mea, eram voios, copleșit de 1 o energie extraordinară. Bunăstarea mea era slăbită doar de faptul că don Juan îmi spunea că trebuia s-o părăsesc pe La Gorda | și că trebuia să rămân singur pentru a-mi perfecționa atenția, până j în l-o zi, când voi fi capabil să mă întorc și s-o ajut. El mi-a mai 1 spus să nu mă descurajez și să nu mă frământ, deoarece 1 purtătorul regulii îmi va apărea la un moment dat pentru a-mi j dezvălui adevărata mea sarcina.

După aceea nu l-am mai văzut pe don Juan multă vreme. Când m-am întors, el a continuat să mă treacă în conștiința de parte stânga, din două motive; întâi, pentru a-mi continua relația cu luptătorii lui și femeia Nagual și, în al doilea rând, ca să mă pună sub directa supraveghere a Zuleicăi, cu care am avut o interacțiune constantă de-a lungul anilor asocierii mele cu don Juan.

El mi-a spus că mă încredințase Zuleicăi din cauza planului original al lui Silvio Manuel, conform căruia trebuia să fie două tipuri de instrucțiuni pentru mine, una pentru partea dreaptă și cealaltă pentru partea stângă. Instrucțiunea pentru partea dreaptă avea de-a face cu starea de conștiință normală și trebuia să mă j convingă că există un alt tip de conștiință ascuns în ființele umane. Don Juan avea grijă de această instrucțiune. 1 Instrucțiunea pentru partea stângă fusese desemnată lui Zuleica; j era legată de starea de conștiință avansată și avea de-a face 1 exclusiv cu manipularea celei de-a doua atenții. Astfel, de fiecare | dată când mergeam în Mexic, îmi petreceam jumătate din timpul meu cu Zuleica, iar cealaltă jumătate cu don Juan. 1

13. COMPLEXITĂȚILE „VISATULUI”

Don Juan și-a început sarcina de a mă introduce în a doua atenție spunându-mi că aveam deja mare experiență în a intra în ea. Silvio Manuel mă dusesese chiar până la poarta ei. Problema era că eu nu primisem explicațiile potrivite. Bărbații luptători trebuie să primească motive serioase înainte de a se aventura în necunoscut în siguranță. Luptătoarele nu sunt supuse aceluiași tratament și pot intra în ea fără nici un fel de ezitare, având în vedere că au încredere totală în cel care le conduce.

El mi-a spus că trebuia să încep prin a învăța întâi com-plexitățile „visatului”. Apoi m-a pus sub supravegherea Zuleicăi. După aceea m-a avertizat să fiu impecabil și să practic meticolos tot ceea ce învăț și, mai presus de toate, să fiu atent și să procedez în mod deliberat în acțiunile mele, astfel încât să nu-mi irosesc în van forța vieții. El a spus că necesitatea pentru a intra în oricare dintre cele trei stări de atenție este posedarea forței vitale, deoarece fără ea luptătorii nu mai pot avea reacție și scop. El a explicat că, după moarte, conștiința noastră intră de asemenea în a treia atenție; dar numai pentru o clipă, ca o acțiune purificatoare, exact înainte ca Vulturul s-o devoreze.

La Gorda a spus că Nagualul Juan Matus i-a făcut pe toți ucenicii să învețe „visatul”. Ea credea că toți au primit sarcina aceasta în același timp cu mine. Instrucțiunea lor era, de asemenea, împărțită în partea stângă și dreaptă. Ea spunea că Nagualul și Genaro aveau grijă de instrucțiunea pentru starea normală de conștiință. Când ei au considerat că ucenicii erau gata, Nagualul i-a trecut în conștiința avansată și i-a lăsat cu oponenții lor din grupul lui. Vicente l-a învățat pe Nestor, Silvio Manuel pe Benigno, Genaro pe Pablito. Lidia era învățată de

Hermelinda și Rosa de Nelida. La Gorda a adăugat că ea și Josefina au fost puse sub directa supraveghere a Zuleicăi, pentru a învăța împreună punctele importante ale „visatului”, astfel încât să fie în stare să-mi vină în ajutor într-o zi.

Mai mult, La Gorda a dedus din propria observație că și bărbații au trecut pe la Florinda, pentru a învăța „stalkingul”. Dovada acestui lucru era schimbarea drastică a purtării lor. Ea pretindea că știa, înainte să-și fi amintit ceva, că fusese învățată principiile „stalkingului”, dar într-o manieră foarte superficială; nu fusese pusă să practice, în timp ce bărbații au primit cunoaștere practică și sarcini. Schimbarea purtării lor era dovada. Ei au devenit joviali și cu inima deschisă. Se bucurau de viețile lor, în timp ce ea și celelalte femei, din cauza „visatului” lor, au devenit progresiv mai mohorâte și posomorâte.

La Gorda credea că bărbații erau incapabili să-și amintească instrucțiunea lor când le-am cerut să-și dezvăluie în fața mea cunoașterea în „stalking”, pentru că ei practicau aceasta fără să știe ce făceau. Totuși, antrenamentul lor era dezvăluit în relațiile cu oamenii. Ei erau artiști mari în ai conving pe oameni să le satisfacă dorințele. Prin practica lor de „stalking”, bărbații învățaseră chiar și „nebunia controlată”. De exemplu, ei se purtau ca și cum Soledad ar fi fost mama lui Pablito. Pentru orice privitor, se părea că ei erau mamă și fiu ațâțați unul împotriva celuilalt, când de fapt ei doar mimau. Au convins pe toată lumea. Uneori, Pablito dădea așa un spectacol, încât se convingea chiar și pe el însuși.

La Gorda a declarat că toți erau mai mult decât uimiți de comportarea mea. Ei nu știau dacă eram nebun, sau dacă eram chiar și eu un maestru în „nebunia controlată”. Dădeam impresia că le credeam mascarada, Soledad le-a spus să nu se lase înșelați, pentru că eram într-adevăr nebun. Păream că mă aflu sub control, dar eram așa de aberant, încât nu mă puteam comporta ca un Nagual. Ea a angajat pe fiecare dintre femei să-mi dea o lovitură mortală. Le-a spus că asta îi cerusem ei într-un moment când fusesem perfect lucid.

La Gorda a spus că i-au trebuit câțiva ani de zile, sub ghidarea Zuleicăi, pentru a învăța „visatul”. Când Nagualul Juan Matus a judecat că era eficientă, a luat-o în sfârșit la oponenta ei, Nelida. Nelida a fost cea care i-a arătat cum să se poarte în lume. Ea a învățat-o nu numai să se simtă în largul ei cu hainele vestice, dar să aibă și bun gust. De aceea, când s-a îmbrăcat în hainele de oraș în Oaxaca și m-a uimit cu șarmul și tactul ei, ea exersase deja această transformare.

Zuleica era foarte eficientă ca ghid al meu în a doua atenție. Ea a insistat ca interacțiunea noastră să aibă loc noaptea și în întuneric total. Pentru mine, Zuleica era doar o voce în întuneric, o voce care pornea fiecare întâlnire pe care o aveam, spunându-mi să-mi focalizez atenția doar pe cuvintele ei și pe nimic altceva. Vocea ei era vocea femeii pe care credea La Gorda că a auzit-o în „visat”;

Zuleica mi-a spus că dacă „visatul” trebuie făcut într-o încăpere, cel mai bine este să fie întuneric beznă, în timp ce stai în capul oaselor sau întins pe un pat îngust sau, și mai bine, stând într-o îngrădire ca un coșciug. Ea se gândea că în aer liber, „visatul” trebuie efectuat la protecția unei hrube, în zonele nisipoase ale bălților, sau stând cu spatele sprijinit de o piatră în munți; niciodată pe platoul unei văi, sau lângă râuri, sau lacuri, sau mări, deoarece zonele plate precum și apa sunt antitetice cu a doua atenție.

Fiecare dintre întâlnirile mele cu ea era copleșită de armonii muzicale misterioase. Ea a explicat că cel mai sigur mod de a atrage direct a doua atenție este prin intermediul actelor rituale, a unor incantații monotone, a unor mișcări repetitive complexe.

Învățămintele ei nu se refereau la preliminariile „visatului”, pe care le învățasem deja de la don Juan. Presupunerea ei era că oricine venea la ea știa deja cum să „viseze”, astfel că ea explica doar ideile ezoterice ale conștiinței de parte stânga.

Instrucțiunile Zuleicai au început într-o zi când don Juan m-a dus la casa ei. Am ajuns acolo după-masa târziu. Locul părea pustiu, deși ușa din față s-a deschis când ne apropiam. Mă așteptam să apară Marta sau Zoila, dar nu era nimeni la intrare. Simțeam că cel care deschisese ușa se îndepărtase deja foarte repede din drumul nostru. Don Juan m-a dus în curtea interioară și m-a pus să mă așez pe un coș acoperit cu o cuvertură care era întors în chip de scaun. Locul pe coș era neregulat, dur și foarte neconfortabil. Mi-am plimbat mâna pe sub cuvertura subțire și am găsit pietre ascuțite. Don Juan a spus că situația mea era neconvențională, deoarece trebuia să învăț în grabă ideile importante ale „visatului”. Statul pe o suprafață dură era un ajutor pentru a-mi opri corpul să simtă că era într-o poziție normală de șezut. Doar cu câteva minute înainte de a ajunge la casă, don Juan îmi schimbase nivelurile de conștiință. El a spus că instrucțiunea Zuleicai trebuia făcută în acea stare pentru a avea viteza de care aveam nevoie. El m-a avertizat să mă abandonez și să am implicit încredere în Zuleica. Apoi mi-a ordonat să-mi focalizez privirea cu toată concentrarea de care eram capabil și să memorez fiecare detaliu al curții, care era în câmpul meu vizual. A insistat că trebuia să memorez detaliile și sentimentul de a sta acolo. El și-a repetat instrucțiunile ca să fie sigur că le-am înțeles. Apoi a plecat.

S-a întunecat foarte repede și am început să mă frământ. Nu avusesem destul timp să mă concentrez asupra detaliilor curții. Am auzit un zgomot fășăit în spatele meu și apoi vocea Zuleicai m-a făcut să tresar. Cu o șoaptă forțată, ea mi-a spus să mă ridic și s-o urmez. Am ascultat-o automat. Nu-i puteam vedea fața, era doar o formă întunecată care mergea la doi pași în fața mea. M-a condus la un alcov în cel mai întunecat hol din casa ei. Deși ochii mei erau obișnuiți cu întunericul, eram totuși incapabil să văd ceva. Am dat peste ceva pe care mi-a comandat să mă așez, într-o îngrădire îngustă, și să-mi sprijin spatele de ceva care am crezut că era o pătură groasă.

Apoi am simțit că s-a dat câțiva pași în spatele meu, lucru care m-a uimit foarte tare, deoarece credeam că spatele meu era doar la câțiva centimetri de zid. Vorbind din spatele meu, ea mi-a ordonat cu voce moale să-mi focalizez atenția pe cuvintele ei și să le las să mă ghideze. Mi-a spus să-mi păstrez ochii deschiși și fixați pe un punct din fața mea, la nivelul ochilor și că acel punct se va transforma din întunecat într-un roșu-oranj plăcut și strălucitor.

Zuleica vorbea foarte moale și cu o intonație egală. Auzeam fiecare cuvânt pe care-l spuneam. Întunericul din jurul meu părea să fi tăiat efectiv orice stimul extern deranjant. Auzeam cuvintele Zuleicai ca într-un vacuum și apoi mi-am dat seama că tăcerea se potrivea cu tăcerea mea internă.

Zuleica a explicat că un „visător” trebuie să înceapă de la un punct de culoare; limita intepasă, sau întunericul neatenuat sunt inutile pentru un „visător” în lecțiile inițiale. Culorile, precum purpuriu sau verde-deschis sau galben sunt, pe de altă parte, puncte de plecare excepționale. Totuși ea prefera roșu-oranj, deoarece din experiența ei se dovedise a fi cel care-i dădea cea mai mare senzație de odihnă. Ea m-a asigurat că, odată ce am reușit să intru în culoarea roșu-oranj, puteam să-mi adun permanent a doua atenție, având în vedere faptul că voi putea fi conștient de secvența evenimentelor fizice. Mi-au trebuit câteva ședințe cu Zuleica și vocea ei pentru a-mi da seama cu corpul meu ceea ce voia ea. Avantajul de a fi într-o stare de conștiință avansată era că puteam urmări tranziția mea de la o stare de veghe la o stare de „visat”. În condiții normale, tranziția aceea este estompată, dar în aceste circumstanțe speciale, simțeam efectiv în cursul unei ședințe cum a doua atenție a mea a preluat controlul. Primul pas îl constituia o dificultate neobișnuită în respirație. Nu era o dificultate în inspirație sau expirație; nu mi se oprea respirația – sau mai exact respirația mea își schimba dintr-o dată ritmul. Diafragma începea să se contracte și forța plămânii să se miște cu mare viteză. Rezultatul era că aveam cele mai rapide respirații scurte pe care le simțisem vreodată. Respiram cu partea inferioară a

plămânilor și simțeam în intestine o mare presiune. Am încercat fără succes să întrerup spasmele diafragmei. Cu cât încercam mai tare, cu atât era mai dureros.

Zuleica mi-a ordonat să-mi las corpul să facă ceea ce era necesar și să uit de controlul sau direcționarea lui. Voiam s-o ascult, dar nu știam cum. Spasmele, care au durat vreo zece minute, au încetat tot așa de brusc cum începuseră și au fost urmate de o altă senzație ciudată, șocantă. La început o simțeam ca pe o mâncărime foarte ciudată, un sentiment fizic care nu era plăcut sau neplăcut; era ceva ca un tremur nervos. A devenit apoi foarte intens, până în punctul în care m-a forțat să-mi focalizez atenția asupra lui, pentru a determina unde se petrecea în corp. Am fost uluit de faptul că nu avea loc nicăieri în corpul meu fizic, ci în afara lui și totuși o simțeam.

Am renunțat la ordinul Zuleicăi să intru în pata de culoare care se forma la nivelul ochilor și m-am datat complet explorării acelei senzații ciudate din afara mea. Zuleica trebuie să fi „văzut” ceea ce făceam; ea a început brusc să explice că a doua atenție aparține corpului luminos, așa cum prima atenție aparține corpului fizic. Ea spunea că punctul unde se assemblează a doua atenție era situat exact unde îl descrisese prima dată când ne-am văzut, Juam Turna – aproximativ la patruzeci și cinci de centimetri în fața punctului median dintre stomac și buric și la zece centimetri spre dreapta.

Zuleica mi-a ordonat să-mi masez locul acela, să-l manipulez, mișcându-mi degetele ambelor mâini exact pe acel punct ca și cum aș fi cântat la o harpă. Ea m-a asigurat că mai devreme sau mai târziu, voi ajunge să simt cum degetele mele trec prin ceva la fel de vâscos ca apa și că în final îmi voi simți carcasa luminoasă.

Pe măsură ce continuam să-mi mișc degetele, aerul a început să devină vâscos, până am simțit o masă oarecare. În corpul meu s-a răspândit o plăcere fizică nedefinită. Mă gândeam că am atins un nerv din corp și m-am simțit prost de această absurditate. M-am oprit.

Zuleica m-a avertizat că dacă nu-mi voi mișca degetele ea mă va lovi în cap. Cu cât continuam mai mult mișcarea unduită, cu atât simțeam mâncărimea mai aproape. În final, a ajuns cam la vreo treisprezece-cincisprezece centimetri de corp. Era ca și cum ceva din mine s-ar fi contractat. Puteam simți efectiv o împunsătură. Apoi am avut altă senzație stranie. Adormeam și totuși eram conștient. Aveam un bâzâit în urechi care îmi amintea de sunetul mugetului de taur; apoi am simțit o forță care mă rostogolea pe partea stângă fără să mă trezească. Eram rostogolit foarte apăsător, ca o țigară, și am fost strâns în depresiunea care mă împungea. Conștiința mea a rămas suspendată acolo, incapabilă să se trezească, dar atât de tare pliată în ea însăși, încât nici nu puteam adormi.

Am auzit vocea Zuleicăi spunându-mi să privesc în jur. Nu-mi puteam deschide ochii, dar simțul meu tactil îmi spunea că mă aflu într-un canal, întins pe spate. Mă simțeam confortabil, în siguranță. Era așa o strânsoare în corpul meu, așa o compactizare încât nu voiam să mă mai trezesc. Vocea Zuleicăi mi-a ordonat să mă ridic în picioare și să-mi deschid ochii. N-am putut s-o fac. Ea a spus că trebuie să-mi intenționez mișcărilor, că nu mai era o problemă de a-mi contracta mușchii pentru a mă scula.

M-am gândit că era supărata de încetineala mișcărilor mele. Apoi mi-am dat seama că eram complet conștient, poate mai conștient decât fusesem vreodată în viață. Puteam gândi rațional și totuși, mi se părea că dorm vârtos. M-am gândit că Zuleica mă băgase într-o stare adâncă de hipnoză. M-a deranjat pentru o clipă, apoi n-a mai contat. M-am abandonat sentimentului de a fi liber, de a pluti liber.

N-am mai putut auzi ce altceva spunea. Ori nu-mi mai vorbea, ori oprisem eu sunetul vocii ei. Nu voiam să părăsesc acest rai. Nu fusesem niciodată atât de liniștit și complet. Stăteam acolo întins, nevrând să mă ridic sau să schimb ceva. Îmi puteam simți ritmul respirației. Brusc, m-am trezit.

În următoarea sesiune cu Zuleica, ea mi-a spus că reuşisem să-mi creez singur o creştătură în corpul meu luminos şi că acea creştătură însemna să aduci un punct distant din corpul luminos mai aproape de control. Ea a declarat în mod repetat că, din momentul în care corpul învaţă să creeze această creştătură, este mai uşor să intri în „visat”. Am fost de acord cu ea. Acumulasem un impuls, o senzaţie pe care corpul meu învăţase instantaneu s-o producă. Era un amestec de sentimente de siguranţă, tihnă, somnolenţă, suspendare, fără simţ tactil şi în acelaşi timp complet treaz, conştient de tot ce mă-nconjoară.

La Gorda a spus că Nagualul Juan Matus se luptase ani de zile să creeze în ea acea creştătură, în cele trei surioare şi în Genari, astfel încât să le dea abilitatea permanentă de a-şi focaliza a doua atenţie. El le spusese că, de obicei, acea creştătură este creată pe moment de „visător” când este necesară, apoi corpul luminos revine la forma iniţială. Dar în cazul ucenicilor, deoarece ei nu aveau un conducător Nagual, depresiunea era creată din afară şi era doar o trăsătură permanentă în corpul lor, un mare ajutor, dar, de asemenea, şi o hibernare. Îi făcea pe toţi vulnerabili şi morocănoşi.

Apoi mi-am reamintit că o dată „văzusem” acea creştătură şi loviseam o depresiune în corpurile luminoase ale Lidiei şi Rosei. Mi se păruse că acea creştătură era cam la înălţimea părţii superioare din exteriorul coapsei lor drepte, sau poate exact la nivelul osului iliac. La Gorda a explicat că le loviseam în creştătura celei de-a doua atenţii şi aproape le ucisese.

La Gorda a spus că ea şi Josefina au trăit în casa Zuleicăi câteva luni. Nagualul Juan Matus le dusesese acolo într-o zi, după ce le schimbaseră nivelurile de conştiinţă. El nu le-a spus exact unde mergeau şi nici ce urmau să facă acolo, pur şi simplu le-a lăsat în holul casei şi a plecat. Au stat acolo până s-a întunecat. Apoi a venit Zuleica. Ele n-au văzut-o niciodată, au auzit doar vocea ei, de parcă le-ar fi vorbit dintr-un punct de pe perete.

Zuleica a fost foarte dură din momentul în care i-au fost încredinţate. Ea le-a spus să se dezbrace şi le-a spus să intre

^ amândouă în nişte saci groşi de bumbac pufos, nişte haine ca nişte poncho-uri, care erau pe podea şi le acoperea de la gât până la tălpi. Apoi le-a spus să stea spate în spate pe o rogojină în acelaşi alcov unde stăteau şi eu. Le-a spus că sarcina lor era să contempleze întunericul până când începea să prindă o nuanţă. După multe sesiuni, ele au început într-adevăr să vadă culori în întuneric, moment în care Zuleica le-a spus să stea una lângă alta şi să contempleze acelaşi punct.

La Gorda a spus că Josefina a învăţat foarte repede şi că într-o noapte ea a intrat dramatic într-o pată de culoare roşu-oranj, făşâind fizic din poncho. La Gorda se gândea că Josefina ieşise spre pata de culoare, ori pata o atrăsese. Rezultatul a fost că într-o clipă, Josefina a dispărut din poncho. De atunci încolo, Zuleica le-a separat şi La Gorda şi-a început învăţătura înceată şi solitară.

Descrierea La Gordei m-a făcut să-mi amintesc că Zuleica mă pusese şi pe mine să intru în nişte haine pufoase. De fapt, comenzile pe care mi le dădea pentru a intra în ele, mi-au dezvăluit motivul folosirii lor. Ea mă dirija să simt cu pielea contactul pufos, în special cu pielea gambelor. Mi-a repetat de multe ori că fiinţele umane au un centru de percepţie superb pe exteriorul gambelor şi că dacă pielea din zona aceea poate fi relaxată sau liniştită, proporţiile percepţiei noastre ar fi lărgite în moduri imposibil de prevăzut în mod raţional. Haina era foarte moale şi caldă şi inducea o senzaţie extraordinară de relaxare plăcută în picioare. Nervii gambelor erau extrem de stimulaţi.

La Gorda a relatat aceeaşi senzaţie de plăcere fizică. Ea a ajuns să spună că era puterea ponchoului cea care o ghida să găsească pata de culoare roşu-oranj. Ea era atât de impresionată de acea îmbrăcămintă, încât şi-a făcut şi ea una, copiind originalul, dar efectul nu era acelaşi, deşi

îi dădea tot alinare și o stare de bine. Mai spunea că ea și Josefina au ajuns să-și petreacă tot timpul disponibil în acele ponchouri pe care ea le cususe pentru amândouă.

Lidia și Rosa fuseseră și ele puse în acea îmbrăcăminte, dar ele nu erau așa atrase de ele. Nici eu.

La Gorda a explicat că atașamentul ei și al Josefinei erau o consecință directă a faptului că ele fuseseră puse să-și găsească „culoarea din vis” în acele îmbrăcăminti. Mi-a mai explicat că indiferența mea se datora faptului că eu nu intrasem deloc în zona de colorit – mai exact, nuanța venise la mine. Avea dreptate. Altceva în afara vocii Zuleicăi dictase viitorul acestei faze preparatorii. După toate indicațiile, Zuleica mă conducea și pe mine prin aceleași faze prin care trecuseră La Gorda și Josefina. Privisem multe sesiuni la întuneric și eram gata să vizualizez punctul de colorație. De fapt, fusesem martor la întreaga lui metamorfoză, de la întuneric deplin la o strălucire intensă precis delimitată, apoi fusesem legănat de mâncărimea externă, pe care mi-am focalizat atenția, până când am ajuns să intru într-o stare de „veghe liniștită”. Atunci m-am cufundat prima dată în colorația roșu-oranj. 1 fi}.

După ce am învățat să rămân suspendat între somn și veghe, Zuleica păru că relaxează pasul. Credeam chiar că ea nu se mai grăbea să mă scoată din starea aceea. Mă lăsa să rămân în ea fără să se interfereze și nu mă întreba niciodată despre ea, poate pentru că vocea ei era doar pentru comenzi și nu pentru pus întrebări. N-am vorbit niciodată cu adevărat, cel puțin nu în modul în care discutam cu don Juan.

În timp ce eram în starea de „veghe liniștită”, mi-am dat seama la un moment dat că era inutil să rămân acolo, că, indiferent cât de plăcută era, limitările ei erau evidente. Apoi am simțit un tremur în corp și mi-am deschis ochii, sau mai exact ochii mei s-au deschis singuri. Zuleica mă fixa cu privirea. Am avut un moment de uluire. Credeam că m-am trezit și faptul că mă aflu în fața Zuleicăi în carne și oase era ceva la care nu mă așteptam. Mă obișnuisem doar să-i aud vocea. M-a surprins, de asemenea, că nu mai era noapte. Am privit în jur. Eram în casa Zuleicăi. Apoi m-a lovit ideea că eram în „visat” și m-am trezit.

Apoi Zuleica a început o altă fază a învățămintelor sale. Ea m-a învățat cum să mă mișc, și-a început instrucțiunea comandându-mi să-mi plasez atenția pe punctul median al corpului. În cazul meu, punctul median este sub marginea inferioară a buricului. Ea mi-a spus să mătur podeaua cu el, adică să fac o mișcare oscilantă cu abdomenul ca și cum aș fi avut o matură prinsă de el. De-a lungul nenumăratelor sesiuni am încercat să realizez ceea ce îmi spunea vocea ei să fac. Ea nu mi-a permis să intru în stare de „veghe liniștită”. Intenția ei era să mă facă să formez percepția mișcării de măturare a podelei cu partea mediană în timp ce eram în stare de trezie. Mai spunea că faptul că eram în conștiința de parte stânga era un avantaj suficient pentru a realiza bine exercițiul.

Într-o zi, fără vreun motiv anume, am reușit să am o vagă senzație în zona stomacului. Nu era ceva definit și când mi-am focalizat atenția pe el, mi-am dat seama că era o senzație de înțepături în cavitatea corpului meu, nu chiar în zona stomacului ci deasupra lui. Cu cât o examinam mai atent, cu atât observam mai multe detalii. Caracterul vag al senzației s-a transformat curând în certitudine. Era o legătură nervoasă stranie, sau o senzație de furnicături între plexul solar și gamba dreaptă.

Pe măsură ce senzația devenea mai acută, mi-am ridicat involuntar coapsa dreaptă la piept. Astfel, cele două puncte erau atât de aproape unul de altul cât îmi permitea anatomia. Am tremurat pentru o clipă cu o nervozitate neobișnuită și apoi am simțit clar că măturam podeaua cu partea mediană; era o senzație tactilă care apărea de fiecare dată când îmi oscilam corpul în poziție șezând.

În următoarea întâlnire, Zuleica mi-a permis să intru în stare de „veghe liniștită”. Dar de data asta starea nu mai era așa cum fusese înainte. Părea să fie în mine un fel de control care mă împiedica să mă bucur liber de ea, așa cum făcusem în trecut un control care mă făcea de asemenea să mă focalizez pe pașii pe care-i făcusem ca să intru în ea. Întâi am remarcat mâncărimea din punctul celei de-a doua atenții în corpul meu luminos. Am masat acel punct, plimbându-mi degetele pe el ca și cum aș fi cântat la o harpă și punctul s-a contractat spre stomac.

Îi simțeam aproape pe piele. Am avut o senzație de înțepături pe exteriorul gambei drepte. Era un amestec de plăcere și durere. Senzația a radiat în tot piciorul și apoi pe spate. Simțeam că îmi tremurau feselE. Întregul meu corp era cuprins de o undă nervoasă. Simțeam cum corpul meu fusese prins într-o plasă, cu fața în jos. Fruntea și tălpile păreau că se ating. Eram ca o formă de „U” închisă. Apoi am simțit că sunt pliat în două și închis într-o folie. Spasmele nervoase erau cele care făceau folia să se ruleze în ea însăși, cu mine în centru. Când s-a terminat rularea, nu-mi mai puteam simți corpul. Eram doar o conștiință amorfă, un spasm nervos înfășurat în el însuși. Conștiința aceea a ajuns să se odihnească într-un șanț, într-o depresiune a ei însăși.

Apoi am înțeles imposibilitatea de a descrie ce se întâmplă în „visat”. Zuleica spunea că era din cauza înfășurării celor două conștiințe, cea dreaptă și cea stângă, Amândouă se odihneau într-un singur mănunchi în creștătură, centrul contractat al celei de-a doua atenții. Pentru a „visa” ai nevoie să manipulezi și corpul fizic și cel luminoS. Întâi, centrul de asamblare pentru a doua atenție trebuie să fie făcut accesibil, împingându-l înapoi din afară de către o altă persoană, sau prin contractarea lui dinăuntru de către un „visător”. În al doilea rând, pentru a disloca prima atenție, centrul corpului fizic localizați în secțiunea mediană și pe gambă în special cea dreaptă, trebuie să fie stimulați și plasați cât de aproape se poate unul de altul, până când par să se unească. Apoi are loc senzația de a fi împachetat, și, în mod automat, a doua atenție preia conducerea.

Explicația Zuleicăi, dată prin comenzi, era modul cel mai concludent de a descrie ce anume se întâmplă, deoarece niciuna dintre experiențele senzoriale care apar în „visat” nu este o parte a inventarului nostru de date senzoriale. Toate erau uimitoare pentru mine. Senzația de mâncărime, un țuit în afara mea, erau localizate și datorită acestui lucru, frământarea corpului meu era minimă. Pe de altă parte, senzația de a fi rulat ca un preș era de departe cea care mă intriga cel mai tare. Includea un domeniu de senzații care lăsau corpul meu într-o stare de șoc. Eram convins că la un moment dat tălpile îmi atingeau fruntea, o poziție pe care nu sunt capabil s-o ating. Și totuși, știam fără umbra nici unui dubiu că eram într-o plasă, atârnând cu capul în jos sub formă de pară, cu tălpile atingându-mi frunteA. În plan fizic, stăteam în capul oaselor și coapsele mele erau la piept.

Zuleica a mai spus că sentimentul de a fi rulat ca o țigară și plasat în creștătura celei de-a doua atenții era rezultatul contopirii celor două conștiințe într-una singură, în care ordinea de predominanță fusese schimbată și cea stângă câștigase supremația. Ea m-a somat să fiu destul de atent, pentru a surprinde mișcarea inversă, cele două atenții devenind iar ceea ce sunt în mod normal, cu cea dreaptă la cârmă.

N-am surprins deloc sentimentele presupuse, dar provocarea ei m-a obsedat până în punctul în care m-am lăsat prins în controverse mortale în efortul meu de a surprinde totul. Ea a trebuit să-și retragă provocarea, ordonându-mi să-mi opresc cercetările, pentru că aveam alte lucruri de făcut, Zuleica a spus că întâi trebuia să-mi perfecționez comanda de a mă mișca la dorință. Ea a început instrucțiunea, îndemnându-mă de nenumărate ori să-mi deschid ochii când eram în starea de „veghe liniștită”. Mi-a trebuit un efort foarte mare pentru a face asta La un moment dat, am deschis brusc ochii și am văzut-o pe Zuleica aplecata asupra mea. Eram întins pe

jos, dar nu puteam spune unde. Lumina era extrem de stăluuitoare, ca și cum am fi fost exact sub un bec foarte puternic, dar lumina nu strălucea direct în ochii mei, O puteam vedea fără nici un efort pe Zuleica.

Ea mi-a ordonat să mă ridic, intenționând du-mi mișcarea. Spunea că trebuia să mă trag în sus cu secțiunea mediană, că aveam acolo trei tentacule groase pe care le puteam folosi pentru a-mi ridica corpul.

Am încercat orice mod imaginabil pentru a mă ridica. Am eșuat. Aveam o senzație de disperare și de chin fizic, reminiscențe ale coșmarurilor pe care le aveam copil fiind și în care eram incapabil să mă trezesc și, totuși, eram complet treaz și încercam cu disperare să țip.

În final, Zuleica mi-a vorbit. Ea a spus că trebuia să urmez o secvență și că era de-a dreptul o prostie și o inutilitate să mă frământ și să mă agit ca și cum aș fi avut de-a face cu lumea obișnuită. Frământarea era potrivită doar pentru prima atenție; a doua atenție este calmul însuși. Ea voia să repet senzația pe care o avusesem de a mătura podeaua cu partea mediană. M-am gândit că pentru a o face ar trebui să fiu așezat. Fără nici o deliberare din partea mea, am luat poziția de așezat adoptând metoda pe care o folosisem când corpul meu a furnizat prima dată acea senzație. Ceva în mine s-a întărit și brusc eram în picioare. Nu puteam să-mi dau seama ce făcusem ca să mă mișc. Mă gândeam că dacă o voi lua de la început, voi putea prinde secvența. Imediat ce am avut acest gând, m-am aflat întins pe jos. După ce m-am ridicat iar mi-am dat seama că nu era vorba despre nici o procedură, că pentru a te mișca trebuie să-ți intenționezi mișcarea la un nivel foarte adânc. Cu alte cuvinte, trebuia să fiu complet convins că voiam să mă mișc, sau poate că ar fi mai bine spus că trebuia să fiu convins că era nevoie să mă mișc.

Odată ce am înțeles acest principiu, Zuleica m-a pus să practic fiecare aspect previzibil al mișcării voliționale. Cu cât practicam mai mult, cu atât devenea mai limpede pentru mine că „visatul” era de fapt o stare rațională. Zuleica a explicat-o. Ea a spus că în „visat”, partea dreaptă, conștiința rațională, este înfășurată în conștiința stângă, pentru a da „visătorului” un sentiment de sobrietate și rațiune, dar că influența raționalității trebuie să fie minimă și folosită doar ca un mecanism inhibitor, pentru a proteja „visătorul” de fapte și excесе bizare.

Următorul pas a fost să învăț să-mi direcționez „corpul din vis”. Don Juan propusese, de prima dată când am întâlnit-o pe Zuleica, sarcina de a contempla curtea stând pe coș. M-am angajat în mod consecvent, uneori ore întregi, la contemplarea ei. Eran[^]tingur în casa Zuleicăi. Parcă în zilele când mergeam acolo, toți ar fi. Fost plecați sau s-ar fi ascuns. Tăcerea și solitudinea lucrau în favoarea mea și am reușit să memorez toate detaliile curții, Zuleica mi-a prezentat, drept urmare, sarcina de a deschide ochii din starea de „veghe liniștită”, să văd curtea. Mi-au trebuit multe sesiuni pentru a reuși. La început îmi deschideam ochii și o vedeam pe ea, iar ea, cu un zvâcnut al corpului, mă făcea să plonjez înapoi în starea de „veghe liniștită”. La unul dintre aceste zvâcnute am simțit un tremur intens; ceva care era localizat în picioarele mele și-a făcut drum spre piept și m-am înecat; scena curții noaptea a țâșnit din mine, de parcă ar fi apărut din bronhii. Era ceva ca urlatul unui animal.

Am auzit vocea Zuleicăi ajungând la mine ca un murmur slab. Nu puteam înțelege ce spune. Am remarcat vag că stăteam pe coș. Am vrut să mă ridic, dar simțeam că nu sunt solid. Ca și cum m-ar fi suflat vântul. Apoi am auzit foarte limpede vocea Zuleicăi spunându-mi să nu mă mișc. Am încercat să rămân nemișcat, dar o forță m-a tras și m-am trezit în nișa din hol. Silvio Manuel era cu fața la mine.

După fiecare sesiune în casa Zuleicăi, don Juan mă aștepta în holul în beznă. Mă scotea din casă și îmi schimba nivelurile de conștiință. De data asta acolo era Silvio Manuel. Fără să-mi spună un cuvânt, el m-a pus într-un harnașament și m-a agățat de bârnele acoperișului. M-a ținut acolo până la prânz, când a venit don Juan și m-a dat jos. El a explicat că dacă ești ținut fără să

atingi solul o perioadă de timp, corpul se reglează, iar asta este esențial de făcut înainte de a te imbarca într-o călătorie așa de periculoasă ca cea pe care eram gata s-o fac, Mi-au trebuit mult mai multe sesiuni de „visat” pentru a învăța în sfârșit să deschid ochii și s-o văd ori pe Zuleica, ori curtea întunecată. Apoi mi-am dat seama că și ea visase tot timpul. Ea nu fusese niciodată în persoană în alcovul din hol. Avusesem dreptate în prima noapte când m-am gândit că aveam spatele lângă perete. Zuleica era doar o voce din „visat”.

În timpul unei sesiuni de „visat”, când am deschis deliberat ochii s-o văd pe Zuleica, am fost șocat să constat că asupra mea se aplecau și La Gorda și Josefina. Apoi a început partea finală a învățămintelor ei. Zuleica ne-a învățat pe toți trei să călătorim cu ea. Ea a spus că prima noastră atenție este agățată de emanațiile pământului, în timp ce a doua atenție este agățată de emanațiile universului. Ceea ce voia să spună era că un „visător”, prin definiție, este în afara granițelor problemelor vieții normale. Deci ca un călător în „visat”, ultima sarcină a Zuleicăi era să ne învețe pe toți trei să ne canalizăm a doua atenție pentru a o urmări în voiajele ei în necunoscut.

În sesiuni succesive, vocea Zuleicăi mi-a spus că „obsesia” ei mă conduce la întâlnire, că în probleme de a doua atenție obsesia „visătorului” servește drept ghid și că a ei era focalizată pe un loc anumit dincolo de acest pământ. Ea mă va chema de acolo și eu trebuia să folosesc vocea ca pe o linie care să mă tragă acolo. -

Nu s-a întâmplat nimic timp de două sesiuni; vocea Zuleicăi devenea din ce în ce mai slabă pe măsură ce vorbea, iar eu eram îngrijorat că n-o puteam urma. Nu-mi spusese ce să fac. Simțeam, de asemenea, și o greutate ciudată. Nu puteam străpunge o forță din jurul meu care mă oprea să ies din starea de „veghe liniștită”. ÎN. Timpul celei de-a treia sesiuni, mi-am deschis ochii fără măcar să încerc. Zuleica, La Gorda și Josefina mă fixau cu privirea. Eram cu ele în picioare. Mi-am dat imediat seama că eram într-un loc complet necunoscut mie. Trăsătura cea mai evidentă era o lumină strălucitoare indirectă. Întreaga scenă era inundată de o lumină puternică, albă, ca de neon. Zuleica ne zâmbea, invitându-ne să privim în jur. La Gorda și Josefina păreau la fel de prudente ca și mine. Ele ne aruncau mie și Zuleicăi priviri furioase. Zuleica ne-a făcut semn să ne plimbăm în jur. Eram în câmp deschis, stând în picioare în mijlocul unui cerc strălucitor. Solul părea să fie din rocă dură, întunecată, totuși reflecta mult din lumina albă, orbitoare, care venea de deasupra. Lucrul ciudat era că deși știam că lumina era prea intensă pentru ochii mei, nu eram deloc orbit când priveam în sus și când am identificat sursa. Era soarele. Priveam direct la soare, care, probabil, datorită faptului că eram în „visat”, era alb intens.

La Gorda și Josefina priveau și ele la soare, aparent fără să le deranjeze vreun pic. Brusc, m-am simțit înspăimântat. Lumina mi-era străină. Era nemiloasă; părea că ne atacă, creând un vânt pe care-l puteam simți. Totuși, nu simțeam nici o căldură. M-am gândit că era dușmănoasă. La unison, eu, La Gorda și Josefina ne-am strâns în jurul Zuleicăi, ca niște copii înspăimântați. Ea ne-a ținut și apoi lumina strălucitoare a început să se diminueze gradat, până când a dispărut complet. În locul ei a apărut o lumină galbenă, slabă și foarte odihnitoare.

Apoi am devenit conștient că nu eram în lumea asta. Solul era de culoarea teracotei. Nu eram în munți, dar acolo unde stăteam nu era plat. Solul era uscat și crăpat. Arăta ca o mare uscată de teracotă. O puteam vedea peste tot în jurul meu, ca și cum aș fi fost în mijlocul unui ocean. Am privit în sus; cerul își pierduse sclipirea înnebunitoare. Era întunecat, dar nu albastru. Aproape de orizont era o stea incandescentă, strălucitoare. În acel moment mi-a trecut prin cap că eram într-o lume cu doi sori, două stele. Una era enormă și trecuse de orizont, cealaltă era mai mică sau poate mai depărtată.

Am vrut să pun întrebări, să merg în jur și să caut lucruri. Zuleica ne-a făcut semn să ne relaxăm, să așteptăm liniștiți. Dar ceva părea că ne trage. Brusc, La Gorda și Josefina au dispărut.

Și eu m-am trezit.

De atonei încolo nu m-am mai întors la casa Zuleicăi. Don Juan îmi schimba nivelurile de conștiință în casa lui sau oriunde eram și intram în „visat”. Zuleica, La Gorda și Josefina mă așteptau mereu. Am revenit de multe ori la scena aceea, până când am devenit familiari cu ea. Ori de câte ori o făceam, treceam peste timpul strălucirii ziua, și mergeam acolo noaptea, exact la timp ca să urmărim ridicarea peste orizont a unui corp celest colosal: ceva de asemenea dimensiune, încât când trecea peste linia orizontului acoperea cel puțin jumătate din cele o sută optzeci de grade din fața noastră. Corpul celest era minunat, iar ascensiunea lui deasupra orizontului era atât de magnifică, încât aș fi stat acolo o eternitate, doar ca să fiu martor la viziunea aceea.

Corpul celest acoperea aproape tot firmamentul când era la zenit. În mod invariabil, ne întindeam pe spate pentru a-l contempla. Avea configurații constante, pe care Zuleica ne învățase să le recunoaștem, Mi-am dat seama că nu era o stea. Lumina ei era reflectată, trebuie să fi fost un corp opac, deoarece lumina reflectată era slabă în comparație cu mărimea lui monumentală. Pe suprafața galben-șofran erau puncte maro enorme, neschimbătoare.

Zuleica ne-a luat în mod sistematic în voiaje care erau dincolo de orice descriere. La Gorda spunea că Zuleica o lua pe Josefina chiar și mai departe și mai adânc în necunoscut, pentru că ea era, ca și Zuleica însăși, puțin cam nebună; niciuna dintre ele nu avea miezul de raționalitate care alimentează pe „visător” cu sobrietate – de aceea, ele nu aveau bariere și interese în a găsi cauze raționale sau motive pentru orice lucru.

Singurul lucru pe care mi l-a spus Zuleica despre călătoriile noastre, ceva care suna ca o explicație, era că puterea „visătorului” de a se focaliza pe a doua atenție îl transformă într-o prăstie vie. Cu cât mai puternic și mai impecabil este „visătorul”, cu atât mai departe își poate proiecta a doua atenție în necunoscut și cu atât va dura mai mult proiecția „visatului” său.

Don Juan spunea că nici călătoriile mele cu Zuleica nu sunt iluzii și că tot ceea ce făcusem cu ea era un pas spre controlul celei de-a doua atenții; cu alte cuvinte, Zuleica mă învăța tendința perceptuală a celui alt domeniu. Totuși, el nu putea explica natura exactă a acestor călătorii. Sau poate nu voia să se implice. El spunea că dacă încerca să explice tendința perceptuală a celei de-a doua atenții în termenii tendinței perceptuale a primei atenții, nu făcea decât să se lase prins inutil în capcana cuvintelor. El voia ca eu să trag propriile mele concluzii și cu cât mă gândeam mai mult la întreaga problemă, cu atât devenea mai clar pentru mine că reținerea lui era funcțională.

Sub ghidarea Zuleicăi, în timpul instrucțiunii ei pentru a doua atenție am făcut călătorii efective în mistere care nu erau în mod sigur de domeniul rațiunii mele, dar erau evidente în posibilitățile conștiinței mele totale. Am învățat să călătoresc în ceva incomprehensibil și am ajuns, ca Emilio și Juan Turna, să am propriile mele povești ale eternității.

14. FLORINDA.

La Gorda și cu mine am fost de acord că atunci când Zuleica a terminat cu predarea complexităților „visatului”, acceptasem faptul incontestabil că regula era ca o hartă, că există o altă conștiință ascunsă în noi și că este posibil să intri în acea conștiință. Don Juan realizase ceea ce prescria regula.

Regula hotăra ca următoarea mișcare să fie prezentarea mea Florindei, singura dintre luptătorii săi pe care n-o întâlnisem. Don Juan mi-a spus că trebuia să merg singur la casa ei, deoarece tot ceea ce se întâmplă între mine și ea nu era o problemă a celorlalți. El a spus că Florinda urma să fie ghidul meu personal, exact ca și cum aș fi fost un Nagual ca el. El avusese același tip de relație cu luptătoarea din grupul binefăcătorului sau care era comparabilă cu ea.

Don Juan m-a lăsat într-o zi la ușa casei Nelindei. Mi-a spus să intru, că Florinda mă aștepta înăuntru.

— Este o onoare să vă cunosc, am spus femeii care era în fața mea în hol.

— Eu sunt Florinda, a spus ea.

Ne-am privit în tăcere. Eram impresionat. Starea mea de conștiință era mai acută ca niciodată. N-am mai simțit așa o senzație.

— Este un nume frumos, am reușit să spun, dar intenționez mai mult de atât.

Enunțarea moale și lungă a vocalelor spaniole făceau numele sonor și fluid; în special i-ul după r. Numele nu era rar; pur și simplu, nu mai întâlnisem pe nimeni până în ziua aceea care să fie esența lui. Femeii din fața mea i se potrivea ca și cum ar fi fost făcută pentru el, sau poate ca și cum ea însăși ar fi aranjat ca persoana să i se potrivească.

Fizic, arăta exact ca Nelinda, doar că părea mai încrezătoare în sine, mai puternică. Avea pielea măslinie a tipului mediteranean. Spaniolă, sau poate franțuzoică. Era bătrână și totuși nu era slăbită sau îmbătrânită. Corpul ei era suplu și slab. Picioare lungi, trăsături unghiulare, gura mică, un nas minunat cizelat, ochii întunecați și păr alb împletit. Nu avea gușă și nici riduri pe față sau pe gât. Era bătrâna de parcă ar fi fost făcută să arate așa.

Amintindu-mi retrospectiv prima mea întâlnire cu ea, mi-apare în minte ceva complet fără legătură, dar apropiat. Am văzut, odată, într-o revistă săptămânală, o retipărire a unei poze vechi de douăzeci de ani a unei actrițe atunci tinere a Hollywood-ului, care fusese machiată să arate cu douăzeci de ani mai bătrână, pentru un rol de bătrână. Lingă ea, revista publicase poza aceleiași actrițe, așa cum arata după douăzeci de ani de viață. După judecata mea subiectivă, Florinda era ca prima poză a actriței, o fată tânără făcută să arate bătrână.

— Ce-avem aici? a spus ea, ciupindu-mă. Nu prea arăți cine știe ce. Moale. Fără îndoială că te complaci până în măduva oaselor.

Stilul ei direct îmi amintea de al lui don Juan; la fel și viața interioară a ochilor ei. Privind la viața mea cu don Juan, m-am gândit că ochii ei erau mereu în repaus. Nu puteai vedea în ei nici o agitație. Nu că ochii lui don Juan n-ar fi fost frumoși la privit. Văzusem ochi superbi, dar nu constatasem niciodată că vor să spună ceva. Ochii Florindei, ca și ai lui don Juan, îmi dădeau sentimentul că au văzut tot ce este de văzut; erau calmi, dar nu inexpressivi. Excitația fusese retrasă în interior și se transformase în ceva ce puteam descrie doar ca viață interioară.

Florinda m-a luat prin sufragerie într-o curte interioară acoperită. Ne-am așezat pe niște scaune confortabile, ca niște canapele. Ochii ei păreau că ar căuta ceva pe fața mea.

— Știi cine sunt și ce ar trebui să te învăț? a întrebat.

Am spus că tot ce știam despre ea și relația ei cu mine era ceea ce schițase don Juan. În cursul explicației mele am denumit-o dona Florinda.

— Nu-mi spune dona Florinda, a spus cu un gest copilăresc de enervare și jenă. Încă nu sunt atât de bătrână și nici atât de respectabilă.

Am întrebat-o cum voia să-i spun.

— Doar Florinda va fi destul, a spus. Cât despre cine sunt, îți pot spune chiar acum că sunt o luptătoare care cunoaște secretele „stalkingului”. Și cât privește ceea ce ar trebui să fac cu tine, pot să-ți spun că te voi învăța primele șapte principii ale „stalkingului”, primele trei principii ale regulii pentru „stalkeri” și primele trei manevre de „stalking”.

A adăugat că este normal ca fiecare luptător să uite ceea ce află când este în interacțiune în partea stângă și că îmi vor trebui ani de zile să ajung să prind ceea ce mă va învăța. Ea a spus că interacțiunea cu ea era doar un început și că într-o zi va termina să mă învețe, dar în circumstanțe diferite.

Am întrebat-o dacă o deranja să-i pun întrebări.

— Fă cum îți place, a spus. Tot ce se așteaptă de la tine este dorința de a practica, în definitiv, tu știi într-un mod sau altul ce vom discuta. Deficiențele tale sunt că nu ai încredere în

tine și nu dorești să-ți arogi cunoașterea drept putere. Nagualul, fiind un bărbat, te-a fermecat. Nu poți acționa singur. Doar o femeie te poate elibera de asta.

Voi începe prin a-ți povesti viața mea și făcând asta, lucrurile vor deveni limpezi pentru tine. O să-ți povestesc câte puțin, așa că o să vii aici destul de des.

Dorința ei de a-mi spune despre viața ei m-a izbit ca fiind ceva ciudat față de reticența celorlalți de a-mi dezvălui ceva personal despre ei. După ani de zile în mijlocul lor, le acceptasem comportamentul atât de mult, încât intenția ei voluntară de a-mi dezvălui propria-i viață mi se părea bizară. Afirmatia ei m-a pus imediat în gardă.

— Poftim? am spus. Ai zis că o să-mi dezvălui viața personală?

— De ce nu? a întrebat.

I-am răspuns cu o lungă explicație despre relatarea lui don Juan privind forța stânjenitoare a istoriei personale și necesitatea ca un luptător s-o șteargă. Am terminat spunându-i că don Juan îmi interzisese să vorbesc vreodată despre viața mea.

Ea a râs cu voce ascuțită. Părea încântată.

— Asta se aplică bărbaților, a spus, Non-actiunea vieții tale personale este să spui istorii lungi, dar nici un singur lucru despre adevăratul eu. Vezi, faptul că ești bărbat, înseamnă că ai în spatele tău o istorie solidă. Ai familie, prieteni, cunoștințe și fiecare dintre ei are o idee clară despre tine. Faptul că ești bărbat înseamnă că ești responsabil. Nu poți dispărea așa ușor. Pentru a te șterge, ai nevoie de multă muncă.

Cazul meu este diferit. Eu sunt femeie și asta îmi dă un avantaj splendid. Nu sunt responsabilă. Nu știi că femeile nu sunt responsabile?

— Nu știi ce înțelegi prin responsabil, am spus.

— Vreau să spun că o femeie poate dispărea ușor, a răspuns. O femeie poate, dacă nu altceva, să se mărite. O femeie aparține bărbatului. Într-o familie cu mulți copii, fetele sunt date foarte devreme. Nimeni nu contează pe ele și sunt șanse ca unele să dispară fără urmă. Dispariția lor va fi ușor acceptată.

Pe de altă parte, un fiu este ceva pe care te bazezi. Nu este ușor pentru un fiu să dispară. Și chiar dacă o va face, va lăsa urme. Un fiu se simte vinovat pentru dispariție. O fată nu.

Când Nagualul te-a sfătuit să-ți ții gura despre viața ta personală, voia să te ajute să treci peste sentimentul că ai făcut ceva rău familiei și prietenilor care contau pe tine într-un fel sau altul.

După o luptă de-o viață, luptătorul masculin ajunge, bineînțeles, să se șteargă, dar lupta aceea își pune amprenta asupra lui. El devine secretos, în gardă permanentă asupra lui. O femeie nu trebuie să se lupte cu această greutate. Femeia este deja pregătită să se dezintegreze în vânt. De fapt, asta se așteaptă de la ea.

Fiind femeie, nu sunt forțată să am secrete. Nu dau nici un ban pe ele. Secretul este prețul pe care voi, bărbații, trebuie să-l plătiți pentru a fi importanți în societate. Lupta este doar pentru bărbați, pentru că ei sunt iritați de dispariție și găsesc moduri curioase de a apărea cumva, undeva. Să te luăm pe tine, de exemplu; te agiți pe aici și ții prelegeri.

Florinda mă făcea să fiu nervos într-un anumit mod. Mă simțeam ciudat de iritat în prezența ei. Aș admite fără ezitare că și don Juan și Silvio Manuel mă făceau să mă simt agitat și neliniștit, dar era un sentiment diferit. Mi-era efectiv frică de ei, în special de Silvio Manuel. El mă înspăimântă și, totuși, învățasem să trăiesc cu spaima mea. Florinda nu mă înspăimântă deloc. Nervozitatea mea era mai degrabă rezultatul enervării, amenințării atotștiinței ei.

Ea nu mă fixa cu privirea așa cum obișnuiau don Juan și Silvio Manuel. Ei își fixau mereu privirea în mine până când îmi mișcăm fața într-un gest de evitare. Florinda îmi arunca doar ochiade. Ochii ei se mișcau continuu de la un lucru la un altul. Părea că examinează nu numai

ochii mei, ci și fiecare centimetru din fața și corpul meu. Pe măsură ce vorbea, își schimba privirea în ochi scurte de la mâinile mele la picioarele ei, sau la acoperiș.

— Te intimidez, nu-i așa? a întrebat, întrebarea ei m-a prins complet lipsit de apărare. Am râs. Tonul ei nu era deloc amenințător.

— Da, am spus.

— Oh, este perfect de înțeles, a continuat ea. Ești obișnuit să fii un bărbat. Pentru tine, o femeie este ceva făcut să-l folosești. O femeie este proastă pentru tine. Iar faptul că ești bărbat și Nagual face lucrurile și mai grele.

M-am simțit obligat să mă apăr. Mă gândeam că era o doamnă foarte sigură de sine și voiam să i-o spun. Am început în mare formă, dar am ajuns foarte repede să mă bâlbâi auzind râsul ei. Era un râs voios, tineresc. Don Juan și don Genaro obișnuiau să râdă tot timpul de mine și râsul lor era de asemenea, tineresc, dar cel al Florindei avea o vibrație diferită. Nu era nici o grabă în râsul ei, nici o presiune.

— Cred că mai bine mergem înăuntru, a spus. Nu trebuie să fie nimic care să distragă atenția. Nagualul Juan Matus te-a plimbat deja, arătându-ți lumea; asta era important pentru ceea ce avea să-ți spună. Eu am alte lucruri despre care să discut, care vor cere alt aranjament. Ne-am așezat pe o canapea de piele într-o despărțitură a curții. Mă simțeam mai relaxat înăuntru. Ea a intrat direct în povestea vieții ei.

A spus că se născuse într-un oraș mexican destul de mare, într-o familie bine situată. Deoarece era singurul copil, părinții ei au răzgâiat-o de la naștere. Fără nici o umbră de falsă modestie, Florinda a admis că fusese întotdeauna conștientă că este frumoasă. Spunea că frumusețea este un demon care crește și proliferază când este admirată. M-a asigurat că putea spune fără umbra vreunui dubiu că acel demon este cel mai greu de depășit și că, dacă voi privi în jur să-i văd pe cei care sunt frumoși, voi afla cele mai nenorocite ființe imaginabile.

N-am vrut să mă contrazic cu ea, deși aveam cea mai mare dorință să-i spun că era oarecum dogmatică. Ea probabil că mi-a surprins sentimentele; mi-a aruncat o privire.

— Sunt mizerabile, mai bine m-ai crede, a continuat încercă-IE. Încearcă să nu fii de acord cu ideea lor că sunt frumoase, și de aceea, importante. O să vezi ce vreau să spun.

A spus că nu putea să-i blameze pe părinți sau pe ea însăși pentru orgoliul ei. Toți cei din jurul ei conspirau de când era mică s-o facă să se simtă unică și importantă.

— Când aveam cincisprezece ani, a continuat, mă credeam cel mai mare lucru apărut pe pământ. Toți spuneau așa, în special bărbații.

Mi-a mărturisit că de-a lungul anilor de adolescență s-a complăcut în atenția și adulația nenumăraților admiratori. La optsprezece ani, ea și-a ales în mod judicios cel mai bun bărbat posibil din nu mai puțin de unsprezece pețitori serioși. S-a căsătorit cu Celestino, un bărbat aranjat, cu cincisprezece ani mai bătrân.

Florinda a descris viața de căsătorită ca fiind raiul pe pământ. La enormul cerc de prieteni pe care deja îi avea, a adăugat și prietenii lui Celestino. Efectul total era acela al unei vacanțe perpetue.

Totuși, fericirea ei a durat doar șase luni, care au trecut aproape pe neobservate. Totul a ajuns la un final brutal și brusc, când a contractat o boală misterioasă paralizantă. Picioarul ei stâng, gamba, glezna și talpa au început să se umfle. Linia piciorului ei minunat a început să se strice; procesul inflamator a devenit atât de intens, încât țesuturile cutanate au început să se transforme în bășici și să se spargă. Partea inferioară a piciorului de la genunchi în jos a început să facă coajă și să secrete ceva pestilent. Pielea s-a întărit. Boala a fost diagnosticată drept elefantiaziS. Încercările doctorilor de a vindeca această boală au fost neîndemânate și

dureroase, iar concluzia lor finală a fost că doar în Europa erau centre medicale avansate pentru a încerca o cură.

În doar trei luni, paradisul Florindei s-a transformat în iadul pe pământ. Disperată și în suferință, ea ar fi vrut să moară decât să continue așa. Suferința ei era așa de patetică, încât, într-o zi, o servitoare, nemaifiind în stare s-o audă, i-a mărturisit că fusese plătită de fosta amanta a lui Celestino pentru a-i pune în mâncare un preparat – o otravă pregătită de vrăjitori. Servitoarea, chinuită de remușcări, a promis s-o ducă la o tămăduitoare, o femeie care se știa că ar fi fost singura în stare să contracareze o astfel de otravă.

Florinda a chicotit amintindu-și dilema ei. Fusese crescută ca o catolică devotată. Nu credea în vrăji și tămăduitori indieni. Dar durerea ei era așa de mare și starea ei atât de gravă, încât dorea să încerce orice. Celestino s-a opus cu înverșunare. El voia s-o dea pe servitoare pe mâna autorităților. Florinda s-a opus, nu atât din compasiune, dar din teama că nu va mai găsi tămăduitoarea, singura.

Florinda s-a ridicat brusc. Mi-a spus că trebuia să plec. M-a ținut de braț și m-a condus până la ușă de parcă aş fi fost bătrânul și dragul ei prieten. A explicat că eram extenuat, deoarece când ești în partea stângă, ești într-o condiție specială și fragilă, care trebuie folosită doar uneori. Nu era în mod sigur o stare de putere. Dovada era că aproape murisem când Silvio Manuel încercase să-mi alieze a doua atenție, forțându-mă să intru direct în ea. Ea a spus că nu există nici un mod pe pământ în care să putem ordona cuiva sau nouă înșine să regroupăm a doua atenție. Este mai degrabă o afacere încheată; corpul, la momentul oportun și în circumstanțe, potrivite de impecabilitate, regroupează cunoașterea lui fără intervenția actului volițional.

Am stat o vreme în fața ușii, schimbând amabilități și banalități. Ea a spus brusc că motivul pentru care Nagualul Juan Matus mă adusese la ea în ziua aceea era faptul că știa că timpul lui pe pământ se apropia de sfârșit. Cele două forme de instrucție pe care le promisem conform planului lui Silvio Manuel fuseseră deja desăvârșite. Tot ce era de făcut era ceea ce avea ea să-mi spună. A accentuat că ea nu avea chiar o instrucție clară, ci mai degrabă stabilirea unei legături cu mine.

Data următoare când don Juan m-a dus s-o văd pe Florinda, exact înainte să mă lase la ușă, a repetat ceea ce-mi spusese ea, că se apropia timpul ca el și luptătorii săi să intre în a treia atenție. Înainte să-l pot întreba ceva, el m-a împins în casă. Împingerea lui m-a trimis nu numai în casă, ci și în cea mai acută stare de conștiință. Am văzut zidul de ceață.

Florinda stătea în hol, ca și cum ar fi așteptat ca don Juan să mă împingă. Ea m-a ținut de braț și m-a condus tăcută în sufragerie. Ne-am așezat. Am început o conversație, dar nu puteam vorbi. Ea a explicat că o împingere de la un luptător impecabil, ca Nagualul Juan Matus, poate cauza o trecere în altă zonă de conștiință. A spus că greșeala mea fusese să cred tot timpul că procedurile sunt importante. Procedura de a împinge un luptător într-o altă stare de conștiință este utilizabilă doar dacă ambii participanți* în special cel care împinge, sunt impecabili și plini de putere personală.

Faptul că vedeam zidul de ceață mă făcea să fiu complet nervos, pe plan fizic. Corpul îmi tremura incontrollabil. Florinda spunea despre corpul meu că tremura pentru că învățase să tânjească după activitate în timp ce rămânea în starea aceea de conștiință și că el putea învăța, de asemenea, să-și focalizeze cea mai acută atenție pe tot ceea ce se spunea, mai degrabă decât pe ceea ce se făcea. '

Apoi mi-a spus că eram plasat în conștiința de parte stângă ca din necesitate. Forțându-mă să intru în starea de conștiință avansată și permițându-mi să intru în interacțiune cu luptătorii săi în timp ce eram în această stare, Nagualul Juan Matus se asigura că voi avea o lespede pe care să stau. Florinda a spus că strategia lui era să cultive o mică parte a celuilalt eu, umplând-o deliberat

cu amintiri de interacțiune. Amintirile sunt uitate doar pentru ca într-o zi să iasă la iveală, pentru a servi drept un avanpost rațional de unde să plec în vastitatea incomensurabilă a celuiilalt eu. '

Deoarece eram nervos, ea a propus să mă calmez continuând cu povestea vieții ei, care, a subliniat ea, nu era exact povestea ei ca femeie în lume, ci povestea unei femei apetisante care a fost ajutată să devină luptătoare.

A spus că, odată ce s-a hotărât să se ducă la tămăduitoare, nu a mai fost nici un mod de a o opri. Aplecat, cărată pe o targa de servitoare și patru bărbați, într-o călătorie de două zile care i-a schimbat cursul vieții. Nu existau drumuri. Era o zonă muntoasă și uneori bărbații trebuiau să o care pe spate.

Au ajuns la casa tămăduitoare spre asfințit. Locul era bine luminat și erau mulți oameni în casă. Florinda a povestit că un bătrân politicos i-a spus că tămăduitoarea era plecată să trateze un pacient. Bărbatul părea foarte bine informat despre acțiunile femeii și Florinda a constatat că era plăcut să discuți cu el. Era îngrijorat și a spus că și el era un pacient. Și-a descris suferința ca pe o boală incurabilă care îl făcea să uite de lume. Au discutat amical până târziu. Bătrânul a fost atât de amabil încât i-a dat patul lui Florindei, să se poată odihni până în ziua următoare când va veni femeia.

Dimineața, Florinda a spus că a fost trezită brusc de o durere ascuțită în picior, O femeie îi mișca piciorul, presându-l cu o bucată de lemn strălucitor.

— Tămăduitoarea era o femeie foarte frumoasă, a continuat Florinda, A aruncat o privire la piciorul meu și a dat din cap. „Știu cine ți-a făcut asta! a spus. El trebuie să fi fost foarte bine plătit, sau probabil că a fost convins că ești o ființă umană inutilă. Ce crezi că a fost?”

Florinda a râs. A spus că ea credea că tămăduitoarea era ori nebună, ori prost crescută. Nu se putea gândi că ar putea exista cineva în lume care să creadă că ea este o ființă inutilă. Deși avea o durere groaznică, a făcut-o pe femeie să înțeleagă, în destule cuvinte, că ea era o persoană bogată și cu merite și că nu era batjocura nimănui.

Florinda și-a amintit că tămăduitoarea și-a schimbat imediat atitudinea. Părea că s-a speriat. I s-a adresat respectuos cu „domniță”, s-a ridicat de pe scaun și i-a pus pe toți să iasă. Când au rămas singure, tămăduitoarea i s-a așezat pe piept și i-a împins capul peste marginea patului, Florinda spunea că s-a luptat cu ea. Se gândea că va fi ucisă. A încercat să țipe, să-și alerteze servitorii, dar tămăduitoarea i-a acoperit iute capul cu o pătură și i-a astupat nasul, Florinda a început să respire pe gură. Cu cât presa mai mult tămăduitoarea pe pieptul ei și cu cât o strângea mai tare de nas, cu atât deschidea mai larg gura. Când și-a dat seama ce făcea de fapt tămăduitoarea, ea deja băuse întregul conținut lichid al unei sticle mari pe care o ținea femeia la gura ei, Florinda a explicat că tămăduitoarea o manevrasse atât de bine, încât nici măcar nu se înecase, în pofida faptului că în acest timp capul ei atârna peste marginea patului.

— Am băut atât de mult lichid că era gata să mi se facă rău, a continuat Florinda. Ea m-a ridicat și m-a privit drept în ochi fără să clipească. Am vrut să-mi bag degetul în gât și să vomit. Tămăduitoarea m-a palmuit până când au început să-mi sDigereze buzele. Un indian să mă palmuiască! Să-mi însângereze buzele! Nici tata nici mama nu pusese vreodată mâna pe mine. Surpriza mea a fost atât de mare, încât am uitat de jena din stomac.

După aceea i-a chemat pe oamenii mei și le-a spus să mă ia acasă. Apoi s-a aplecat peste mine și și-a pus gura la urechea mea, ca să n-o audă nimeni. „Dacă nu te întorci în nouă zile, nenorocita”, a șoptit ea, „o să te umfli ca o broască răioasă și o să te rogi lui Dumnezeu să fii moartă.”

Florinda a spus că lichidul îi iritase gâtul și coardele vocale* Nu putea scoate nici un cuvânt. Totuși, asta era ultima ei grijă.

Când a ajuns acasă, Celestino era în furios. Incapabilă să vorbească, Florinda era totuși în stare să-l observe. A remarcat că furia lui n-avea nimic de-a face cu sănătatea ei, ci cu grija poziției lui ca om bogat și cu statut social. Nu putea suporta să fie văzut de prietenii săi influenți recurgând la tămăduitori indieni. Era înnebunit, țipa că își va duce plângerea la comandamentul armatei, va pune soldații să captureze pe tămăduitoare și o va aduce în oraș să fie bătută și aruncată în închisoare. Nu erau amenințări în vânt; efectiv a presat un comandant militar să trimită o patrulă după tămăduitoare. Soldații s-au întors câteva zile mai târziu cu știrea că femeia fugise.

Florinda a fost liniștită de servitoarea ei, care i-a spus că femeia o va aștepta dacă o interesează să se întoarcă. Deși inflamația gâtului persista într-atât încât nu putea mânca mâncare solidă și de-abia putea bea lichide, Florinda aștepta nerăbdătoare ziua când trebuia să se întoarcă la tămăduitoare. Doctoria îi cauzase durere în picior.

Când l-a lăsat pe Celestino să afle intențiile ei, acesta s-a înfuriat atât de tare încât a hotărât să adune niște ajutoare care să o determine să termine cu prostiile. El și alți trei bărbați de încredere au mers înaintea ei călare.

Florinda a spus că atunci când a sosit la casa tămăduitoarei, ea aștepta s-o găsească poate moarta, dar l-a găsit doar pe Celestino singur. El își trimisese cei trei oameni în locuri diferite în vecinătate, cu ordine s-o aducă înapoi pe tămăduitoare, cu forța dacă era necesar. Florinda l-a văzut pe bătrânul pe care îl întâlnise și data trecută; el încerca să-l calmeze pe bărbatul ei, asigurându-l că oricare dintre oamenii săi se va întoarce cu femeia.

Imediat ce Florinda a fost instalată pe un pat de campanie în fața verandei, tămăduitoarea a ieșit din casă. Ea a început să-l insulte pe Celestino, punându-i porecle, strigând obscenități, până când el s-a enervat atât de tare, încât s-a repezit s-o lovească. Bătrânul l-a ținut și l-a rugat să n-o lovească. L-a implorat în genunchi, arătând că este o femeie bătrână. Celestino a rămas nemișcat. A spus că o va bate cu biciul în pofida vârstei ei. A înaintat un pic s-o prindă, dar s-a oprit brusc. Șase bărbați groaznici au apărut din niște tufișuri, agitându-și macetele. Florinda a spus că frica l-a blocat pe Celestino pe loc. Era palid. Tămăduitoarea a venit la el și i-a spus că ori o lasă liniștită să-l biciuiască peste fese, ori ajutoarele îl vor tăia în bucăți. Cât de mândru era, s-a aplecat și s-a lăsat biciuit. Tămăduitoarea l-a redus în câteva clipe la tăcere. Ea i-a râs în față. Știa că el era prins și îl lăsa să se scuture. Intrase în capcana ei, ca un nebun neatent, îmbătat de propria sa idee despre merite.

Florinda m-a privit zâmbind. A rămas tăcută o vreme.

— Primul principiu al artei „stalkingului” este că luptătorul își alege terenul de luptă, a spus. Un luptător nu intră niciodată în luptă fără să cunoască împrejurimile. Femeia tămăduitoare îmi arătase prin lupta ei cu Celestino primul principiu al „stalkingului”.

Apoi a venit unde eram întinsă. Plângeam. Era singurul lucru pe care-l puteam face. Ea părea îngrijorată. Mi-a pus pătura în jurul umerilor, mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

„Înțelegerea continuă să fie valabilă, nenorocito, a spus. Întoarce-te imediat ce poți, dacă vrei să trăiești. Dar nu-l mai aduce pe stăpânul tău cu tine, mică curvă. Vino doar cu cei care îți sunt necesari/v: v. ^

Florinda m-a fixat pentru o clipă cu privirea. Din tăcerea ei am presupus că voia să-mi audă comentariile.

— Să lași de-o parte tot ce nu este necesar este al doilea principiu al artei „stalkingului”, a spus fără să-mi dea timp să spun ceva.

Descrierea ei mă absorbise atât de intens încât nu remarcasem că zidul de ceață dispăruse – sau când. Pur și simplu mi-am dat seama că nu mai era acolo. Florinda s-a ridicat din scaunul ei și m-a condus la ușă. Am stat acolo o vreme așa cum făcusem și la sfârșitul primei întâlniri.

Florinda a spus că furia lui Celestino i-a permis, de asemenea, tămăduitoare să-i indice, nu rațiunii sale, ci corpului ei, primele trei prevederi ale regulii pentru „stalkeri”. Deși mintea ei era focalizată doar pe ea însăși, deoarece nu exista nimic altceva în afară de durerea fizică și chinul de a-și pierde frumusețea, corpul ei înregistrase ceea ce se întâmplase și ulterior a avut nevoie doar de o amintire pentru a pune totul la loc.

Luptătorii nu au lumea pentru a-i proteja, așa că trebuie să aibă regula, a continuat. Totuși, regula „stalkerilor” se aplică tuturor.

Aroganța lui Celestino era ruina și începutul instrucției și eliberării mele. Importanța lui de sine, care era și a mea, ne forța pe amândoi să credem că eram practic deasupra oricui. Tămăduitoarea ne-a adus însă la ceea ce suntem de fapt – nimic.

Prima prevedere a regulii este că tot ceea ce ne înconjoară este un mister impenetrabil.;

A doua prevedere a regulii este că noi trebuie să încercăm să dezlegăm aceste mistere, dar fără a spera să reușim vreodată asta.

A treia, că un luptător, conștient de misterul impenetrabil care îl înconjoară și conștient de datoria lui de a-l dezlega, își ia locul corect printre mistere și se privește pe sine însuși drept un mister. Consecvent, pentru un luptător nu există final la misterul de a fi, indiferent că a fi înseamnă a fi o pietricică, sau o fiimică, sau el însuși. Asta este modestia luptătorului. Ești egal cu tot ceea ce te înconjoară.

Aurmat o pauză lungă și forțată. Florinda a zâmbit, jucându-se cu vârful cozii ei. A spus că-mi ajungea deocamdată.

A treia oară când am mers s-o vizitez pe Florinda, don Juan nu m-a lăsat la ușă, ci a intrat cu mine. În casă erau adunați toți membrii grupului și m-au salutat ca și cum mă întorceam acasă dintr-o călătorie lungă. Era un eveniment desăvârșit: o integra pe Florinda cu restul grupului în sentimentele mele, deoarece asta era prima dată când ea li se alăturase de când eram eu prezent printre ei.

Data următoare când am mers la casa Florindei, don Juan m-a împins pe neașteptate, așa cum făcuse înainte. Șocul a fost imens. Florinda mă aștepta în hol. Intrasem instantaneu în starea în care era vizibil zidul de ceață.

— Ți-am spus cum mi-au fost arătate principiile artei „stalkingului”, a spus ea imediat ce ne-am așezat pe canapeaua din sufragerie. Acum trebuie să faci același lucru pentru mine. Cum ți le-a arătat Nagualul Juan Matus?

I-am spus că nu-mi aminteam pe moment Trebuia să mă gândesc la asta și nu puteam gândi. Corpul meu era înspăimântat

— Nu complica lucrurile, a spus ea pe un ton de comandă, încearcă să fii simplu. Aplică toată concentrarea pe care o ai ca să decizi dacă să intri sau nu în luptă, pentru că orice bătlie este o bătlie pentru viață. Acesta este al treilea principiu al artei „stalkingului”. Un luptător trebuie să fie dornic și gata să-și spună ultima rezistență aici și acum. Dar nu într-un mod descreierat.

Pur și simplu nu-mi puteam organiza gândurile. Mi-am întins picioarele și m-am culcat pe canapea. Am respirat adânc ca să-mi ușurez partea mediană, care părea să fie prinsă de noduri.

— Bun, a spus Florinda. Văd că aplici al patrulea principiu al artei „stalkingului”, Relaxează-te, abandonează-te ție însuși, nu-ți fie teamă de nimic. Doar atunci, puterile care ne ghidează vor deschide drumul și ne vor ajuta. Doar atunci.

M-am luptat să-mi amintesc cum îmi arătase don Juan principiile artei „stalkingului”. Dintr-un motiv inexplicabil, mintea mea refuza să se focalizeze pe experiența trecută. Don Juan era o amintire atât de vagă. M-am ridicat și am început să mă plimb în jur.

Camera în care eram era aranjată minunat. Podeaua era făcută din țigle lustruite, aranjate cu o îndemânare excelentă.

Eram gata să examinez mobila. M-am deplasat spre o masă minunată, maro-închis. Florinda a sărit lângă mine și m-a tras cu putere.

H Ai aplicat corect al cincilea principiu al artei „stalkingului”, a spus. Nu te lăsa să o iei aiurea.

— Care este al cincilea principiu? am întrebat

— Când este fata în față cu probleme pe care nu le poate rezolva, luptătorul se retrage pentru o clipă, a spus. Își lasă nuntea să rățăcească. Își ocupă timpul cu altceva. Orice altceva.

Tocmai ai făcut asta. Dar acum, că ai realizat-o, trebuie să aplici al șaselea principiu: Luptătorii comprimă timpul; chiar și o secundă contează. Într-o luptă pentru viața ta, o secundă este o eternitate; o eternitate care poate decide viitorul. Luptătorii tind să reușească, de aceea ei comprimă timpul. Luptătorii nu risipesc nici o clipă.

Dintr-o dată, în conștiința mea a erupt un stoc de amintiri. I-am spus emoționat Florindei că îmi puteam aminti cu certitudine prima dată când don Juan îmi făcuse cunoscute aceste principii. Florinda mi-a pus degetele la buze, într-un gest care cerea tăcere. Ea a spus că fusese doar interesată să mă pună fata în față cu acele principii, dar ea nu voia să-i relatez experiențele.

Florinda a continuat cu povestea ei. A spus că în timp ce tămăduitoarea îi spunea să se întoarcă fără Celestino, a pus-o să bea o licoare care i-a ameliorat imediat durerea și i-a șoptit în ureche că ea, Florinda, trebuia să ia îndată o decizie în ce o privea, că trebuia să-și ușureze mintea făcând altceva, dar că nu trebuia să risipească nici un moment odată ce lua decizia.

Acasă, și-a declarat decizia de a se întoarce. Celestino n-a văzut nici un motiv de a se opune, deoarece convingerea ei era de neschimbat

— Aproape imediat m-am întors s-o văd pe tămăduitoare, a continuat Florinda. De data asta am mers călare, Mi-am luat cu mine servitorii cei mai de încredere, fata care îmi dăduse otrava și unul să mine caii. Am avut un drum greu la trecerea peste acei munți; caii erau foarte nervoși din cauza duhului de la piciorul meu, dar am reușit. Fără să știu, folosisem al treilea principiu al artei „stalkingului”. Îmi pusesem viața, sau ce mai rămăsese din ea, în luptă. Oricum muream. Este un fapt, că atunci când cineva este pe moarte, ca în cazul meu, nu cu dureri mari, dar cu mare jena, tendința este să devină atât de leneș și de slab, încât nu este posibil nici un efort.

Am stat în casa tămăduitoarei șase zile. De a doua zi m-am simțit deja mai bine. Umflătura s-a mai diminuat. Scurgerea din picior se opri. Nu mai era nici o durere. Eram doar puțin slăbită și tremuram din genunchi când încercam să merg.

— În cursul celei de-a șasea zi, tămăduitoare m-a luat în camera ei. Era foarte atentă cu mine, arătându-mi multă considerație, m-a pus să stau pe patul ei și mi-a dat cafea. Ea s-a așezat pe podea, la picioarele mele, cu fața la mine. Îmi pot aminti exact cuvintele ei.

— Ești foarte, foarte bolnavă și doar eu te pot vindeca, a spus. Dacă eu nu pot, o să mori de o moarte de necrezut. Deoarece ești o imbecilă, o să reziști până în finalul cel amar. Fe de altă parte, te-aș putea vindeca într-o singură zi, dar n-o voi face. O să continui să vii aici până vei înțelege ceea ce o să-ți arăt. Doar atunci te voi vindeca complet; altfel, fiind așa imbecilă cum ești, n-o să te mai întorci niciodată.

Florinda a spus că tămăduitoare, cu mare răbdare, i-a explicat problemele foarte delicate ale deciziei ei de a o ajuta. Ea n-a înțeles nici un cuvânt. Explicația a făcut-o să creadă mai mult ca niciodată că tămăduitoare era puțin deranjată la cap.

Când aceasta și-a dat seama că nu reușea să se descurce cu Florinda, a devenit mai dură și a pus-o să repete iar și iar, ca și cum Florinda ar fi fost un copil, că fără ajutorul ei era terminată și că tămăduitoare putea alege să anuleze cura și s-o lase să moară fără speranță. În final, femeia

și-a pierdut răbdarea, când Florinda a rugat-o să o vindece și s-o trimită acasă la familie; ea a luat o sticlă cu doctorie și a zdrobit-o de podea și i-a spus Florindei că terminase cu ea.

Florinda a povestit ca atunci a plâns – singurele lacrimi reale din viața ei. I-a spus tămăduitoarei că tot ce voia era să fie vindecată și că era mai mult decât dornică de a-i plăti pentru asta. Femeia a răspuns că era prea târziu pentru plata în bani, că ceea ce voia ea de la Florinda era atenția ei, nu banii ei.

Florinda a admis fata de mine că învățase în cursul vieții sale cum să obțină tot ce voia. Știa să fie refractară când voia și i-a spus atunci că probabil erau mii de pacienți care veneau la tămăduitoare, pe jumătate morți, ca și ea însăși, și că tămăduitoarea le lua banii – de ce atunci să fie darul ei diferit? Răspunsul tămăduitoarei, care nu avea nici un înțeles pentru Florinda, era că fiind o „văzătoare”, văzuse corpul luminos al Florindei și că ea și tămăduitoarea erau exact la fel. Florinda socotea că femeia trebuia să fi fost nebună să nu-și dea seama că era o diferență enormă între ele. Tămăduitoarea era o indiană ignorantă, primitivă și needucată, în timp ce Florinda era bogată și frumoasă și albă.

Florinda a întrebat-o pe femeie ce plănuia să facă cu ea. Aceasta i-a răspuns că primise misiunea s-o tămăduiască și apoi s-o învețe ceva de mare importanță. Florinda voia să știe cine îi adusese misiunea. Femeia a răspuns că era Vulturul – un răspuns care a convins-o pe Florinda că femeia era absolut nebună. Și totuși, Florinda nu vedea nici o alternativă la supunerea cererilor femeii. Ea i-a spus că era dornică să facă orice.

Femeia și-a schimbat instantaneu atitudinea beligerantă. Ea i-a dat Florindei o doctorie s-o ia acasă și i-a spus să se întoarcă cât de curând putea.

— Așa cum știi și tu, a continuat Florinda, un profesor trebuie să-și păcălească ucenicul. Ea m-a păcălit cu tratamentul meu. Avea dreptate. Eram atât de proastă, încât dacă m-ar fi vindecat imediat, m-aș fi întors înapoi la viața mea stupidă, ca și cum nu mi s-ar fi întâmplat nimic. Nu facem toți la fel?

Florinda s-a întors săptămâna următoare. La sosire a fost salutăată de bătrânul pe care-l întâlnise înainte. El i-a vorbit de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni. I-a spus că tămăduitoarea era plecată pentru câteva zile, și că îi lăsase niște medicamente pentru ea în caz că va apărea. El i-a spus Florindei pe un ton foarte prietenos, dar de comandă că absența tămăduitoarei îi oferea doar două alternative; putea ori să se întoarcă acasă într-o formă fizică mai rea decât înainte, datorată călătoriei grele, sau putea urma atentă prescripțiile tămăduitoarei. A mai adăugat că dacă se decidea să rămână și să înceapă imediat tratamentul, în trei-patru luni va fi la fel de bună ca noul Exista totuși, o condiție: dacă se decidea să rămână, ea trebuia să rămână în casa tămăduitoarei opt zile consecutiv și, de aceea, trebuia să-și trimită acasă slujitorii.

Florinda a spus că nu era nimic de decis, că trebuia să stea. Bătrânul i-a dat imediat poziunea pe care tămăduitoarea o lăsase pentru ea. El a stat cu ea aproape toată noaptea. Era de încredere, iar vorba lui simplă a mărit optimismul și încrederea Florindei.

Cei doi servitori ai ei au plecat în zori, după micul dejun. Florindei nu-i era deloc teamă. Avea încredere fără reticente în bătrân. El i-a spus că trebuia să construiască o cușcă pentru tratamentul ei, conform instrucțiunilor tămăduitoarei. Apoi a pus-o să stea jos pe un scaun, care fusese plasat în centrul unei zone circulare fără vegetație. În timp ce stătea acolo, bătrânul i-a prezentat trei tineri care spuneau că sunt asistenții lui. Doi erau indieni și unul alb.

Celor patru le-a luat mai puțin de o oră pentru a construi o cușcă în jurul scaunului pe care stătea Florinda. Când au terminat, Florinda era închisă ferm într-o cușcă, prevăzută în vârf cu o fereastră pentru ventilație. Unul dintre pereții laterali era pivotant, pentru a servi drept ușă. Bătrânul a deschis ușa și a ajutat-o pe Florinda să iasă. El a dus-o în casă și a rugat-o să-l ajute să pregătească doctoria pentru ea, așa încât să o aibă la îndemână când va apărea tămăduitoarea,

Florinda era fascinată de modul în care lucra el. A făcut o poțiune din plante cu un miros înțepător și a pregătit o găleată cu lichid fierbinte. Apoi i-a explicat că, pentru confortul ei, trebuia să-și cufunde piciorul în găleată, iar dacă-i plăcea, putea să bea poțiunea pe care o pregătise, înainte de a-și pierde puterea. Florinda s-a executat fără rezerve. Ușurarea pe care a simțit-o a fost remarcabilă.

Apoi bătrânul i-a ales o cameră și i-a pus pe tineri să-i ducă cușca acolo. I-a spus că s-ar putea să treacă câteva zile până să apară tămăduitoarea; între timp ea trebuia să urmeze meticolos instrucțiunile lăsate pentru ea. Florinda a fost de acord cu el și atunci el a întocmit o listă de sarcini. Ele includeau plimbări lungi pentru a colecta plante medicinale pentru poțiunile ei și o puneau să și asiste la pregătirea lor.

Florinda a spus că a petrecut acolo douăsprezece zile în loc de opt, deoarece servitorii ei au întârziat datorită ploilor torențiale. De abia în ziua a zecea a descoperit că femeia nu plecase deloc și că, de fapt, adevăratul tămăduitor era bătrânul.

Florinda a râs, descriind șocul pe care l-a trăit. Bătrânul o păcălise să participe activ la propria ei cură. Mai mult, sub pretextul că așa a pretins tămăduitoarea, el a pus-o zilnic în cușcă cel puțin câteva ore, pentru a realiza o sarcină specifică pe care el o denumea „recapitulare”.

În acel moment al descrierii sale, Florinda m-a scrutat cu privirea și a ajuns la concluzia că îmi fusese suficient și că era la următoarea noastră întâlnire, ea a explicat că bătrânul era binefăcătorul ei și că ea era primul „stalker” pe care o găsiseră femeile din grupul binefăcătorului său pentru Nagualul Juan Matus. Dar atunci, ea nu știa nimic din toate acestea. Deși binefăcătorul ei o făcuse să schimbe nivelurile de conștiință și-i dezvăluise aceste lucruri, era în zadar. Ea fusese crescută să fie frumoasă și asta crease în jurul ei un ecran atât de impenetrabil, încât era inaccesibilă la schimbare.

Binefăcătorul ei a ajuns la concluzia că avea nevoie de timp. El a prevăzut un plan pentru a-l atrage pe Celestino pe terenul de luptă al Florindei, și a făcut-o să vadă în personalitatea lui Celestino lucruri pe care ea însăși le știa că sunt adevărate, dar nu avusese curajul să le facă față. Celestino era foarte posesiv cu tot ce deținea; averea lui și Florinda aveau un loc foarte bine plasat printre posesiunile sale. El fusese forțat să-și înghită mândria atunci când a fost umilit de mâinile tămăduitoare, pentru că aceasta era o persoană total neînsemnată, și în plus, Florinda își revenea. El nu mai aștepta decât să treacă timpul, iar în momentul în care cura va fi completă, va căuta răzbunarea.

Florinda a povestit că binefăcătorul ei i-a spus că pericolul era ca recuperarea ei completă să fie prea rapidă și Celestino să decidă, deoarece el lua toate deciziile în casă, că nu mai era nevoie ca Florinda să meargă la tămăduitoare. Atunci, binefăcătorul ei i-a dat o poțiune pe care s-o pună pe celălalt picior. Unguentul era teribil de rău mirositor și producea o iritație a pielii care semăna cu întinderea bolii. Binefăcătorul a sfătuit-o să folosească de fiecare dată unguentul când voia să vină să-l vadă, deși ea nu avea nevoie de tratament.

Florinda a povestit că i-a luat un an ca să fie vindecată. În cursul acestui timp, binefăcătorul i-a făcut cunoștință cu regula și a învățat-o ca pe un soldat arta „stalkingului”. Apus-o să aplice principiile „stalkingului” la tot ce făcea ea zilnic; la început în lucruri mici, ajungând apoi la problemele majore ale vieții ei.

În cursul aceluiași an, binefăcătorul ei i-a făcut cunoștință și cu Nagualul Juan Matus, pe care ea îl descria ca foarte ingenios și profund, dar și cel mai nesupus și înspăimântător bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

A spus că Nagualul Juan Matus a ajutat-o să scape de Celestino. El și Silvio Manuel au scos-o din oraș străpungând blocaje de poliție și armată. Celestino a făcut o plângere oficială

pentru părăsirea domiciliului și, fiind un om influent, el folosisese fiecare din resursele sale pentru a o opri.

Din cauza asta, binefăcătorul ei a trebuit să se mute în altă parte a Mexicului și ea a trebuit să rămână ascunsă ani de zile; situația asta i se potrivea, deoarece ea trebuia să definitiveze sarcina de a „recapitula” și pentru asta avea nevoie de deplină liniște și solitudine.

Florinda a explicat că „recapitularea” era punctul forte al „stalkerilor”, așa cum „corpul din vis” este punctul forte al „visătorilor”. Ea constă din a-ți recapitula viața până în cele mai mici detalii. De aceea, binefăcătorul ei îi dăduse cușca în chip de unealtă și de simbol. Era o unealtă care îi permitea să învețe concentrarea, deoarece a trebuit să stea în ea ani de zile, până când viața ei întreagă i-a trecut prin fața ochilor. Și era un simbol al granițelor înguste ale persoanei. Binefăcătorul i-a spus că oricând își va termina recapitularea, va rupe cușca pentru a simboliza că nu mai aparține de limitările persoanei.

Ea a spus că „stalkerii” folosesc cuști sau coșciuge de pământ pentru a se închide în ele în timp ce trăiesc, mai degrabă decât să își amintească fiecare moment din viețile Ion Rațiunea pentru care „stalkerii” trebuie să recapituleze viețile lor într-o manieră atât de completă este că darul Vulturului pentru om include dorința lui de a accepta un surogat în loc de conștiința originală, dacă un astfel de surogat este o replică perfectă. Florinda a explicat că deoarece conștiința este hrana Vulturului, el poate fi satisfăcut cu o recapitulare perfectă în locul conștiinței.

Florinda mi-a dat fundamentele recapitulării. A spus că primul pas este o refacere scurtă a tuturor incidentelor din viețile noastre care vor fi supuse examinării preliminare.

Al doilea pas este o recapitulare mai detaliată, care începe la un moment care poate fi momentul precedent clipei când „stalkerul” s-a așezat în cușcă și teoretic se poate întinde până la momentul nașterii.

Ea m-a asigurat că o recapitulare perfectă poate schimba un luptător la fel de mult, dacă nu chiar mai mult decât controlul total al „corpului din vis”, în această idee, „visatul” și „stalkingul” te duc la același rezultat, intrarea în a treia atenție. Totuși, este important pentru un luptător să le știe și să le practice pe amândouă. A continuat că pentru femei există configurații diferite în corpul luminos pentru a practica pe una sau pe cealaltă în drumul spre măiestrie. Pe de altă parte, bărbații le pot face pe amândouă cu un grad mai mare de ușurință, și totuși ei nu pot atinge nivelul de eficiență pe care îl ating femeile în fiecare artă.

Florinda a explicat că elementul-cheie în recapitulare este respirația. Pentru ea, respirația era magică, deoarece este o funcție dătătoare de viață. Ea spunea că recapitularea este mai ușoară dacă poți reduce zona de stimulare din jurul corpului. Acesta-i motivul pentru care există cușca; apoi respirația produce amintiri din ce în ce mai adinei. Teoretic, „stalkerii” trebuie să-și amintească fiecare sentiment pe care l-au avut în viețile lor, iar acest proces începe cu o respirație. Ea m-a avertizat că lucrurile despre care mă învăța erau doar preliminarii, că, la un moment ulterior, ea mă va învăța complexitățile într-un aranjament diferit.

Florinda a spus că binefăcătorul ei o pusese să scrie o listă de evenimente care să fie rețrăite. I-a spus că procedura începe cu o respirație inițială, „Stalkerii” încep cu bărbia pe umărul drept și inhalează încet în timp ce își rotesc capul într-un arc de o sută optzeci de grade. Respirația se termină pe umărul stâng. Odată ce se termină inhalarea, capul se reîntoarce la o poziție relaxată. Ei expiră privind drept în față.

Apoi „stalkerul” ia evenimentul din capul listei și rămâne pe el până când au fost refăcute toate sentimentele incluse în ele. Pe măsură ce „stalkerul” își amintește sentimentele investite în evenimentele pe care le reface, el inspiră încet, mișcându-și capul de pe umărul drept pe cel stâng. Funcția acestei respirații este să acumuleze energie. Florinda a declarat că corpul luminos

crează în mod constant filamente subțiri ca o pânză de păianjen, care sunt proiectate în afara masei luminoase, filamente produse de orice fel de emoții. De aceea, orice situație de interacțiune, sau orice situație în care se investesc sentimente, este potențial drenantă pentru corpul luminos. Respirând de la dreapta spre stînga în timp ce-și amintesc un eveniment, „stalkerii”, prin magia respirației, adună filamentele lăsate în urmă. Următoarea respirație este de la stînga la dreapta și este e expirație. Cu ea, „stalkerii” ejectionează filamentele lăsate în ei de alte corpuri luminoase incluse în, evenimentul care este refăcut.

Ea a declarat că acestea erau preliminariile necesare ale „stalkingului”, prin care au trecut toți membrii grupului său, ca o introducere la exercițiile mult mai revendicative ale artei. Dacă „stalkerii” nu au trecut prin aceste preliminarii pentru a retrage filamentele pe care le-au lăsat în lume și, în mod particular, pentru a rejecta pe cele pe care le-au lăsat alții în ei, nu există nici o posibilitate de a manipula „nebulia controlată”, deoarece acele filamente străine sunt baza capacității nelimitate a persoanei pentru importanța de sine. Pentru a practica „nebulia controlată”, deoarece nu este un mod de a înșela sau pedepsi aspru pe oameni, sau a te simți superior lor, trebuie să fii capabil să râzi de tine însuși. Florinda a spus că unul dintre rezultatele unei recapitulări detaliate este răsul sincer când ești față în față cu repetiția plictisitoare a înfumurării, care este miezul întregii interacțiuni umane.

Florinda a accentuat că regula definea „stalkingul” și „visatul” drept arte; de aceea, ele sunt ceva pe care le realizezi.

Ea a spus că natura dătătoare de viață a respirației este, de asemenea, și aceea ce îi conferă capacitatea de curățare. Această capacitate este ceea ce transformă o recapitulare într-o problemă practică. #...

La următoarea noastră întâlnire, Florinda a făcut sumarul a ceea ce denumea ea instrucțiunile sale de ultim minut. A declarat că, deoarece concluzia comună a Nagualului Juan Matus și a grupului său de luptători fusese că nu aveam nevoie să am de-a face cu lumea normală, ei m-au învățat „visatul” în loc de „stalking”. A explicat că această evaluare fusese radical modificată și că se aflau într-o poziție ciudată; ei nu mai aveau timp să mă învețe „stalkingul”. Ea trebuia să rămână în urmă, la periferia celei de-a treia atenții, pentru a-și îndeplini sarcina la un moment ulterior, când voi fi gata. Pe de altă parte, dacă păraseam lumea cu ei, ea era eliberată de această responsabilitate.

Florinda a spus că binefăcătorul ei considera cele trei tehnici de bază ale „stalkingului” – cușca, lista de evenimente ce trebuie recapitulate și respirația „stalkerului” – ca fiind cele mai importante sarcini pe care le poate realiza un luptător. Binefăcătorul o învățase că o recapitulare profundă este cea mai rapidă metodă de a pierde forma umană. De aceea, este mai ușor pentru „stalkerii”, după ce și-au recapitulat viețile, să se folosească de toate „non-acțiunile” persoanei, ca ștergerea istoriei personale, pierderea importanței de sine, ruperea obiceiurilor și altele.

Florinda a spus că binefăcătorul ei le-a dat tuturor exemple despre ce înseamnă asta, întîi acționând pe premisele proprii și' apoi dându-le motivele luptătorului pentru acțiunile sale. În propriul ei caz, el, fiind un maestru în arta „stalkingului”, a aranjat totul în legătură cu boala și vindecarea ei, care nu numai că erau congruente cu comportamentul luptătorului, dar era o introducere măiestră a celor șapte principii de bază ale artei „stalkingului”. El a atras-o întîi pe Florinda pe câmpul lui de luptă, unde ea era la îndemîna lui; a forțat-o să lase ceea ce nu era esențial; a învățat-o să-și pună viața în luptă cu o decizie; a învățat-o cum să se relaxeze; pentru a o ajuta să-și regroupeze resursele, a făcut-o să intre într-o stare nouă și diferită de optimism și încredere de sine; a învățat-o să comprime timpul; și, în final, i-a arătat că un „stalker” nu se arată niciodată în prim plan. *

Florinda era foarte impresionată de ultimul principiu. Pentru ea însuma tot ce voia să-mi spună în instrucțiunile ei ultime.

— Binefăcătorul meu era șeful, a spus Florinda. Și totuși, privind la el, nimeni n-ar fi crezut-o. El avea întotdeauna una dintre femeile sale luptătoare în față, în timp ce se plimba liber printre pacienți, pretinzând să fie unul dintre ei, sau se dădea drept un bătrân nebun care mătura constant frunzele uscate cu o mătură făcută de mână.

Florinda a explicat că pentru a aplica al șaptelea principiu al artei „stalkingului”, trebuie să le aplici pe celelalte șase. De aceea binefăcătorul ei privea întotdeauna din fundal. Mulțumită acestui lucru, el era capabil să evite sau să pareze anumite conflicte. Dacă era o dispută, nu era niciodată îndreptată asupra lui direct, ci spre fațada sa, femeia luptător.

— Cred că ți-ai dat seama de acum, a continuat ea, că doar un maestru „stalker” poate fi un maestru al „nebuniei controlate”. „Nebunia controlată” nu înseamnă să tragi oamenii pe sfoară, înseamnă, așa cum a explicat-o binefăcătorul meu, că luptătorii aplică cele șapte principii de bază ale artei „stalkingului” la tot ceea ce fac, de la cele mai neînsemnate noțiuni ale vieții, la situații mortale.

Aplicarea acestor principii aducea trei rezultate. Primul este că „stalkerii” învață să nu se ia niciodată în serios; ei învață să râdă de ei înșiși. Dacă nu ți-e frică să fii un nebun, poți înșela pe oricine. Al doilea este că „stalkerii” învață să aibă o răbdare nelimitată. „Stalkerii” nu se grăbesc niciodată; ei nu freamătă niciodată. Și al treilea este că un „stalker” învață să aibă o capacitate nelimitată de improvizație.

Florinda s-a ridicat. Stătuserăm, ca de obicei, în sufrageria ei. Am presupus imediat că s-a terminat conversația noastră. Ea a spus că mai era un subiect pe care voia să mi-l prezinte înainte de a-mi spune la revedere. M-a luat în altă curte interioară din casă. Nu fusesem niciodată în partea aceea a casei ei. A strigat ușor pe cineva și dintr-o cameră a ieșit o femeie. La început, n-am recunoscut-o. Femeia m-a strigat pe nume și apoi mi-am dat seama că era dona Soledad. Schimbarea ei era uluitoare. Era mai tânără și mai puternică.

Florinda a spus că Soledad fusese într-o cușcă de recapitulare cinci ani de zile, că Vulturul îi acceptase recapitularea în locul conștiinței sale și o lăsase să fie liberă. Dona Soledad a încuviințat cu o mișcare din cap. Florinda a terminat brusc întâlnirea și mi-a spus că era timpul să plec, deoarece nu mai aveam destulă energie. După aceea am fost de multe ori la casa Florindei. Am văzut-o de fiecare dată, dar numai câteva momente. Ea mi-a spus că se decisese să nu mă mai învețe, pentru că era în avantajul meu să am de-a face doar cu dona Soledad.

Eu și dona Soledad ne-am întâlnit de câteva ori, dar tot ceea ce a avut loc în timpul acestor întâlniri este ceva de neînțeles pentru mine. De fiecare dată când eram împreună, ea mă pune să stau jos, cu fața spre est. Ea stătea în dreapta mea, atingându-mă; apoi oprea rotirea zidului de ceata și rămâneam amândoi cu fața spre sud, în camera ei.

Învătasem deja cu La Gorda să oprim rotația zidului de ceață; se părea că ceea ce mă ajuta dona Soledad să fac era un alt aspect al acestei capacități perceptuale. Detectasem corect cu La Gorda că doar o porțiune din noi oprea zidul. Ca și cum am fi fost brusc împărțiți în două. O porțiune din eul meu total privea drept în față și „vedea” un zid imobil în dreapta mea; în timp ce altă porțiune mai mare din eul meu total se întorcea cu nouăzeci de grade spre dreapta și privea drept la zid.

De fiecare dată când eu și dona Soledad opream zidul, rămâneam privind la el; nu am intrat niciodată în zona dintre liniile paralele așa cum făcusem de nenumărate ori cu femeia Nagual și cu La Gorda. Dona Soledad mă pune de fiecare dată să privesc în ceață ca și cum ar fi fost un geam reflectant. Apoi simțeam cea mai extravagantă disociere. Ca și cum aș fi alergat cu viteză enormă. Vedeam formându-se în ceata porțiuni de peisaje și brusc, eram în altă realitate;

era o zonă montană, accidentată și inospitalieră. Dona Soledad era acolo tot timpul în compania unei femei minunate, care râdea la mine zgomotos. Incapacitatea mea de a-mi reaminti ce făceam dincolo de acest punct era chiar mai acută decât incapacitatea de a-mi aminti ce făceam în zona dintre liniile paralele cu La Gorda și cu femeia Nagual. Se părea că eu și dona Soledad intraserăm în altă zonă de conștiință, care-mi era necunoscută. Eram deja în ceea ce consideram a fi cea mai acută stare a mea de conștiință, și totuși era ceva chiar și mai acut. Aspectul celei de-a doua atenții pe care mi-l arăta în mod evident dona Soledad era mai complex și mai inaccesibil decât tot ce simțisem până atunci. Tot ce-mi puteam aminti era sentimentul că mă mișcasem foarte mult, o senzație fizică comparabilă cu plimbări foarte lungi sau cu cățărări pe poteci de munte neregulate. Aveam, de asemenea, și o certitudine corporală limpede, deși nu-mi pot închipui de ce, că eu, dona Soledad și femeia am schimbat cuvinte, gânduri, sentimente; dar nu le puteam surprinde.

După fiecare întâlnire cu dona Soledad, Florinda mă punea imediat să plec. Dona Soledad îmi acorda doar un minim de cuvinte. Se părea că starea aceea atât de avansată de conștiință o afecta atât de profund, încât nu putea vorbi. Era ceva ce vedeam în peisajul acela aspru, în afară de femeia aceea minunată, sau ceva ce făceam împreună care ne lăsa cu sufletul la gură. Ea nu-și putea aminti nimic, deși încercase. -

Am rugat-o pe Florinda să-mi explice natura călătoriilor mele cu dona Soledad. Ea a spus că o parte a instrucțiunilor ei ultime era să mă facă să intru în a doua atenție așa cum o fac „stalkerii”, și dona Soledad era mai capabilă decât ea însăși să j' mă introducă în dimensiunea „stalkerului”.

În întâlnirea care urma să fie ultima, Florinda, așa cum, făcuse la începutul instrucției mele, mă aștepta în hol. M-a luat de braț și m-a condus în sufragerie. Ne-am așezat. M-a avertizat să nu încerc să dau un sens călătoriilor mele cu dona Soledad. Ea a explicat că „stalkerii” sunt inerent diferiți de „visători” în modul în care folosesc lumea din jurul lor și că ceea ce făcea dona Soledad era că încerca să-mi întoarcă capul.

Când don Juan mi-a descris termenul de întoarcere a feței luptătorului spre o nouă direcție, o înțelesesem ca pe o metaforă care presupunea o schimbare de comportament. Florinda a spus că descrierea aceea era adevărată, dar că nu era o metaforă. Este adevărat că „stalkerii” își întorc capetele; totuși, nu le întorc spre o nouă direcție, ci ca să facă față timpului într-un mod diferit. „Stalkerii” fac față timpului care vine. În mod normal, noi facem față timpului care se depărtează de noi. Doar „stalkerii” pot schimba asta și pot privi timpul pe măsură ce avansează spre ei.

Florinda a explicat că întoarcerea capului nu înseamnă să privești în viitor, ci să vezi timpul ca pe ceva concret și totuși incomprehensibil. De aceea, era superfluu pentru mine să încerc să-mi dau seama ce anume făceam cu dona Soledad. Totul va avea sens pentru mine când voi percepe totalitatea eului și apoi voi avea energia necesară pentru a dezlega acest mister.

Florinda mi-a spus, cu aerul cuiva care dă un bonus, că dona Soledad era un „stalker” suprem; ea o declara cea mai bună dintre ei toți. Spunea că dona Soledad putea trece oricând liniile paralele. Mai mult, niciunul dintre luptătorii grupului lui don Juan Matus nu fusese capabil să facă ceea ce făcuse ea. Dona Soledad, prin tehnicile ei impecabile de „stalking”, își găsisse ființa paralelă.

Florinda a explicat că tot ceea ce experimentasem cu Silvio Manuel, Nagualul Juan Matus, sau Genaro, sau Zuleica erau doar mici porțiuni din a doua atenție; ceea ce mă ajuta dona Soledad să percep era o altă mică porțiune, dar diferită.

Dona Soledad mă făcuse nu numai să fac față timpului care vine, dar mă luase și la ființa ei paralelă. Florinda definea ființa paralelă ca un contraechilibru pe care-l au creaturile vii prin

faptul că sunt ființe luminoase pline de o energie inexplicabilă. O ființă paralelă a unei persoane este o altă persoană de același sex care este legată intim de prima. Ele coexistă în același timp în lume. Cele două ființe paralele sunt ca cele două capete ale aceluiași băț.

Este aproape imposibil pentru luptători să-și găsească ființa paralelă, deoarece există prea mulți factori deranjanți în viața unui luptător, alte priorități. Dar oricine este capabil să realizeze această sarcină își va găsi în ființa sa paralelă, exact cum făcuse și dona Soledad, o sursă nesfârșită de tinerețe și energie.

Florinda s-a ridicat brusc și m-a luat în camera donei Soledad. Poate pentru că știam că urma să fie ultima întâlnire, am fost cuprins de o stranie neliniște. Dona Soledad mi-a zâmbit când i-am spus ceea ce tocmai auzisem de la Florinda. Ea a spus, cu ceea ce eu socoteam a fi o adevărată modestie de luptător, că nu mă învăța nimic, că tot ce voia să-mi arate ea era ființa ei paralelă, deoarece acolo se va retrage când Nagualul Juan Matus și Uptătorii săi vor părăsi lumea asta. Totuși, s-a mai întâmplat ceva care-i depășea înțelegerea. Florinda i-a explicat că ne amestecaserăm energiile și că asta ne determinase să facem fața timpului care vine nu în doze mici cum ar fi vrut Florinda, ci în hălci incomprehensibile, așa cum voise natura mea neascultătoare.

Rezultatul ultimei noastre întâlniri a fost și mai derutant. Dona Soledad, ființa ei paralelă și cu mine am rămas un timp extrem de lung după cât am simțit eu. Am văzut fiecare trăsătură a feței ființei ei paralele. Simțeam că încerca să-mi spună cine era. Și ea părea să știe că era ultima noastră întâlnire. Era un sentiment copleșitor de fragilitate în ochii ei. Apoi o forță ca un vânt 'ne-a suflat de acolo în ceva care nu avea nici un înțeles pentru mine.

Florinda m-a ajutat brusc să mă ridic. Ea m-a luat de braț și m-a condus la ușă. Dona Soledad a mers cu noi. Florinda a spus că voi avea mari greutăți să-mi amintesc tot ce aflasem, deoarece raționalitatea mea se complăcea, o condiție care nu putea decât să se înrăutățească, pentru că ei urmau să plece din lume și nu va mai fi nimeni să-mi schimbe nivelele de conștiință. Ea a adăugat că dona Soledad și cu mine ne vom întâlni iar în lumea obișnuită.

Atunci a fost momentul în care m-am întors spre dona Soledad și am rugat-o să mă facă să renunț la acel răsfăț; i-am spus că dacă eșua, să mă ucidă. Nu voiam să trăiesc în sărăcia raționalității mele.

— Nu e bine să spui asta, a spus Florinda. Suntem luptători, iar luptătorii au un singur lucru în minte – libertatea lor. Să mori și să fii mâncat de Vultur nu este nici o provocare. Pe de altă parte, să dai târcoale Vulturului și să fii liber este o îndrăzneală supremă.

15. ȘARPELE CU PENE.

Terminându-și fiecare dintre sarcinile specificate de regulă, don Juan și grupul său de luptători erau pregătiți pentru problema finală, să părăsească lumea obișnuită. Tot ce rămăsese pentru La Gorda și pentru mine era să fim martori. Mai era doar o problemă nerezolvată: Ce era de făcut cu ucenicii? Don Juan a spus că cel mai bine era să plece cu el, devenind încorporați în propriul său grup; totuși ei nu erau gata. Reacțiile pe care le-au avut în încercarea de a trece podul au demonstrat care erau slăbiciunile lor.

Don Juan a continuat, spunând că alegerea binefăcătorului său de a aștepta mulți ani înainte de a aduna un grup pentru el a fost o alegere înțeleaptă și a produs rezultate pozitive, în timp ce propria sa decizie de a-mi face repede cunoștință cu femeia Nagual și propriul meu grup a fost aproape fatală pentru noi.

Am înțeles că spunea asta nu ca un regret, ci ca o afirmare a libertății luptătorului de a alege și a accepta alegerea sa. El a spus că s-a gândit în mod serios să urmeze exemplul binefăcătorului sau și, dacă ar fi făcut așa, ar fi aflat destul de repede că nu eram un Nagual ca el, astfel că nu ar mai fi fost angajat nimeni după mine. Așa cum se prezenta situația, Lidia, Rosa,

Benigno, Nestor și Pablito erau serios handicapați; La Gorda și Josefina aveau nevoie de timp să se perfecționeze; doar Soledad și Eligio erau în siguranța, poate pentru că ei erau mai eficienți decât luptătorii din propriul său grup. Don Juan a adăugat că depindea de ei nouă să-și admită circumstanțele favorabile, sau defavorabile, și fără regret sau disperare, sau încurajare reciprocă, să-și transforme cursa într-o întrecere de-o viață.

Don Juan a arătat că nu tot ce făcuserăm fusese un eșec mica parte pe care am desfășurat-o în mijlocul lor a fost un triumf total, atât cât se potrivea regula pentru fiecare din grupul meu, în afară de mine. Am fost complet de acord cu el Femeia Nagual era tot ce descria regula. Ea avea siguranță, control; era o ființă aflată în luptă și totuși extrem de degajată. Fără nici o pregătire preliminară, ea i-a mânuit și i-a condus pe toți luptătorii lui don Juan deși ei aveau mai mult decât dublul vârstei ei. Acești bărbați și femei au fost de acord că ea era o copie fidelă a celeilalte femei Nagual pe care o știa fiecare. Ea reflecta perfect pe fiecare dintre luptătoarele femei; ea putea, de asemenea, reflecta și cele cinci femei pe care don Juan le-a ales pentru grupul meu, pentru că ele erau replici perfecte ale celor mai bătrâne. Lidia era ca Hermelinda, Josefina era ca Zuleica, Rosa și La Gorda erau precum Nelida, și Soledad ca Delia, Bărbații erau, de asemenea, replica luptătorilor din grupul lui don Juan: Nestor copia lui Vicente, Pablito a lui Genaro, Benigno copia lui Silvio Manuel și Eligio a lui Juan Turna, Regula era într-adevăr vocea unei forțe atotcuprinzătoare, care modelase acești oameni într-un întreg omogen. Era doar o ciudată îngemănare a sorții că ei au fost abandonați, lăsați fără conducătorul care să găsească pentru ei trecerea în cealaltă conștiință.

Don Juan a spus că toți membrii grupului meu trebuie să treacă în cealaltă conștiință singuri și el nu știa care erau șansele lor, pentru că era în funcție de fiecare, individual. El a ajutat pe fiecare în mod impecabil; astfel, spiritul său era eliberat de orice grijă și mintea sa era liberă de orice speculații. Tot ce îi rămăsese de făcut era să ne arate, pragmatic, ce însemna să treci liniile paralele în totalitatea eului.

Don Juan mi-a spus că tot ce puteam face era să ajut pe unul dintre ucenici și a ales-o pe La Gorda, datorită bravurii ei și pentru că eram deja familiar cu ea. El a completat că nu aveam energie pentru ceilalți, datorită faptului că aveam alte sarcini de îndeplinit, alte drumuri de acțiune, care erau conforme sarcinii mele. Don Juan mi-a explicat că fiecare dintre luptătorii săi cunoștea această sarcină, dar nu mi-a destăinuit-o, deoarece trebuia să demonstrez că eram capabil s-o îndeplinesc. Dat fiind faptul că ei erau la sfârșitul drumului și că eu le-am urmat instrucțiunile, era imperativ ca eu să aflu sarcina, deși într-o foaie parțială.

Când a sosit timpul ca don Juan să plece, m-a lăsat s-o aflu în starea normală de conștiință. Nu am prins semnificația spuselor sale. Don Juan a încercat, până în final, să mă facă să devin conștient de cele două stări de conștiință. Totul ar fi fost atât de simplu, aș fi reușit acest lucru. Cum n-am reușit, fiind influențat doar rațional de revelația sa, mi-a schimbat nivelurile de conștiință pentru a-mi permite să percep evenimentul în termeni mai concizi.

El m-a avertizat în mod repetat că faptul că eram în conștiința stânga era un avantaj doar în sensul că ritmul normal era mai accelerat. E un dezavantaj, pentru că ne permite să ne focalizăm cu o luciditate incredibilă doar asupra unui singur lucru în același timp; asta ne face dependenți și vulnerabili. Nu putem fi în eul normal în timp ce suntem în conștiința stânga și trebuie să fim potoliți de luptătorii care și-au câștigat totalitatea eului și știu și cum să se manevreze în acea stare.

La Gorda a spus că, într-o zi, Nagualul Juan MatuS. Și Genaro i-au adunat la casa ei pe toți ucenicii, Nagualul le-a schimbat nivelele de conștiință și le-a spus că timpul lui pe Pământ a ajuns la final.

Ea nu l-a crezut la început. Ea credea că el încearcă să-i convingă să se poarte ca niște luptători. Dar apoi și-a dat seama ca exista o strălucire în ochii săi pe care n-o mai văzuse.

Schimbându-le nivelele de conștiință, el a vorbit cu fiecare în parte și i-a făcut să treacă printr-o reculegere, pentru a reîmprospăta toate conceptele și procedurile pe care le expusese. El a făcut la fel și cu mine. Întâlnirea a avut loc cu o zi înainte să-l văd pentru ultima oară, în cazul meu, el a condus recapitularea în ambele stări de conștiință. De fapt, m-a trecut de nenumărate ori dintr-una în alta, parcă pentru a fi sigur că sunt saturat cu amândouă.

La început n-am fost în stare să-mi aduc aminte ceea ce s-a întâmplat după această reculegere. Într-o zi, La Gorda a reușit într-un târziu să-mi spargă barierele memoriei. Ea mi-a spus că era în mintea mea ca și cum m-ar fi citit. Credința ei era că ceea ce-mi ținea memoria blocată era faptul că mi-era frică să-mi amintesc durerea. Ceea ce se întâmplase cu o noapte înainte ca ei să plece, la casa lui Silvio Manuel, era legat de frica mea. Ea a spus că avea cea mai limpede senzație că mi-era frică, dar nu putea afla motivul. Nici nu putea să-și amintească ce se întâmplase exact în casa aceea, mai exact în camera unde stăteam așezați.

În timp ce La Gorda vorbea, am simțit că plonjez într-un abis. Mi-am dat seama că ceva din mine încerca să facă o legătură între două evenimente separate, la care fusesem martor în cele două stări de conștiință. În partea stângă aveam închise amintirile despre don Juan și grupul său de luptători în ultima lor zi pe pământ, iar în partea dreaptă aveam amintirea saltului în abis din acea zi. În încercarea de a uni cele două părți, am simțit o cădere fizică totală. Genunchii mei au cedat și am căzut la podea.

Când i-am descris sentimentul și modul în care îl interpretam, La Gorda a spus că ceea ce îmi dădea târcoale în partea dreaptă a conștiinței era, fără dubiu, amintirea care se ivise în timp ce discutam. Ea tocmai își amintise că am mai făcut o încercare să trecem liniile paralele cu Nagualul Juan Matus și grupul său.

Nu-mi puteam focaliza acea amintire. Părea să existe o forță de constrângere care mă oprea în încercarea de a-mi organiza gândurile și sentimentele asupra acestui lucru. La Gorda a spus că Silvio Manuel îl avertizase pe Nagualul Juan Matus să mă pregătească pe mine și pe toți ucenicii pentru trecere. El nu voia să mă lase în lume, pentru că se gândea că nu voi avea nici o șansă de a-mi realiza sarcina. Nagualul nu a fost de acord cu el, dar s-a ocupat de pregătiri, în pofida a ceea ce simțea.

La Gorda mi-a spus că și-a amintit că am condus mașina până la casa ei, pentru a o lua pe ea și pe ceilalți ucenici la casa lui Silvio Manuel. Ei au rămas acolo, în timp ce eu cu Nagualul și Genaro m-am pregătit pentru trecere.

Nu-mi aminteam deloc. Ea a insistat să o folosesc ca pe un ghid, deoarece eram atât de intim legați; m-a asigurat că pot citi în mintea ei și să aflu ceva acolo care să-mi trezească toată amintirea întâmplării.

Mintea mea era într-o stare de mare agitație. Un sentiment de neliniște mă oprea chiar să mă concentrez la ceea ce spunea La Gorda. Ea a continuat să vorbească, descriind ceea ce-și amintea despre cea de-a doua încercare de a trece acel pod. Apoi a spus că Silvio Manuel i-a pregătit. El le-a spus că aveau suficient antrenament pentru a încerca iar trecerea; ceea ce aveau ei nevoie pentru a intra complet în celălalt eu era să abandoneze „intenția” primei lor atenții. O dată ce se vor afla în conștiința celuilalt eu, puterea Nagualului Juan Matus și a grupului sau îi va culege și îi va ridica în cea de-a treia atenție cu mare ușurință. Ceea ce ei nu puteau face dacă erau în conștiința normală.

La un moment dat n-o mai ascultam pe La Gorda deloc. Sunetul vocii ei era într-adevăr un vehicul pentru mine. Dintr-o dată, amintirea întregului eveniment a țâșnit la suprafață în mintea mea. Am cedat sub impactul amintirii. La Gorda s-a oprit și, în timp ce îi descriam ceea

ce-mi amintisem, ea și-a amintit totul. Apoi am pus la un loc toate amintirile separate ale celor două stări de conștiință.

Mi-am amintit că don Juan și don Genaro m-au pregătit pentru trecere în timp ce eram în conștiință normală. Eu gândeam rațional și mă pregăteam pentru un salt în abis.

La Gorda și-a amintit că pentru a-i pregăti, Silvio Manuel i-a atârnat pe toți cu hamuri de tavan. Erau câte unul în fiecare cameră. Ucenicii au fost ținuți suspendați în ele aproape toată ziua.

La Gorda a explicat că a avea un ham în cameră e un lucru ideal. Genarii, fără să știe exact ce făceau, au prelucrat amintirea hamurilor și și-au creat jocul lor. Era un joc care combina calitățile curative și curățitoare ale suspendării cu posibilitatea exercitării concentrării de care ai nevoie pentru a trece din conștiința dreaptă în cea stângă. Jocul lor era, într-adevăr, un mecanism care îi ajuta să-și amintească.

La Gorda a spus că, după ce ea și toți ucenicii au rămas suspendați toată ziua, Silvio Manuel îi eliberase la asfințit. Toți s-au dus cu el la pod și au așteptat acolo cu restul grupului, până ce au apărut Nagualul Juan Matus cu Genaro și cu mine. Nagualul le-a spus că i-a trebuit mai mult decât anticipase pentru a mă pregăti.

Mi-am amintit că don Juan și luptătorii săi au trecut podul înaintea noastră. Dona Soledad și Eligio au trecut automat cu ei. Femeia Nagual a trecut la sfârșit. Din cealaltă parte a podului, Silvio Manuel ne-a făcut semn să începem. Fără să spunem un cuvânt, am început să ne mișcăm. La mijlocul podului, Lidia, Pablito și Rosa păreau incapabili să mai facă un pas. Benigno și Nestor au mers aproape de cap și s-au oprit. Doar La Gorda, Josefina și cu mine am ajuns acolo unde ne așteptau don Juan și ceilalți.

Ceea ce s-a întâmplat apoi a fost foarte asemănător cu ce s-a întâmplat la prima încercare. Silvio Manuel și Eligio țineau deschis ceva ce am crezut că era o trecere. Aveam destulă energie să-mi concentrez atenția asupra ei. Nu era o deschidere în dealul de la capul podului, nici o deschidere în zidul de ceață, deși puteam distinge un vapor de ceață în jurul tăieturii. Era o deschidere misterioasă, care exista aparte de orice altceva; era cât un stat de om, dar subțire. Don Genaro a făcut o glumă și i-a spus „vaginul cosmic”, remarcă ce a smuls un hohot de râsete de la colegii săi. La Gorda și Josefina se țineau de mine și am intrat în ea.

Am simțit instantaneu că eram aproape strivit. Aceași forță incalculabilă care m-a făcut aproape să explodez prima dată m-a cuprins iar. Le puteam simți pe La Gorda și pe Josefina lipindu-se de mine. Părea să fiu mai mare decât ele și forța aceea mă lipea de ele.

Următorul lucru pe care-l știu este că zăceam pe pământ cu La Gorda și Josefina deasupra mea. Silvio Manuel ne-a ajutat să ne ridicăm. El mi-a spus că va fi imposibil pentru noi să mergem cu ei în călătoria lor atunci, dar că, probabil, mai târziu, când ne vom perfecționa, Vulturul ne va lăsa să trecem.

În timp ce ne întorceam la casa lui, Silvio Manuel mi-a spus aproape în șoaptă că drumul lor și al meu se despărțea în noaptea aceea. El a spus că drumurile noastre nu se vor mai întâlni și că eram singur. După aceea m-a avertizat să fiu atent și să utilizez fiecare buchiță din energia mea fără s-o iroiesc. M-a asigurat că, dacă îmi voi câștiga totalitatea eului fără drenaj excesiv, voi avea energia necesară pentru a-mi îndeplini sarcina. Însă, dacă mă voi drena excesiv înainte să-mi pierd forma umană, eram pierdut.

L-am întrebat dacă era posibil să evit drenajul. El a dat din cap a confirmare. Mi-a răspuns că există un mod, dar nu pentru mine. Dacă reușeam sau nu, nu era o problemă de voință. Apoi, el mi-a dezvăluit sarcina. Dar nu mi-a spus cum s-o duc la capăt. Mi-a spus că, într-o zi, Vulturul îmi va scoate pe cineva în cale să-mi spună cum s-o realizez. Și nu voi fi liber până nu voi reuși. Când am ajuns la casa lui, ne-am adunat toți în camera mare.

Don Juan slătea în centrul camerei, cu fața spre sud-est. Cele opt femei luptătoare îl înconjurau. Ele stăteau perechi în punctele cardinale, tot cu fața spre sud-est. Cele două femei curieri stăteau pe flancuri și cei doi curieri bărbați în fața lui, aproape lipiți de perete.

Femeia Nagual i-a pus pe ucenicii bărbați să stea la zidul estic; femeile la zidul vestic. M-a condus apoi la un loc direct în spatele lui don Juan. Stăteam acolo împreună.

Am rămas așezați preț de o clipă, după aprecierea mea, totuși am simțit o energie neobișnuită în corp. Credeam că ne-am așezat și apoi ne-am ridicat iar. Când am întrebat-o pe femeia Nagual de ce ne-am sculat atât de repede, ea mi-a răspuns că stăteam acolo de câteva ore și că, într-o zi, înainte să intru în a treia atenție, totul îmi va reveni în minte.

La Gorda mi-a spus nu numai că și ea a avut senzația că stătuse doar o clipă, dar ei nu i s-a spus că a fost altfel. Ceea ce i-a spus Nagualul Juan Matus după aceea a fost că avea obligația să-i ajute pe ceilalți ucenici, în special pe Josefina și că, într-o zi, mă voi întoarce să îi dau impulsul final de care avea nevoie pentru a trece total în celălalt eU. În „visatul împreună” pe care îl avusesem sub supravegherea Zuleicăi, am schimbat părți mari din luminozitatea noastră. De aceea eram în stare să rezistăm împreună la presiunea celui alt eu, până la intrarea totală în el. El i-a spus, de asemenea, că puterea luptătorilor din grupul său fusese cea care făcuse trecerea atât de ușoară de data asta și că, atunci când ea va trebui să treacă singură, trebuia să fie pregătită s-o facă în „vis”.

După ce ne-am ridicat, Florinda a venit lângă mine. M-a luat de braț și s-a plimbat în jurul camerei cu mine, în timp ce don Juan și luptătorii săi discutau cu ceilalți ucenici. Ea mi-a spus să nu las evenimentele din noaptea aceea, de la pod, să mă deruteze. Nu trebuia să cred, așa cum crezuse odată Nagualul Juan Matus, că există o trecere fizică în celălalt eu. Trecerea pe care am văzut-o era doar o construcție a „intenției” lor, care a fost obținută de o combinație a obsesiilor Nagualului despre pasaje și simțul umorului destul de bizar al lui Silvio Manuel; amestecul lor a produs vaginul cosmic. Atât cât știa ea, trecerea în celălalt eu nu era o trecere fizică. Vaginul cosmic era o expresie fizică a puterii celor doi bărbați de a mișca „volanul timpului”.

Florinda mi-a explicat că, atunci când ea sau un tovarăș de-al ei vorbea despre timp, nu se referea la ceva care este măsurat de mișcarea unui ceas. Timpul este esența atenției; emanațiile Vulturului sunt formate din timp; și, mai exact, când cineva intră într-un aspect avansat al celui alt eu se familiarizează cu timpul.

Florinda m-a asigurat că în noaptea aceea, în timp ce stăteam în formație, ei au avut ultima șansă de a mă ajuta pe mine și pe ceilalți ucenici să privim volanul timpului. Ea a spus că roata timpului e ca o stare de conștiință avansată care este o parte a celui alt eu, așa cum partea stângă a conștiinței este o parte a eului de zi cu zi și că poate fi descrisă fizic ca un tunel de mărime și adâncime infinite; un tunel cu brațe care reflectă. Fiecare braț este infinit și există un număr infinit de brațe. Ființele vii sunt obligate de forța vieții să privească un singur braț. A privi la el înseamnă a fi prins de acel braț, a trăi acel braț.

Acontinuat spunând că ceea ce luptătorii denumesc „voința” aparține roții timpului. E ceva ca o viță urcătoare sau ca un tentacul intangibil, pe care îl posedăm fiecare. A spus că dorința finală a fiecărui luptător este să învețe să focalizeze „voința” pe roata timpului, pentru a o face să se rotească. Luptătorii care au reușit să rotească roata timpului pot privi la orice braț și pot extrage din ea tot ceea ce doresc, precum vaginul cosmic. A fi prins obligatoriu de un braț al timpului înseamnă să vezi imaginile brațului îndepărtându-se. A fi liber de forța vrăjită a acestor făgașe înseamnă să poți privi în orice direcție imaginile care se îndepărtează sau cele care se apropie.

Florinda și-a terminat explicațiile și m-a îmbrățișat. Mi-a șoptit la ureche că se va întoarce să-și termine instrucția într-o zi, când îmi voi fi câștigat totalitatea eului.

Don Juan i-a chemat pe toți lângă mine. Ei m-au înconjurat. Don Juan a vorbit primul El a spus că pot merge cu ei în călătorie, pentru că era imposibil să mă retrag de la sarcina mea. În aceste circumstanțe, singurul lucru pe care îl puteam face era să-mi ureze succes. El a adăugat că luptătorii nu au o viață proprie. Din momentul în care ei înțeleg natura conștiinței, nu mai sunt persoane și condiția umană nu mai este o parte a viziunii lor. Aveam datoria mea ca luptător și nimic altceva nu era mai important, pentru că voi fi lăsat în urmă să-mi îndeplinesc sarcina mea obscură. Deoarece deja am renunțat la viața mea, nu mai era nimic de spus, în afara faptului că trebuia să-mi dau silința, să dau tot ce am mai bun. De asemenea, nu îmi mai rămăsese nimic de spus, în afară de faptul că mi-am înțeles și acceptat soarta.

Apoi a venit lângă mine Vicente. Vorbea foarte încet. A spus că încercarea luptătorului este să ajungă la un echilibru subtil al forțelor negative și pozitive. Această încercare nu înseamnă că un luptător trebuie să urmărească să aibă totul sub control, ci faptul că el trebuie să se străduiască să întâlnească orice situație imaginabilă, cunoscutul și necunoscutul, cu eficiență egală. Să fii perfect, în circumstanțe perfecte, înseamnă să fii un luptător de hârtie. Încercarea mea era să fiu lăsat în urmă. A lor, era să pătrundă necunoscutul mai departe. Amândouă încercările erau consumatoare. Pentru luptători, emoția de a rămâne este egală cu emoția călătoriei. Amândouă sunt egale, pentru că amândouă realizează îndeplinirea unei credințe sacre.

Silvio Manuel a venit apoi lângă mine; el era cel cu treburile practice. Mi-a dat o formulă, o incantație pentru timpul când problema mea îmi va depăși puterea; era incantația care mi-a venit în minte prima dată când mi-am amintit de femeia Nagual.

Sunt deja dăruit puterii care-mi stăpânește destinul.

Și nu mă agăț de nimic, așa că nu voi avea nimic de apărut.

Nu am gânduri, deci voi vedea.

Nu mă tem de nimic, deci îmi voi aminti de mine însumi.

Formula mai avea un vers, care atunci nu avusese nici un sens pentru mine:

Detașat și nestingherit, Voi țâșni pe lângă Vuitor și voi fi liber.

El mi-a spus că îmi va dezvălui o manevră practică a celei de-a doua atenții și chiar atunci s-a transformat într-un ou luminos. A revenit la forma normală și a repetat transformarea de trei, patru ori. Am înțeles perfect ceea ce îmi arăta. Nu trebuia să-mi explice și, totuși, nu puteam spune în cuvinte ceea ce știam.

Silvio Manuel a zâmbit, cunoscându-mi problema. A spus că era nevoie de o putere uriașă pentru a putea ceda „intenția” vieții de zi cu zi. Ceea ce tocmai îmi dezvăluisese era cum să înlesnești cedarea acestei „intenții”. Pentru a face ceea ce a făcut el, trebuie să-ți plasezi atenția a doua pe învelișul luminos.

S-a transformat iar într-un ou luminos și astfel mi-a devenit limpede ceea ce știam de mult. Ochii lui Silvio Manuel se întorseseră, o clipă, pentru a se focaliza pe punctul celei de-a doua atenții. Capul său era drept, ca și cum ar fi privit drept în față, dar ochii săi erau pieziși. A spus că luptătorul trebuie să evoce „intenția”. Secretul consta în licărirea ochilor. Ochii cheamă „intenția”.

În acel moment am devenit euforic. Eram în sfârșit, capabil să gândesc la ceva despre care știam, fără să știu nimic. Motivul pentru care a „vedea” pare să fie vizual este pentru că avem nevoie de ochi pentru a-i focaliza pe „intenție”.

Apoi mi-am folosit ochii pentru a chema deliberat „intenția”. I-am focalizat pe punctul celei de-a doua atenții. Dintr-o dată, don Juan, luptătorii săi, dona Soledad și Eligio erau ouă luminoase, dar nu La Gorda, cele trei surioare și Genarii. Am continuat să-mi mișc ochii înainte și înapoi, de la sferele luminoase la oameni, până când am auzit un pocnet la baza gâtului și toți cei din cameră erau ouă luminoase. O clipă, am simțit că nu-i pot deosebi, dar apoi ochii mei

păreau că focalizează și aveam două aspecte ale „intenției”, două imagini în același timp. Le puteam vedea corpurile fizice și, de asemenea, luminozitățile lor. Cele două scene nu erau suprapuse, ci separate, dar nu puteam să-mi dau seama cum. Efectiv, aveam două canale de vedere și a „vedea” avea legătură cu ochii, deși era independent de ei. Când închideam ochii, puteam „vedea” ouăle luminoase, dar nu corpurile lor fizice.

La un moment dat, am avut senzația cea mai limpede că știam să îmi focalizez atenția pe luminozitatea mea. De asemenea, știam că pentru a reveni la nivelul fizic, tot ce aveam de făcut era să-mi focalizez ochii pe corpul meu.

Apoi a venit lângă mine don Genaro și mi-a spus că Nagualul Juan Matus, ca un dar de plecare, mi-a lăsat datoria. Silvio Manuel magia, Vicente, provocarea; iar el o să-mi dea umorul. M-a cercetat de sus până jos și a comentat că eram cel mai amărât Nagual pe care-l văzuse. El a examinat ucenicii și a tras concluzia că nu aveam altceva de făcut decât să găsim partea pozitivă a lucrurilor. Ne-a povestit o glumă despre o fată de la țară, care a fost sedusă și părăsită de un orășean dibaci. Când i s-a spus în ziua nunții că tipul a șters-o la oraș, ea s-a liniștit la gândul că nu pierduse totuși. Își pierduse virginitatea, dar nu tăiașe încă purcelușul pentru petrecerea de nuntă.

Don Genaro ne-a spus că singurul lucru care ne-ar putea ajuta să depășim situația, care era asemănătoare cu a miresei părăsite, era să ne agățăm de purcelușii noștri, oricare ar fi ei, și să nu ne luăm în serios. Numai cu ajutorul risului ne puteam schimba condiția.

Ne-a îndemnat cu gesturi din cap și din mâini să începem să râdem serios. Vederea ucenicilor încercând să rada era la fel de ridicolă ca și propria mea încercare. Deodată, am început să râdem cu don Juan și luptătorii săi.

Don Genaro, care făcea mereu glume despre mine ca poet, m-a rugat să-i citesc cu voce tare un poem. A spus că vrea să-și identifice sentimentele și recomandările cu poemul care celebra viața, moartea și râsul. Se referea la o parte a poeziei lui Jose Gorostiza „Moartea fără sfârșit”.

Femeia Nagual mi-a dat cartea și am citit partea care le plăcea lui don Juan și lui don Genaro:

Oh, ce bucurie oarbă
Ce sete de-a folosi aerul ce-l respirăm gura, ochiul, mâna,
Ce mușcătoare dorință de-a izbucni noi toți într-o unică cascadă de ris.

Oh, această moarte nerușinată, insultătoare care ne asasinează de departe, prin plăcerea pe care o avem de a tânji după o ceașcă de ceai... după o mângâiere caldă.

Atmosfera poeziei era dominantă. Am simțit un tremur, Emilito și curierul Juan Turna au venit lângă mine. Nu am spus nici un cuvânt. Le străluceau ochii ca marmura neagră. Curierul Juan Turna a spus foarte încet că odată m-a introdus în misterele lui Mescalito la casa lui și că atunci a fost o avanpremieră pentru altă ocazie a roții timpului, când el mă va însoți în misterul final.

Emilito a spus, ca și cum vocea lui ar fi fost un ecou al curierului Juan Turna, că amândoi erau siguri că îmi voi realiza sarcina. Ei mă vor aștepta, pentru că ne vom întâlni într-o zi. Juan Turna a adăugat că Vulturul m-a pus în legătură cu grupul Nagualului Juarf Matus, ca celulă de salvare a mea. M-au îmbrățișat iar și mi-au șoptit la unison că trebuia să am încredere în mine.

După curieri, femeile luptătoare au venit lângă mine. Fiecare m-a îmbrățișat și mi-a șoptit câte o urare, o urare de plenitudine și realizare.

În final, a urmat femeia Nagual, S-a așezat și m-a ținut în poala ei, ca pe un copil. Radia afecțiune și puritate. Eram cu respirația tăiată. Ne-am ridicat și ne-am plimbat în jurul camerei. Am discutat și cugetat la soarta noastră. Forțe imposibil de închipuit ne-au ghidat spre acel moment culminant. Venerația noastră era incomensurabilă. La fel și tristețea.

. Apoi ea mi-a dezvăluit o parte din regula aplicată Nagualului cu trei protuberanțe. Era într-o stare de maximă agitație, dar era calmă totuși. Intelectul ei era neasemuit, însă nu încerca să explice ceva. Ultima ei zi pe pământ o copleșise. Starea ei m-a cuprins și pe mine. Era ca și cum până în acel moment nu aș fi realizat finalitatea situației noastre. Fiind în partea stângă, îmi impunea ca momentul prezent să aibă întâietate, fapt pentru care era aproape imposibil pentru mine să urmăresc ceva ce depășea momentul. Totuși, impactul stării ei a angajat o parte importantă a conștiinței mele drepte și capacitatea ei de a judeca sentimente ce vor urma. Mi-am dat seama că nu o voi mai vedea. Era de nesuportat!

Don Juan mi-a spus că în partea stângă nu există lacrimi, că un luptător nu poate plânge și că singura expresie de supărare este un tremur care vine din fundurile universului. E ca și cum una dintre emanațiile Vulturului ar fi chinul. Tremurii luptătorului este infinit. În timp ce femeia Nagual vorbea cu mine și mă îmbrățișa, am simțit acel tremur.

Ea și-a pus brațele în jurul gâtului meu și și-a presat capul de al meu. Simțeam că mă strânge ca pe un obiect de îmbrăcăminte. Am simțit ceva ieșind din corpul meu, sau din al ei în al meu. Chinul era atât de intens și m-a cuprins atât de repede, încât mi-am ieșit din minți. Am căzut pe podea în timp ce femeia Nagual mă îmbrățișa. Am simțit, ca prin vis, că i-am tăiat adânc fruntea în cădere. Fața mea și a ei erau acoperite de sânge. Ochii ei erau injectați cu sânge.

Don Juan și don Genaro m-au ridicat foarte ușor. Aveam spasme necontrolate. Femeile luptătoare au înconjurat-o pe femeia Nagual, apoi s-au așezat în mijlocul camerei. Bărbații li s-au alăturat. La un moment dat, era un lanț de energie de necontestat între ei. Lanțul s-a mișcat și a trecut prin fața mea. Fiecare dintre ei venea pentru un moment și stătea în fața mea, fără să rupă lanțul. Ca și cum ar fi fost mișcați de un transportor cu bandă, care îi plimba și îi oprea pe fiecare în fața mea. Întâi au trecut bărbații curieri, apoi femeile curieri, apoi luptătorii, apoi „visătorii”, „stalkerii” și, în final, femeia Nagual.

Treceau pe lângă mine și rămâneau la vedere o secundă, două, destul pentru a spune la revedere, apoi dispăreau în întunericul misterioasei deschideri care apăruse în cameră.

Don Juan mi-a presat spatele și mi-a ușurat o parte din chinul insuportabil. El spunea că îmi înțelegea durerea și că afinitatea bărbatului Nagual cu femeia Nagual era ceva ce nu poate fi formulat. Ea există ca urmare a emanațiilor Vulturului, odată ce doi oameni sunt puși alături și apoi separați, nu există nici un mod de a umple golul, pentru că nu este un gol social, ci o mișcare a acestor emanații.

Don Juan mi-a spus că o să mă treacă în extrema dreaptă. El spunea că manevra era miloasă, totuși, temporară; mă va lăsa să uit o vreme, dar nu mă va calma când îmi voi aminti.

Don Juan mi-a spus, de asemenea, că amintirea e perfect incomprehensibilă. De fapt, este noțiunea de a-ți aminti alter ego-ul, care nu se limitează la amintirea interacțiunii pe care luptătorii o realizează în conștiința de parte stângă, ci ajunge să culeagă fiecare amintire pe care corpul luminos a acumulat-o din momentul nașterii.

Interacțiunea sistematică prin care luptătorii trec în stările de conștiință avansată e doar un mecanism pentru ademenirea celui alt eu, ca acesta din urmă să se dezvăluie în termeni de amintire. Această acțiune de amintire, deși pare să fie asociată luptătorilor, este ceva care ține de fiecare ființă umană; fiecare dintre noi poate ajunge direct la amintirile luminozității noastre, cu rezultate neașteptate, Don Juan a spus că, în acea zi, ei vor pleca la asfințit și că singurul lucru pe care-l aveau de făcut pentru mine, era să creeze o deschidere, o întrerupere în continuitatea timpului. Ei mă vor ajuta să sar într-un abis, ca sens al întreruperii emanațiilor Vulturului care creează sentimentul că sunt un întreg și continuu. Saltul va fi făcut într-o stare de conștiință normală, iar ideea era că a doua atenție va prelua conducerea; în loc să mor în fundul abisului, voi intra cu totul în celălalt eu. Don Juan a spus că mă voi reîntoarce din călătoria în celălalt eu, o

dată ce-mi voi termina energia; dar nu mă voi reîntoarce pe același vârf de munte de unde am plecat în momentul saltului. El a prevăzut că mă voi întoarce la punctul meu favorit, oriunde va fi el. Aceasta va fi întreruperea în continuitatea timpului.

Apoi el m-a scos complet în afara conștiinței stingi. Astfel, mi-am uitat chinul, scopul, sarcina.

La înserat, Pablito, Nestor și cu mine am sărit de pe stânca. Lovitura Nagualului a fost atât de perfectă și de nemiloasă, încât nimic din evenimentul despărțirii nu a trecut peste limitele celuilalt eveniment, al saltului spre o moarte sigură, fără a muri.

Oricât de multă teamă mi-a inspirat acel eveniment, el a pălit în comparație cu ceea ce avea loc în altă realitate.

Don Juan m-a pus să sar în momentul exact în care el și ceilalți luptători ai săi și-au aprins conștiința. Am avut o viziune ca de vis a unui șir de oameni privind la mine. Aceasta era interpretarea neinspirată a părții drepte a conștiinței mele, copleșită de misterul întregului eveniment.

Totuși, în partea stângă, mi-am dat seama că am intrat în celălalt eu. Iar această intrare nu avea nimic de-a face cu raționalitatea mea. Luptătorii lui don Juan m-au prins pentru o clipă eternă, înainte de a se dizolva într-o lumină totală, înainte ca Vulturul să-i lase să treacă. Am știut că erau într-o gamă a emanațiilor Vulturului, care îmi depășea înțelegerea. L-am văzut pe don Juan luând conducerea. Apoi, luptătorii erau doar o linie de lumini pe cer. Ceva ca un vânt părea să facă mănunchiul de lumini să se contracteze și să pulseze, O strălucire masivă se zărea la unul din capetele liniei de lumini, acolo unde era don Juan. Mi-am amintit de șarpele cu pene al legendelor toltece. Apoi luminile au dispărut.

„Sunt deja dăruit puterii, care îmi stăpânește destinul, Și nu mă agăț de nimic, așa că nu voi avea nimic de apărut.

Nu am gânduri, deci voi vedea. Nu mă tem de nimic, deci îmi voi aminti de mine însumi.

Detașat și nestingherit voi țâșni pe lângă Vultur și voi fi liber.

SFÂRȘIT